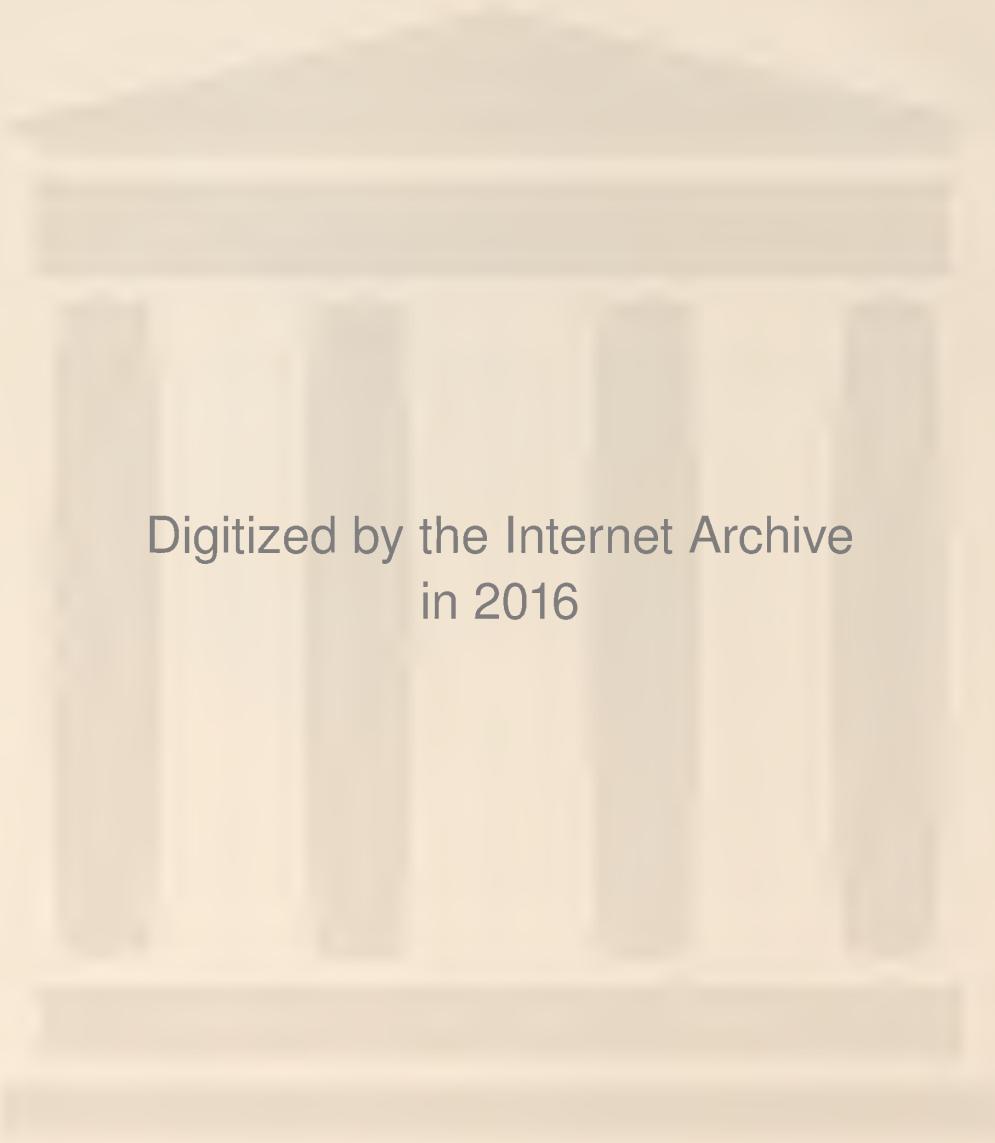

DT 57 .S49 1826 v.4-7
Syeffarth, Gustav, 1796-
1885.
Beitraege zur Kenntniss der
literatur - Kunst

Digitized by the Internet Archive
in 2016

<https://archive.org/details/beitraegezurkenn04seyf>

P A R S III.

OBSERUATIONES AEGYPTIORUM ASTRONOMICAE

HIEROGLYPHICE DESCRIPTAE

ZODIACO TENTYRITICO, TABULA ISIACA SIUE BEMBINA, MONOLITHO
AMOSIS PARISINO, SARCOPHAGO SETHI LONDINENSI, SARCOPHAGO
RAMESSIS PARISINO PAPYRISQUE FUNERALIBUS

ANNIS 1832. A. CH., 1693. A. CH., 1631. A. CH., 1104. A. CH., 37. P. CH., 54. P. CH., 136. P. CH.

A C C E D U N T

T A B U L A E VII L I T H O G R A P H I C A E.

Aegyptii, qui ab antiquissimis temporibus astrorum loca et motus accuratissime obseruarunt, conseruant obseruationes astronomicas de omnibus ac singulis planetis factas per innumeratas fere annorum series.

DIODORUS SICULUS.

Callisthenes, Aristotelis discipulus, obseruationes astronomicas Babylone transmisit in Graeciam, quas Hipparchus Alexandrinus contulit cum *ψηφοφορίᾳ* (i. e. *cum nativitatibus*) Aegyptiorum.

PTOLEMAEUS et SIMPLICIUS.

§. I.
I n t r o d u c t i o .

Quamquam nostra de astronomia Aegyptiorum dissertatio iam eo processit, vt sciamus, partim quot qualesque planetas Aegyptii nouerint, et quot qualesque Zodiaci partitiones habuerint, in quo versatur astronomia Aegyptiorum mathematica; partim vero etiam quibus symbolis haec natio et planetas, et varia Zodiaci loca expresserit, in quo versatur symbolice Aegyptiorum astronomica: nondum tamen iam eo peruenimus, vt scripta huius nationis astronomica, quod nobis propositum est, nimirum obseruationes astronomicas, Aegyptiace siue hieroglyphice scriptas, intelligere et explicare atque scientiae in vsum conuertere possimus. Restat enim videre, quo modo quae ratione Aegyptii obseruationes suas astronomicas variis in monumentis suis literariis expresserint. Sic qui nostratum scripta astronomica atque obseruationes de planetarum longitudine certo quodam tempore factas literisque mandatas intelligere cupint, iis non solu[m] prima hu[m]is disciplinae elementa, sed etiam leges addiscendae sunt, quibus planetarum loca significantur. Nam nostratum quoque astronomica scripta symbolici quid habent. Qua quidem noua in quaestione antiquam rationem sequendam esse censemus. Scilicet videamus, quid veteres ipsi doceant atque tradant de ratione Aegyptiorum in scriptis astronomicis adhibita, siue de astronomica Aegyptiorum hieroglyphice. Itaque incipiamus a libello astronomico, mere quidem Aegyptiaco, sed Graece scripto, nuper in sepulcris Thebanis reperto. Quo q[ui]dem omnis Aegyptiorum hieroglyphice astronomica optime praefinitur. Hinc videamus de singulari quadam symbolorum astronomicorum classe in practica Aegyptiorum astronomia adhibita, scilicet de nauigiis astronomicis, quorum ipsi veteres mentionem faciunt. Qua quidem in re multum luminis afferet sphaera Aegyptiaca in Museo Aegyptiaco Bibliothecae Regiae Parisinae reperta. His bene expositis facillimum erit, ipsa Aegyptiorum scripta astronomica aggredi atque interpretari. Denique paucis demonstrandum erit, partim quot qualiaque scripta huius generis astronomica ex antiquissimis temporibus vsque ad Constanti[n]um M. etiaminum tum in Aegypto ipsa, tum in Museis Europaeis extant, partim quanto qualique momento sit Aegyptiorum astronomia in historiam generis humani, in chronologiam, astronomiam, mythologiam, philologiam et generalem et Aegyptiacam prae[st]ertim recens natam, tum emendandas et corrigendas, tum instruendas et producendas.

---

§. 2.

**Observationes astronomicae, Thebis anno primo imperatoris Antonini factae,
Graece descriptae.**

Ad cognoscendam rationem, qua Aegyptii siderum observationes instituerint literisque consignauerint, nihil aptius est, quam papyrus nuper in sepulcris Thebanis reperta atque autographi ad fidem anno 1828 descripta¹⁾). Scilicet Saltius, Consul generalis Britannicus Cahirae constitutus, Vir de philologia Aegyptiaca optime meritus, quum iter faceret in Aegypto, in sepulcris Thebanis, nempe in cista sepulcrali hanc papyrum inuenit atque in Angliam misit, cuius exemplum, curante Youngio, in collectionem exemplorum Aegyptiacorum dictam (not. 1.) postea receptum fuit. Quod equidem scio, nuspiani huius papyri traductio et explicatio apparuit. Quum enim Youngius, vir in omnibus fere artibus literisque egregie versatus, breui post praematura morte nobis eruptus sit, haec prouincia vacua mansisse videtur. Incidi tamen in dissertatiunculam ab Anglo quodam docto profectam, qua huius papyri mentio fit, quaque computandis ☽ ☿ et ♀ locis tempus observationis recte eruitur²⁾. Sequitur mea huius papyri lectio et interpretatio.

I. Lectio et reparatio textus.

(I, 1)

επτα θε[οι]

Septem Dii.

(2) σκεψαμενος απο πολλων βιβλων ως παρεδοθη (3) ημειν απο σοφων αρχαιων τουτ εστιν γαλδαικων (4) και [ι πε]τοσιρις μαλιστα δε και ο βασιλευς νεχευς (5) ωσπερ και αυτοι συνηδρευσαν απο του κυριου ημων (6) ερμον και ασκληπιον ο εστιν ιμενθον νιος ηεφησον (7) κατα τον δοθεντα μοι χρονον επι α[λ] αντωνιον (8) καισαρος του κυριου μηνος αδρι[αν]ου η (9) κατα των ηλληνων κατα δε τους αιγυπτιους (10) τυβι η[η] ώρας α της ημερας

(11) οδεν το[ιο]ν ψηφισθεις κατα την ελαικιστην μενον (12) τε[λον]ς ενθεθη ζωδιωτοξοτη μοιρων ι[η] (13) λε[πτον..τ]ης εξηκονταδος λε[ο] εστιν μερος (14) .....ιλ....ι δωδεκατο[ς].....
....(15).....ι.... μω π.....
....(16).....

Postquam speculando reputau multis libris, ut nobis traditum est a sapientibus veteribus, scilicet Chaldaeis, et [vt] Petosiris maxime vero etiam rex Necheus [nos docuerunt], quippe qui vel ipsi edocti erant a domino nostro Mercurio atque Aesculapio, qui est Imendi filius Vulcani, secundum tempus mihi datum et indicatum, scilicet anno I Antonini Caesaris domini, mense Adriano die VIII. secundum Graecos, secundum Aegyptios vero mense Tybi die XVIII, hora I. diei:

inde haec quidem computau ad minimam, obuersante mysterio, atque inueni sagittarii *cet.*
(Reliqua obscura sunt)

(Desunt 4 aut 5 versus)

1) Vide Hieroglyphics, continued by the Royal Society of Literature, arranged by Thomas Young. M. D. F. R. S. Vol. II. London MDCCXXVIII. Tab. 52. Numeri a me adscripti significant versus.

2) Quarterly Journal of Science, Literature and Arts. January to June 1830. London 1830. p. 349. No. VIII. Subscriptio est: K — h 22d May 1830. E — H —

(II. 1) αγαθή τυχή γενεσίς ανούρβιω νος $\bar{\varsigma}$
 (2) ψενενείτες

(3) Λα αντωνινού καισαρος τον κυριον (4)
 μηνος αδριανον ἡ κατα δε τους αρχαῖ (5) τυβι $\bar{\eta}$
 αρας ἀ της ημερας ἄρδη

(6) ηλιος εν τοξοτη μοιρων $\bar{\gamma}$ λεπτό $\bar{x}\gamma$ (7)
 οικα διος οριοις αφροδειτης .

(8) σεληνης υδροχω μοιρων $\bar{\gamma}$ λεπτό $\bar{\varsigma}$ (9) ανα-
 τολικος οικα κρονος οριοις ερμον

(10) κρονος εν υδροχω μοιρων $\bar{\gamma}\beta$ λεπτό $\bar{\eta}$ (11)
 εν τω $\bar{\beta}$ στηριγμω ιδιω οικα οριοις (12) ερμον

(13) ζευς εν κρειω μοιρων $\bar{\zeta}\beta$ λεπτό $\bar{\mu}\delta$ (14)
 εν τω $\bar{\beta}$ στηριγμω οικα αρεως (15) υψωματι ηλιον
 ταπινού κρονον (16) οριοις αφροδειτης

(17) αρης εσχατα αιγοκερω μοιρων λ (18) λεπ-
 τον ουδεν εν τω $\bar{\beta}$ (?) στηριγμω (19) οικα κρονον
 ιδιω υψωματι (20) ταπινοματι διος οριοις ιδιοις

(21) αφροδειτης εν τοξοτη μοιρων $\bar{\vartheta}$ (22) λεπτον
 $\bar{\nu}\delta$ εως ανατολας (23) οικα διος οριοις διος

(III. 1) ερμης εν τοξοτη μοιρων $\bar{\iota}\epsilon$ (2) λεπ-
 τον $\bar{\beta}$ εν εσπερα οικα διος (3) οριοις αφροδειτης

(4) οροσκοπος εν τοξοτη μοιρων $\bar{\iota}\epsilon$ (5) οικω
 διος οριοις αφροδειτη $[\varsigma]$

(6) γαμοστολος $\bar{\epsilon}\nu$ διδυμοις μοιρων $\bar{\iota}\epsilon$ (7)
 οικω ερμον οριοις ερμον

(8) μεσονυρανημα εν παρθενω μοιρων (9) ἡ οικω
 ερμον υψωματι ερμον (10) ταπινοματι αφροδε $[\iota\tau\eta\varsigma]$
 ορι $[\iota\iota\varsigma]$ αφρο $[\delta\epsilon\iota\tau\eta\varsigma]$

(11) υπογην εν ιχθυσι μοιρων ? ἡ (12) οικω
 διος υψωματι α $[\varphi]$ ροδ $[\iota\tau\eta\varsigma]$ (13) ταπινοματι ερ-
 μ $[\iota\iota\varsigma]$ ορι $[\iota\iota\varsigma]$ αφροδειτ $[\eta\varsigma]$

(14) ο ἀ κληρος της τυχη $[\varsigma]$ εν α $[\iota]$ γοκερω

Quod felix faustumque sit!

Natuitas Anubionis.

Nomus VI.

Psenenites.

Anno I Antonini, Caesaris, domini, mense Adriani die VIII, secundum veteres vero mense Tybi, die XVIII, hora I. sub initium diei [haec fuit constellatio]:

(⊙) Sol in Sagittario graduum XIII, minutorum XXIII, siue in domo 24, Terminis ♀

(☽) Luna in Aquario, graduum III, minutorum VI, siue orientalis in ♀ domo, Terminis ♀

(♃) Saturnus in Aquario, graduum III, minutorum VIII, secunda vice stationalis, siue in propria sua domo, Terminis ♀

(♄) Jupiter in Ariete, graduum VII, minutorum XLIV, iterum stationalis, siue in domo ♂, quae est altitudo ⊙, Deiectio ♀, in Terminis vero ♀.

(♂) Mars in Capricorni extremis graduum XXX, minutorum nullorum, secunda vice stationalis, siue in ♀ domo, quae ipsius ♂ est Altitudo, Deiectio vero 24, in Terminis propriis suis.

(♀) Venus in Sagittario graduum IX, minutorum LIV, orientalis a Sole, siue in 24 Domo, Terminis 24.

(☿) Mercurius in Sagittario, graduum XV, minutorum II, occidentalis a Sole, siue in 24 Domo, Terminis ♀.

Horoscopus in Sagittario, graduum XV, siue 24 Domo, Terminis ♀.
 Gamostolus in Genninis, graduum XV, siue in ♀ Domo, Terminis ♀.

Mesuranema in Virgine, graduum VIII, siue in ♀ Domo, quae est ♀ Altitudo, Deiectio ♀, in Terminis ♀.

Hypogen in Piscibus, graduum VIII, siue in 24 Domo, quae est ♀ Altitudo, Deiectio ♀, in Terminis ♀.

Prima sors Fortunae in Capricorno, graduum

(15) μοιρων ἡ οικω [κ]ρονο[ν] υψω[ματι] (16)	XIX, siue in ♀ Domo, quae est ♂ Altitudo, αρεως ταπινοματι διος οροις αφροδ[ειτης]
(17) ο βάληρος της τυχη[σ] εν καιροειν[ω]	Deiectio ♀, in Terminis ♀.
(18) μοιρων ια οικω σ[ελ]ηνης υψωμ[ατι] (19)	Secunda sors Fortunae in Cancero, graduum XI, siue in ☽ Domo, quae est ♀ Altitudo, De- iectio ♂, in Terminis ♀.
διος ταπινοματι αρεως οροις αφροδ (20) ο οικο- δεσποτης της γενεσεως αυτου (21) ὁ της αφροδει- της αστηρ.	Dominus geniturae ipsius [Anubionis] est ♀ astrum.

II. *Adnotationes.*

De barbaro et vitioso auctoris stylo, non est, quod disseramus. De grammaticalibus hoc saltem monendum, spiritum asperum tribus in locis (Col. I. 6. 11., et III. 21.) linea horizontali nunc vocalibus superscriptis, nunc inscriptis notari.

I. 1. *επτα Θεοι*, septem Dii hoc libello astronomico diserte vocantur septem planetae ☽ ☽ ♀ ♀ ♂ ♀ ♀, quorum nomina Graeca sunt Ἡλιος, Σεληνη, Κρονος, Ζευς, Αρης, Αφροδιτη, Ερμης. Itaque hoc loco egregie confirmatur, quod supra vidimus (II. §. 2. p. 74.), maxima cum Aegyptiorum, tum Graecorum numina esse planetas. Ordo planetarum hoc loco est non naturalis, sed apotelesmaticus. Praecedunt enim Dii maxime efficaces ☽ ☽ ♀, atque dignitate minores ♀ et ♀ in fine seriei positi sunt (I. §. 46. p. 56. No. I.)

I. 3. *Χαλδαιοι*, vt innuit auctor, astronomiam et astrologiam tradiderunt Aegyptiis. In quo consentiunt plerique veterum astronomi (I. p. 1.). Hinc perperam Josephus (Ant. I. c. 9.) aliique Abrahamo has disciplinas adscripserunt. Alii has artes ab ipsis Aegyptiis repetunt (I. p. 1.). Ceterum hunc libellum non Chaldaeorum sed Aegyptiorum rationem sequi, Horia seu Termini docent. Horia enim passim indicata non cum Chaldaeis, quorum singularis est ratio, sed cum Aegyptiacis congruunt (I. §. 18. p. 25.)

I. 4. *Πετοσιρις* et rex *Νεχεν* astronomiam et astrologiam excoluisse dicuntur. Eadem merita sacerdoti Petosiridi (*πετ-ογκιρι* h. e. *qui ad Osiridem pertinet*) atque regi Necheo, Nechoeni, Necepsu, *Νεχεψως* (*Νεχω-πψο*), vt etiam vocatur, coninnetim tribuunt alii permulti (Plin. II. 23. p. 87. VII. 49. p. 404. Firmens, Maneiho aliique. Vid. supra I. §. 1.). Ceterum non cogitandum est de Necheo, principe dynastiae apud Aegyptios XX, sed de seniori dynastiae XXVI, circiter 600 annis ante Christum, vt Fabricius in Bibl. Gr. atque alii docent.

I. 6. De Mercurio et Aesculapio astronomiae apud Aegyptios inuentoribus et patronis satis supra dictum (I. p. 1.). Post Aesculapii vero nomen leguntur verba: ὁ ἐστιν Ἰμενθον, τιος Ἡφαιστον. Idem Ἀσκληπιος vocatur apud Stobaeum (Ecl. I. 52. p. 932.) ὁ Ἰμονθης, atque apud eundem (Fragn. no. 62. p. 1090. Heer.) dicitur, vt hoc loco, filius Vulcani. Quam ob causam in papyro nostra forte legendum Ἰμονθον pro Ἰμενθον, de quo praesente autographo iudicandum. Certe Ἰμενθον deriuari potest ab ΛΜΕΝΤ, quod significat ἄδην, infernum, quo animae versari credebantur. Ἰμονθης vero ♀ cognomen haud dubie spectat ad Η-ΜΟΥΘ, *domicilium mortis vel mortuorum*. Aesculapius enim est ♀ infernus (II. §. 8. p. 109.). Vocatur autem Aesculapius filius Vulcani, vt indicetur, eum spectare ad summos Aegyptiorum deos, scilicet 7 planetas et terram. Nam septem Cabiri seu planetae dicuntur Vulcani filii (Herod. L. III. c. 37. Hesych. s.

καθειροι) atque septimus et octauus Cabirus diserte ad ♀ tum planetam, tum ♀ dominum referuntur (II. §. 8. p. 104.). Quum vero Ἐρυης plerumque ad ♀ planetam, Aesculapius vero tum in hoc, tum aliis in locis ad Infernum terrarumque orbem omnino referatur; cogitandum esse videtur de Aesculapio, terrae symbolo vel domino.

I, 7. Tempus, quo haec astrorum obseruatio facta sit, infra repetitur, de quo vide, quae adnotata sunt.

I, 11. Ex verbo ψηφισθεις clarum est, illam planetarum constellationem computationibus inuentam esse. Hinc etiam intelligitur, cur nostrae tabulae astronomicae paululum discrepant ab auctoris computatione quippe minus accurata et certa.

II, 1. Libelli nostri argumentum his verbis indicatur: γενεσις Ἀνοβιω, natuitas Anubionis. Constat enim, quum infans nasceretur, Aegyptios planetarum loca obseruasse et notasse, quum inde futuram nati sortem pendere putarent (Sextus Empir. adu. Astrolog. L. V. c. 27. p. 342. Tab.). Natuitas ergo ipsa est planetarum constellatio certo tempore obseruata et notata. Quum haec papyrus in cista Anubionis sepulcrali reperta fuerit; sequitur, papyros frequentissime in sepulcralibus cistis inuentas eiusdem generis natuitates continere. Nomen Ἀνοβιω vocabulis ΑΝΟΥΒ (και, αια, ΝΟΥΒ solum aureum) atque τοξ Luna constare videtur. Solemne enim erat Aegyptiis a Diis desunire nomina natorum, atque ♀ et ☽ saepissime coniunguntur (Tab. II. sign. III), quod etiam tradunt Tertullianus (Ap. c. VI.), Min. Felix (Oct. c. 21.), aliquie.

Literae νος τοι nihil aliud significant, quam Nomum Aegyptiorum sextum. Sequitur enim vrbis cuiusdam nomen; atque momenti erat in astrologia, quum Aegyptus instar Zodiaci diuisa fuerit (II. §. 6. p. 90. Tab. II. No. III.), scire, quo loco aliquis natus esset, scilicet quo in Nomo et Pago, veluti Decuria et Horio. Nomus vero Aegypti sextus, Ἡ sacer, ad Thebanam prouinciam, vt constat, pertinebat. Hinc facile intelligitur, cur mumia Anubionis cum papyro nostra in sepulcris Thebanis reperta fuerit. Oppidum Anubionis patrium ψευενειτ est, vnde ψευενειτες dicitur. Etsi vrbs vel pagus huius nominis a geographis non afferatur; multa tamen nomina geographicā similiter incipiunt, vt Φεντρις, Φενερος, Φενεται, Φιναφος, Φινεκτασις, ΠΙΣΝΑΚΩ, (π)ΦΙΝΤΕΛΕΤ, (π)ΦΕΝΕΤΑΙ et alia multa. Scilicet vocabulum π-ΨΗΝ *hortum*, *campum* *cinctum*, δριον significat. Qua de causa probabile est, hoc nomine eas Aegypti partes insignitas fuisse, quae Horio alicui coelesti, vel minori partiunculae responderent (II. §. 6. p. 90.). Saltem ψευενειτ, π-ΨΗΝ-Ν-ΝΗΙΘ significat *hortum Neithae*, vel Mineruae. Neith vero, vel Minerua, ♂ est femininus atque in Nomo sexto Horion ♂ est, quod sane π-ΨΗΝΝΕΙΤ vocari poterat.

II, 10. 13. Quamquam numeri γ et ζ clari sunt, exstant tamen post γ et ζ quaedam signa obscura et ignota. Quum ᩃ et ϖ, post quorum solummodo loca reperiuntur sigla illa, soli essent illo tempore retrogradi; puto, haec sigla indicare gradus eorum recessus. Et reapse signum post ᩃ positum, quippe qui iam septem gradus recessit, simillimum est ζ vel numero septenario. Post ϖ vero reperitur litera β, quae duos gradus significare videtur, quas ϖ iam circiter recessit. De quo infra fusius.

III. 4. Horoscopus hoc loco sensu strictiori dicitur de puncto eclipticae ipso natuitatis tempore in conspectum veniente (I. §. 44. p. 54.). Quod obiter demonstremus. Scilicet genitura Anubionis obtinuisse dicitur prima diei hora, i. e. inter principium et finem horae matutinae

septimae, secundum vsum nostrum vulgarem (I. §. 37. p. 45.). Sol vero, quum in ♉ versatur, circa Thebas, vbi astronomus noster scripsit, paullo post initium horae septimae demum ortur. At vero ☽, quum Anubio nasceretur, longitudo erat ♉ 13° 23'; ergo longitudo Horoscopi esse debebat ♉ 13° 23' +..... Et sane nascente Anubione horoscopasse vel ortus esse dicitur gradus Sagittarii decimus quintus, nimirum 8 minutis ante ortum ☽. Ex quo clarum est, Horoscopum dici de stella certo quodam tempore in circulo ecliptico oriente. Ceterum per se intelligitur, quum in nativitatibus Horoscopus seu stella oriens indicatur, inde tempns, quo aliquid accidisse narratur, quam accuratissime computari posse. Horoscopus enim non solum horas, sed etiam minutas et secundas indicat eius diei, quo astra obseruarentur.

De reliquis terminis libelli nostri astronomici quippe astrologicis, qui vocantur γαμοστολος siue, quod solemnis est, δνσις, occasus, μεσօρανημα, ἐπογην, κληροι τυχης, dominus geniturae, operaे non pretium est oleum perdere. Nullius enim frugis sunt eiusmodi ineptiae astrologicae. Ceterum satis superque de iis dictum supra (I. §. 28. §. 44. p. 37. 54.).

III. *Computatio.*

Quaeritur iam, quo tempore, siue accuratius, quo anno, quo mense, quo die, quaque diei hora septem planetae ea Zodiaci loca occupauerint, quae libellus noster indicat. Quod enim annum attinet, alii tradunt Antoninum regnum suscepisse anno p. Ch. 137, alii 138, alii 139. Porro quum mensis Adrianus nostro Decembri respondeat, dies 8 intelligentus est huius mensis, quum calendarium Iulianum sequimur; quum vero mensis Aegyptiaci Tybi dies 18 respicitur, is referatur nunc ad 4, nunc ad 5, nunc ad 6 Nouembris. Denique quaeritur, vtrum astronomi Aegyptiaci diem inceperint aut meridie, vt nostrates; aut media nocte, aut cum hora 6 matutina, aut 6 vespertina (I. §. 35. p. 45.). Ad haec omnia respondet nostrum papyrus. Scilicet haec fuisse traditur planetarum longitudo:

$\odot$	$\mathfrak{D}$	$\mathfrak{Y}$	$\mathfrak{♀}$	$\mathfrak{♂}$	$\mathfrak{A}$	$\mathfrak{H}$	Horoscopus
♃ 13° 23'	≈ 3° 6'	♃ 15° 2'	♃ 9° 54'	♄ 30° 0'	♈ 7° 44'	≈ 3° 8'	♃ 15°

Quum hoc problema non astronomice, sed potius historice et chronologice tractare iuuet, sufficit perfunctoria computatio. Quare adhibere licet Tabulas astrenomicas Lalandii ab Academia Parisina editas (Paris. 1792), licet nunc accuratiores habeamus. Porro his in computationibus tempus Parisinum, neglecto Thebano, quod respiciendum fuisset, solummodo secutus sum. Etiam nonnisi mediae planetarum celeritatis rationem habui. Omisi quoque turbationes corporum coelestium atque omnia ea, quae in astronomicis computationibus, quas viris me magis in his rebus exercitatis relinquere fas est, accuratiioribus requiruntur. Denique loca planetarum heliocentrica, ita vti dictum, computata mutauit in geocentrica breuitatis causa, non trigonometrica, sed mechanice ope Tabularum Lohrmanniarum et elegantissimarum, et accuratissimarum³⁾. Quum enim

3) Das Planetensystem der Sonne, mit drei grossen Kupfertafeln. Dresden 1822.

non agitur de astronomicis definitionibus, sed de factis chronologicis atque historicis eruendis; haec sane sufficient, vt inter omnes, qui astronomiae aliquam operam nauarunt, satis constat.

Quaeritur primum, quo anno astra, siue septem Aegyptiorum planetae, eadem vel simillima Zodiaci loca occupanterint certo die, atque astronomus Aegyptius indicauit. Quod sequens tabula docet. Exhibit enim loca planetarum pro initio diei 6 Decembris astronomici, qui, vt nemo nescit, incipit meridie, annis post Christum 136, 137 atque 138.

*Loca planetarum media geocentrica annis 136, 137, 138; mense Decembri,
die 6, hora nulla, siue meridie.*

annis	⊕	☽	☿	♀	♂	☿	♃
136	♄ 15° 5'	♅ 16° 6'	♄ 4° 20'	♒ 1° 10'	♑ 24° 50'	♓ 14° 40'	♊ 11° 30'
137	♄ 13° 50'	♒ 25° 29'	♏ 22° 50'	♄ 14° 0'	♋ 29° 30'	♍ 7° 10'	♒ 2° 40'
138	♄ 13° 23'	♉ 4° 52'	♏ 29° 30'	♎ 27° 30'	♊ 12° 30'	♌ 10° 50'	♑ 13° 30'

Quae loca si comparantur cum iis, quae Aegyptius affert, docent, obseruationem planetarum Aegyptiacam non nisi ad annum 137 p. Ch. spectare. Anno enim praecedenti 136 non solum ♫, sed ♀ etiam, et ♂, et ♁, et ♃ aliis in signis, partim remotissimis fuerunt. Anno vero sequenti ♫, ♀, ♁, ♂ et ♁ longe aliis in locis versati sunt. Contra anno 136 omnes planetae praeter ♀ eadem signa, atque Aegyptius indicat, occuparunt. Quum vero discrepantia adhuc sit permagna, videndum de alio die aliae diei hora.

*Loca planetarum media geocentrica anno 137 p. Ch., mense Decembri,
die 4 et 5 et 6 et 7, hora nulla, siue meridie.*

Decem.	⊕	☽	☿	♀	♂	♁	♃
d. 4.	♄ 11° 52'	♊ 29° 7'	♏ 22° 40'	♄ 11° 0'	♊ 27° 30'	♍ 7° 25'	♒ 2° 26'
d. 5.	♄ 12° 51'	♒ 12° 17'	♏ 23° 25'	♄ 12° 40'	♊ 28° 50'	♍ 7° 20'	♒ 2° 29'
d. 6.	♄ 13° 50'	♒ 25° 9'	♏ 22° 50'	♄ 14° 0'	♊ 29° 30'	♍ 7° 10'	♒ 2° 40'
d. 7.	♄ 14° 50'	♓ 8° 39'	♏ 23° 50'	♄ 15° 10'	♊ 29° 50'	♍ 6° 50'	♒ 2° 43'

Comparanda hac tabula cum constellatione Aegyptiaca intelligitur, astronomum Aegyptium diem Decembris quintum in animo habuisse. Quamquam enim ♃ et ♂ et ⊕ pro die posteriori, reliqui tamen ♫ ♀ ♁ et ♁ pro die 5, siue accuratius pro Aegyptiaco diei huius initio loquuntur. Quod sequens tabula accuratius docet.

*Loca planetarum media anno 137 p. Ch., mense Decembri, die astronomico 4, hora 18,
minuta nulla, pro tempore Parisino.*

	⊕	☽	☿	♀	♂	♃	♄
a. 100	9 ^h 8 ^m 41 ^s 40 ^{ss}	9 ^h 29 ^m 41 ^s 9 ^{ss}	11 ^h 8 ^m 3 ^s 29 ^{ss}	0 ^h 17 ^m 41 ^s 33 ^{ss}	8 ^h 29 ^m 54 ^s 39 ^{ss}	10 ^h 5 ^m 50 ^s 13 ^{ss}	6 ^h 23 ^m 31 ^s 58 ^{ss}
a. 20	0 0 9 12	4 13 34 38	0 14 48 52	6 3 50 36	7 18 20 26	8 7 15 30	8 4 42 19
a. 17	11 29 53 2	3 2 14 47	6 29 34 9	7 17 51 59	0 13 57 30	5 6 8 56	6 27 59 28
Dec. 4	11 3 8 55	4 13 37 19	10 3 13 24	6 1 31 59	5 27 8 10	0 27 45 54	0 11 11 18
h. 18	0 0 44 21	0 9 52 56	0 3 4 9	0 0 16 1	0 0 23 35	0 0 19 57	0 0 8 2
						0 0 3 44	0 0 1 30
helioc.	8 12 37 11	10 9 0 55	4 28 44 3	8 11 12 8	10 29 44 20	0 17 24 16	10 7 34 37
geocen.	8 12 37 11	10 9 0 55	7 22 20	8 12 5	9 28 50	0 7 20	10 3 10
Papyrus	8 13 23 0	10 3 6 0	8 15 2 0	8 9 51 0	9 30 0 0	0 7 44 0	10 3 8 0

Ex his itaque solis clarum est, nullum esse temporis momentum per totam historiam, quo planetarum septeni Aegyptiacorum loca secundum tabulas nostras astronomicas computata adeo cum iis conuenerint, quae libellus noster indicat. Tam exigua enim deprehenditur inter utramque computationem discrepantia, vt in chronologicis atque historicis factis definiendis nullius momenti sit. Hinc itaque sequitur primum, imperatorem Romanum Marcum Aurelium siue Antoninum non anno 138 p. Ch., vt Dio Cassius tradit, neque anno 139, vt Spartanus refert, sed, vt Ptolemaeus auctor est, anno 137 post Christum suscepisse regnum. Hadrianum enim, qui die 10 Julii diem supremum obiit, secutus est Antoninus, iam prius a Hadriano adoptatus, atque primum principis noui annum, vti constat, veteres eam anni Iuliani partem dicunt, quae post mortem principis praecessoris sequeretur usque ad noui anni principium, quaeque nouo principi, etiamsi nondum esset coronatus, adscribatur. Neque exigui momenti est, quod hoc nouo exemplo demonstratur, Chronogiam Ptolemaei, quam nostri chronologi saepissime numero reiecerunt et deseruerunt, omnino, quippe astronomia innitentem, recte se habere atque inter ceteras solam mereri fidem, vt Idelerus, V. Cl., iterum atque iterum monuit⁴⁾). Iam videndum de die et hora observationis. Diserte auctor tradit duobus in locis, diem 8 mensis Decembris seu Adriani respondere diei 18 mensis Aegyptiaci Tybi. Scilicet anno 136 et sequentibus post Christum 1 Thoth incidit in 20 Iulii. Ergo 18 Tybi vel dies anni Aegyptiaci 138 incidit in diem anni Iuliani 339, hoc est in 5 Decembris. Hicce vero dies in papyro nostra dicitur 8 Decembris, cuius rei ratio quaeritur. Nimurum quum Iulius Caesar noui anni rationem introduceret anno 46 a Ch.; astronomia nondum eo peruererat, vt sciret, post 100 annos diem intercalarem unum esse negligendum. Ergo profecto anno 137 p. Ch. dies 8 Decembris secundum Calendarium Iulianum dictus respondet paene nostro diei 6 Nouembris, si Calendarium Iulianum emendatum nostrum respicitur. Huc accedit, quod, quum annus 136 p. Ch. bissextilis esset, iam quarta pars ad mensem Aegyptiacum addenda erat. Denique dies mensis Tybi 18, vt diserte traditur, incipiebat cum ⊕ ortu, quum dies

⁴⁾ Ideler Handbuch der Chronologie Berl. 1825. Vol. I. pag. 117. al. Eiusd. Astronomische Beobachtungen der Alten Berl. 1806. pag. 46. al.

Romanus nimirum 5 Decembris iam ante coepisset media nocte. Tabulae vero nostrae astronomicae diei initium faciunt meridie, 12 horis ante mediam noctem. Has ob causas diei 4 Decembris hora 18 P. M. sane respondere videtur principio diei 18 Tybi, vel 8 Decembris horae, sextae secundum stylum antiquum, ut astronomus Aegyptiacus testatur. Ceterum quum astronomus noster eam horam, qua Horoscopus ($\mp 15^\circ$) oriretur, dixerit primam diei, dies vero incepit oriente $\odot$ ($\mp 13^\circ$); inde et hoc nunc clarum est, Aegyptios horas numerasse ab ortu $\odot$.

IV. *Consequentiae.*

Hac ex papyro astronomica multa sunt eaque grauissima, quae colligantur. Primum enim confirmat quae supra vidimus de mathematica et symbolica ratione astronomiae Aegyptiacae; deinde exhibet rationem, qua Aegyptii obseruationes astronomicas instituerint quaque monumentis eas consignauerint; denique docet, quam grauia sint scripta Aegyptiorum astronomica in chronologia historique illustranda, de quibus aliisque iam breuiter disserendum.

I. Diserte septem Aegyptiorum planetae astronomice vel astrologice vocantur septem Dii, ἐπτα Θεοι; ex quo sequitur, planetas pariter atque signa aliasque partes Zodiaci Deorum Aegyptiorum imaginibus vel aliis symbolis, vti dictum est (P. II.), exprimi et repraesentari in scriptis Aegyptiorum astronomicis. Quod ipsa monumenta hieroglyphica testantur (P. II. Tab. II. et III.), iamiam explicita.

II. Variae Zodiaci diuisiones cum dominis suis, quas Graeci Romanique astronomi vt Aegyptiacas tradunt, vere sunt Aegyptiacae atque in obseruationibus Aegyptiacis visitatae. Domini enim Signorum, Tapinomatum, Hypsomatum et Horiorum, quos e veterum scriptis supra (Tab. I.) conscripsimus, plane consentiunt cum iis, quos noster libellus astronomicus affert. Vno tantum in loco noster errauit, scilicet eo, quod $\square 15^\circ$ in Horio ♀ posuit, more Chaldaico (Par. III. Lin. 6.); quam rationem alias nuspian secutus est. Aegyptiace enim Horion ♀ in $\square$ incipit 0° et finitur 6° .

III. In scriptis Aegyptiorum astronomicis, siue astrologicis, omnium planetarum septem notantur loca a terra spectata. Quod per se intelligitur. Nam quum septem planetae omnium rerum euentum atque hominum fata et praeterea anni magni tempus praeterlapsum indicare crederentur; opus erat, omnium planetarum loca certo quodam tempore obseruata indicare et describere. Praeterea adduntur Horoscopus ad horam indicandam, atque planetarum constitutiones (*στηρογμοι*).

IV. In describendis planetarum locis Aegyptii ita versati sunt, vt varias Zodiaci partes, in quorum finibus planeta versaretur, coniunctim nominarent. Quamquam enim suffecisset, dicere, quo gradu quaque minuta signi cuiusdam planeta aliquis visus esset; ob apotelesmaticas tamen rationes Aegyptiis etiam dicendum erat, qua Domo, qua Decuria, quo Horio, quo Dodecatemorio, quibus aliis in partibus Zodiaci minoribus stella apparuerit. Quaevis enim Zodiaci pars suum habebat dominum suasque vires, aut malas, aut bonas, singulares. In afferendis vero Zodiaci partibus primo loco ponuntur Signa vel Oecodespotae cum aliis signorum integrorum patronis distinctiuis, hinc minores usque ad minimas.

V. Initium Zodiaci, a quo singulorum signorum initia pendent, non erat certa quadam in stella fixa constitutum, sed eo aequatoris loco, quo $\odot$ tempore verno e circulo ecliptico in circulum aequatoris intrat, siue quo loco quotannis circulus eclipticus aequatorem secare videtur.

Ergo sermo est apud Aegyptios de puncto aequinoctiali verno non siderico, sed tropico, quod antiquae Aegyptiorum obseruationes astronomicae et nostrae etiam tabulae astronomicae sequuntur. Quodsi enim Aegyptii gradus Zodiaci pariter atque signorum singulorum inde a certis quibusdam stellis numerassent; eorum obseruationes certo cum tabulis nostris non congruerent. Neque est inirum, Aegyptios nouisse punctorum aequinoctialium, qui dicitur, recessum. Sufficiunt enim duas ☽ obseruationes tempore aequinoctii institutae duobus annis, saeculo uno inter se distantibus, ad cognoscendum troporum recessum. Hinc intelligitur, qui factum sit, ut nunc prima arietis stella in medio fere ♈ reperiatur. Scilicet quum astrononi troporum rationem haberent; tropi sensim sensimque ad ♋ stellas processerunt. Nam 72 annis circiter puncta aequinoctalia 1° recedunt. Ceterum traditur Hipparchus, qui primus recessum troporum accuratius docuerit Graecos, antiquissimas Babyloniorum obseruationes astronomicas cum Aegyptiorum ψηφοφορια contulisse⁵⁾. Sin Aegyptii pariter atque Babylonii loca planetarum ad stellas fixas retulissent; inde saltem Hipparchus nihil colligere potuisset de recessu punctorum aequinoctialium.

VI. Quod in scriptis Aegyptiorum astronomicis planetarum constitutiones, στηνογμοι, et recessus notantur, ex eo saepenumero aliorum planetarum loca aut cognoscuntur aut cognita confirmantur. Inter omnes constat, planetas ♀ ♀ ♂ 24 et ℌ maxime vero ♂ et 24 et ℌ quotannis nunc quiescere inter stellas fixas, nunc recedere videri. Sic, quum ℌ eo peruerterit, ut ℌ orientalis a ☽ culminante ab eo distet circiter 109°, primum ℌ quiescere, hinc per 139 dies circiter 6° 47' retrocedere videtur, quo loco iterum quiescit et hinc denuo procedit. Itaque secunda ℌ constitutio locum habet, quum ℌ occidentalis a ☽ ab eo circiter 109° distare cernitur, sine quum longitudo ℌ, subtracta longitudine ☽, est = 109°. ($L\ \dot{\wedge} - L\ \odot = 109^\circ$). Item 24, si apparet ante ☽ circiter 115° vel 116°, quiescit primum, hinc retrocedit 121 vel 119 diebus per 10°, quo loco, quippe iam 115° post ☽ constitutus, denuo quiescit, hinc procedit. Quod accidit, quum $L\ \dot{\wedge} - L\ \odot = 115^\circ$. Denique ♂, si geocentrice apparet 137° ante ☽, primum quiescit, hinc 73 diebus per 16° retrocedit, quo loco, quippe iam post ☽ circiter 137° constitutus, denuo quiescit. Ergo prima ♂ constitutio $Q = L\ \odot - L\ \dot{\wedge} = 137^\circ$, siue $Q = L\ \odot + L\ \dot{\wedge} = 223^\circ$; secunda vero: $q = L\ \dot{\wedge} - L\ \odot = 137^\circ$ circiter. Quantopere vero indicatio constitutionum planetarum vel recessuum iuuet, infra videbimus. Exemplo sit nostrum papyrum. Fac locum ☽ aut omissum aut incertum esse; e solo 24 constitutione locus ☽ intelligitur. Scilicet auctor tradit, 24 quiescere in γ 7° secunda quidem vice. Iam vero quum 24 iterum est stationalis, necesse est, ℌ superanterit 24 cursu heliocentrico, vel ☽ versetur in signis proximis a γ occidentalibus h. e. ♋ et sic porro. At 24 stationalis est, quum inter ☽ et 24 sunt in circuli segmento minori gradus 115, ut vidimus. Ergo ☽ occidentalis a 24 gradum 115 occupet necesse est. Iam locus hicce est ♈ 12°, nam a ♈ 12° usque γ 7° numerantur 115°. Quod bene conuenit cum papyro nostro. Tradit enim, longitudinem ☽ esse ♈ 13°, quae si accuratius computatur, est ♈ 12° 36' dicto illo die. Ceterum monendum est, planetarum constitutiones non dici solum de puncto eclipticae, quo quiescant planetae, sed etiam de proximis Zodiaci partibus, quibus iam aut processisse, aut recessisse videantur. Quod ex constitutionibus ℌ et ♂ hoc nostro papyro indicatis intelligitur.

5) Ptolemaeus L. IV. cap. vlt. pag. 104. col. Simplic. de Coelo L. II. com. 46. pag. 123.

VII. Observations Aegyptiorum astronomicae, quamvis negligenter institutae, aut computationibus falsis perceptae, adeo certe chronologiae historiaeque inseruiunt, vt, si non de die, saltem de septimana, vel mense, vel anno facti cuiusdam historici eruendis nullum dubium relinquent. Vidimus enim, auctorem libelli nostri astronomici loca planetarum, vt ipse profitetur, non oculis obseruasse, sed computasse ad libros veteranum Mercurio et Aesculapio et Petosiridi et regi Nechoe adscriptos. Neque exigua est inter accuratiorem computationem atque Aegyptii illam differentia, vt sequens tabula docet^{*)}:

	$\odot$	$\beth$	$\aleph$	♀	♂	$\beth$	$\aleph$
Differentia papyri	+ $0^\circ 47'$	- $11^\circ 8'$	+ $24^\circ 2'$	- $2^\circ 38'$	- $3^\circ 10'$	- $2^\circ 42'$	+ $5^\circ 33'$

Tamen nullus est per totam historiam annus, neque mensis, neque vlla hebdomas, quo constellatio quaedam adeo similis nostrae locum habuerit. Quin ino si vel maiores errores et discrepantiae inter nostras tabulas atque veterum obseruationes in scripto quodam Aegyptiorum astronomico deprehenderentur; eo id tantum efficeretur, vt de vno die, aut addendo ad epocham inueniam, aut detrahendo iude dubitare liceret. Quae differentiae chronologicae sane flocci sunt in rerum gestarum historia nostra. Satis vero perspicuum est, solis planetis $\beth$ $\aleph$ et ♂ annum facti cuiusdam decerni, planetis ♀ et $\aleph$ et $\beth$, aut sola $\beth$ mensem et diem, $\beth$ et Horoscopo horam et minutam. Hinc vero etiam intelligitur, vel sine $\aleph$ et ♀ mensem et diem ex obseruationibus Aegyptiacis erui posse. Quum vero de aetate alicuius scripti astronomici circiter constat; ternorum, vel binorum, quid? quod vnius planetae loca indicata haud raro sufficiunt ad epocham quaesitam inueniendam. Veluti quin nostra papyrus aetati Antonini tribueretur; solo $\beth$, vel $\aleph$, atque $\odot$ huius aetatis annus definiretur, solis $\odot$ $\beth$ ♀ vel $\odot$ $\aleph$ ♂ , vel $\odot$ ♀ ♂ et sic porro mensis et dies inueniretur, dato anno. Regnante enim Antonino semel tantum $\beth$ in $\beth$, $\aleph$ in $\aleph$ cum $\odot$ in ♂ apparuerunt. Qua de causa scripta Aegyptiorum astronomica vel imperfecta, aut mutila vtilissima essent chronologiae et historiae emendandae, vel instruendae.

VIII. Papyri in cistis mumiarum repertae atque omnes Aegyptiorum omnino inscriptiones funerales astronomici sunt argumenti, scilicet nativitates, siue obseruationes astrorum natalitiae pro personis defunctis. Scinus, papyruin nostrum in cista sepulrali inuentum esse, atque constat, papyros funerales, quaruin fere innumerae in Museis Europaeis asservantur, aut ipsis in fasciis sepulralibus aut iuxta munias inuentas fuisse. Huc accedit, quod eiusmodi in papyris funeralibus nunc hieroglyphice, nunc hieratice scriptis, eaedem deorum dearumque imagines reperiuntur, quibus astra significantur in Zodiaco Taurinensi (Tab. II.). Atque eadem sane est ratio inscriptionum, quae in cistis sepulralibus byssinis ligneisque atque in sarcophagis exstant. Quare non dubium est, quin hae quoque inscriptiones atque papyri liturgicae, quae hucusque dictae fuerunt, ad instar papyri nostrae graecae, obseruationes astronomicas contineant. Quemadmodum vero

^{*)} Accuratiorem hanc computationem debo amico Fr. Ed. Thieme, Phil. Doct., All. Art. Mag., Speculae Lipsiensi adiuncto.

volumine hoc Anubionis generatio astronomice definitur, ita et aliis papyris vel inscriptionibus funeralibus earum personarum nativitates describi probabile est, ad quas eiusmodi volumina liturgica spectant, quarumue nomina in iis commemorantur.

§. 3.

Sphaera Aegyptiaca in Museo Parisino reperta atque nauiculae astronomicae.

In scriptis Aegyptiorum hieroglyphicis frequentissimae sunt, ut ipsae huius voluminis tabulae (IV – IX.) demonstrant, nauiculae quaedam nunc ab una persona, nunc a pluribus occupatae, de quibus, quid statuendum sit, quaeritur. Scilicet e sententia veterum omnino atque Aegyptiorum praecipue, ut Zodiacus Taurinensis (Tab. III. No. 1. A.) docet, terra in medio coeli globo posita erat, quare profecto coelum tum nocturnum purpureum, tum diurnum caeruleum cum flumine comparari poterat, quo non solum planetae sed etiam stellae fixae transueherentur. Stellae fixae enim quotidie ab oriente versus occidentem nauium instar pergunt, sed etiam per singulos dies altius euehuntur, donec post anni cursum eo redierunt, quo primum in conspectum venirent. Planetae vero non solum cum stellis fixis nauigantium instar per coelum mouentur, sed propriis etiam rationibus et modis per reliqua astra, ac si in propriis nauibus collocati essent, transuehi videntur. Iam de his Aegyptios non aliter, atque dictum est, cogitasse, multis veterum scriptorum locis euincitur. Sic Philo atque Heliodorus coelum dicunt archetypon Nili ⁶⁾. Quemadmodum enim Nilus fluere et naues portare, ita et Coelum, maxime Zodiacus videbatur. Hinc Aratus apud Hipparchum ipsum coelum vel Zodiacum appellat Oceanum, qui astra secum circumferat ⁷⁾. Oceanus, ὦκεανος, vel ὦκεανης, vel rectius ὦκεαμης, inter antiquissima Nili nomina pertinet ⁸⁾. Marcianus Capella vero omnia Zodiaci astra diserte cum naui comparat, qua septem planetae insideant atque moueantur circum terram ⁹⁾. Iam vero non solum coeli stellas et Zodiaci partes, sed etiam planetas nauigiis circuniuectos fuisse e sententia Aegyptiorum, Apion docet ¹⁰⁾. Refert enim in columna quadam Heliopolitana, quae est ☉ vrbs, fuisse nauem effectam cum imagine humipa, quae ymbra sua ☉ indicaret cursum. Habes ergo ☉ imaginem in naue. Huc spectat locus Plutarchi (de Iside p. 364.), quo dicit, *Solem et Lunam non curribus, sed nauigiis vehi*, et vecta singi ab Aegyptiis. Item Clemens Al. (L. V. p. 566.), ex Aegyptiis, inquit, *alii quidem in nauigio, alii vero super crocodilum solem pingunt*. Significant autem, *quod Sol, per aerem dulcem et humidum ingrediens, gignit tempus*. Praeterea in Museo Borjaniano, ut Zoega ipse l. l. tradit, exstant genimiae Graeco-Aegyptiacae, Abraxas vocatae, quibus cymbium cernitur cum Harpocratis, siue ☉ imagine. Illud vero simulacrum ☉ esse, literae ad-

6) Philo Iud. Vita Mos. III. 682. Heliodor Aethiop. L. IX. p. 435.

7) Vid. Petavii Vranolog. p. 209. s.

8) Tzetzes ad Lycophron. V. 119. Diodor. S. L. I. §. 19. col. edit. Wesseling. ad h. 1.

9) Marc. Capella Lib. II. p. 42. Gr., quo loco planetae symbolis, vti ☉ leone, ἄλι crocodilo, significantur.

10) Fl. Josephus Ant. Iud. c. Apion. L. II. n. 2. col. Zoega de Obelisc. p. 7. et p. 158. ss. col. Clemens Al. Strom. L. V. p. 566. Euseb. Praep. Euangel. L. III. c. XI.

scriptae φρη, *sol* testantur. Iam quae veteres tradunt de nauigiis astronomicis, sphaera Aegyptiaca, in Museo Aegyptiaco Bibliothecae Regiae Parisinae proprio reperta, egregie confirmat. Exstat ibi enim papyrus hieratica, circiter quinque pedes longa, astronomica, eleganter scripta, cuius titulum ea adumbratio occupat, quam Tabula II. No. III. expressissimus. Circulus ille cum aquae specie (♒) Nilum coelestem, siue Zodiacum cum stellis suis significat. Apparent etiam duo eclipticae hemisphaeria, scilicet superius et inferius, alterum dextrum, alterum sinistrum. Nauis enim illa cum stellis suis (P. I. §. 25. p. 31.), vt ex nominibus figuris superscriptis patet, de quo infra fusius, significat signum ♍, atque cum ♍ hemisphaerium superius incipit. Solis et Lunae quidem imagines in media naue positae satis clarae sunt. Orbis enim vel discus ☽, scarabaeus ♀ significant, vt vidimus (II. §. 14. §. 10. p. 179. 161.). Itaque iam perspicuum est, cur Aegyptii partim Zodiaci varia segmenta nauium specie expresserint, partim planetas in nauigiis positos in monumentis suis astronomicis effinxerint.

§. 4.

Ordo primus obseruationum astronomicarum a veteribus Aegyptiis descriptarum.

Specimen I.

Zodiacus Tentyriticus maior.

Desc. Aeg. Vol. IV. P. 19. P. 18. Vid. Tab. IV. huius voluminis.

I. *Introductio.*

Prima scriptorum hieroglyphico-astronomicorum classis eo potissimum differt a reliquis, quod quam plurimas coeli partes et stellas fixas variis imaginibus adumbratas continet atque copiosissime positiones planetarum describit. Ceterum notam peculiarem habet, nauicularum astronomicarum frequentiam, quibus tum planetae, tum domini segmentorum Zodiacalium et maiorum, et minorum vehi finguntur. Ex hoc genere est Zodiacus Tentyriticus, qui dicitur, maior cum inscriptionibus suis. Rudera vrbis Tentyrae reperiuntur apud pagum nunc Denderah vocatum longitude 30° 20' 42'', latitudine 26° 8' 36'', siue, vt Ptolemaeus vult, 26° 10' *). Ibidem excellunt duo templo, alterum maxime vastum, alterum multo minus, accuratius a Jollois et Devilliers l. l. descripta. Huius in templi maioris Pronao exstat in tecto famosissimus ille Zodiacus, quem noua ratione explicaturi sumus. Primus hoc monumentum celeberrimum inuenit Desaix, peditum praefectus, quum Aegyptus a Francogallis occuparetur (1799). Quod argumentum huius inscriptionis astronomicae attinet, putarunt viri illi laudati, ea contineri constellationes extra Zodiacum positas, ita vt totius tecti ambitus exhibeat verum planisphaerium coeleste. De quo nunc aliter iudicare licebit. Inscriptio enim dicta non continet, nisi signa Zodiaci, planetas et synanatellonta.

*) Description de l' Eg. Vol. III. p. 285. Sec. Edit.

De aetate templi Tentyritici varias in partes viatores abierunt. *Jollois* enim (l. l. p. 394) credit, hoc aedificium Graecis et Romanis ipsisque Persis multo esse antiquorem, recentiorem vero monumentis Thebaicis. *Inclino*, inquit, *ad credendum, templum Tentyriticum tempore inter Nechochaum et Amosin* (626—569 a. Ch.) *aedificatum fuisse.* *Visconti* putauit, hoc templum aedificatum esse inter annum 12 et 132 post Christum, eius vero partem haud multo post Alexandrum magnum¹¹⁾. Multo magis a vera huius templi aetate aberrarunt alii, qui propter Zodiaci ipsius diuisiones annis 1760, 2200, 4200, 5200 ante Ch.¹²⁾, ut infra fusius docebitur, hoc exstisset opiniati sunt. Nunc quidem vix dubitari poterit, quin Zodiaceus Tentyriticus cum templo, quod plane eiusdem styli esse deprehenderunt, aetate Neronis exstructum sit.

II. *Explicatio.*

Inscriptiones tecti in Pronao Tentyritico sic se habent. Totum lacunar in duas partes aequales diuiditur quadrato oblongo, quippe quo disci et vulturis imagines deinceps repetitae cernuntur (Tab. IV. D). Ab utraque parte sunt tres aliae areae similes. Harum arearum figurae ab utraque parte capita habent versus medium aream, quam proxima utrinque attingunt. De his quidem areis ultimae ambae, parieti maxime vicinae, continent sex quaeque Zodiaci signa, imaginibus Zodiaci solemnibus expressa, ita ut ☽ ☽ ☽ ☽ hic, ☽ ☽ ☽ ☽ illic posita sint. Itaque obtinetur diuisio Zodiaci in hemisphaeria duo, alterum lunare, alterum solare (p. 13.). Sub singulis signis positi sunt Decani 36 cum duobus Horiis principalibus nauiculis vecti. Iam restant quatuor areae cum media iam dicta hoc ordine: I, II, media, III, IV. De quibus I. area diuisa est in duas areas oblongas ac taenias. Area II. integra mansit, III. vero tribus taeniis constat, atque IV. iterum duabus. Tabula quidem in nostra (Tab. IV.) significant A areae III. taeniam medium, B areae IV. taeniam superiorem, C areae IV. taeniam inferiorem, D aream lacunaris Tentyritici medium, E aream II., F areae II. taeniam inferiorem, G areae I. taeniam superiorem, O areae III. taeniam superiorem, P areae III. taeniam inferiorem. Ceterum inscriptiones arearum omnium pari ratione scilicet capitibus supra porrectis, quod aliter se habet, ut diximus, in autographo, expressae sunt perspicuitatis causa, atque figurae hieroglyphicae breuitatis gratia ratione tantum linearis, sed accuratissime quoad insignia redditae. Lineae parallelae passim figuris adscriptae significant inscriptiones hieroglyphicas in exemplo Parisino (Vol. IV. Tab. 18.) omissas.

Priusquam ad singulas Zodiaci Tentyritici partes interpretandas accedimus, iuuabit praefinire leges, ad quas hanc inscriptionem deinceps explicabimus.

I. Quum Aegyptii, ut veteres scriptores testantur, inscriptiones astronomicas omni tempore confecerint et conseruauerint; clarum est, ea Aegyptiorum monumenta continere obseruationes astronomicas, quae rationi astronomiae in vniuersum, tum Aegyptiacae praesertim, quam supra exposuimus, sint accommodata. Huc spectant inscriptiones cum imaginibus signorum Zodiacalium visitatis, tum cum diuisionibus 7, 12, 28, 36, quae respondent 7 planetis, 12 signis, 28 statio-

11) V. Herod. Vers. Larcher. Vol. II. fin

12) Paravey Nouvelles considérations sur le planisphere de Dendera Par. 1822.

nibus lunaribus, 36 Decuriis, veluti nostra in Tabula Lin. A. B. C. D. E. F. G., Lin. A. 1—12, Lin. H. 1—28; porro cum nauibus astronomicis (p. 222.) atque symbolis astronomicis Aegyptiorum peculiaribus.

II. Quum Aegyptii e planetarum locis futura hominum fata praefinire studerent; inde sequitur, in scriptis Aegyptiorum astronomicis septem planetarum loca simul indicari: deinde vero, obseruationes Aegyptiorum astronomicas, ut supra vidimus, spectare ad natalitia personae cuiusdam.

III. Imagines Deorum Dearumqne, hominum, animalium, planetarum aliarumque rerum sacrarum, quibus inscriptio nostra constat, ad eos singulae planetas referri debent, ad quos a veteribus referuntur, sicuti in Pantheo Aegyptiaco vidimus (Part. II.).

IV. Quibus symbolis planeta quidam exprimitur, iisdem eae etiam Zodiaci partes significantur, quae eundem planetam habent dominum ac patronum.

V. Naves omnes ac singulae, nostra in Tabula depictae, sunt Zodiaci partes, maiores maiorum, minores minorum.

VI. Naves 12 Lin. A. significant 12 signa Zodiaci, de quibus 6 naues discum gerentes sunt signa 6 planetas in se continentia. Ipsa numina 6 hisce in discis picta sunt 6 planetarum symbola. Septimus quidem ♀, quum constanter ☽ comitetur, eodem cum ☽ versatur in signo.

VII. Nunina in nauibus a planeta quodam non occupatis posita ea, quae sceptrum potentiae gerunt, sunt Oecodespotae signorum, quippe potentiora reliquis signi numinibus, veluti Decanis, Horioeratoribus, reliquis.

VIII. Figurae nauium proris positae sunt Trigonodespotae, quibus binae eiusdem planetae Domus distinguuntur.

IX. Numina cum Oecodespota et Trigonodespota, aut cum ipso planeta vna eademque in naui coniuncta sunt stellae eorundem signorum.

X. Lin. H. continentur 28 stationes lunares, in quibus statio cum ☽ coniuncta significatur.

XI. Linn. B. C. D. E. F. G. loca planetarum singulorum ibi indicatorum accuratius definiuntur, ita ut Trigonodespota, Oecodespota, Decuria, Horion, Dodecatemorion et Moera planetam in se continentem depingantur.

XII. Singulis in versibus imagines subselliis positae indicant planetas, tamquam numina eminentissima, quorum loca definiantur.

XIII. Ibidem indicantur planetae alii ab illo adspecti ratione Δ et □ numinibus maiores naues occupantibus.

XIV. Singulis in versibus ea figura significat Oecodespotam, quae prima ab initio praefert sceptrum potentiae, aut alia ratione maxime distincta appetet.

XV. Trigonodespotae sub initium versuum ante Oecodespotas indicantur.

XVI. Post Oecodespotam indicantur nauigii minoribus aliaque ratione conspicua deinceps Decuria, Horion, Dodecatemorion et Moera, quibus insit planeta.

XVII. Figurae plures deinceps repetitae valent vnam solummodo personam apotelesmaticam.

XVIII. Quum accidit, ut planeta binis, ternisue certi signi partibus, veluti Decuria et Horio, eundem dominum e. g. ḥ habentibus insit; binae ternae illae partes uno tantum nomine exprimuntur. Id enim egerunt astronomi vel astrologi Aegyptii, ut ea numina singularia ante

oculos ponerent, qui per suam singularem indolem facerent ad futuram nati sortem constituendam. Hinc eiusmodi persona dupliciter valens, veluti ḥ Decanus et ḥ Horion, sceptro potentiae insigniuntur. Hinc breuitatis gratia alia quoque symbola astronomica, vt planetarum signorumque, dupli sensu, newpe dominis ipsorum natura paribus, adhibentur.

XIX. Subsellia cum planetarum symbolis ita inter reliquas eiusque versus personas collocantur, vt, cum has figurae inde ab initio numeres, habeas gradus, quibus planeta ab initio signi distet.

XX. Figurae post subsellia planetarum positae sunt stellae ciusdem longitudinis extra Zodiaci signa, eadem aliquid valentes, de quibus veterum egit Myriogenesis (p. 29.).

Iam videamus, quomodo loca septem planetarum certo quodam tempore obseruata hieroglyphice ac ratione Aegyptiaca expressa sint in tabula nostra. Et primo quidem in oculos incurrit, Lineam A, quae 12 nauiculas (12 signa) atque 6 orbes cum 6 diis (seu planetis) continet, agere de locis 6 planetarum praeter ♀ cum ☽ coniunctum in genere quidem; septem vero reliquias Lineas B C D E F G H (O P) de locis 7 planetarum in specie et accuratius disserere. Age videamus. Nauiculae Lin. A. 1. 2. 3. 10. 11. 12., praeter alias personas, de quibus infra, deum quendam gerunt sceptro insignem. Quum 12 Zodiaci signa deum aliquem habeant praefectum, Domum Domus, οἰκοδεσποτήν, quumque Domum Domini potestate reliquis signorum dominis Decanis, Horiocratoribus et reliquis omnibus dignitate praecedant (I. §. 46. p. 56. VII.); sequitur, has personas, sceptro, potentiae symbolo, distinctas, praepositos signorum, seu Oecodespotas significare. At ♀ ♀ ♂ ፩ binis quiuis Zodiaci signis praesunt; ergo opus erat commemorare praeter Dominum singularium dominum, etiam Trigonodespatam. Bina enim cuiusvis planetae domicilia Trigonodespota suo distinguuntur (V. Tab. I. n. 6 et 7.). Iam vides, Trigonodespota signorum per Lin. A. non posse non significari figuris simili atque Oecodespotas ratione distinctis, quippe figuris post proras nauicularum in basibus collocatis. Pergamus ad singulas personas singulis in nauiculis per Lin. A. designatas.

A. No. 1. signum ፩. Nam Crocodocephalus (f), vt infra 12. e, significat ḥ (p. 198.) Oecodespatam, atque Cynocephalus (a) ♀ (p. 194.) Trigonodespatam in ፩. Altera ḥ dominus in ♂ Trigono alias est descripta (No. 12.). Reliquae figurae eadem naue collocatae sunt domini stellarum in ፩, scilicet ♂ (b) ḥ (c) ḥ (d) ♀ (e) ♀ (g), qui partim respondent stellis a Proclo hoc in signo nominatis (I. §. 25. p. 34. ፩), ex asse vero conneniant cum numinibus circa ፩ collocatis in ipso Zodiaco Tentyriticō (Vid. Desc. de l'Eg. Vol. IV. P. 18 et 20; et Lexicon nostrum infra).

A. No. 2. signum Π. Dominus dominus (e) Anubis, capite canis seu vertagi (II. p. 194.) insignis, clarissime exprimitur, atque dominus Trigoni (a) est ♀ tener ille Iao, labia digito premens, siue Harpocrates (p. 193.) Altera ♀ dominus cadit in Trigonum ♂ ♀ et ♂. Reliquae eiusdem nauis personae utique sunt numina stellarum in Π, scilicet ፩ vel ♀ (b) ☽ (c) ♀ (d) ፩ (f), quae respondent diis a Ptolemaeo et Zodiaco Tentyriticō hoc in signo positis (vid. infra Lexicon sub Π.).

A. No. 3. signum ♀. Oecodespota enim (b) sacerdos (p. 197. Tab. II. 2.) insignitur foliis palmae (p. 197.) atque Trigonodespota (a) item sacerdos (l. l.) ፩ speciem prae se fert, vt infra 10. d. et 6. d. Altera ፩ dominus (X) ♀ habet Trigonodespatam. Caeterum arcus in manu cynocephali bene Sagittarium designat, quare ♀, seu ፩ dominus huius signi, in omnibus Zodiacis fingitur sagittarius (V. infra Lex. ♀). Reliquae eiusdem signi personae sunt numina stel-

larum in ♀, scilicet ♀ (c) ♀ (d) ♂ (e), quae accurate respondent personis eodem signo collocatis sub Zodiaco Tentyritico proprio.

A. No. 10. signum ✕. Oecodespota enim ✕ (d) sacerdote, vt supra (A. No. 3. a. b.) exprimitur atque Trigoni dominus Horo seu ♀ hieracocephalo (p. 195.). Altera ✕ domus longe alium habet Trigonodespotam. Reliquae huius nauiculae personae significant stellarum patronos eiusdem signi in Zodiaco ipso allatos (Descript. Vol. IV. Pl. 18. 20.).

A. No. 11. signum ☽. Oecodespota enim est ♂ seu Vulcanus Phtha (p. 197.), pileo insignis (e), cum Trigonodespota ♀ (p. 194.) vertago (a). Reliquae huius nauis personae sunt ☽ vel ♀ (b) ♀ (c) ♀ (d) ♂ (f), quae conueniunt cum numinibus stellarum a Zodiaco in hoc signo collocatis.

A. No. 12. signum ⚰. Dominus enim signi (e) est Crocodilocephalus (p. 196.), vt supra (1. f.), Trigoni vero ⚰ (a). Figura enim hominis pedibus adunitis (p. 196.) constanter in monumentis Aegyptiorum astronomicis ⚰ exprimitur. Reliquae eiusdem nauis personae sunt numina stellarum in ⚰, quippe ⚰ (b) ♂ (c) ♀ (d) ♀ (f), quae plane respondent figuris diuinis in Zodiaco Tentyritico proprio iuxta ⚰ depictis.

Itaque haec habemus Zodiaci signa, quibus, quin templum Tentyriticum conderetur, nullus planeta inerat: ☐ (Oec. ♀, Trig. ♀), ☽ (Oec. ♂. Trig. ♀), ✕ (Oec. ✕. Trig. ✕), ⚰ (Oec. ♂. Trig. ♂), ☾ (Oec. ♂. Trig. ♀), ☷ (Oec. ✕. Trig. ♀). Ergo planetae in reliquis Zodiaci signis quaerendi sunt nimirum in ☐ ☽ ☾ ☷ ☻. Quaeritur in quibusnam.

A. No. 4. planeta ☉ in ☐. Vidimus, ☉ singulis in signis aliam speciem assumere, quippe eam, qua dominus signi singatur (II. §. 7. p. 96.). Iam aries, Sai et Thebis cultus, solemine est ♂ symbolum (p. 196.) et neminem fugit, primum Zodiaci signum, cui praeest ♂, ab ariete dici, et ariete exprimi (☐). Huc facit figura leonis (No. 4. a.), qui, quum ☉ symbolum sit (p. 192.), ☉ Trigonodespotam exprimit. Est autem ☐ sola ♂ domus in Trigono ☉ sita. Ceteruni eiusdem nauis personae reliquae sunt ♂ (b) ♀ (c) ♀ vel ♀ (e), quae respondent numinibus stellarum in ☐ secundum Zodiacum Tentyriticum proprium et Proclum (I. §. 25. p. 31.) Ergo ☉ in ☐ est.

A. No. 5. planeta ♀ in ☐. Horus enim hieracocephalus in disco (d) hoc loco, quum ♀ a ☉ sit combustus (p. 53.), ♀ significat (p. 195.). Trigoni dominus (a) exprimitur Mneui (☉ p. 192.). Quum enim taurus hicce careat maculis Apidi propriis (p. 193); sequitur, ♀ versari in ☉ Trigono, Domo ♂. Ad ☉ Trigonum pertinent ☐ ☽ et ☷. Iam vero ♀ nunquam longius a ☉ recedit, quam 48°, ex quo sequitur, ♀ in ☐ versari. Reliquae vero eiusdem signi personae sunt ✕ (b) ♀ (c) ♂ (e) ♀ (f) ✕ (g), quae plane eodem ordine eademque ratione depinguntur in Zodiaco Tentyritico proprio pro ☽ (Desc. de l' Eg. Ant. Vol. IV. Tab. XVIII. XX.) Haec ambiguitas sic tollitur. Opus erat depingere et ☽ signum, et ♀ planetam. Quum ☐ cum ☉ alias expressus esset, singulari loco ♀ significanda erat. Licuit autem astrologis, claritatis caussa, planetam alieno in signo ponere, quum error inde oriundus alio loco corrigi posset (Jul. Firmic. Mat. Astron. Lib. II. cap. XXXII. p. 42. 43. Basil. 1551.).

A. No. 6. planeta ✕ in ☻. Sacerdotis imago capillamento insignis (d), vt pluries iam vidi mus (No. 11. d. 3. a.), ✕ significat, annuentibus astrologis (p. 197.). Trigoni dominus est ♀ figura accipitris capite humano expressus. Accipiter enim ♀ et ♀ maxime symbolum atque caput, sapientiae sedes, bene ♀ conuenit (I. §. 53. b. p. 65.). Iam ad ♀ Trigonum spectant signa

$\Sigma \Xi \Pi$. At de signis Π et Ξ supra demonstratum (Lin. A. I. et II.), in iis nullum versari planetam. Ergo solum Σ signum restat, cui $\beth$ inesse possit. Ceterum reliquae eiusdem nauis personae Σ conueniunt stellis, vt Zodiacus Tentyriticus proprius docet.

A. No. 8. σ in Σ . Etenim cadauer sine capite solius σ est symbolum (p. 196.), vt ipse Zodiacus Taurinensis testatur (Tab. II. m). Trigoni dominus exprimitur puerulo manum ad labia habente, nunc φ , nunc χ significante (p. 105.). Itaque cogitandum aut de Trigono φ : $\Sigma \times m$, aut χ : $\Pi \Xi \Sigma$, aut de signis $\chi \mp \beth$. At vero de signis $\Pi \Xi \Sigma$ supra dictum. Porro vidi-
mus $\chi \beth$ et m signa partim vacua, partim ab aliis planetis occupata esse. Ergo σ aut in $\mp$ aut in Σ versatur. Iam vero personae in nau (A. No. 8.) positae $\beth$ (b) χ (c) χ (d) χ (f), vt Zodiacus Tentyriticus proprius docet, non $\mp$, sed Σ conueniunt. Ergo σ versatur in Σ .

A. No. 9. $\beth$ in $\mp$. Quum enim figura planetae (d) eodem gestu atque affectu fingatur atque σ (No. 8. e.), quumque $\beth$ et σ simillima putarentur natura (p. 68.) quum denique deus ille, vt $\beth$ maligno conuenit, ultimo inter planetas loco ponatur; non dubium est, quin hic $\beth$ positio describatur. Trigoni dominus item pueruli digito os prementis specie (φ vt supra 8. a.) exprimitur. Quum vero de omnibus illis 12 signis sola $\mp$ et Ω supersint; sequitur, $\beth$ in $\mp$, nimirum Trigono φ , Domo χ versari, propter sequentia. Personae enim huius nauiculae $\beth$ (b) $\beth$ (c) $\beth$ (e) non in Ω , sed $\mp$ stellas quadrant (V. Zodiac. Tent. prop. $\mp$); qua de re $\beth$ in $\mp$ versetur, necesse est.

A. No. 7. $\beth$ in Ω . Licet $\beth$ imago deleta sit; tamen non eget demonstratione, agi hoc loco de septimo planeta, qui iam solus superest, $\beth$ in Ω . De reliquis enim et planetis, et signis reliquae egerunt huius versus partes. Trigoni dominus $\beth$ hoc loco exprimitur item Har-
pocratis figura, quem vidimus etiam ad $\beth$ referri (p. 106.). Ceterum personae reliquae huius nauiculae χ vel φ (b), χ (c) $\beth$ (e) φ vel χ (f) quadrant in praepositos stellarum in Ω .

Itaque loca planetarum inscriptione Tentyrica astronomica nostra in vniuersum definita haec sunt:

$\odot$ in V , $\beth$ in Ω , χ cum $\odot$ in V , φ in V , σ in Σ , $\beth$ in Σ , $\beth$ in $\mp$.

Iam si recte conieciimus, haec planetarum loca reliquis inscriptionis partibus confirmabuntur, sin minus, refutabuntur. Quaeritur ante omnia, quibusnam in versibus accuratius de singulis planetis agatur. Et primo quidem vix opus est meinorare, Linea D, qua $\odot$ imago, discus alatus (p. 192.), habe-
tur, tractari $\odot$; Linea E, qua luna falcata (p. 193.) cernitur, $\beth$ positionem describi. Eodem spectat Linea H (O. P.), qua scarabaeus, $\beth$ imago viua (p. 193.), inter 28 stationes $\beth$ appetet. Itaque restant quatuor versus B, C, F, G, quibus de reliquis quatuor planetis σ $\beth$ φ χ agatur necesse est. Quaeritur quibusnam. Et sane facile inter harum arearum figuratas discernuntur quatuor bases cum quatuor animalibus sacris: vipera (B. 23.), vraeo (C. 17. 19.), boa constrictore (F. 9.) atque accipitre (G. 14.). Quae bases, quum maxime excellant inter reliquias earundem arearum figuratas, non possunt non planetas indicare, quippe excellentiores reliquis signi diis. Quos planetas vero quatuor animalia illa exprimant, nunc non difficile erit indicare, veteribus ipsis eorum significatum docentibus. Vipera enim non nisi σ exprimit (p. 196); Vraeus, quum disco Solari insigniatur, non nisi $\beth$ (p. 197.), Boa constrictor, quum vraeus valeat $\beth$, non nisi $\beth$ (p. 198.), denique accipiter, cum $\odot$ significetur disco et χ omissus sit, non nisi φ , vt supra (A. 5. d.).

Ergo accuratius describuntur loca ☽ Lin. D., ☿ Lin. E et H, ♀ Lin. G, ♂ Lin. B, ♣ Lin. C, ♫ Lin. F. Iam videamus de singulis. In vniuersum hoc clarum est, vnamquamque aream, qua basis aliqua cum planetae simulacro reperitur, integrum signum describere atque singulas vnius areae personas eiusdem signi partes vel dominos partium exprimere. Nolumus enim repetere, id egiſſe inscriptionis nostrae auctorem, quippe astrologum, vt ante oculos poneret Zodiaci partes, tamquam personas apotelesmaticas, ab ipsis planetis indicatas, quibus futura hominis illo tempore nati sors praefiniretur, quaeue cooperarentur ad fata ipsius. Quum vero signa Zodiaci maxime varias in partes, vt vidimus (Tab. I.), diuidantur, non mirum, singulis in arcis maxime varios partium dominos, Oecodespotas, Trigonodespotas, Tetragnodespotas, Decanos, Horioratores, dominos Dodecatemoriornm, Graduum, Stationum Lunae aliasque indicari et componi.

2 Lin. C. Fig. 17. 19. Vraens.

Secundum legem XIV. supra nobis propositam singulis in versibus ea persona significat Signi Dominum, quae prima ab initio apparet maxime distincta et sceptro insignita. Ergo hic Oecodespota est Horus Hieracocephalus (32. 9.); cum Trigonodespota cynocephalo ♀ (p. 194.), quippe, vt supra (Lin. A.), in prora nauis positus. Ergo cogitandum aut de ☽, aut de ☿. Reliquae enim Hori (p. 107.) domus alios habent Trigonodespotas. Trigonodespota vero et ☽ et ☿ est ♀. Eundem Oecodespotam Hieracocephalum habes ex eadem lege Lin. C. 26. Iam secundum legem XV. Trigonodespotae et Tetragnodespotae praecedunt Oecodespotam ab initio versus et ante planetam positi. Quo loco hic (Lin. C.) apparent symbolum ☽, disens (p. 192.), saepius reliquis repetitum, Pschent (13.) ☽ et ☿ (p. 192.), sacerdos ☿ (197.) vt supra (A. 6.), Hieracocephalus (11. 13.), Ibicephalus (15.) siue ♀ (p. 194.) atque Isis Neitha (2. 4. 6. rel.). Quae quidem numina vtique sunt Trigonodespotae et Tetragnodespotae ☽. Quum in ☿ nulla sit talis ☽ prouincia; sequitur ☿ (17. 19.) versari in ☽. Et hoc sane supra iam vidimus indicatum (A. 6.). Hinc vtraque nanis (A. 6. C. 32.) eosdem stellarum dominos gerit. Iam quum ☿ in ☽, ☽ in ☿ versantur, vt vidimus; nemo nescit, ☿ esse retrogradum. Quod reapse figuris Lin. C. 36. exprimitur. Habes enim primo (36. c.) ☿ simulaerum, vt supra (A. 6. d.), sacerdotem, inter easdem stellas positum, atque C. 34., cum eodem ♀ Harpocrate (A. 2. a.) Trigonodespota. Quemadmodum vero altera ☽ nauis (32) protrahitur, ita haec (36) stationalis fingitur (v. p. 52.). Vertagi enim columnae firmae alligati sunt, atque cynocephali retrocedentes (33) ridendo et illudendo digitis concrepare videntur. Porro ☿, quum versatur in ☽, ☽ vero, vti vidimus, cum ♀ in ☿; ab his adspicitur ☿. Profecto et hoc indicatur hic (C. 37.), vt alias (B. 35.) videbimus indicatum. Haec enim nauis (�) cum Trigonodespota ☽ leone, vt supra (A. 4. a.), continet imaginem ☽ discophori sacerdotis (p. 191. s.) atque ♀ Hieracocephali (C. 32. 9.). Quae omnia egregie inter se consentiunt, ita vt negari nequeat, astronomum nostrum ☿ posuisse in ☽. Quaeritur quanam Decuria, quo Horio, Dodecatemorio et Gradu. Scilicet ex lege XVI. hi principes potiores funguntur post Oecodespotam (C. 26.) nauigiis minoribus positi. Itaque habemus Decuriam ½ (10°—20°), dei ♂ simillimi flagello et pileo (p. 197. col. p. 68.). Idem sibi volunt tres scapi melilotei (26. 27. 28.). Quemadmodum enim Oecodespota ♀ quatuor Hori simulacris exprimebatur (26. a. b. 27. 28.), ita Decanus, dignitate proximus Oecodespotae, tribus symbolis coniungendis

(Lex XVII.) erat exprimendus. Vtique lotus est ♂ symbolum (p. 198.). Iam post Decuriam dignitate sequitur Horion. Quare hoc propter scapum praecedentem quaeratur necesse est proximo in nauigio (29.), vbi ♀ habemus sacerdotem, vt supra (A. 6. d. C. 36. c.). Profecto Decuria ♂ continet Horia ♀ et ♀ ($15^{\circ} - 22^{\circ}$). Quum iisdem nauigiis etiam Dodecatemorion et Moera ♀ planetam in se continentis exprimi deberent, quumque ♀ Horion continet Dodecatemorion ♂ et ♀; clarum est, Isidem mulierem (28.) significare Dodecatemorion ♀ (p. 195.). Denique ♀ Dodecatemorion ($17^{\circ} 30' - 20^{\circ}$) continet Moeras ♂ ♀ ♂. Quare, quum ♀ nauem (28.) sequatur alia eaque ultima cum ♀ simulacro dicto; inde eluet, ♀ versari inter fines gradus seu Moerae ♀ (gradus 18^{ui}). Itaque hoc loco accidit, quod praediximus (leg. XVIII.). Scilicet quum duae signi partes eidem numini propriae a planeta quodam occupatae adsint; eae una figura exprimuntur. Hinc figura illa (29. 6.) sceptrum gerit, vt scias in eo duplicein quandam potestatem coniunctam esse; hinc ordo naturalis nauium (C. 26. 27. 28. 29.), quo Horion praecedere debet Dodecatemorion, turbatus et immutatus appetet. Quem usum statim alio exemplo, pluribus infra confirmatum videbimus. Denique eandem ♀ longitudinem habes (17°), quum figuratas usque ad ♀ symbolum (C. 17. 19.) numeres (leg. XIX.). Praecedunt enim figurae 1—16. 18. alterum Vraeum. Sin incipias altera a parte, easdem 17 Moeras habes (38. 37. 36. 34. 33. 32. 31. 29. 28. 27. 26. 25. 24. 23. 22. 21. 20.). Duplex ♀ symbolum (17. 19.) cum una Moera intermedia indicat haud dubie gradus, quibus ♀ recesserit, sicuti, ☽ et ♀ sic constitutis, consentaneum est astrorum rationibus.

♀ Lin. G. 14. Accipiter.

Quum de ☽ agatur Lin D. atque ♀ radiis ☽ subsit, ♀ vero supra (A. 5.), quippe potior ♀, singulari loco distinguatur; clarum est, accipitrem, licet significatu triplici (p. 155.), significare hoc loco ♀ planetam. Oecodespota signi, in quo ♀ apparuerit, ex lege XIV. est, vt supra (C. 32.), numen maxime conspicuum, quippe Criocephalus (♂ γ, ♀ κ p. 196. 197. Tab. II. No. II. γ; μ) in naui cum Trigonodespota ☽ accipitre discophoro (p. 192.). Vtique signum ♂ in ☽ Trigono solus γ est. Itaque ♀ in γ ponitur, vt supra (A. 5.). Quemadmodum Lin. C., ita et hic Oecodespota et Trigonodespotae sub initium versus indicantur. *Stellae marinae* enim plures repetitae (G. 1—23.), quippe ♂ sacrae (p. 196. Tab. II. 1. γ), Oecodespotam ♂ (γ) indicant. Idem sibi vult Neitha astrophora (G. 3. 5. 7. 9. cet.), toties repetita. Quem ♂ Oecodespotam praecedunt ex lege XV. Trigonodespotae ♀ (2. 6.) sacerdos (A. 6. C. 36. 29. 3.); ♂ (b. 1. 3. 5. cet.) cista sepulcralis (p. 59; 4. 184. plumb.), et (8.) crocodilocephalus (p. 198.); ♂ (4. 6. 10.) criocephalus (27. p. 196.) et (1.) Neitha (3. 5. cet.); ☽ (12.) hieracocephalus (27. a. p. 191.): quibus personis γ, ♂ Domus in Trigono ♂ ☽ ♀ clarissime indicatur. Quaeritur iam qua γ in Decuria, Horio, Dodecatemorio et Gradu ♀ constituta fuerit. Iam ex lege XVI. Oecodespotam sequuntur diuisiones Signi minores, vt supra vidimus (C. 27. 28. 29.). Itaque hic (G. 28.) habemus ♀ Decuriam ($20^{\circ} - 30^{\circ}$), disco lunae simili expressam (p. 68. 195.). Qua γ in parte sunt Horia ♂ et ♂. Sane ♂ Horion ($25^{\circ} - 30^{\circ}$) exprimitur proxima in naue Deo cum pileo et pennis struthionis (p. 198.). Quum numen hocce, vt supra (C. 29.), sceptro insignitum sit; sequitur, eo et alias ♂ possessiones in ♂ Horio exprimi. Vtique eiusdem longitudinis sunt Dodecatemorion ♂ ($25^{\circ} - 27^{\circ} 30'$) et Moera ♂ (27°). Ceterum nullus est γ locus praeter hunc, qui

h habeat dominum Moerae, Dodecatemorii et Horii. Itaque ♀ versatur medio in gradu 27 ($\gamma 26^{\circ} 30'$). Quum denique ex lege XIX., vt supra (C.), numeres figuræ post planetam (G. 14.) positas, eandem ♀ longitudinem inuenies (15, 15. b., 16, 17, 17. b., 18, 19, 19. b., 20, 21, 21. b., 22, 23, 23. b., 24, 25, 25. a., 25. b., 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33.). Reapse post 26 Moeras posita est ♀.

♂ Lin. B. 23. Vipera.

Quemadmodum Lin. C. et G. Oecodespota exprimitur sub initium versus persona maxime distincta, ita et hic. Nam (B. 4.) Leontocephalus ♂ (p. 193.) sceptrum prae se fert, eumque praecedunt ex lege XV. Trigonodespotæ ♂ Leontocephalus et ♂ vipera (vti 23. col. pag. 197.). Ergo ♂, vt supra (A. 8.) versatur in ☽, ☽ domo, ☽ et ♂ Trigono. Iam ♂ in ☽ adspicitur □ a ☉ ♀ et ♀ in γ atque a ♀ in ☽. Hinc nauis, vt infra (C. 37.), adscripta est cum ☉ (35. b.) sacerdote discophoro (37. a. col. 192.) atque ♀ ♀ (35. a.) Horo (37. b. col. 195. 194.), adscripto ☉ leone (vt A. 4.) γ Trigonodespota, cum quo ☉ ♀ ♀ versantur. Altera nauis (36.) cum Oecodespota ♀ (6.) Iside cornuta (p. 195.) et ♀ (a.) Trigonodespota cane (A. 11. a. p. 194.) continet ♀ (36. c.) habitu singulari, quippe in ☽, vt vidimus, constitutum. Itaque his nauibus recte significatur, ♂ in ☽ adspici □ a ☉ ♀ ♀ in γ et ♀ in ☽. Iam facile erit eruere Decuriam ☽ (♀, aut ♀, aut ☽) cum ♂ coniunctam, quum reliquorum versuum exempla sequimur. Vidimus enim, Decanum, Horiocratorem, Dodecatemorion et Moeram in nauigiis exponi. Iam quum numeramus figuræ post planetam (B. 23.) positas, vt reliquis in versibus; habemus 14° , quos ♂ in ☽ emittitus est (24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37.). Gradus vero *decimus quintus* ☽ est Moera ☽, in Dodecatemorio 24 ($12^{\circ} 30' - 15^{\circ}$), in Horio ♀ ($13^{\circ} - 19^{\circ}$), in Decuria ♀ ($20^{\circ} - 30^{\circ}$). Itaque facile perspicitur, Decuriam ♀ exprimi (35. c.) Hieracocephalo ♀ (p. 194.), Horion ♀ eadem figura, quare et potentiae symbolo (☉ palma p. 192.) insignitur, Dodecatemorion 24 (35. d.) sacerdote (A. 6. d. C. 36. c. al.), denique Moeram ☽ (36. b.) Iside cornigera (p. 193.). Ergo ♂ hinc quoque versatur inter fines gradus 15, eiusque longitudo est = ☽ $14^{\circ} 30'$ et quod excurrit paululum.

☿ Lin. F. 9. Boa constrictor.

Prima ab initio persona reliquis nobilior (F. 3.) est Horus hieracocephalus (♀ ♀), vt vidimus (B. 35. c. A. 5.), quippe Oecodespota, quem praecedit ex lege XV. Trigonodespota ♀, quippe Isis mulier, vt supra (C. 28. p. 195.). Quum eadem huius versus personæ primariae redeant in fine (F. 30 — 34.); ibi habes eadem ex lege (30.) Oecodespotam Horum corpore ♂, pedibus adunitis (A. 12. a.), quippe Trigonodespotæ. De domiciliis Hori (♀ ♀), quippe ḥ ☽ ♀ II non nisi ḥ et ♀ pertinent ad ♂ Trigonodespotam. Ergo ♂ est aut in ḥ, aut in ♀. Iam dominum Domus et Trigoni (30.) praeit alia persona distinctior reliquis (34.), quippe 24 cum Pschent (p. 197.), Tetragonodespota. Quare, quum 24 nullus sit in ♀, cogitandum de ḥ, in quo ♂ versetur. Eundem ♂ locum supra nouimus (A. 9.). Ergo ♂ in ḥ. Quum ex lege XVI., vt alias (C. 27. G. 28. B. 35.) post Oecodespotam extant Decanus, Horiocrator, Dodecatemorion et Moera; clarum est, figuris post Oecodespotam ♀ (31.), accipitrem anthropocephalum (A. 6. a.), similiter

distinctis, nimirum figuris 32. 33. 34. atque 3. 4. 5. dictas $\wp$ partes exprimi debere. Iam quum b , posito $\odot$ in V , retrogradus sit in $\wp$, numeremus figuras post planetam retrogradum positas (1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.); vnde claret, b versari in gradu 9° , aut sub initium 10° $\wp$. Hinc vero inest in finibus Moerae b (10°), Dodecatemorii 4 ($7^{\circ} 30' - 10^{\circ}$), Horii f ($8^{\circ} - 17^{\circ}$), Decuriae $\odot$ ($0^{\circ} - 10^{\circ}$), Iam vides Decanum $\odot$ exprimi (F. 3.) disco solari et Kneph (p. 192.), Horion f (4.) Iside muliere (F. 2. C. 28. al.), Dodecatemorion 4 (5.) Vraeo (C. 17. 19.) Moeram b (5.) Sphingis imagine (p. 200.). Easdem personas habes in fine, nimirum Decanum $\odot$ (34.) cum Pschent (p. 192.), Horion f (33.) Isidis, vt supra (F. 4.), Dodecatemorion transpositum 4 (34.) Pschent (p. 197.), Moeram b (32.) Sphingem, vt antea (F. 5.). Itaque et hoc loco, vt supra (G. 29. C. 29.), vna eademque figura duae signi partes planetis natura similibus adscriptae exprimuntur, quam ob causam figura 34, vt supra (G. 29. C. 29.), sceptro insignita est secundum legem XVIII. Iam quum b versetur, vti vidimus, partim in 9° gradu, partim in 10° ; eius longitudo est = $\wp$ $9^{\circ} 60'$, vel $10^{\circ} 0'$.

$\beth$ Lin. O. 11. Scarabaeus. Lin. E. 11. Discus falcatus.

Quum versus O et P contineant stationes 28 lunae, vnaqnaque pluribus personis expressa (lege XVII.), quumque $\beth$ (O. 11.) scarabaens (p. 193.) appareat in vndecima statione (Ω $8^{\circ} 34' 17'' - 21^{\circ} 25' 42''$); denuo claret, $\beth$ versari in Ω (A. 7.). Est autem statio $\beth$ 11 propria $\odot$. Hinc Lin. O. P. statio $\beth$ 11 ab altera versus fine numerata exprimitur $\odot$ symbolis nimirum Leontocephalo (P. 4.) et Osiride notissimo (O. 4.). Reliquae vtriusque versus figurae omnes significant constantem Deorum serum ac nuncium Mercurium (y), vt E. 2. 6; E. 14. i. k.; C. 29. a. Iam quum $\beth$ est in Ω , sequitur Lin. E. locum $\beth$ in Ω accuratis definiri. Vtique hic (E. 4.) appetet Ω Oecodespota $\odot$ discus (p. 192. F. 3. B. 35. d.), vti par est, sub versus initium maxime insignis. Quum reliquis in versibus Decuria, Horion, Dodecatemorion et Moera personis praecipuis post Oecodespotam exprimantur; clarum, id hoc etiam loco fieri; quippe complexionibus numinum 15, 14 et 9. Quum vero numeres primo, vt reliquis in versibus fecimus, figuras post planetam positas, inuenies, $\beth$ versari in gradu Ω 16° . Numerandae enim sunt 14 figurae (E. 12.) in scala, quibus accedit praecedens area (14. 15. 16.), tamquam primus Ω gradus, vt lineae perpendiculares indicant. Eundem numerum habes, quum sumis 14 figurae disco solari inscriptas (4.) et addis aream 8, item lineis perpendicularibus inclusam. Hinc sequitur, $\beth$ versari inter fines Moerae f (16°), Dodecatemorii b ($15^{\circ} - 17^{\circ} 30'$), Horii b ($11^{\circ} - 18^{\circ}$), Decuriae 4 ($10^{\circ} - 20^{\circ}$). Quae Ω partes sane complexionibus huius versus praecipuis exprimuntur. Habes enim (15.) Decuriam 4 Batrachocephali (Tab. II. 1. x . p. 197.), Horion b (14.) pileo insignis (C. 27.), eiusque Dodecatemorion (ex XVIII.), denique Moeram f (9.) accipitrem (G. 14. al.), siue gradum 16° . Ergo longitudo $\beth$, statione 11 constitutae, est = Ω $15^{\circ} 30'$. Iam vero ex lege XVIII. eaedem figurae et aliud quid significant. Scilicet $\beth$ in Ω adspicitur ratione Δ et x a $\odot$ f et y in V versantibus, quod grauissimum erat astrologis (p. 52.). Hinc (E. 4.) addita est imago $\odot$ in naue (col. B. 35. C. 37.), cum f et y symbolo (9.) accipitre, vt alias (F. 3. A. 5.). Quos accipitres et f et y significare testantur adiunctae imagines f (7.), Isidis mulieris (C. 28. al.), atque (8.) y Ibicephali (Tab. II. 2. II . col. p. 194.). Iam vt scires, hos planetas a $\beth$ adspici Δ et x ,

astronomus noster adscripsit duo Zodiaci signa, quae ad idem Trigonum et Hexagonum pertinerent, scilicet ♀ (E. 15.) et ≈ (14.). Etenim Batrachocephali (15. a.) Oecodespotam ♀ (Tab. II. 1. ☰) atque Aspidocephala (15. b.) ♂ Trigonodespotam (B. 23. 2. col. pag. 197.) significant. Eodem plane modo alias ♀ Domus significatur (Tab. VII. C. 1.). Caules melilotei ibidem ☰ (C. 26–28.) Tetragonodespotam ♀ significant. Porro signum ≈ (E. 14.) exprimitur (d.) Oecodespota ☰ (C. 27.) sceptrophoro, Trigonodespota, vt alias in prora, ♀ (14. a.) Vertagocipite (A. 11.) aliisque stellarum huius signi patronis ♀ ☰ ☠ ♀ ♂ (14. a, b, e, f, g.). Itaque clarum, quomodo astronomus planetas et signa a ☠ ratione Δ et * adspecta expresserit. Restat, de symbolo ♀ accipitre plures repetito (E. 9.), accuratius disquirere.

♀ *Lin. E. 9. Accipiter.*

Quum eaedem figurae astronomicae breuitatis caussa passim dupli sensu, vt vidimus (E. 4. 14. 15. F. 34.), adhibeantur; non mirum, hic et locum ♀ accuratius describi. Scilicet accipiter, vt alias passim, ♀ planetam, flagella vero ipsi adjuncta partes √ significant, quibuscum ♀ coniunctus apparuerit. Itaque, quum flagella illa ♂ symbola (p. 197.) deinceps ex legibus XV. et XVI. ad ♂ possessiones referuntur, haec est ♀ longitudo. Trigonodespota ♂ (√ primum flagellum), Oecodespota ♂ (√ flag. 2.), Tetragonodespota ♂ (√ fl. 3.), Hexagonodespota ♂ (√ 4 flag.), Decuria ♀ ($20^{\circ} - 30^{\circ}$) Isidis (C. 28.), Horion ♀ ($12^{\circ} - 20^{\circ}$) Ibicephali (Tab. II. 2. □), Dodecatemorion ♂ ($17^{\circ} 30' - 20^{\circ}$), quippe flagellum ultimum. Haec sane sufficiunt ad intelligendum, ♀ versatum esse partim in gradu 19no , partim 20mo . Ergo longitudo ♀ fuit = √ $20^{\circ} 0'$.

⊙ *Lin. D. Discus alatus.*

Trigonodespota ☰ exprimitur pileo pennisque struthionis (G. 29. p. 198.), quippe ab initio versus positis. Oecodespota est ♂ vultur (p. 196.), Tetragonodespota, vel alter Trigonodespota ⊖ Discus solaris (F. 3. al. p. 192.). Itaque ⊖ idem signum √ tribuitur atque supra (A. 4.). Desunt quidem Decanus, Horiorator, reliqui, quibuscum ⊖ coniunctus apparuerit, sed indicantur ratione solita gradus, quos ⊖ in √ perlustrauerit, atque Moera. Quum enim numeramus huius versus figuras tamquam gradus, vt reliquis in versibns fecimus; habemus 21° , quos ⊖ emetitus sit. Gradus quidem 22^{duis} est ♂, qua de re haud dubie ultimo huius versus loco positus est vultur ♂ symbolum, vt vidimus. Ceterum puto, etiam Lin. E. loquum ⊖ accuratius describi ex lege XVIII. Certe, quumi personas huius versus maxime distinctas a ⊖ inde (E. 4.) solito ordine ad ⊖ refers, haec habes. Decuria est ♀ ($20^{\circ} - 30^{\circ}$) discus ♀ (G. 28.), Horion ♂ ($20^{\circ} - 25^{\circ}$) Neitha fortis (14. g. col. p. 196.), Dodecatemorion ♀ ($20^{\circ} - 22^{\circ} 30'$) Batrachocephali (E. 15.), Moera ♂ (22°) Aspidocephala (E. 15. b.). Vtut sit, longitudo ⊖ secundum superiora tum temporis fuit = √ $21^{\circ} 30'$.

Horoscopus D. VIII. Veneris caput.

Quum Horoscopus, siue signum oriens tempore obseruationis astronomicae (p. 54.), commoretur in scriptis Aegyptiorum astronomicis, vt constat e papyro Saltiano supra explicato; quaeritur, qua in parte templi Tentyritici hic notatus fuerit. Nimirum inscriptio nostra astronomica

accuratissime cohaeret cum reliquis templi Tentritici inscriptionibus, atque tradunt viatores¹³⁾, in fronte Pronai Tentritici, cuius interiora continent Zodiacum nostrum, extare Isidis symbolum. Vtique Pronai delineatio¹⁴⁾ continet loco dicto Isidis caput, auribus felinis, templum ferens, positum in panno ad laudandum aurum plicato (D. VIII.). Quod caput Isidis Oecodespotam Δ aut γ significat (B. 36. b. col. p. 195. 196.). Pannus aurarius, γ symbolum (p. 195.), valet Trigonodes-potam Δ . Ergo Horoscopus astronomi nostri fuit Δ , siue accuratius stella Δ tum oriens, haud dubie $\odot$ in V opposita. Itaque obseruatio nostra cadit in finem diei naturalis, vel horam post meridiem sextam. Quum enim oritur in horizonte orientali signum Δ , speciatim Δ $21^\circ 30'$, tum $\odot$ (V $21^\circ 30'$) occidit nocte ingruente. Ceterum Horoscopus hicce (Δ Dom. φ , Trig. γ) eodem fere modo depingitur in Sarcophago Londinensi et Parisino (Tab. V. VI.), atque videbimus, omnes fere nostras obseruationes astronomicas fuisse institutas Sole in V constituto eoque occidente. Itaque Horoscopus est Δ , vel gradus Δ a $\odot$ loco 180° dissitus.

Quum igitur recolligimus, quae de planetarum locis tabula nostra indicatis inuenimus, fere haec sunt:

$\odot$ (A. 4. d., D. 2; E. 4; B. 35. d.; C. 37. b.) *longitudo = V gradus 22^{dus}* ($0^\circ 21^\circ 30'$).

Zodiaci partes.

Domus σ (V m)

Trigonum $\odot$ (V Ω $\hat{\tau}$)
 $\mathfrak{h}$ (V Ω $\hat{\tau}$)

Tetragonum σ et $\mathfrak{h}$ (V Ξ Δ Ξ)

Stellae V

Δ adspectu $\odot$ (in Ω) et $\hat{\tau}$ (V Ω $\hat{\tau}$)

* adspectu $\odot$ (in Ω) et $\mathbb{m}$ (V Π Ω Δ $\hat{\tau}$ $\mathbb{m}$)

$\square$ adspectu σ (in Ξ)
 et Δ (in Ξ) (V Ξ Δ Ξ)

Post 21 Moeras V ($21^\circ 30'$)

Decuria φ ($20^\circ - 30^\circ$)

Horion σ ($20^\circ - 25^\circ$)

Dodecatemorion Δ ($20^\circ - 22^\circ 30'$)

Moera σ (22°)

Loca inscriptionis.

Vultur D. 1. b.

Aspidocephalus E. 5.

Leo A. 4. a.

Struthionis pennae D. 1. a.

Vultur D. 3.

A. 4. b. c. e.

E. 4. col. E. 11. E. 15.

E. 4. col. E. 11. E. 14.

B. 35. d. col. B. 23. 36. c.

C. 37. b. col. C. 19.

D. 1 -- 21. E. 16. 15 14. 12 (= 16) 8. 6.

Discus cornutus E. 11.

Vranophora E. 14. g.

Batrachocephalus E. 15. a.

Aspidocephala E. 15. b.

Vultur D. 21.

Δ (A. 7. d., E. 11., H. 12.) *longitudo = Ω gradus 16^{tus}* ($4^\circ 15^\circ 30'$).

Domus $\odot$ (Ω)

Trigonum $\mathfrak{h}$ $\odot$ (Ω $\hat{\tau}$ V)

Stellae Ω (γ [φ], γ , $\mathfrak{h}$, [φ] γ)

Δ adspectu $\odot$ (in V) et $\hat{\tau}$

φ (in V) et $\hat{\tau}$

γ (in V) et $\hat{\tau}$

Discus oculatus E. 4.

Harpocrates A. 7. a.

A. 7. b. c. e. f.

E. 11. col. E. 4., E. 15.

E. 11. col. E. 7., E. 15.

E. 11. col. E. 8., E. 15.

13) Descript. de l'Eg. Vol. III. Cap. X. §. 10. pag. 312. 315.

14) Descript. Tab. Antiq. Vol. IV. P. 29. Area II. a tecto inde, loco medio, col. Tab. nostra D. VIII.

Zodiaci partes.

- * adspectu ☽ ♀ ♃ (in V) et ≈≈
 Statio ☽ 11ma (Ω 8° 34' — 21° 25'), quae per-
 tinet ad ☽
 Decuria ፲ (10° — 20°)
 Horion ™ (10° — 18°)
 Dodecatemorion ™ (15° — 17° 30')
 Moera ♀ (16us gradus)
 Post gradum 15^{tum} (15° 30')

Loca inscriptionis.

- E. 11. col. E. 4. 7. 8, E. 14.
 O. 1. 2 — 11. Scarab.
 O. 4. Osiris, P. 4. Leo.
 Batrachocephalus E. 15. a.
 Typhon pileatus E. 14. d.
 Typhon pileatus E. 14. d.
 Accipiter E. 9.
 E. 15. 14. 12; 1 — 14.
 E. 4; 1 — 14. E. 8.

♀ (E. 9. 8; B. 35. c; C. 37. c.) *longitudo* = V 20° 0' (0° 20° 0').

- Solis in radiis (V 21°)
 Domus ♂ (V ፩)
 Trigenum ♂ (V Ω ™)
 Tetragonum ♂ (V ☽ ≈ ≈)
 Hexagonum ♂ (V Π Ω ≈ cet.)
 Δ adspectu ☽ (in Ω) et ™.
 * adspectu ☽ (in Ω) et ≈≈
 □ adspectu ♂ (in ☽)
 ፲ (in ≈)
 Decuria ♀ (20° — 30°)
 Horion ♃ (12° — 20°)
 Dodecatemorion ♂ (17° 30' — 20°)
 Moera ፲? (21°)

- A. 4. Aries.
 Flagellum E. 9. b.
 Flagellum E. 9. a.
 Flagellum E. 9. c.
 Flagellum E. 9. d.
 E. 9. col. E. 11. E. 15.
 E. 9. col. E. 11. E. 14.
 B. 35. c. col. B. 23.
 C. 37. c. col. C. 19.
 Isis E. 7.
 Ibicephalus E. 8.
 Flagellum E. 9. e.
 Palmae folia E. 10.

♀ (G. 14; A. 5. d; B. 35. c; C. 37. c.) *longitudo* = V *gradus* 27^{mus} (0° 26° 30').

- Domus ♂ (V ፩)
 Trigonum ☽ (V Ω ™)
 ፲ (V Ω ™)
 ™ (V Ω ™)
 Δ adspectu ☽ (in Ω) et ™.
 * adspectu ☽ (in Ω) et ≈≈
 □ adspectu ♂ (in ☽)
 ፲ (in ≈)
 Decuria ♀ (20° — 30°)
 Horion ™ (25° — 30°)
 Dodecatemorion ™ (25° — 27° 30')
 Moera ™ (27°)
 Post Gradum 26^{tum} (26° 30')

- Crioccephalus G. 27. c.
 Neitha et stellae G. 3. 5. cet.
 Accipiter discophorus G. 27. a.
 Taurus A. 5. a.
 Sacerdos, Crioccephalus G. 2. 4. cet.
 Cista sepulcralis G. 1. a, 3. a cet.
 E. 8. col. E. 11. E. 15.
 E. 8. col. E. 11. E. 14.
 B. 35. c. col. B. 23.
 C. 37. c. col. C. 19.
 Discus cornibus ☽ G. 28.
 Typhon pileo pennisque struthionis G. 29.
 Idem.
 Idem.
 G. 15; 15.b; 16; 17; 17.b; 18; 19; 19.b; 20;
 21; 21.b; 22; 23; 23.b; 24; 25; 25.a; 25.b;
 26; 27; 28; 29; 30; 31; 32; 33.

δ (A. 8. e; B. 23.) *longitudo = ፩ gradus 15^{tus} (3° 14' 30')*

Zodiaci partes.

Domus ♀ (፩)
 Trigonum ♀ (፩ ፻ ፻)
 ♀ (፩ ፻ ፻)
 Trigon. et Tet. ♂ (፩ ፻ ፻ ፻)
 Stellae ፩ (፻ ♀ ♀ ♀ ፻)
 □ adspectu ☽ ♀ ♀ (in ፻) et ፻
 ፻ (in ፻)
 Decuria ♀ (20° — 30°)
 Horion ♀ (13° — 19°)
 Dodecatemorion ፻ (12° 30' — 15°)
 Moera ♂ (15°)
 Post gradum ፩ 14^{tum} (14° 30')

Loca inscriptionis.

Leontocephalus B. 4. 8. 11. rel.
 Iao Harpocrates A. 8. a.
 Leontocephalus B. 3.
 Vipera erecta B. 2.
 A. S. b. c. d. f. g.
 B. 23; col. B. 35. c. d; B. 36. b. a.
 B. 23; col. B. 36. c.
 Hieracocephalus B. 35. c.
 Hieracocephalus B. 35. c.
 Sacerdos B. 35. d.
 Isis cornigera B. 36. b.
 B. 24. 25 — 37.

γ (A. 6. d; C. 17. 19. 36; B. 36. c.) *longitudo = ፻ gradus 18us (6° 17' 30')*.

Domus ♀ (፻ ♀)

Trigonum ♀ (፻ ፻ ፻)

፻ (፻ ፻ ፻)

Tetragonum ☽ et ♂ (፻ ፻ ፻ ፻)
 Stellae ፻ (፻ ♀ ♀ ♀ ♂ (♂))
 Stationalis in Trigono ♀ (፻)
 □ adspectu ☽ ♀ ♀ (in ፻)
 ♂ (in ፩)
 Decuria ♂ (10° — 20°)
 Horion ፻ (15° — 22°)
 Dodecatemorion ♀ (17° 30' — 20°)
 Moera ፻ (18°)
 Post gradum ፻ 17^{mam} (17° 30')

Hieracocephalus C. 32. g.

Idem C. 26. a. C. 26 b; 27. b; 28 b; 29. b.

Cynocephalus C. 32. a.

Accipiter anthropocephalus A. 6. a.

Hieracocephalus C. 26. a. 13.

Sacerdos et Pschent C. 3. 7. 12. 13.

Discus, Neith C. 2. 4. 5. cet.

A. 6. b. c. e. f; C. 36. b. d.

Iao, Harpocrates C. 37.

C. 36. c; col. C. 37. b. c.

B. 36. c; col. B. 23.

Typhon cum loto et flagello pileoque C. 27. a.

Scapi melilotei C. 26. 27. 28.

Sacerdos C. 29. b.

Isis mulier C. 28. a.

Sacerdos C. 29. b.

C. 20 — 29. 31 — 38; 1 — 16. 18.

δ (F. 9; A. 9. d.) *longitudo = ፩ gradus 10us (5° 9' 0')*.

Domus ♀ (፩ ፻)

Trigonum ♀ (፩ ፻ ፻)

♂ (፩ ፻ ፻)

Stellae ፩ (፻ ♀ ♂ ♀ ?)
 Decuria ☽ (0° — 10°)
 Horion ♀ (8° — 17°)

Hieracocephalus F. 3. 30.

Accipiter anthropocephalus F. 31.

Isis mulier F. 2.

Iao Harpocrates A. 9. a.

Corpus Phthás F. 30.

A. 9. b. c. e. f.

Discus Kneph F. 3. Rex cum Pschent F. 34.

Isis precans F. 4. 33.

<i>Zodiaci partes.</i>	<i>Loca inscriptionis.</i>
Dodecatemorion ♐ ($7^{\circ} 30'$ — 10°)	Vraeus F. 5. Rex cum Pschent F. 34.
Moera ♀ (10°)	Sphinx F. 6. 32.
Post gradum Ⅲ 9 ^{num} ($9^{\circ} 0'$) retrogradus	F. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 6. a. 7. 8.

Horoscopus (D. VIII.) longitudo = ≈ gradus 22^{dus} (6^s 21° 30').

Domus ♀ (≈ ♀)	Caput Isidis cornutum
Trigonum ♀ (≈ ≡ II)	Pannus aurarius
Moera ☽ (V 22°) opposita (Δ 22°)	Sol occidens.

II. *Computatio temporis.*

Iam quaeritur, quo tempore talis fuerit planetarum constellatio, qualem vidimus, aut certe similis. Discrepantiae enim exiguae inter veterum obseruationes et nostras computationes, vt vidimus (p. 221.), nullius momenti sunt in eruenda epocha, qua talis constellatio obseruata fuerit. Nolumus enim repetere, post immensa demum temporis spatia similes redire certas septem planetarum (○ ♀ ♐ ♂ ♀ ♃ ☽) constellationes, aequales plane quasi nunquam. Quam ob rem quum computando similem quandam constellationem inueniamus; certi simus, hanc spectare ad eundem annum, mensem diemque, quo Aegyptius astronous planetas suos obseruauit. Ceterum, vt supra demonstrauimus (p. 48.), soli ♀ ♐ ♂ et ○ post 215136 annos demum ad eadem vel similia simul Zodiaci loca redeunt, quare, quunq; antiquam de quatuor his astris obseruationem nacti sumus, computandis his solis planetis annis reperitur, quo constellatio eorum antiquitus indicata acciderit. Inuento anno, reperitur mensis et dies obseruationis antiquae, quum ad ☽ locum animaduertimus. Licet hinc ♀ et ♃ loca indicata non egeant computatione nostra; faciunt tamen ad confirmandum mensem, et septimanam, et diem, ad quos secundum ☽ locum observatio antiqua pertinere visa sit.

Quum paullo difficultius esset, eruere annum, mensem diemque, quibus planetae ea Zodiaci loca occupauerint, quae inscriptio quaedam hieroglyphica indicauerit; haec via ingredienda mihi esse videbatur. Composui mihi tabulas, quibus pro initio annorum omnium inde a 2000 a Ch. vsque ad 300 p. Ch., quo temporis spatio historia Aegypti, saltem exstructio monumentorum hieroglyphicorum includitur, loca septem planetarum Aegyptiorum deinceps notata sunt. Itaque tabulae meae docent, quibus in gradibus, primo Ianuario incipiente, per 2300 annos Iulianos positi fuerint ○ ☽ ♃ ♀ ♂ ♐ ♀. Quum igitur quaeritur, quinam sit annus diesque, quo observatio quaedam Aegyptiaca locum habuerit; id facile inuenitur, obseruatione Aegyptiaca ad principium anni Iuliani reducta. Primum opus est, planetarum loca inscriptione indicata mutare geocentrica in heliocentrica, quod facile fit aliis tabulis astronomicis. Hinc, inuentis locis heliocentricis, facilis negotio definitur, quo loco planeta, quum eius locus ex inscriptione notus non cadat in principium anni Iuliani, sed in alium anni Aegyptiaci diem, quo loco, inquam, planeta quiuis secundum loca definita primo Ianuario Iuliano constitutas fuerit. Docet enim ○ locus, quot dies aut addendae, aut subtrahendae sint, vt ope tabularum astronomicarum eruere possis, quae fuerit planetarum longitudo sub initium eiusdem anni. Hinc, lustrando tabulas dictas, facile inuenies annum, cuius sub initium eadem fuerit septem planetarum longitudo heliocentrica. En-

exemplum ab obseruatione astronomica nostra Tentyritica desumptum. Vidimus, longitudinem planetarum geocentricam Zodiaco Tentyritico expressam fuisse hanc:

$\odot \vee 21^\circ 30'$. $\beth \varnothing 15^\circ 30'$. $\text{♀} \vee 20^\circ 0'$. $\text{♀} \vee 26^\circ 30'$. $\sigma \varnothing 14^\circ 30'$. $\mathfrak{H} \trianglelefteq 17^\circ 30'$. $\mathfrak{h} \mp 9^\circ 0'$.

Iam cum e $\odot$ longitudine cognoscatur δ locus; facile eruitur, quaenam horum planetarum loca tunc fuerint heliocentrica. Inuenies enim, planetas tum, a Sole spectatos, fuisse his in signis et circiter gradibus:

$\text{♀} \trianglelefteq 22^\circ$ $\text{♀} \text{♂} 5^\circ$ $\sigma \varnothing 20^\circ$ $\mathfrak{H} \trianglelefteq 18^\circ$ $\mathfrak{h} \mp 12^\circ$

Quod quidem ♀ et ♀ attinet, ex eorum loco geocentrico duplex heliocentricus inueniri potest, ut inter astronomos constat; sed eo nihil temporis quaesiti definitio impeditur, quum $\sigma \trianglelefteq$ et $\mathfrak{h}$ sufficient ad inueniendum obseruationis annum. Iam videndum est, quomodo planetae principio eiusdem anni collocati fuerint, quod $\odot$ loco facile reperitur. Sub anni enim Iuliani principio $\odot$ est circiter in $\beth 7^\circ$. Ergo $\odot$ ab anni principio usque ad eum diem, quo obseruatio astronomica Tentyritica locum habuit, percurrit 104° . At $\odot$ percurrit 104° intra 106 dies circiter. Ergo loci planetarum eodem anno primo Ianuario sunt ii, quos singuli planetae diebus 106 antea occupauerunt. Iam videndum, quot gradus quisque planeta 106 dierum spatio emetiat, qui numerus a longitudine planetarum heliocentrica supra inuenta detrahendus est. Quas leges si applicaueris ad loca planetarum inscriptione Tentyritica heliocentrica expressa; inuenies, longitudinem septem planetarum heliocentricam sub initium eiusdem anni fuisse hanc:

$\odot \beth 7^\circ$ $\beth \trianglelefteq 11^\circ$ $\text{♀} \varnothing 0^\circ$ $\text{♀} \mathfrak{m} 14^\circ$ $\sigma \varnothing 0^\circ$ $\mathfrak{H} \trianglelefteq 12^\circ$ $\mathfrak{h} \mp 2^\circ$

Iam tabulis meis astronomicis synopticis perlustrandis appareat, haec circiter planetarum loca fuisse sub initium anni 37 p. Ch. Quamquam tempus, quo obseruatio astronomica Tentyritica extiterit, aliis etiam rationibus inueniri possit, haec tamen breuissima esse videtur. Itaque Zodiacus Tentyriticus pertinet ad annum 37 p. Ch. et ad diem eiusdem anni 106. Nullus enim est annus, nullus dies per totam historiam, quo adeo similis fuerit planetarum constellatio ei, quam inscriptio Tentyritica describit. Nunc accuratius videre licet de planetarum locis in templo Tentyritico expositis atque, quatenus cum tabulis nostris astronomicis conueniant, quaerere. Vidi mus enim, obseruationem Tentyriticam spectare ad id tempus, quo $\trianglelefteq$ oriretur. Omissis aequationibus subtilioribus, haec fuit planetarum longitudo et heliocentrica et geocentrica dicto anno dieque hora post meridiem sexta, hoc est:

anno 37 post Ch. n., die Aprilis 13, hora 6 diei astronomici

a. 37.	$\odot$	$\beth$	♀	♀	σ	$\mathfrak{H}$	$\mathfrak{h}$
Anno 0	9 ^s 7 ^o 56'	11 ^s 21 ^o 48'	8 ^s 23 ^o 59'	5 ^s 28 ^o 28'	6 ^s 28 ^o 12'	4 ^s 29 ^o 32'	2 ^s 0 ^o 0'
20	0 0 9	4 13 34	0 14 48	6 3 50	7 18 20	8 7 15	8 4 42
17	11 29 53	3 2 14	6 29 34	7 17 52	0 13 57	5 6 9	6 27 59
Aprilis						0 7 29	0 3 1
d. 13	3 11 31	9 7 10	2 1 30	5 15 1	1 23 58	0 1 5	0 0 26
Hor. 6	0 0 14	0 3 17	0 1 1	0 0 24	0 0 6	0 0 1	0 0 $\frac{1}{2}$
helioc.	0 19 43	4 18 4	6 10 52	1 5 36	4 24 34	6 21 21	5 6 10
geocent.	V 19 ^o 43'	$\beth$ 18 ^o 4'	V 25 ^o 25'	V 26 ^o 20'	$\beth$ 17 ^o 30'	$\trianglelefteq$ 21 ^o 40'	$\mp$ 1 ^o 35'
Aegypt.	V 21 ^o 30'	$\beth$ 15 ^o 30'	V 20 ^o 0'	V 26 ^o 30'	$\beth$ 14 ^o 30'	$\trianglelefteq$ 17 ^o 30'	$\mp$ 9 ^o 0'

Itaque apparet, astronomum Aegyptium satis accurate planetarum loca obseruasse, vel computasse. Egregie enim loca indicata conueniunt cum nostris tabulis astronomicis atque infra videbimus discrepantiam illam esse multo minorem, quum loca planetarum pro illo tempore et tractu accuratius computantur. Caeterum reliquae templi Tentyritici inscriptiones testantur, reuera esse annum 37 p. Ch., quo Zodiacus noster exsculptus, vel saltem praeparatus sit. Scilicet constat, Aegyptios in monumentis suis notasse hominum natuitates, a quibus putarunt pendere futuram eorum sortem. Ergo sumendum, inscriptionem nostram continere natuitatem quandam personae illustris, forte auctoris templi, regis Aegypti vel imperatoris Romani. Profecto si inscriptiones templi Tentyritici in opere Francogallico vtut vitiosas perlustrare velis, inuenies, vbi-
quaque scripta et repetita fuisse nomina *Neronis* (*NERON*), *Autocratoris* (*AUTOKRTR*), *Cae-
sarialis* (*CESAR*), vbiique fere eodem modo exarata¹⁵). Haec enim nomina, quae exposuimus in tabula nostra (Tab. IV. Lin. D. VI.), non solum in Zodiaco nostro et iuxta reperiuntur, sed etiam in columnis et omnibus templi parietibus tum interioribus, cum exterioribus. Vir clarissi-
mus *Huyot*, architecta Parisinus, qui annos nonnullos peregit inter monumenta Aegyptiaca, libera-
lissime mecum communicauit annulos regios in templo Tentyritico vbiique locorum repertos, qui-
bus eadem Neronis nomina et cognomina leguntur. *Henricus Salt*, Consul Anglorum Alexan-
drinus, eodem in templo inuenit eadem nomina et cognomina Neronis¹⁶). *Champollion* jun. ipse,
quum de eo disputaretur, vtrum Zodiacus Tentyriticus post diluuium an ante diluuium exstiterit,
memorauit, iuxta Zodiacum Tentyriticum minorem reperiri Neronis nomen. At quaestio adhuc
erat, an Caesaris nomen vere pertineret ad Zodiacum, hinc vero, an pertineret ad Zodiacum nos-
trum, a minore illo diuersum. Hinc *Odofredus Müllerus* in Archaeologia sua tradidit, Zodiacum
Tentyriticum minorem esse ex aetate Neronis, maiorem ex aetate Domitian. Nunc vero facilius
cuique persuadebitur, Zodiacum nostrum pertinere ad Caesaris, quippe Neronis nomen, eiusque
annum quidem natalem. Nimirum constat, Neronem natum fuisse anno 37 post Ch., 15 Decembri,
quem annum obseruatio nostra astronomica ipsa inculentissime et certissime arguit. Quod vero
Zodiacus noster non ipsam diem Neronis natalem, sed diem 13 Aprilis respicit, eius rei causa
astrologiae ratio fuisse videtur. Scilicet, vt Firmicus ait, veteres summa cum trepidatione de
astrologia locuti sunt et scripserrunt. Sane aliquid sublimis et verendi haberet astrologia, si non,
quod veteres ignorarunt, esset fallax. Itaque astrologi de consilio hominum, vel regum saltem,
non natuitates proprias, sed planetarum constellationes alio certo eiusdem anni die consignasse
videntur. Praeterea, quum constellationes astronomicae ad reges spectantes, vt infra videbimus,
pleraque ad certum ☽ locum in V vel diem quendam relatae sint ab Aegyptiis; probabile est,
hunc vsum nisi mythologica quadam doctrina. Forte ab hoc inde ☽ loco ac die sacro Aegyptii
numerarunt annos astronomicos. Ut sit, negari nequit, inscriptionem nostram astronomicam
spectare ad annum, quo Nero imperator natus est. Quum vero Neronis nomen non solum in
ipso Zodiaco linea tertia, sed etiam in omnibus partibus templi scriptum sit; quum figurae Zo-
diaci tum maioris nostri in Pronao, tum minoris superiori in camera excisi, qui quidem nunc

15) Vid. Descript. de l'Eg. Ant. Vol. IV. Pl. 16. 23. 45. al., col. Tab. nostra IV. Lin. D. V-VIII.

16) Essay on Young's and Champ. phonet. syst. Lond. 1825. pag. 62. no. 6. 7.

Parisiis asseruatur, plane eiusdem indolis et styli sint atque reliquae templi sculpturae, vt *Jollois* aliquie viatores referunt; quum templum Tentyriticum omnium maxime conseruatum appareat: clarum est, credo, templum Tentyriticum cum Zodiacis suis famosissimis non ante Christum annis 1700, vel 2200, vel 4200, vel 5200, imo potius anno 37 post Christum inchoatum vel absolutum fuisse secundum suam inscriptionem astronomicam certissimam.

III. *Conclusio.*

Vix opus est memorare, inscriptionem nostram Tentyriticam multa confirmare, quae supra de astronomia Aegyptiorum mathematica et apotelesmatica, de symbolice astronomica atque de ratione astrorum obseruationes exprimendi hieroglyphica disputauimus. Huc spectant primum diuisiones Zodiaci in 12 signa, in Hemisphaeria, Signa (Lin. A.), Stationes ☽ (Lin. H.); diuisiones signorum in 3 Decurias (Lin. C. G.), in 5 Horia, in 12 Dodecatemoria (Lin. G.), in 30 Moeras seu Gradus. Porro vidimus, vt veteres tradiderunt, Zodiaci signa aliasque partes exprimi nauiculis cum dominis suis aliisque personis nec non planetis per coelum vectis maiores maioribus, minores minoribus. Hinc numina potiora insignibus distinguuntur ab inferioribus, vt Oecodespotae et planetae sceptro et cruce ansata. Item nouimus, planetas iisdem symbolis et imaginibus ex primi atque dominos divisionum Zodiacalium, qui iisdem planetis subiecti sunt, vt sequens tabula lincidentius docet. Porro signa bina eidem planetae adscripta astronomi discernunt imaginibus Trigonodespotarum adiectis. Etiam non omittitur menorare, qui planetae inter se adspiciant ratione trigonali, tetragonali, atque sextili. Hinc, quod multi momenti est, notari vidimus, an planetae sint progressui, aut retrogradi; quo in loco fuerint statui; quot gradus recesserint, eiusque generis alia. Quod vero grauissimum est, negari nequit, planetas et numina zodiacalia ipsis respondentia exprimi iis figuris humanis, iis animalibus, vegetabilibus, artefactis aliisque rebus singularibus, quas veteres singulis planetis adscriperunt. Tabula sequente habes numinum inscriptionis Tentyriticae potiorum symbola¹⁷⁾.

<i>Pla-</i> <i>netae</i>	<i>Symbola</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
○	Discus alatus	D. 2. 4. 6. cet.	Planeta in γ
	Discus oculatus	E. 4.	Planeta et Oecodespota Ω
*	Discus cum Kneph serp.	F. 3.	Decanus π
	Discus	C. 2. 4. seq.	Tetragonodespota ≈
	Discophorus sacerdos	C. 37.b. B. 35.d.	Planeta in √
	Leo	A. 4.a. C. 37.a.	Trigonodespota √
		B. 35.a.	Item
	Leontocephala	P. 4. a. b. c.	Dom. stat. ☽ in Ω (11.)
	Aries quatnor capitibus	A. 4. d.	Planeta in γ
	Pschent siue rex	F. 34.	Decanus π

17) Symbola tabulae sequentis astronomica, quae in Zodiaco Taurinensi (Tab. III. Tab. II. I.) atque in Geographico Taurinensi (Tab. II. 2.) veniuntur, asterisco notata sunt, quippe novo monumento confirmata.

<i>Pla-</i> <i>netae</i>	<i>Symbola</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
○	Mneuis taurus Osiris cum flagello et inhibi- torio * Accipiter (cum disco) * Hieracocephalus	A. 5. a. O. 4. G. 27. a. G. 12.	Trigonodespota γ Dom. stat. $\beth$ in Ω (11) Trigonodespota $\vee$ Trigonodespota $\vee$
☽	Discus falcatus cum oculo Scarabaeus Leontocephala * Isis mulier Eadem cornigera	E. 11. H. 11. E. 14. B. 3. 4. 8. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 19; F. 8. A. 9. 7. 1. B. 36. b.	Planeta in Ω Planeta in stat. 11. Tetragonodesp. $\approx\approx$ Oecodespota et Trigonodespota $\beth$ Stellae $\mp$ Ω $\approx\approx$ Moera $\beth$
♀	Cynocephalus simius Canis vertagus Vertagociput Accipiter Accipiter anthropocephalus Hieracocephalus * Ibis * Ibicephalus Iao, Harpocrates, labia digito tenens Pannus aurarius	A. 1. a. C. 32. a. A. 3. d; C. 33. A. 11. a. B. 36. a. E. 14. a. A. 2. c. E. 9. F. 31. A. 6. a. F. 3. 30. A. 10. B. 35. c; C. 37. c. C. 26. a. A. 1. e. E. 8. E. 10. A. 2. 4. 5. 6. cet. C. 15. A. 2. a; C. 36. a. A. 8. a. D. VIII.	Trigonodespota $\approx\approx$ Trigonodespota $\approx\approx$ Stella $\beth$ et $\approx\approx$ Trigonodespota $\mp$ Trigonodespota $\mp$ Trigonodespota $\approx\approx$ Oecodespota $\beth$ Planeta in γ Oecodespota $\mp$ Trigonodespota $\approx$ Oecodespota $\mp$ Stella $\times$ Planeta in $\vee$; Decur. et Hor. $\beth$ Trigonodespota $\approx$ Stella $\approx\approx$ Planeta et Horion in $\vee$ Moera $\vee$ Stella in $\approx\approx$ $\beth$ $\beth$ γ cet. Trigonodespota $\approx$ Trigonodespota $\approx$ Trigonodespota $\beth$ Trigonodespota $\approx$
♀ *	Accipiter * Hieracocephalus Discus falcatus cum oculo	G. 14. A. 5. d. C. 32. g. C. 26. 27. 28. 29. A. 10. a. A. 1. 4. 6. cet. G. 28.	Planeta in γ Planeta ib. Oecodespota $\approx$ Oecodespota $\approx$ Trigonodespota $\times$ Stellae in $\approx\approx$ γ $\approx$ al. Decuria γ

<i>Pla-</i> <i>netae</i>	<i>Symbola</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
♀	Discus cornutus in capite Veneris	D. VIII. col. B. 19.	Oecodespota ✎
	Discophora cornuta Isis mulier	B. 36.b; A. 10. b.; E. 12; 1. 4.	Stella, aut Trigonodespota ☾
	Isis mulier	C. 28; F. 2. C. 4. 6. 8. E. 14. c; A. 1.c.	Oecodespota et Moera ☾; Stella ⌘ et ♀
*	Eadem adorando	E. 7.	Dodecatemorion ✎; Trigonod. ♂
	Eademi genubus inflexis	A. 4.b; A. 7.e. al.	Oecodespota ✎
	Puer labia digito premens	F. 4. 33.	Tetragonodesp. ☻; Stella ib.
		A. 9.a. 8.a.	Planeta in ♀ et Decuria ♀
♂	Vipera serpens	B. 23; F. 6.	Stella ♀ et ♀
	Vipera erecta	B. 2. 10; F. 6.	Horion ♂
	Ophiocephala	E. 15.b. b; G. 32.	Trigonodespota ☽ et Stella ♂
	Ophiocephalus	E. 5.	Oecodespota aut stella ♀
*	Crocodilocephalus	G. 8.	Tetragonodespota ♀
*	Corpus decapitatum	A. 8.e.	Planeta in ☽
	Corpus pedibus adunitis	F. 30.	Trigonodespota ♂
	Aries	A. 12. a.	Trigonodespota ♂
*	Criocephalus	A. 4. d.	Oecodespota V
*	Stella marina	G. 27. 4.	Oecodespota V
	Astrophora Neitha	G. 3. a., 5. a., 7. a., cet.	Oecodespota V
	Neitha	G. 3. 5. 7. cet.	Oecodespota V
	Eadem Vranophora	C. 2.; G. 1.	Tetragonodespota ✎; Trigonod. ♀
	Phtha pileo piroformi	E. 14. gg.	Horiocrator V
	Vultur	A. 11.e.	Oecodespota M
		D. 1. 3. 5.	Oecodesp. Trigon. Tetrag. V
♀ *	Sacerdos	A. 6.d.; C. 36. c. A. 10. d.; 3. a. b.; C. 29.b.; G. 2.; C. 3.	Planeta in ✎ Oecodespota ♂; Trigonodespota ☽; Horiocr. et Moera ✎; Trigon. V et ✎
	Criocephalus	A. 2.b.; 3.e.; 5. g. al.	Stellae II ☽ V al.
	Vraeus	G. 4. 6. 10.	Trigonod. vel Tetrag. V
*	Batrachocephalus	C. 17. 19. F. 5.a.	Planeta in ✎; Dodecat. ♂
*	Palmae folia	E. 15. a. a.	Oecodesp. ☽ et Decur. ♀
*	Pschent, vel rex	A. 3.b.; 10.a.; B. 35.	Oecodesp. ☽; Tetrag. ♂; Tetr. ✎
	Pileus pinnatus Osiridis (?)	F. 34.; C. 13.	Trigon. et Dodec. ♂; Trig. ✎
	Sagittarius	B. 36.c.	Planeta in ✎
		A. 3. d.	Oecodespota vel stella ☽
☿ *	Penna struthionis passim in pileo Dei Deaeue	D. 1. 3. 5.; G. 29. A. 12.; C. 32.; E. 14.e.	Trigonodespota V; Hor. Dodec. Moera V; ♂; ✎; Trigon. ☻

<i>Pla- netae</i>	<i>Symbola</i>	<i>Locus inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
ḥ	Pileo, nec non flagello et me- lioto insignis Typhon	C. 27.; E. 14. d.	Decan. ☐; Oecodespota ☰
	Crocodilocephalus, etiam bra- chio minaci	A. 1.f.; A. 12. e.; al. A. 9. d.	Oecodespota ☰ et ☲; Moerae Planeta in ♀
	Scapus loti	C. 26. 27. 28.; E. 14. 15.	Decanus ☐; Trigonod. ☰ et ☷
	Boa constrictor	F. 9.	Planeta in ♀
	Sphinx	F. 5. 32.	Moera ♀
	Cistae sepulcrales	G. 1. a. seqq.	Trigonodespota V
	Puer labia digito premens	A. 7. a.	Trigonodespota ☲
*	Vultur	D. 6. 7. 8.	Trigonodesp. aut Tetragonodesp. V

Sunt et alia numina minoris momenti in tabula nostra, de quibus partim supra dictum, partim certi aliquid praedicari nequit, priusquam plura eius generis scripta astronomica inter se comparata fuerint, ut de Topis, stellis singularibus aliisque. Iam de his planetarum symbolis multa confirmantur Zodiaco etiam nostro Taurinensi.

Denique et hoc negari nequit, quod veteres tradunt, duobus aut ternis planetis certa nonnulla simulacula, animalia, vegetabilia et alia esse communia, id Zodiaco Tentyritico confirmari. Sic vidimus hieracocephalum exprimere nunc ☽, nunc ♀, nunc ☷; Harpocratem nunc ḥ, nunc ♀ et ☷; pileum conuenire tum ♂, tum nonnunquam ḥ et ☽. At nouimus, licet difficillima videatur haec ambiguitas, ea nihil fere impediri scriptorum astronomicorum explicationem. Aegyptii enim ipsi curarunt partim aliis symbolis distinctiis adiunctis, partim contextu et electu symbolorum astronomicorum, ne certa quaedam planetae imago pro aliis symbolo sumi posset. Sic vidimus accipitrem significare tum ☽, tum ♀; ergo Lin. G. accipitrem aut ☽ aut ♀ interpretari licet. At quum ☽ supra disco alato exprimitur; clarum est, ☷ omissa, accipitrem hoc loco, ut supra Lin. A. 5., ♀ significare. Sic pileus in capite dei omnino pro ♂ symbolo sumi posset. At contextus docet, quo eiusmodi personae referenda sint. Itaque iam facilius nobis erit, nouo apparatu munitis, ac nouis viribus instructis, ad alia scripta Aegyptiorum astronomica eaque grauissima accedere.

§. 5.

Specimen II. ordinis I. Tab. V. a. b.

Sarcophagus Regis Sethi, vulgo Alexandri M., Londini in Museo Britannico asseruatus.

I. *Introductio.*

Inter monumenta antiquitatis Aegyptiacae praestantissima, quibus Museum Britannicum abundant, sarcophagus dictus haud dubie primum locum occupat. Etenim hoc monumentum eminent

magnitudine et mole summa, quippe 6 fere vlnas longum, 4 fere altum; inscriptionum vbertate et elegantia, lapidis duritie et pretio, quippe e marmore, quod dicitur, Breschio (*breccia verde*) fabricatum, politura et conseruatione eximia atque antiquitate maxima. Color lapidis huius, in Aegypto inter Nilum et mare rubrum reperti, est varius, nunc fuscus, nunc viridis, nunc aliis; qui color varius ♀ tribuitur peculiaris (II. §. 52. p. 195.). Superficies inscripta constat 100 pedibus quadratis, atque continet 21700 figuram hieroglyphicas, et quod excurrit. Delineatio inscriptionum (Descript. de l'Eg. Vol. V. Pl. 40.41.) debetur Iomardio, V. Cl., quae, vt praesente sarcophago vidi, si a paucis discesseris, optime consentit cum autographo. Hicce Sarcophagus regius inuentus fuit a Francogallis in expeditione Aegyptiaca anno 1799 Alexandriae in basilica, nunc *Moscea St. Athanasii*. Arabes, etsi magna veneratione hoc monumentum habuerint, eo tamen in balneis vsi sunt, vt foramina 10 in lateribus sarcophagi infra ad fundum facta testantur (Vid. Tab. V. a. Lin. Z. a. Lat. J. X. S. F. M. P.). Post pugnam Abukiricam hoc monumentum pacto in Angliam transuetum fuit. Quum Alexandriae repertum esset, exstitit opinio, id esse Alexandri Magni sarcophagum; quae opinio libris adeo diuulgata est. *Champollion* j. vero, qui multa coniectura assequi studuit, putauit, nomen regis in sarcophago insculpti esse *Athout*, vel *Arthout amatum ab Hercule*, eumque dicit ad dynastiam Manethonis XX, quam anno 1279 ante Ch. imperare coepisse putauit, pertinere¹⁸⁾, quibus in coniecturis non minus egregie falsus est. Quamquam enim dynastia XX. regem quendam *Athothin Phusenen* continet, hoc tamen nomen differt ab *Arthout amato Herculis*. Accipitrem enim Champollion interpretatur *a* vel *ar*, quae ♀ aus potius hoc loco significat *Sethum*, ♀ cognomen, vt infra apparebit. Quem deum vero pro Hercule sumsit, is ipse est ☽, quatuor palmae foliis insignitus (II. §. 50. p. 174.). Ergo Sethos (♀) cognominatur potius amatus ☽, quod ♀, filio ☽, sane conuenit. Ceterum Athothis, quem Champollion ad nostrum sarcophagum retulit, regnauit circa annum 1170 ante Ch. e chronologia Champollionana; at infra apparebit, nostrum regem in sarcophago dicto sepultum paene 500 annis antea fuisse natum. Quod inscriptiones sarcophagi Brittannici attinet, sic in variis lateribus dispartitae sunt (Vid. Tab. nost. V. A — Z atque imaginem sarcophagi Lin. Z. a.). Latus exterius ad caput defuncti continet Lineas A, B, C, D, E, F. Latere opposito sunt G, H, I. Latus exterius dextrum habet supra versus K, L, M, infra N, O, P. Latus denique sinistrum continet supra Lineas Q, R, S; infra ad pedes T, V, X. Intus vero habentur Z iuxta caput, Y iuxta pedes. Iam perganus ad inscriptionis huius astronomiae interpretationem.

II. *Explicatio.*

In oculos incurrit, agi hic de septem planetarum locis. Eadem enim est ratio inscriptionis Tentyriticæ atque nostræ. Hinc 7 illæ diuisiones A B C, D E F, G H I, K L M, N O P, Q R S, T V X septem planetarum imagines continent. Scilicet ternis lineis vnius planetae locus describitur, atque areæ Y Z Horoscopum exhibent. Haud difficile erit, praefinire, quibus in locis agatur de singulis planetis. In latere capitinis potiori non potest non agi de ☽ et ☿ quippe planetis potioribus. Reapse Lin. D. 15 cernitur nauis cum scarabaeo, ☿ symbolo, vt in Zodiaco

18) Champ. Lettre II. a Mos. le Duc de Blacas d'Aulps Par. 1826. p. 112. 110. 111. Tab. V. no. 18. a. b.

Tentyritico (Lin. O. 11); quare hac parte agitur de ☽ in certo Zodiaci signo inter certas stellas constituta. Lin. C. apparet nauis cum criocephalo discophoro, ☽ symbolo, vt in Zodiaco Tentyritico (A. 4); quare hic de ☽ loco in ♀ agitur. Ceterum eadem nauis cum iisdem personis quinque alias repetitur (Lin. H, L, O, R, V) atque diserte vocatur Lin. R. 20. a. et Lin. V. 5. a. (nauis=ῳ, circulus=p, lineola=λ) ωε πλ, ωενπλ, lignum seu nauis solis, ita vt negari nequeat, hanc esse ☽ nauem, seu signum ☽ illo tempore continens. Hinc videbis, cynocephalum et Harpocratem, ♀ symbola, Solis nauem praecedere Lin. R. 1. 19; Nemesin, pennis struthionis insignem, seu δ, Solis nauem praeire Lin. O. 7. e, vt alias (Zod. Tent. Tab. IV. Lin. E. 14. e., Zod. Taur. Tab. II. 1. III); Neitham mulierem Martialem mutilam, brachiis carentem, seu ζ (p. 196.), Solis nauem praeire Lin. V. 4. d; arietem, seu Σ (p. 198.) Solem praeire Lin. H. 4. Ex quo sequitur, de ♀ agere Lin. R, de δ Lin. O., de ζ Lin. V, de Σ Lin. H, de ♀ denique, quum sola ♀ solaque Lin. L cum accipitris (♀) specie (no. 5.) supersint, Lin. L accuratius disserere. Caeterum Isidis (♀) figurae Y et Z in panno aurario (♀) sedentes significant Horoscopum domum ♀ in Trigono ♀, seu Δ, vt supra in Zodiaco Tentyritico (Tab. IV. D. VIII.) et infra in reliquis scriptis astronomicis. Iam videamus de singulis. Praemonere vero opus est, quas ad leges hanc inscriptionem deinceps explicabimus.

I. Septem inscriptionis nostrae partes dictae (A B C, D E F, G H I, K L M, N O P, Q R S, T V X) sunt septein Zodiaci signa suis cum Oecodespotis, Trigonodespotis, passim Tetragonodespotis, hinc cum Decuriis, Horiis, Dodecatemoriis, Moeris, nec non stellis singularibus, quibuscum planetae singuli septem coniuncti apparuerint anno dicti regis natali.

II. Septem Aegyptiorum planetae (☽ ♀ ♀ Ζ Σ δ) Simulacris suis expressi cernuntur nauibus in mediis (Lin. C. D. H. L. O. R. V), vt in Zodiaco Tentyritico. Figurae retrospicientes sunt planetae retrogradi.

III. Vbi nauis cum ☽ simulacro reperitur repetita, ibi locus planetae cuiusdam describitur, veluti Lin. H. L. O. R. V.

IV. Quum plures naues zodiacales uno in versu reperiuntur, his planetae indicantur a planeta ibidem primario adspecti ratione Δ, □ et *, vt in Zodiaco Tentyritico.

V. Vbi planetae non exprimuntur nauibus vecti, ibi significantur inter reliquas eiusdem versus personas figuris maxime excellentibus atque subselliis, quibus incumbant, vt accedit in Zodiaco Tentyritico (Tab. IV.). Exempla sunt Lin. N, 4. T, 15. H, 4.

VI. Quae figurae singulis septem in lateribus ab initio positae gerunt sceptrum potentiae, vt in Zodiaco Tentyritico, eae significant Oecodespotas signorum, quibus planetae ibidem depicti speciatim insint.

VII. Iuxta Oecodespotas proxime positi sunt vbiuis Trigonodespotae, hinc Tetragonodespotae eorundem signorum. Hinc sequuntur Decuria, Horion, Dodecatemorion, denique Gradus, quibuscum planeta adscriptus coniunctus fuerit. Figurae Gradum, siue Moeram, sequentes sunt stellae eiusdem longitudinis, de quibus egit veterum Myriogenesis (p. 29), vt vidimus in Zodiaco Tentyritico.

VIII. Figurae eiusdem habitus pluries deinceps repetitae non valent nisi vnam personam, siue Oecodespotam, Trigonodespotam, Tetragonodespotam, siue Decanum, Horioeratorem, Dodecatemorium, Moeram, vt in Zodiaco Tentyritico.

IX. Quum planeta quidam occupet Decuriam et Horion, aut Horion et Dodecatemorion, aut alias binas partes eidem domino subiectas; tum duo aut plura Zodiaci illa segmenta, vni eidemque numini adscripta, vna tantum figura exprimuntur. Id enim potissimum egerunt astrologi Aegyptii, vt personas apotelesmaticas ante oculos ponerent, quae variis Zodiaci in particulis efficaces cooperari viderentur cum planetis; quare lieuit sane veluti ♂ Decanum et ♂ Horioratorem, quum planeta in vtriusque finibus versetur, uno tantum ♀ symbolo indicare. Eandem rem habuimus in Zodiaco Tentyritico.

X. Planetarum symbola inter reliqua Signi numina ita sunt constituta, vt, quum numeres deinceps has personas, nunc a fine, nunc ab initio versus tamquam Moeras, habeas gradus, quibus planeta distet aut a fine signi, aut ab eius initio, vt in Zodiaco Tentyritico.

XI. Planetae, pariter atque domini segmentorum zodiacalium, iis singuli symbolis hic exprimuntur, quae cuncte tribuuntur tum a veteribus, sicuti in Pantheon nostro vidimus, tum in Zodiaco Tentyritico (Tab. IV.), Zodiaco Taurinensi (Tab. III.) atque Geographico Taurinensi (Tab. II.).

Itaque legibus quidem his obseruandis facile erit eruere Zodiaci locos, quos occupauerint septem Aegyptiorum planetae ☽ ☽ ☽ ☽ ☽ ☽ ☽ anno regis nostri natalitio.

○ in Υ Lin. C. (H. 18. L. 15. O. 8. R. 20. V. 5.).

Quum ○ singulis in signis ea imagine delineetur, quae dominis singulorum signorum conveniat; quumque aries ♂ (Υ) maxime proprius sit: statim sequitur, ○ (Lin. C. rel.) versari in Υ. Reuera numina, ibi cum ○ in naui, vt infra l. l., constituta, sunt stellae Υ, vt Zodiacus Tentyriticus (A. 4. b. c. e.) et astronomi veteres testantur (I. §. 25. p. 31. Υ). Praeterea, vt infra videbimus (Tab. VI. F. VII. D. B.), dominus signi Υ, quippe ♂, significatur serpente et tecto, ♂ symbolis. Quum enim Lin. O. 8. e. fingatur ○ in domus specie, reliquis in locis sub serpente, quasi tectum praestante; sequitur serpentem illum Oecodespotam ♂ valere, cum quo ○ versetur. Ceterum signum Υ ad Trigonum ○ pertinet, qui quidem Trigonodespota ○, disci serpentiferi seu Knephi figura exprimitur infra (Lin. L. 15. a. H. 18. a.) in prora nauculae solaris. Accuratius vero ○ locus definitur per singulas Υ partes (Lin. C. 1—14.) Scilicet primariam huius Lineae personam valent quatuor capita calua, vt infra (Lin. T. 15.), ♂ symbola, quippe Oecodespotam. Oecodespotam praecedit vipera cum stella, ♂ sacra (p. 62.), quippe Trigonodespota, quam antecedit sacerdos (4) cum laqueo (h. p. 181.) Tetragonodespota. Ergo his figuris exprimitur Υ signum, quod solum habet ♂ Oecodespotam cum ○ ♂ 4 et h. Trigonodespota et Tetragonodespota. Itaque ○ vere tunc temporis in Υ versabatur.

Iam ex lege VII. post Oecodespotam quaerendi sunt minornm segmentorum zodiacalium domini. Hinc habes (Lin. C. 7.) post Oecodespotam Decanum ○ Criocephalum ad ○ planetae habitum (C. 13. e.) accommodatum atque hinc (C. 8.) Isidem (♀ ☽). Iam vero in ○ Decuria non est Moera ☽, Dodecatemorion ○, Horion ♀ praeter 12°. Ergo ○ versatur in Υ gradu 12. Iam cum ex lege X. numeres huius versus figuram inde ab initio usque ad ○ locum (C. 13. e.) habes 11 partes vel gradus Signi a ○ superatos. Sane imaginem ○ praecedit Isidis cornigerae imago (p. 134), quippe Moera ☽ (12°), quo locus ○ supra inuentus confirmatur. Itaque longitudo ○ = Υ 11° 30'.

♂ in ♀ Lin. D.

Apparet ♂ scarabaei (Tab. IV. O. 11. p. 193.) imagine expressa in nauicula, cuius domina est Rhea (Tab. II. 2. 22), Venus Vrania ♀ (matrona cum solio adscripto), Trigonodespota vero ♂ (scarabaeus minor). Ergo ♂ versatur in ♀, ♀ Domine, ♂ Trigono. Iam ♂ praecedunt tres viperae (♂ Tab. IV. B. 23. p. 197.), quae decuriam ♂ in ♀ ($10^\circ - 20^\circ$) significant; sacerdos ♀ (Tab. IV. C. 36.) quater repetitus, Horion ♀ ($8^\circ - 15^\circ$); quem sequuntur Hieracocephali (♀ Dodecatemorion) atque Moera ♂ (10°) viperis expressa. Sin Moeras numeres ex lege X. inde a 1—15 seu ♂ imaginem; innuenies denuo, ♂ esse in ♀ 10° medio. Qum vero ♂ sit partim in Decuria ♂ ($0^\circ - 10^\circ$), partim in Dodecatemorio ♀ ($10^\circ - 12^\circ 30'$); clarum est, ♂ inter vtriusque partis fines versari. Ergo longitudo ♂ est accuratissime ♀ $10^\circ 0'$.

♀ in ♂ Lin. R.

Imago ♀ (no. 1.) Harpocrates digito labia premiens, vt supra (Tab. IV. C. 35.) appareat serpente ♂, quasi naue vecta, vt reliqui planetae. Ergo ♀ cum ☽ (Q. 11.) est in ♂. Figurae planetam ♀ atque Oecodespotam sequentes sunt partes ♂ (ex lege VII.), quarum in finibus ♀ versatur. Hinc habes Decuriam ♂ (2—5), Horion ♀ (5—9 Pschent), Dodecatemorion ♂ (10—13), Moeram ♂ 1° (14—17). Praeterea ♀ ipso in versus initio positus est, ex quo denuo appetet, ♀ versari primo ♂ in gradu. Quae prima ♂ Moera ♂ conuenit; qua de causa Harpocrates ♀ in capite gerit scarabaeum ♂ (R. 1.). Ceterum eadem ♂ partes exprimuntur Lin. S. Secundo enim versus loco, vt in reliquis obseruatur, positus est Oecodespota ♂ (S. 2—10 viperis ♂), praecedit ♀ sacerdos (S. 1.) Trigonodespota. Ergo cogitandum de ♂ Domine in ♀ Trigono, h. e. non de ♀, sed de ♂. Post Oecodespotam sequuntur denuo Trigonodespota ♂, quippe ♂, Phtha claudicans (S. 11—14), hinc Tetragonodespota ♂ (S. 15—19), hinc Decuria ♂, Neitha claudicans (20—23), hinc Horion ♀, sacerdos (24—29), hinc Dodecatemorion ♂, Crocodilocephalus (30), denique Moera ♂ (1°), Crocodilocephalus claudicans. Praeterea idem signum ♂ repetitur Lin. Q. cum Oecodespota ♂ (2—7), Trigonodespota ♀ Sate (1), Tetragonodespota ☽ et ♀ (8. 9), ita quidem, vt longitudo ☽ (11), qui cum ♀ eodem in signo versetur, denuo (vt Lin. C.) accuratius definiatur. Apparet enim iisdem in ♂ partibus, gradu 12 medio.

♀ in ♂ Lin. L.

Imago ♀, accipiter, vt in Zodiaco Tentyrítico (Tab. IV. G. 14.), appetet Lin. L. 5. a. Oecodespota ♀ et Trigonodespota ♂, quibus aries consecratus erat (Tab. IV. G. 27. Tab. V. H. 4.), exprimi videntur arietibus 1 et 2 Iouem, 3 et 4 Martem. Probabilius tamen est, quatuor arietes, insignibus ♀ conspicuos, solum ♀ Oecodespotam; hamos sequentes (L. 5—13), cum ♂ symbolis capite et cultro (II. §. 19. p. 197.), ♂ Trigonodespotam significare. Qum vero accipiter sub initium versus appareat post Oecodespotam, vt vidimus de ♀ (Lin. R. 1.); sequitur ♀ primo ♂ in gradu versari. Huc spectant haud dubie scarabaei L. 1—4. Qum ♀ enim est in ♂ 0° , versatur cum Moera ♀ (1°), Dodecatemorio ♀ ($0^\circ - 2^\circ 30'$), atque Horio ♀. Hinc scarabaei hoc loco ♀ planetam exprimunt, quippe ♂ fere aequalem (p. 161. col. 68.), coniunctam cum ♀ Moera (L. 1. ariete) et ♀ Dodecatemorio (L. 2. ss.), qua ratione item ♀ longitudinem vidimus indicatam

(R. 1.). Hinc ex lege VIII., quum eaedem figurae pluries repetitae vnam personam astronomi-
cam valeant, atque ♀ scarabaeus insideat arieti sub versus initium (L. 1–4); sequitur denuo,
♀ versari in parte 2, seu Moera X prima. Itaque longitudo ♀ est = X 0° 30'.

♂ directus in ♀, indirectus in Ω, Lin. V.

Duplex exstat hoc in versu (proxime a ☽) ♂ imago, altera prospiciens (n. 3.), altera vero
respiciens (n. 4.), qua quidem ♂ recessus, vt supra (Tab. IV. C. 19. 36.), significatur. Crocodilus
enim, etsi ḥ et iam significet (p. 196. 198.), non nisi ♂ exprimit, cum, vti hoc loco, pileum et
caput detruncatum fert, ♂ symbola (p. 197.). Iam Oecodespota et Trigonodespota et Tetrago-
nodespota Signi, in quo ♂ versatur recedens, significantur Lin. T. Habes enim primum hic
(T. 15.) caput caluum, ♂ symbolum vt alias (V. 3. p. 196.), basi impositum, quae ex lege V.
planetam indicat. Hinc eodem in versu sub finem apparet Leontocephala (☽ p. 148.) sceptro-
phora (T. 20.), quae ex lege VI. Oecodespotam significat. Ergo ♂ indirectus, postquam antea
stationalis fuerat ibidem, apparuit in ☽ domicilio, nimirum Ω. Cuius signi Trigonodespota et
Tetragonodespota, personae Oecodespotae dignitate fere pares, ibidem exprimuntur Neitha ser-
pentifera ♂ (T. 19. col. Tab. IV. E. 15.) atque Iside cum serpente ♀ Meisi (p. 167. col. Tab. IV.
B. 11.) in capite (T. 18. 17.). Iam si pergas ex lege VII. personas inde ab Oecodespota referre
ad Decuriam, Horion, Dodecatemorion et Moeram, quibuscum ♂ in Ω coniunctus fuerit, haec in-
venies. Leontocephalam Oecodespotam praecedit Neitha cum ♂ (p. 196.) vipera, Decuria ♂
(20°—30°), simul Horion ♂ (24°—30°); deinde Isis cum ♀ Meisi (p. 195. Tab. IV. F. 11.), Do-
decatemorion ♀ (22° 30'—25°); denique Leontocephalus ☽ (p. 148. Tab. IV. B. 4.), Moera (25°).
Itaque longitudo ♂ est: Ω 24° 30'. Quum vero Personas huius versus ex lege VIII. numeres
inde a fine vsque ad planetam, habes 5 Moeras, quarum ante ultimam ♂ apparuerit. Hinc
habes eandem atque diximus ♂ longitudinem (24° 30' a Ω 0° = 5° 30' vsque ad ♀ 0°). Ce-
terum et infra Lin. X. idem locus ♂ in Ω indicatur. Iam vero quum ♂ directus fuerit in Ω,
Sole in γ constituto; inde sequitur ♂ retrocedere coepisse in ♀. Versatur autem ♂ in Ω con-
stitutus eodem in Tetragono cum ☽, ≈ occupante. Hinc Lin. V. iuxta ♂ collocata est nauis cum
☽ symbolo scarabaeo (2. b. col. D. 15.). Vtraque nauis communem habet ♀ Trigonodespotam.
Nam instrumenta (3. e. b.) ♀ significant infra (Tab. IX. A. 5.), atque Isis femina (2. c. e. col.
D. 4.) clara est. Hinc vtraque in naue addita sunt 2 Trigonodespotae symbola, scilicet Pschent
(3. a. f. Tab. IV. F. 34.) et palmae folia (2. a. f. col. H. 5.), quibus ♂ et ☽ loca indicantur accu-
ratius. Porro ♂ in ♀ adspicitur ratione □ a signis ♀ X II; ergo ♂ et ♀ (☽) eodem in Te-
tragono versantur. Hinc nauis est appicta cum ♀ symbolo (2. d.), capite naophoro (Tab. IV.
D. VIII. Tab. VIII. Lin. V. h.). Vtraque in nauis huius Tetragoni domini cernuntur 2 (4. c. e.)
sacerdos (p. 197.) et ♀ (2. c. e.), Isis mulier. Quum idem cadat in nauem cum ḥ symbolo (1. c.),
penna struthionis (Tab. IV. 14. e. p. 198.), sequitur ḥ aut in ♀ aut in II versari. Iam vero
nauis ḥ est in Trigono ♂, vt capita calua (1. a. e.) testantur, quod pertinet ad ♀; ergo ḥ in
♀ obtinet idem Tetragonum atque ♂ in ♀ et ♀ in X; de quo infra. Quod reliquias figuris
his in nauiculis conspicuas attinet, iis reliqui Trigonodespotae et Tetragonodespotae indicantur
Signorum, in quibus planetae dicti versentur. Sed haec sufficiunt. Claret enim, cur hoc in versu

variae naues cum variis planetis coniunctae fuerint. Quod ♀ symbola attinet bis repetita (1 b. 2. d.), eo indicatur, ♀ ita fuisse collocata, vt non solum a ♂ in ♈, sed etiam a ♂ in ♉ adspiceretur ratione □; ex quo sequitur, vt supra vidimus, ♀ inter ♋ et ♌ locum habuisse, ita vt altera eius pars ad ♌, altera ad ♋ pertinere videretur.

☿ in ♋ Lin. O.

Quemadmodum infra (Lin. V.) agebatur de loco planetae, proxime a ☽ positi; ita hic agatur necesse est de planeta in nauis proxima ☽ (O. 7.). De pennis vero struthionis (7. e.), ☿ symbolo (col. V. 1.c. Tab. IV. E. 14.c.) supra dictum. Dominus nauis, in qua ☿ est, facile sceptro cognoscitur (7. d.), cuius habitus (Tab. IV. C. 36.) sacerdotalis ♀ domum (♀ ♋) indicat. Prorae nauis, vt infra (Lin. V.) Trigonodespotam indicant, quare ☿, in Trigono ☽ leonis (O. 7. a. h.), versatur in ♋. Hinc eadem in nauis indicati sunt sacerdos ♀ (7. g.), et vipera ♂ (c.) et Phtha vinetus ♂ (f.), quippe Trigonodespotae ♋ reliqui. Et supra vidimus, eodem ♋ in signo ☿ ponit Lin. V. 1. Quemadmodum vero infra (Lin. V.) agebatur de planetis adspectu □, ita hic agitur de planetis adspectu Δ, vt ternae naues testantur. Iam vero ☿ in ♋ adspicitur ratione Δ a ♂ in ♉, atque a ☽ in ♍. Hinc habes ♂ Phtha (6. e.) atque ☽ Hieracocephalum (5. e.). Personae cum ☽ et ♂ collocatae iisdem in nauibus sunt Trigonodespotae et Hexagonodespotae ♀ (6. b. d. f. g. 5. a. f.) ♂ vipera (6. c. 5. b.), ☽ leo (6. a. h.), vti praecedente in nauis (O. 7.). Ceterum nauis No. 5. id etiam indicatur, ☿ cum ♀ in ♌ esse adspectu *, de quo nolimus fusius disputatione. Iam accuratius indicatur ☿ locus Lin. N. Facile primum cognoscitur ☿ symbolum, basi constitutum (N. 4.), vti reliquis planetis accedit. Eadem ane infra (Tab. VII. D. 2.) ☿ exprimitur. Non minus clare appetet ibidem Oecodespota Signi, in quo ☿ versetur, quippe ex lege VII. sceptro distinctus sacerdos ♀ (N. 1.), iuxta Trigonodespotam et Tetragonodespotam eodem habitu insignes (N. 2. 3.). Ergo ☿ versatur in domo ♀ (♀ ♋), Trigono et Tetragono ♀, quod non cadit nisi in ♋. Idem Signum Lin. P. indicatur per sacerdotes ♀ (1—7.), quippe ♀ Oecodespotam (1. 6. 7.) Trigonodespotam ☿ Isidem Rheam (2.) et Tetragonodespotam ♀ seruos inclinatos, vt in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. sig. ♈ et ♊). Quaeritur, quum in ♋ Decuriae ♀ ☽ ☿ sint, quanam in Decuria ☿ versetur. Ex lege VII. post Oecodespotam ponuntur deinceps Decuria, Horion, Dodecatemorion, Moera. Iam Lin. N. 5—8. habes, vt infra (P. 2.) imaginem Isidis Rhei, vel Athoris, vel Asonis ☿; ergo ☿ Decuriam in ♋. Quum ☿ Decuria praecedat ☽ Decuriam in ♋; post hanc Asonem etiam indicantur (N. 9—11.) ☽ symbola, cornua bubula (p. 134.). Decuria ☿ continet Horia ♂ et ☿, de quibus Horion ♂ significatur figuris (N. 9—12.), quippe Phtha pedibus iunctis notissimo (O. 6. e; 7. f.). Horion ♂ continet Dodecatemoria ♂ et ♀, quorum primum ex lege IX. iisdem ♂ figuris exprimitur. Denique Dodecatemorion ♂ constat Moeris ♀ et ♂, quorum prima sacerdotis ♀ habitu (N. 13—16.) indicatur. Eadem ☿ loca exprimuntur Lin. P. Hinc etiam imago ☽, Criocephalus (P. 26.) repetita, quo innueretur, vti Tab. VI. B. 8. D. 3., hic quoque locum planetae describi. De Oecodespota et reliquis ♋ patronis (P. 1—7.) dictum. Quas personas sequuntur figurae ☿, vt inscripta nomina Amenti, sine Osiris inferni, testantur, ad indicandam ☿ Decuriam. Figurae Phthas solemnes ibide (8—11.) indicant Horion et Dodecatemorion ♂, vt supra. Denique (P. 12.) etiam Moera ♀ (29°), vt supra

(N. 13. ss.) indicatur. Itaque negari nequit, locum h , secundum astronomum nostrum, tum temporis fuisse in gradu $29^\circ \text{ } \text{f}$, sive $28^\circ 30'$. Hinc denique ex lege X. symbola h planetae ita collocata sunt inter f Moeras, vt penultimum locum, tanquam penultimum gradum occupare cernerentur. Sic Lin. N. post z personam (1—3.) exstat h aus (4.); Lin. P. post Oecodespotam, licet pluribus figuris expressum (1—7.), sequuntur nomina h , seu Serapidis (8—11.).

z in $\approx$ Lin. H.

Quum supra habuerimus $\odot$ (C.), $\mathbb{D}$ (D.), $\mathfrak{X}$ (R.), $\mathfrak{Y}$ (L.), σ (T.), h (N.); sequitur, de z agere, quae sola superest, Lin. H. Profecto ibi z symbola aries (p. 197.) et palma (Tab. IV. A. 3.) apparent et quidem, vt reliquis planetis accidit, subsellio quodam posita. Quum z cum reliquis planetis non fuerit in eodem Δ aut $\square$, quo spectarunt naues Lin. O et V, scilicet V $\mathfrak{A}$ $\mathfrak{M}$ $\mathfrak{X}$ II $\mathfrak{S}$ z $\mathfrak{M}$ $\mathfrak{Y}$; iam claret, z in $\approx$ versari. Incipit autem Lin. H. imagine z (capite sacerdotis tribus cum clavis (V. 4. c. e. Tab. IX. A. 6.) et σ (corpore Phtha cum nomine ipso), quippe Trigonodespotae et Tetragonodespotae; quemadmodum reliquis in versibus praecedunt domini Trigoni et Tetragoni Oecodespotam. Utique vero $\approx$ Trigonodespotam z , Tetragonodespotam σ habet. Hinc Oecodespota tribus pateris exprimatur necesse est, quippe figuris post illas positis iisque maxime insignibus praeter planetam. Iam ex ordine legitimo (lege VII.) sequuntur Decuria $\mathbb{D}$ (discus cornutus Tab. IV. E. 11. ($\approx 20' - 30^\circ$), Horion σ (aries Tab. IV. G. 27. ($\approx 20^\circ - 25^\circ$), Dodecatemorion z (palmae Tab. IV. A. 3. ($25^\circ - 27^\circ 30'$) Moera (26°) $\mathfrak{Y}$ (accipiter Tab. IV. A. 5. G. 14. al.). Ergo z ita constitutus est, vt partim gradum ≈ 26 , partim 25 attingat radiis. Et hinc z symbolum palma (H. 5.) quinto loco positum est, quo, vt reliquis in versibus vidimus, quintus huius signi gradus a fine indicatur, cum planeta coniunctus. Itaque longitudo z est $\approx 25^\circ 0'$. Ceterum Linn. G. et I, pariter atque supra A. B. E. F. alias Zodiaci partes exprimunt, vel stellas $\approx$.

Horoscopus $\approx$ Lin. Z. Y.

Facile cognoscitur Isis $\mathfrak{Y}$ (mulier symbolis notis. Tab. VIII. A., VI. X.) Oecodespota cum $\mathfrak{Y}$ (panno aurario p. 195.) et h (alis p. 200.) Trigonodespotis z .

Computatio temporis.

Iuuabit ante omnia breuiter recolligere, quae de locis planetarum iuuemus.

$\odot$ (C. 13. e. H. 18. f. L. 15. f. O. 8. e. R. 20. f. V. 5. g. et Q. 11. O. 5. e.)
locus = v gradus 12^{mus} ($0^\circ 11^\circ 30'$)

Zodiaci partes.

Domus σ ($\text{v} \mathfrak{m}$)

Trigonum $\odot$ z h σ ($\text{v} \Omega \text{f}$)

Loci inscriptionis.

C. 13. Tectum V. 5. O. 8.
H. 18. Serpens R. 20. L. 15.
C. 3—6. Capita calua.
Q. 2—7. Aedificia et viperae.
C. 1. Sacerdos cum laqueo.
C. 2. Vipera cum stella. Q. 3.

Zodiaci partes.

Trigonum ♂ ⊖ ♀ (V ♀ Ω)

Adspectu △ ♂ (♀) ♂ (Ω)

Inter V stellas

Decuria ⊖ (10°—20°)

Horion ♀ (6°—12°)

Dodecatemorion ⊖ (10°—12° 30')

Moera ♀ (12°)

Post Moeram decimam primam (11° 30')

Loci inscriptionis.

Q. 1. Sate, Athor.

L. 15. a. Discus Kneph. O. 5. Sacerdos.

O. 5. Hieracocephalus.

C. 13. H. 18. L. 15.

O. 8. R. 20. V. 5.

C. 7. Criocephalus.

Q. 8. Osiridis insignia

C. 8. Isis mulier.

Q. 10. Item.

C. 7. Criocephalus aut potius

Q. 9. ⊖ Sacerdos.

C. 8. Isis mulier.

Q. 10. Item.

C; 1. 2. 3. 7. 8. 9. 10. 11 a. d. e.

Q. 1—11. 22—11.

♂ (D. 15. b. V. 1. b. 2. b.) *locus* = 3 gradus 1^{mus} (9° 10' 0').

Domus ♂ (3 ≈)

Trigonum ♀ (3 ♀ mp)

Adspectu △ ♂ (3 mp)

Decuria ♂ in 3 (10°—20°)

Horion ♀ (8°—15°)

Dodecatemorion ♀ (10°—12° 30')

Moera ♂ (10°)

Post Moeram 10 (10° 0')

D. 16. a. c. Rhea.

D. 16. d. Scarabaeus minor.

V. 1. b. Discus cornutus, aut V. 2. b. Scarabaeus lunaris.

D. 14. Serpens ♂.

D. 10. 11. 12. 13. Sacerdos.

D. 8. 9. Hieracocephalus.

D. 8. 9. Serpens ♂.

D; 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 14. 15 (a).

♀ (R. 1.) *locus* = γ gradus 1^{mus} (0° 0' 30').

Domus (γ m)

R. 1. a. Serpens ♂.

R. 1. b. Serpens ♂.

R. 1. c. Serpens ♂.

R. 1. d. Scarabaeus, aut Serpens ♂.

R. 2—18. Figurae Phtha.

R. 18. Sacerdos, vel potius Pschent (6 ss. 14 ss.).

R. 10—13. Simulacra Phtha.

R. 14—17. Simulacra Phtha.

R. 1. Initium signi.

♀ (L. 5. et 1. O. 5. e. V. 2. d. 1. b.) *locus* = ♀ gradus 1^{mus} (10° 0' 0').

Domus ♀ (X ♀)

L. 14. Aries.

Trigonum ♂ (X m ≈)

L. 5—13 Instrumenta ♂.

Domus domicilio ♀ opposita (X ♀)

O. 5. c. d. Hieracocephali.

Adspectu □ ♂ regressui et processui (≈ X)

V. 2. a. f. Palmae et capita ♂.

Adspectu * ♂ et ♂ (≈)

O. 5. b. Serpens ♂.

Zodiaci partes.

Decuria ♀ (0°—10°)
 Horion ♀ (0°—12°)
 Dodecatemorion ♀ (0°—2° 30')
 Moera ♀ (1°)
 Initio signi ♀ (0°)

Loci inscriptionis.

L. 4. Quadratum cum capite.
 L. 1—3. Scarabaei.
 L. 2. Aries.
 L. 1. Aries.
 L. 5. a. Accipiter. L. 1. Scarabaei.

♂ (T. 15. V. 4. d. 3. c. O. 6. e.) locus = ♀ gradus 25^{tus} (4^s 24° 0').

Directus, hinc *Retrogradus* in ♀ domo (mp II)

Trigonum ♀ (mp ♂ ♀)
 Tetragonum ♀ (mp ♀ X II)
 Adspectu □ ♀ (mp X in ♀) Tetragono
Indirectus: Domus ⊖ (♀)
 Trigonum ♂ (♀ ♀ V)
 Trigono ⊖ (♀ ♀ V)
 Trigono ♀
 (♀ ♀ V)
 Tetragono ♀
 (♀ mp ≈ ♀)
 Adspectu Δ ⊖ (V) et ♀ (♂)
 Adspectu □ ♀ (≈)
 Decuria ♂ (20°—30°)
 Horion ♂ (24°—30°)
 Dodecatemorion ♀ (22° 30'—25°)
 Moera ♀ (25°)
 Post Moeram sextam (24°)

V. 4. b. f. NB Anubis.
 V. 4. c. f. MNEC Lunus.
 V. 4. a. g. Vraeus et Sacerdos 4. e.
 V. 4. a. g. Vraeus.
 T. 20. Leontocephala.
 T. 19. Neith cum vipera in capite, vel 21—25.
 O. 6. a. h. Leonis capita.
 V. 3. a. f. Pschent.
 O. 6. b. d. f. g. Sacerdos.
 T. 18. 17. Isis cum serpente ♀, vel 21.
 V. 3. b. e. Instrumentum ♀.
 O. 6. col. 5. 7.
 V. 3. col. 2.
 T. 19. Neith cum vipera.
 T. 19. Item.
 T. 17. 18. Isis cum Meisi.
 T. 16. Leontocephalus.
 T; 25. 21. 20. 19. 18. 16.

♀ (H. 5. 8.) locus = ≈ gradus 26^{tus} (8^s 25° 0').

Domus ♀ (≈ ♂)
 Trigonum ♀ (≈ Δ II)
 Tetragonum ♂ (≈ ♀ ♀ mp)
 Decuria ♀ (20°—30°)
 Horion ♂ (20°—25°)
 Dodecatemorion ♀ (25°—30°)
 Moera ♀ (25°)
 Post Moeram 5 (25°)

H. 3. 4. 5. Paterae.
 H. 1. 2. Capita ♀ et clavi.
 H. 1. 2. Corpora Phtha et nomina.
 H. 3. Discus cornutus.
 H. 4. Aries.
 H. 5. Palmae folia.
 H. 5. Accipiter.
 H. 1. 2. 3. 4. 5. aut 1. 3. 4. 5. 8.

♀ (N. 4. O. 7. e. V. 1. c. P. 8.—11.) locus = ♂ gradus 29^{nus} (8^s 28° 30').

Domus ♀ (♂ X)
 Trigonum ♀ (♂ V ♀)
 Trigonum ⊖ (♂ V ♀)
 Trigonum ♂ (♂ V ♀)
 Tetragonum ♀ (♂ X II mp)
 Tetragonum ♀ (♂ X II mp)

N. 3. et O. 7. d. Sacerdos. It. P. 1. 6. 7.
 N. 2. Sacerdos. It. P. 3. 4. 5.
 O. 7. a. h. Leonis capita.
 O. 7. f. Phtha. It. V. 1. a. e. Capita.
 N. 1. Sacerdos. It. O. 7. b. g.
 V. 1. d. Rhea. Item P. 2.

Zodiaci partes.

Hexagonum ♂ (♐ cet.)
 Adspectu Δ ♂ (Ω) et ⊖ (V)
 Adspectu □ ♂ statui (mp)
 Adspectu * ♀ (♏) et ♂ (Ω)
 Decuria ♀ (20° – 30°)

 Horion ♂ (26° – 30°)
 Dodecatemorion ♂ (27° 30' – 30°)
 Moera ♀ (29°)
 Post Moeram primam a fine (28° 30')

Loci inscriptionis.

O. 7. c. Serpens ♂.
 O. 7. e. col. O. 6. e., 5. e.
 V. 1. c. col. V. 4. d.
 O. 7. e. col. 6. e., 5. e.
 N. 5 – 8. Rhea vel Aso mulier.
 P. 8 – 11. Nomina Serapidis.
 N. 9 – 12. P. 8 – 11. Corpora Phtha.
 N. 9 – 12. Item. P. 8 – 11.
 N. 13 – 16. Sacerdos. It. P. 12.
 N. 1 (4) P. 5 (26).

Horoscopus = ☐ vel stella ☐ opposita ☽.

Domus ♀ (♒ ♈)
 Trigonum ♀ (♒ ♎ II)
 Trigonum ♀ (♒ ♎ II)

Y. Z. a. Isis cum sedili et templo in capite.
 Y. Z. b. Linteum ad laudandum aurum.
 Y. Z. Alae.

Quaeritur itaque, quo tempore secundum tabulas nostras astronomicas eadem, aut simillima planetarum constellatio locum habuerit ei, quam ratione hieroglyphica in Sarcophago Sethi regis Londinensi modo expressam vidimus. Quum vero post immensa demum saecula, vel potius nunquam eaedem constellationes recurrent atque nostra historiam Aegyptiacam excedere non possit; negari nequit, obseruationem nostram astronomicam institutam fuisse:

anno 1631 ante Christum, mense Aprili, die 17, hora 6 post meridiem.

Tunc temporis enim simillima fuit omnium planetarum Aegyptiacorum longitudo, vt sequens tabula docet.

Anno	⊕	☽	♀	♀	♂	♀	☿
1700	8° 24' 53'	5° 10° 38'	2° 24° 45'	1° 1° 47'	7° 29° 15'	0° 12° 34'	4° 20° 3'
60	0 0 27	1 10 43	1 14 26	6 11 31	10 25 1	0 21 46	0 14 6
9	11 29 49	3 20 48	4 11 38	7 16 19	9 12 37	9 3 14	3 20 6
Aprilis							
d. 17	3 15 27	10 29 52	2 17 53	5 21 25	1 26 4	0 1 24	0 0 34
Hora 6	0 0 14	0 3 17	0 1 1	0 0 24	0 0 6	1	0 0 0
Helioc.	0° 10° 52'	9° 16° 20'	11° 9° 47'	8° 21° 28'	6° 3° 5'	10° 16° 29'	8° 27° 52'
Geocent.	V 10° 52'	Z 16° 20'	V 2° 35'	mp 28° 55'	mp 21° 20'	mp 24° 30'	Z 3° 35'
Aegypt.	V 11° 30'	Z 10° 0'	V 0° 30'	X 0° 0'	mp 24° 0'	mp 25° 0'	Z 28° 30'

Conclusio.

Licet obseruatio nostra paullo accuratius computari possit; in oculos tamen incurrit, nullam esse historiae epocham, qua similior planetarum constellatio locum habuerit. Etiam hoc memorandum, inscriptionem nostram adeo antiquam esse, vt obseruationes in ea traditae paene 3000 annis superent nostras, quibus tabulae astronomiae recentiorum nituntur. Sin astronomi nostri vel minimum in computandis planetarum circumitionibus circum ⊕ errarunt; clarum est, tanto temporis spatio eiusmodi errores luculentius apparere comparandis veterum obseruationibus cum

nostris computationibus. Ceterum ipse La Landius computando inuenit, planetarum circumitiones aut minui augerue subinde, aut certis cyclis variare. De quo fusius infra. Iam inscriptione nostra antiquissima multum lucis historiae chronologiaeque affertur. Inde enim accuratius definire licet, quo tempore antiquissimi Aegyptiorum reges antiquissimaeque dynastiae regnauerint. Nimirum vidimus, omnibus in sarcophagi Londinensis partibus inscripta esse nomina regis Sethi, capitis dynastiae XIX. (Tab. V. a. Lin. Z. b. c.); atque nouimus, in monumentis Aegyptiorum sepulchralibus exprimi planetarum constellationibus eius anni astronomici initium, quo mortuus natus esset. Ex quo consequitur, Sethum regem eiusque sarcophagum non pertinere ad aetatem Alexandri, nati 356 ante Ch., neque ad Athoutum vel Arthoutum, circa annum 1170. a. Ch. regnantem, imo potius ad annum 1631 a. Ch. Hinc etiam clarum est, dynastiam Aegyptiorum XIX. non, vt recentissimi chronologi putarunt, anno 1474. a. Ch., sed 1606, tribus fere saeculis prius regnare coepisse, vt infra videbimus.

Quum haec omnia pendeant ab interpretatione inscriptionis sarcophagi nostri, opus est breviter demonstrare, nos etiam hac inscriptione explicanda tum constanter easdem personas ad eadem numina astronomica retulisse, tum ex legibus praescriptis Planetas, Oecodespotas, Trigonodespotas, Tetragonodespotas, Decanos, Horioratores, Dodecatemoria et Moeras inter se distinxisse; tum veterum testimonia, quae supra in Pantheo astronomico congesimus, constanter seruasse; denique nos deorum imagines, quas supra in Zodiaco Taurinensi et Tentyrítico et Geographicó Taurinensi pro certis planetis et numinibus zodiacalibus sumsimus, easdem et hic iisdem numinibus astronomicis tribuisse. Sin veteres recte de numinibus Aegyptiorum disseruerunt, atque Zodiaci Taurinensis et Tentyríticus Geographicumque Taurinense recte a nobis explicita sunt; sane sequitur, hanc etiam nostram Sarcophagi Londinensis interpretationem et quae inde concluduntur, recte se habere. Sequens tabula docet, quas personas pro singulis planetis et Zodiacaibus numinibus sumsimus. Symbola astronomica noua, quae supra in Zodiaco Taurinensi atque Tentyrítico et Geographicó Taurinensi non habuimus, asterisco notata sunt.

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola	Leo	Q. 11.	Planeta in V
○	Leonis caput	O. 6. a. h. O. 7. a. h.	Tetragonodespota V Item Ω
	Leontocephala	T. 20.	Oecodespota Ω
	Criocephalus	C. 13. e. O. 8. e. P. 26. L. 15. f. al. C. 7.	Planeta in V It. in V It. in V
	Discus serpente cinctus	H. 18. a. L. 15. a. O. 8. e.	Decanus et Dodecatemor. V Trigonodespota V Item.
*	Ra, Re, Sol	V. 5. a. C. 6.	Planeta V Planeta in V It. in V

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ☽	Duo oculi Phtha cum sceptro curuo et flagello * Zom nudus currens, palmam ☽ prae se ferens	Q. 11. Q. 8. X. 21—24.	Planeta in V Decuria in V Oecodespota Ω (? ♂ Trigonod.)
Symbola ♀	Scarabaeus Serpentes Meisi cum solio et templo ♀ Serpens Meisi * Deus Menes Leontocephalus Isis mulier It. cornigera Cornua cum disco	D. 15. e. V. 2. b. D. 15. d. L. 1—3. V. 5. b. N. 11. V. 4. c. e. T. 16. C. 8. C. 13. d. H. 3. N. 9. 10.	Planeta in ♂ It. in ♂ Trigonodespota ♂ It. ♀ Planeta aut stella V Decuria ♀ Trigonodespota ♀ Moera Ω Moera V It. et stella V Decuria ≈ et Decur. ♀
Symbola ♀	Harpocrates Cynocephalus Ibis Ibicephalus * Instrumentum ♀ (Npri) Vertagus (Anb) Hieracocephalus Accipiter Seruus	R. 1. R. 19. R. 19. b. P. 17—20. V. 4. b. f. N. 19. O. 5. d. O. 5. e. P. 17—20. P. 3—5	Planeta in V Planeta aut stella V synanatell. Planeta it. Tetragonodespota ♀ Oecodespota ♀ Stella synanatell. ♀ Oecodespota ♀ Trigonodespota X Tetragonodespota ♀
Symbola ♀	Discus cornutus Caput Veneris templum ferens Accipiter Accipiter assidens Hieracocephalus Hieracocephalus opposit. * Instrumentum sacerdotale Isis mulier Eadem cum serpente in capite Isis it. cadens * Scarabaeus	V. 1. b. V. 2. d. L. 6. a. H. 5. D. 8. 9. O. 5. c. O. 5. e. V. 3. b. d. C. 8. T. 17. 18. Q. 10. L. 1.	Planeta in ≈ Planeta in X Planeta in X Moera ≈ Decanus ♂ Tetragonodespota ≈ Planeta in ≈ Tetragonodespota Ω Horion V Dodecatemorion Ω Moera V ? Planeta in X aut Horion
Symbola ♂	Crocodilus, caput et pileus Crocodilocephalus	V. 3. c. S. 31. 30.	Planeta in Ω Dodecatemor. et Moera V

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ♂	Phtha pedibus manibusque ligatus	O. 6. e. O. 7. f. R. 2—17. H. 1. 2. N. 9 - 12.	Planeta in ♀ Trigonodespota ♀ Decanus, Dodecat., Moer. ✓ Tetragonodespota ✕ Horion et Dodecat. ♀
	Idem assidens	P. 8—11. 21—24.	Horion et Dodecatem. ♀ et ? Trigonodesp. ♀
*	Idem claudicans	S. 11—14.	Trigonodesp. ✓
*	Neitha item claudicans	S. 20—23.	Decuria ✓
	Neitha cum variis suis symbolis	T. 21—25.	Trigonodespota ♀
	Eadem cum vipera in capite	T. 19.	Decanus, aut Tetragonodesp. ♀
	Caput caluum	T. 15. V. 3. d. V. 1. a. e. V. 2. a. f. C. 3—6.	Planeta in ♀ It. in ♀ Trigonodespota ♀ et ✕ Item Oecodespota ✓
*	Neitha retrouersa manibus inunctis	V. 4. d.	Planeta retrocedens in ✕
	Pileus	V. 3.c.(col.R.14.P.21.)	Planeta in ♀
*	Cultri	P. 17—20. S. 2—10.	Dodecatemor. ♀ Oecodespota ✓
	Serpens venenosus	H. 18. f. R. 20. f. L. 15. f.	Oecodespota ✓ It. ✓ It. ✓
	It. erectus	C. 2.	Trigonodespota ✓
*	It. ascendens	T. 19.	Trigonod. et Decan. et Horion ♀
	Item erectus	O. 5. b. O. 6. c. O. 7. c.	Hexagonodespota ✓ It. ✓ It. ✓
	It. proserpens	D. 14.	Decanus ♂
	It. erectus	D. 8—11.	Moera ♂
	It. venenum proiiciens	Q. 3. 5. 7.	Oecodesp. vel Trigonodesp. ✓
	It. cum cultro	S. 2—16.	Oecodesp. ✓
*	It. quatuor capitibus	R. 1.	Oecodesp. Trig. Tetrag. ✓
	Serpens cum caluis capitibus	S. 15—19.	Tetragonodesp. ✓
*	Tectum hastis ♂ nixum	C. 13. e. V. 5. g. O. 8. e.	Oecodespota ✓ It. ✓ It. ✓
*	Scepti species	X. 13. et l. l.	Planeta et Oecodesp. ✓
	Hamus	X. 18—20.	Trigonodespota ♀
*	Hamus cum cultro	L. 6—13.	Trigonodesp. ✕
	Hamus solus	X. 18—20.	Trigonodesp. ♀

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ♂ *	Aedificium Scarabaeus Stella Aries	Q. 2. 4. 6. R. 1. b. L. 1. C. 2. X. 13. H. 4. (col. C. 13. e.)	Dom. Domus, Trigon. Tetr. V Tetragonodespota V It. ✕ Trigonodesp. V et Planeta in ♀ Horiocrat. ✔
Symbola ♄	Aries Crioccephalus Sacerdos Palmae folia Vraeus (aut ♂ serpens) Pschent corona * Clavi seu secures	H. 3. 4. N. 21. L. 1—4. P. 26. O. 6. d. P. 1. 6. 7. 3—5. N. 1—3. X. 15—20. S. 1. O. 5. a. f. S. 24—29. O. 6. b. d. g. O. 7. b. d. g. D. 10—13. R. 18. P. 12. C. 1. N. 13—16. H. 5. V. 2. a. f. V. 4. a. g. V. 3. a. f. P. 6. ss. cum 14. ss. H. 8. H. 1. 2.	Planeta in ✔ Stella ♀ Oecodespota, et Dodecatemor. et Moera ✕ Oecodesp. ♀ simul ⊖ Trigonodespota ♀ Oecod. Trig. Tetr. ♀ It. ♀ Trigonodesp. V et ✔ et ♀ It. ♀ Horiocrat. V It. ♀ et Oecodespota Horiocrator ♂ Horiocrator V Moera ♀ Trigonodespota V et Moera ♀ Planeta in ✔ It. Dodecatemor. ✔ Trigonodespota ✔ Tetragonodespota mp Trigonodespota ♀ Horiocrator ✕ Planeta in ✔ Trigonodespota ✔
Symbola ⚡	Penna struthionis, ΜΗΙ, Iustitia, Νεμεσις Deus pennas struthionis ferens Sate mulier Rhea Aegyptiaca pedibus insidens Rhea Isis * Phiala sine ansa * Avis ⚡ Funiculus Triclinium cum oculo	V. 1. c. C. 11. 12. O. 7. e. Q. 1. V. 1. d. D. 15. a. c. N. 5—8. P. 2. H. 3. 4. 5. N. 4. C. 1. P. 8—11. 21—24.	Planeta in ♀ Stella synanatell. V Planeta in ♀ Trigonodespota V Tetragonodespota ♀ It. et Oecodesp. ♂ Decuria ♀ Trigonodesp. ♀ Oecodespota ✔ (col. O. 7. e. d.) Planeta in ♀ Tetragonodesp. V Decuria ♀ et planeta in ♀

Haec itaque planetarum symbola, cum eadem supra significant numina, confirmant etiam priorum tabularum explicationem. Quae vero noua sunt, ea, ut videbimus, aliis inscriptionibus confirmantur. Iam novo hoc apparatu instructo, facilius erit, ad alia inscriptionum astronomi- carum exempla pergere illustranda.

§. 6.

Specimen III. ordinis I. scriptorum astronomicorum.

Sarcophagus regis Ramessis Meiamon, in Museo Aegyptiaco Regio Parisiis asseruatus. Vid. Tab. VI.

I. *Introductio.*

Si ab Obeliscis discedas, hoc antiquitatis Aegyptiacae monumentum est maximum, quod in Europam sit transuetum. Superat enim et altitudine, et longitudine, et latitudine sarcophagum Sethi in museo Britannico et maxima quaeque Museorum Aegyptiorum monumenta. Quod equidem scio, *Belzoni* primus hunc sarcophagum innenit positum in hypogeo quodam Thebano (*Bibban - el - moluk*). Vtique huc facit operculum sarcophagi in Anglia repertum. Vidi enim Cantabrigii in Anglia in Museo publico operculum sarcophagi vastissimum eiusdem longitudinis et latitudinis, qua sarcophagus Parisinus est, eiusdemque lapidis et laboris, quod a *Belzonio* transmissum dicebatur. Scilicet *Belzonius* quum sarcophagum nimis grandem et ponderosum videret, solum operculum abstulit, quippe in tres partes fractum. Ceterum operculum idem Ramessis nomen offert, quod in sarcophago dicto vndequeque inscriptum reperitur¹⁹⁾. Ergo operculum Cantabrigiense pertinet ad sarcophagum nostrum. Et hoc memoratu dignum, vtrumque monumentum in hypogeo Thebano quinto versus orientem fuisse collocatum. Scilicet idem regis nomen in hypogeo passim inscriptum reperitur. Ceterum egregie haec duabus papyris Taurinensibus confirmantur. Quum enim anno 1827 Taurini versarer atque inter innumera papyrorum fragmenta in cista conseruata partes papyri topographicae inuenisse, contigit mihi papyrum illam e 500 fere fragmentis paene restituere. Haec quidem papyrus continet delineationem areae hypogei Thebani eiusdem, quo sarcophagus dictus cum operculo Cantabrigensi inuentus fuit. Delinatio quidem haec antiquissima conuenit cum ea, quam Descriptio Aegyptiaca de eodem hypogeo exhibit, atque papyrus a me restituta non solum in camera maxima sarcophagum regium iuxta regis imaginem positum ante oculos ponit, sed ipsum etiam dictum Ramessis Meiamun nomen continet. Denique idem Museum Taurinense illius papyri a me restituae exemplum licet imperfectum et abruptum possidet, quo non solum idem sarcophagus delineatus est, sed etiam in operculo sarcophagi eadem figurae expressae cernuntur, quas operculum Cantabrigiense exhibit. Quas quidem ob causas negari nequit, sarcophagum Parisinum cum operculo dicto in hypogeo Thebano quinto repertum fuisse. Hinc probabile, regem in sarcophago nominatum fuisse Thebanum.

19) Vide Yorke et Leake Monumens Egypt. du Musée Britannique. London. 1827. Tab. XIV. pag. 21 seq.

Ceterum sarcophagus dictus, quod equidem scio, a Saltio cum reliquis antiquitatis monumentis anno 1827 Parisios transmissus est. Constat ex lapide durissimo, granito rutilo; qua de re non mirum, inscriptiones esse paullo rudiores. Quum anno 1828 Parisiis versarer, liberalissime mihi concessum fuit, huius monumenti capere impressionem papyraceam. Secundum quam quidem impressionem accuratissimam ac nihil fere deteriorem expressione sulphurica tabula nostra VI. a me descripta fuit. Quod attinet inscriptiones sarcophagi, hoc ordine dispositae sunt. Parte interiori sub pedibus A. (Vid. Tab. VI. Lin. Z.) est quadratum A; iuxta, latere B, Linea B B. Ibidem parte superiori exstat quadratum C; iuxta, latere dextro D, Linea D. Sic deinceps reliquae Lineae E F G H I K X Y iis locis dispositae sunt, quibus in delineatione sarcophagi (Z) eaedem literae apparent. Quod aetatem et dynastiam huius regis Rensis Meiamon attinet, constat e tabula *Banksia*, anno 1818 Abydi inuenta, vbi hoc nomen catalogum regum dynastiae XVIII. claudit²⁰⁾, eum esse inter ultimos dynastiae XVIII. reges. Champollion senior quidem hunc regem inde ab anno 1559 a. Ch. regnasse coniicit; sed mox videbimus, eum 142 annis ante imperium suscepisse.

II. *Explicatio inscriptionis.*

Inscriptio sarcophagi Parisini sex partibus constat. Lineae enim H I K, quae respondent Sarcophagi Londinensis lineis K L M, vnius planetae (?) locum describunt. Non opus est memorare sex his partibus sex planetas tractari, nimurum, ♀ cum ☽ coniuncto, ☽ ♀ ♂ ȝ. Et hoc clarum, tabulas Y et Z, quae eaedem plane sunt in sarcophago Sethi regis, Horoscopum innuere. Facile perspicitur, qui versus agant de singulis planetis. Linea A enim, quae coniuncta est cum B, habet solemne ☽ symbolum, discum cum scarabaeo. Discus ☽ appetet Lin. C, ad quam pertinet D cum ♀ planeta. Lineae H I K, vt supra vidimus, agunt de ♀. Itaque restant ♂ ȝ. Imago ♂ facile distinguitur Lin. G. 1., quippe, vt in sarcophago Sethi, crocodilo et capite Martiali expressa. Non minus excellit ȝ, serpens giganteus retrogradus, vt in Zodiaco Tentyritico, Lin. F. 11. Denique ȝ Lin. E. 9. appetet habitu suo solemni, sacerdos foliis palnae insignis. Iam videamus de singulis. Qua in re iuuabit praemonere regulas, ad quas hanc inscriptionem astronomicam explicabimus.

I. In vniuersum hic valent omnes illae leges, quas superioribus monumentis illustrandis obseruauimus, tum de symbolis planetarum et partium Zodiaci, tum de syntaxi elementorum.

II. Sex huius inscriptionis versus sunt 6 signa Zodiaci, quibus planetarum loca per Oecodespotas, Trigonodespotas, Decurias, Horia, Dodecatemoria, Moeras, quibuscum coniuncti apparetur planetae, describuntur.

III. Figura cuiusque versus maxime insignis planetam significat, alias directum inter stellas fixas, alias indirectum.

IV. Proxima a planeta exstat Oecodespota signi, hinc Trigonodespota, hinc Decanus, hinc Horiocrator, hinc Dodecatemorii dominus, hinc Moera; ita vt Moerae seu gradus quam longissime a planetis reperiantur positae.

20) Salt Essay on Dr. Youngs and Champoll. System. London 1825. Tab. I. Burton et Wilkinson Excerpta hieroglyphica. Edit. Cahiricæ Vol. I.

V. Qnum certae Moerae, Dodecatemoria aliaeque signorum partes cum planetis coniunctae eundem dominum habeant aut similem natura, vt ♀ et ☽; hinc accedit, vt brevitatis caussa eadem personae non repetantur, sed in vna figura quasi coniunctae comprehendantur. Contra plures signrae plane eodem habitu insignes non valent nisi vnam personam apotelesmaticam, exceptis iis locis, quibus gradus signi numerantur.

⊕ in Υ Lin. C. D.

Coniunctus apparet ⊕ disco expressus cum solemni ♂ simulacro, deo pedibus manibnsque iniunctis Lin. C. 13. e. Ergo ⊕ versatur in Υ aut ☽, ♂ domibns. Ibidem vero additae sunt duae aliae ♂ imagines pares, vt scias, intelligendum esse domicilium ♂ in Trigono et Tetragono ♂. Huc accedit ♀ symbolum, boa constrictor (C. 13. g. h.), quo ♀ Trigonodespota et Tetragonodespota in Υ aperte indicatur. Eodem spectat ♀ simulacrum, aquam effudentis (C. 13. b. c.). In ☽ enim nullus est ♀ neque Trigonodespota, neque Tetragonodespota, neque Hexagonodespota. Eadem vero ⊕ positio indicatur duobus aliis locis (Lin. F. 13. I. 1.), quibus ⊕ apparet in domo ♂ inter stellas Υ vt in sarcophago Sethi (O. V. C.). Nouimus enim, ⊕ in Υ exprimi Criocephalo, nauis vecto, serpente ♂ et tecti specie et stellis in V adscriptis (Tab. IV. A. Tab. V. C. 13. O. 8. al.). Itaque primo quidem certum est, quo tempore obseruatio nostra astronomica instituta fuerit, eo ⊕ fuisse in V. Accuratus iam ⊕ locus describitur Lin. D. cum Lin. C. coniuncta. Continet enim partes V seu dominos partium deinceps, vt mos erat, ambitu et dignitate sese excipientes. Habes itaque primum ♂ Oecodespotam (D. 10.) cum Trigonodespota (10. b. c.) et Trigonodespota (9. 11.) et Hexagonodespota (8. 12.), hinc Decanum (7. 6. 5. 4.), hinc Horion et Dodecateinorion (2) et Moeram (1). Corpus decapitatum (D. 10.), vt alias (Tab. II. 1. ☽. Tab. IV. A. 8.) ♂ significat Oecodespotam, aut V, aut ☽. Iam genitalia adiecta ♂ vernum indicant (p. 195.), vt scias, cogitandum esse de domo ♂ verna seu V. Personae versus ♂ domum conuersae et ad eandem pertinentis sunt ♂ Neitha (10. b. c.), vt alias (Tab. IV. G. 3.), Trigonodespota; ♀ sacerdos (9. 11.) Tetragonodespota, ♀ Neitha (8. 12.) Hexagonodespota. Iam sequuntur quatuor ♂ simulacra (C. 13.) solemnia (4. 5. 6. 7.) annulis (♂) paullo minoribus inclusa, quae non possunt non diuisionem Zodiaci paullo minorem quippe Decuriam ♂ in Υ exprimere. Quemadmodum enim in Zodiaco Tentyriticō maiores naues Signa, minores decurias valent, ita hic maior annulus Signum, minor Decuriam innuit. Ergo ⊕ versatur in ♂ decuria (V 0°—10°). Figurae adiectae, accipitres anthropocephali, disculus et Criocephalus (⊕ in Υ) ♀ locum in Υ indicant, de quo infra. Itaque sequitur Horiorator ♀ (D. 2.). Qnum enim manus elatae adorationem religiosam exprimant, vt ex multis stelis sculptis constat, atque omnis religio et pietas ♀ adscribatur (I. §. 51. 2. p. 195.); clarum est, hanc adorantis imaginem valere ♀ Horioratorem (Υ 7°—13°). Quum sequens signra eandem personam repraesentet, quumque ultimo loco posita sit; haud dubie per eam expisserunt Moeram ♀ (10°) in ♀ Horio. Ceterum Moera ♀ cadit in ☽ Dodecateinorion (7° 30'—10°). Hinc ex lege V. supra exposita figura 2, quum ♀ et ☽ cum alia, tum religionem communia habeant, significat quoque Dodecateinorion ☽ in ♀ Horio, ♂ Decuria, ♂ Domicilio. Ergo longitudo ⊕ est = Υ 9°. 30'. Sin numeres figurās in D eodem sensu positas (procedentes) vsque ad ⊕ (C), dēnō habes 9 Moeras, seu 9 gradus, quos ⊕ in V emetitns est.

ꝝ in ≈ Lin. A. B.

Symbolum ♂ scarabaeus (A. b. col. Tab. IV. O. 11. G. 33.) appetet in disco, serpente Vraeo, 2 symbolo, vt vidimus (Tab. IV. C. 17.), circumdatum. Ergo Oecodespota huius signi est 2 (ꝝ ✕). Personae secundariae eiusdem nauis sunt ♀ (A. a.), vt Ibis et instrumentum musicum adscripta docent, atque ♀ (A. c.), brachiis expansis, vt supra (D. 1. 2.), insignita. Ergo cogitandum de 2 domicilio in Trigono ♀, Tetragono ♀, siue de ✕. Praeterea accedunt alia numina ad 2 duo domicilia distinguenda. Caput enim arietis (d), 2 symbolum (Tab. V. L. 1—4.), invanno ipsum significat haud dubie 2 Domicilium in Trigono ♂ (ꝝ). Instrumentum enim excavatum (g) alias ♂ significat. Itaque ♂ versatur in ✕. Accuratus eius locus describitur Lin. B. Quemadmodum enim Lin. D, ita et hic partes Zodiaci, seu domini partium secundum dignitatem suam deinceps enumerantur, scilicet Oecodespota (7 a. b. c. d.), Decanus (6. 5.), Horiocrator (5), Dodecatemorion (4. 3.), Moera (2. 1.) Figurae 8. 9. 10. 11. 12., seruunt ad locum ♀ in V accuratus indicandum, vt statim videbimus. Quemadmodum enim in sarcophago Sethi, quippe textu prolixiori, repetitur nauis cum ☉ imagine Criocephalo et reliquis personis in Signis iis, quibus planetā quidam versatur; ita hic sola ☉ imago Criocephalus positione contraria repetitur, vt scias, hic versari planetam. Infra D. 3. et prolixius F. 13. F. 1. eandem rem habemus. Iam sequitur simulacrum 2 sacerdotis (7), quatuor personis, vt Lin. D. 10., cinctum, quibus Oecodespota 2, siue in ✕, siue in ✕ exprimitur. Hinc quatuor figurae (a b d e), vt Lin. D. 10., Trigonodespotam in 2 Domo exprimant, necesse est. Quum corpora decapitata, vt vidimus (Tab. II. 1. 3.), praesertim sanguinem e venis proiicientia (p. 62.), significant ♂; iis exprimitur ♂ Trigonodespota in 2 Domo. Porro eaedem figurae (a. b. c. d.) inclinatae pinguntur seruorum ♀ (Tab. II. 1.) ad instar, vt scias, cogitandum esse de 2 Domo in Tetragono ♀. Itaque habemus signum ✕, quo ♂ etiam supra Lin. A. positam vidimus. Sequuntur (B. 6. 5.) ♂ et ♀ simulacra, vt nomina Isidis inscripta, collata cum similibus (X. Z.), atque capilli (p. 198.) docent; quibus numinibus Decuria ♂ ($0^{\circ} - 10^{\circ}$) et Horion ♀ ($0^{\circ} - 12^{\circ}$) in ✕ significantur cum ♂ coniuncta. Hinc veniunt binae 2 sacerdotis aquam effundentis iniagines (4, 3.), quibus clarum est (col. C. b.), innui Dodecatemorion 2 ($0^{\circ} - 2^{\circ} 30'$) atque (B. 2. 1.) Moera 2 ($0^{\circ} - 1^{\circ}$). Itaque longitudo ♂ est = ✕ $0^{\circ} 30'$.

♀ in V Lin. D. et B.

Quum imago ☉ Criocephali (D. 3. et B. 8.), vt infra (F. 13. J. 1.), medio in versu repetita sit; clarum est, vt vidimus, agi his in locis de planetae loco describendo. Quum ♂ ♀ ♂ 2 ♂ aliis in signis versentur atque ♀ constanter ☉ comitetur; agatur hic de ♀, necesse est. Facile discernitur ♀ planetae imago accipiter anthropocephalus (7, 6, 5, 4. col. Tab. IV. A. 6.), Decuria ♂ insidens. Ex quo sequitur, ♀ versari in ♂ decuria ($0^{\circ} - 10^{\circ}$). Quum hoc in versu (D) actum esset de ☉ longitudine; alio loco accuratus de ♀ agendum erat, quod Lin. B. factum est. Hinc figurae B. 8—12. contra reliquarum ordinem directae sunt. Itaque hic habes primum V Oecodespotam ♂ caput Arietis (A. d. et B. 10.), Trigonodespotas ♂ (A. 13. g. pinnas) et 2 (A. 13. e. f. sacerdotem). Iam figurae B. 8—12. ordine contrario referendae sunt etiam ad Decuriam, Horion, Dodecatemorion, Moeram V, quibuscum ♀ coniunctus esset. Itaque Discus ☉ (B. 8.)

significat Decuriam $\odot$ in Υ ($10^\circ - 20^\circ$), figura prima precantis (B. 9), ut infra (D. 1.), Horion φ ($7^\circ - 12^\circ$), altera (B. 11.) Dodecatemorion $\mathbb{D}$ ($7^\circ 30' - 10^\circ$), denique caput vertagi (B. 12.) Moeram φ (11°). Ergo longitudo φ est = Υ 10° .

φ in $\times$ Lin. H. I. K.

Quum horum versuum figurae omnino conueniant cum numinibus $\times$ in sarcophago Sethi descriptis; clarum est, etiam inter nostras obseruationes astronomicas φ in $\times$ fuisse. Est autem hic alius φ locus, quam in sarcophago Sethi. Scilicet apparet in parte superiori portae septimae brachium cum disco (K. f.) symbolum φ , ut Tab. V. Lin. O. 8. i. C. 13. i. al. demonstrat. Iam in fine horum Dodecatemriorum $\times$ apparent singularia σ symbola viperae (K. a. 3.), hinc draco $\mathfrak{h}$ cum φ planetae symbolo, cruce ansata (K. a. 2.). Vnde colligitur, φ versari in $\times$ Decuria vltima (σ $20^\circ - 30^\circ$), Horio σ (K. 3. $19^\circ - 28^\circ$), Dodecatemorio $\mathfrak{h}$ (A. 2. $25^\circ - 30^\circ$), Moera $\mathfrak{h}$ (K. 2. 28°). Ergo longitudo φ est = $\times$ 28° . Denique a principio $\times$ vsque ad φ (K. f.) numerantur 27 figurae (H=21. I=6.), quare longitudo φ vere est = $\times$ $27^\circ 30'$.

δ in $\wp$ Lin. G.

De δ imagine, crocodilo et capite caluo (G. 1.), saepius dictum (Tab. V. Lin. V. 3.). Oecodespota Signi, in quo σ versatur, clare expressus est Hori discophori ($\wp$) imagine (G. 26. col. Tab. IV. F. 3.) Ergo σ est in $\wp$ Signis ($\wp$ aut $\square$). Iam vero numinum 2—13 et 14—25. contraria est motio, atque proprium σ caput (1.a.) retrospicit. Vnde clarum, σ esse regressium. Ergo σ quum in $\square$ esset progressiuus, versatur indirectus in $\wp$. Huius vero Signi Trigonodespota σ exprimitur σ stellis (Tab. II. 1. Υ), Tetragonodespotae $\mathfrak{z}$ et φ figuris sacerdotis $\mathfrak{z}$ et Isidis (25—14. 13—2). Quum Decuria, Horion et Dodecatemorion cum $\mathfrak{z}$ coniuncta singularibus figuris non exprimantur; sequitur ex lege V, ea cum numinibus iam cognitis coniuncta esse. Habes itaque Decuriam φ ($20^\circ - 30^\circ$) et Dodecatemorion φ ($22^\circ 30' - 25^\circ$) in fig. 26. Horion σ ($21^\circ - 28^\circ$) est crocodilus. Caeterum 24 stellae (2—25) sunt 24 Moerae $\wp$, quas σ subinde tetigit suo in cursu, quemadmodum Tab. III. et V. vidimus longitudinem planetarum exprimi. Itaque σ versatur post $\wp$ gradum 24 ($\wp$ $24^\circ 30'$). Hinc nomen *Osiridis* (1) crocodilo inscriptum Moeram cum $\mathfrak{z}$ coniunctam valet; et longitudo δ in $\mathfrak{z}$ Moera (25°) est = $\wp$ $24^\circ 30'$.

$\mathfrak{z}$ in $\mathfrak{m}$ Lin. E.

De $\mathfrak{z}$ simulacro (E. 9.) et nomine solemni, Osiride, satis dictum (Tab. IV. A. 3.). Apparet autem $\mathfrak{z}$ Osiris sub serpente σ , ut $\odot$ (J. 1. g. F. 13. d.). Ergo $\mathfrak{z}$ in σ domo aut Υ , aut $\wp$ versatur. Iam vero $\mathfrak{z}$ sedens ac stationarius singitur, quod, quum $\odot$ in Υ est, soli $\mathfrak{z}$ in $\wp$ constituto conuenit. Ergo $\mathfrak{z}$ est in $\wp$. Eodem faciunt symbola σ adiecta (8. 7.). Quum enim contra Oecodespatam conuersae sint illae imagines, ut supra (Lin. D. B.); sequitur, iis exprimi dominos Trigoni, Tetragonique in $\wp$. Sane haec sunt σ symbola, captiui decapitati (8), bellator armatus (7), ut alias (C. 10. Tab. II. 1. $\mathfrak{m}$). Vtique $\mathfrak{m}$ habet σ Trigonodespatam et Tetragonodespatam. Iam sequitur singularis loci a $\mathfrak{z}$ occupati descriptio. Facile intelligitur, $\mathfrak{z}$ positum esse ante tres $\mathfrak{m}$ decanos (10. 11. 12.) quippe σ (12), $\odot$ (11) et φ (10). Etenim de

σ habitu solemni (12) constat; Leontocephala (11) est $\odot$, atque Serpens Meisi (13) adiectis φ symbolis, crucibus ansatis, φ Decuriam denotat. Ergo ex lege IV, supra praescripta, $\beth$ est in φ Decuria ($20^\circ - 30^\circ$). Eaadem vero Decuria reperiuntur in altero σ Domicilio (γ). Ad quam ambiguitatem tollendam adiectum est $\beth$ simulacrum sacerdotis (E.5.), quippe Oecodespotae (quod positio contraria indicat) Signi λ , vt palam fieret, post Decurias σ (E. 12.) et $\odot$ (11) et φ (10) in Domo δ (8) Trigoni σ (7) atque Horion $\beth$ (6) incipere Domicilium $\beth$ (5). Reliquae π partes cum $\beth$ planeta coniunctae facile inueniuntur. Habes enim (ex lege IV.) primum (6) $\beth$ Horion captiuis expressum (p. 59. 5.), Dodecatemorion φ (4. 3. 2.) accipitrem cum cruce ansata, denique (1) $\beth$ Moeram (27°), Veneris Vraniae et draconis serpentis specie expressam. Ergo longitudo $\beth$ est = π $26^\circ 30'$. Hinc $\beth$ (E. 9.) positus est ante tres figuras (12. 11. 10.). quippe tres ultimos π gradus. Ceterum eaadem figurae, quum $\beth$ in π retrogradus fuerit, indicant partes π antea cum $\beth$ coniunctas, vt vidimus (Tab. IV. V. al.).

$\beth$ in π Lin. F.

De imagine $\beth$ boa constrictore vt supra (E. 1; K. 2; Tab. IV. Lin. F. 9.) satis dictum. Iam hic draco retro serpens fingitur, ex quo statim sequitur, dato $\odot$ loco in $\vee 9^\circ 30'$, $\beth$ aut in π , aut in ω , aut in π versari, neutiquam vero in $\vee$. Accuratius autem Signum, in quo $\beth$ apparuerit, indicant quatuor σ cultri (n. 11.), Oecodespota σ in π ; quatuor σ cultri a Neitha gestati (9—6.), Trigonodespota σ in π ; capita et cultri et cistulae sepulcrales σ (5—3.) Tetragonodespota σ . Itaque certum est, $\beth$ versari in π . Quaeritur iam, quum tres sint Decuriae in π , scilicet σ , $\odot$ et φ , in quanam $\beth$ insit decuria. Quum $\beth$ fingatur (11.) a duabus personis post Oecodespotam primariis teneri; sequitur $\beth$ ita esse constitutum, vt duas Decurias attingat, earum finibus interpositus. Itaque, quum Isis (12.) significet φ atque sacerdos (10.) tum $\beth$ tum $\odot$ (p. 191. col. Tab. IV. B. 35.); concludimus, $\beth$ esse partim in decuria φ , partim $\odot$ ($\pi 20^\circ$). Sin hic est $\beth$ locus, versatur in $\beth$ Horio ($19^\circ - 23^\circ$), hinc etiam in $\beth$ Dodecatemorio ($20^\circ - 22^\circ 30'$), denique in $\beth$ Moera (20°). Reapse in fine huius versus (2.) cernitur sacerdos $\beth$ symbolum et Horiocratoris et Moerae, denique (1.) Isis symbolum Dodecatemorii $\beth$. Sacerdos autem $\beth$ (2.) prae se fert sceptrum potentiae, vt sciant astrologi, hoc numen, quum et Horiocratorem et Moeram valeat, praeualere ac veluti duplicitate numerandum esse. Itaque longitudo $\beth$ est: $\pi 20^\circ 0'$. Sin dubites, sacerdotem (10.) pro $\odot$ accipere, res fere eademi manet. Hinc longitudo $\beth$ est: $\pi 20^\circ 30'$. Ceterum $\beth$ (F. 12. 11. 10.) ita collocatus est, vt habeat post se (retrogradus) 9 gradus (F. 1—9.); ex quo denuo sequitur, longitudinem $\beth$ fuisse $\pi 20^\circ 30'$.

Horoscopus in ω Lin. X. Y.

Quemadmodum in Zodiaco Tentyriticō et sarcophago Sethi, ita et hic Horoscopus exprimitur Iside (φ), Oecodespota ω , atque panno aurario (χ), Trigonodespota ω . Ceterum hoc loco addita suut vertagus, χ symbolum, Trigonodespota, atque flagellum σ , Tetragonodespota in ω . Alioquin his figuris Moera ω significatur ac stella oriens (p. 54.), quippe $\odot$ ($\vee 9^\circ 30'$) opposita. Hinc Decuriam φ significat Isis, Horion χ vertagus, Dodecatemorion $\beth$ subsellum (Tab. V. N. 4.), Moeram $\beth$ Isis, stellam $\odot$ aut σ flagellum ($\omega 9^\circ 30'$).

III. *Computatio temporis.*

Quo facilius et tutius Zodiaci loca ab astrologo nostro planetis assignata perlustrari possint, iuuabit ante omnia singula inscriptionis effata repetere et colligere.

⊕ (C. 13. a. col. F. 13. e. I. 1.f. D. 3. B. 8.) *locus = Υ gradus 10^{mus} (0° 9° 30').*

<i>Zodiaci partes.</i>	<i>Inscriptionis loca.</i>
Domus ♂ (Υ Μ)	C. 13. e. Phtha. D. 10. Corpus decapitatum. F. 13. d. Serpens ♂. I. 1. g. it. et aries. I. 1. g. Tectum ♂. C. 13. d. Phtha. D. 10. a. c. Neitha. C. 13. g. h. Serpens ♂. C. 13. f. Phtha. D. 11. g. C. b. c. Sacerdos. C. 13. i. k. Caput ♂ caluum. D. 8. 12. Neitha. F. 13. I. 1. a—k. D. 7—4. Annuli cum Mumia Phtha. D. 2. Sacerdos precans elatis manibus. D. 2. item. D. 1. it. et figurae 1 — 13., exceptis oppositis (3. 8. 9. 10.).
Trigonum ♂ (Υ Ω Σ)	
Trigonum Η (Υ Ω Σ)	
Tetragonum ♂ (Υ Σ Δ Ζ)	
Tetragonum Σ (Υ Σ Δ Ζ)	
Hexagonum ♂ (Υ Π cet.)	
Stellae in Υ	
Decuria ♂ (Υ 0°—10°)	
Horion ♀ (7°—12°)	
Dodecatemorion Δ (7° 30'—10° 0')	
Moera ♀ (10°)	

⊖ (A. b. B. 7. c.) *locus = Χ gradus 1^{mus} (11° 0° 30').*

Domus Σ	A. b. Vraeus Σ.
(Χ Σ)	B. 7. c. Sacerdos. A. d. Aries.
Trigonum ♀ (Χ Μ Σ)	A. c. Brachia ♀.
Trigonum ♂ (it.)	B. 7. a. b. d. e. Corpora decapitata.
Tetragonum ♀ (Χ Σ Ι Π ΙΙ)	A. a. Ibicephalus.
Decuria Η (0°—10°)	B. 5. 6. Isis Vrania, Trichophora.
Horii ♀ (0°—12°)	B. 5. 6. Isis per se.
Dodecatemorion Σ (0°—2° 30')	B. 4. 3. Sacerdos aquam fundens.
Moera Σ (1°)	B. 2. 1. item.

♀ (D. 4. 5. 6. 7. B. 12.) *locus = Υ gradus 10^{mus} (0° 9° 30').*

Signum Υ cum reliquis personis	C. 13. D. 8—12. (Vid. supra ⊕).
Oecodespota ♂ (Υ Μ)	A. d. Arietis caput.
Trigonodespota ♂ (Υ Ω Φ)	B. 10. item.
et ⊕	A. g. Pinnae ♂. B. 8. Discus.

Zodiaci partes.

- Tetragonodespota ♀ (Y ♂ ≡ ♂)
 Decuria ♂ (Y 0°—10°)
 Horion ♀ (7°—12°)
 Dodecatemorion ♂ (7° 30'—10° 0')
 Moera ♀ (11°)

♀ (K. f. K. 2.) *locus* = ♀ *gradus* 28^{uu}s (11^s 27° 30')

- Domus ♀ (X ♀)
 Trigonum ♂ (X ♂ m)
 Tetragonum ♀ (X ♀ w II)
 Decuria ♂ (20°—30°)
 Horion ♂ (19°—28°)
 Dodecatemorion ♂ (25°—30°)
 Moera ♂ (28°)
 Post 27 gradus (27° 30')

Loca inscriptionis.

- A. e. f. Sacerdos.
 B. 8. Criocephalus.
 D. 4—7. Phtha in annulis.
 B. 10. Caput arietis.
 B. 9. Sacerdos precans manibus elatis.
 D. 11. item.
 D. 12. Caput vertagi.

♂ (G. 1. a. retrocedens) *locus* = w *gradus* 25^{tus} (5^s 24° 30')

- Domus ♀ (w II)
 Trigonum ♂ (w Z Y)
 Tetragonodespota ♀ (w ♀ X II)
 Tetragonodespota ♀ (w ♀ X II)
 Moera ordine 25 w (24°—25°)
 Moera ♀ (25°)

- G. 26. Horus Hieracocephalus discophorus
 G. 25—2. Stellae ♂.
 G. 25—14. Sacerdos ♀.
 G. 13—2. Isis.
 G. 25—2. Stellae, Moerae deinceps.
 G. 1. Nomen ♀ supra.

♀ (E. 9. 5. retrogradus) *locus* — m *gradus* 27^{mus} (7^s 26° 30')

- Domus ♂ (m V)
 (cum Decanis suis ♀ ⊖ ♂)
 Trigonum ♂ (m X Ⓛ)
 Tetragonum ♂ (m ≡ Y Ⓛ)
 Post Decuriam ♂ (0°—10°)
 Post Decuriam ⊖ (10°—20°)
 Decuria ♀ (m 20°—30°)
 Horion ♂ (24°—30°)
 Dodecatemorion ♀ (25° 0'—27° 30')
 Moera ♂ (27°)
 Ante 3 gradus m ultimos (26° 30')

- E. 9. Serpens ♂.
 E. 10. Meisi, 11 Leontocephala, 12 Phtha.
 E. 8. Corpora decapitata.
 E. 7. Bellator Mars.
 E. 12. Phtha ensifer.
 E. 11. Leontocephala.
 E. 10. Isidis serpens cum ♀ symbolis.
 E. 6. Captiui ligati.
 E. 4. Accipiter anthropocephalus.
 E. 1. Draco ♂ cum Iside Vrania.
 E; 12. 11. 10.; (1). (2—4). (2 a—4 a).

♂ (F. 11. retrogradus) *locus* = m *gradus* 21^{mus} (7^s 20° 30')

- Domo ♂ retrogradus (m V)
 Trigonum ♂ (m X Ⓛ)

- F. 11. 9. Cultri et funes.
 F. 9—6. Neitha cultro insignis.

Zodiaci partes.

Tetragonum ♂ (♏ ≈ ♍ ♀)
 Decuria ♀ (♏ 20°–30°)
 Horion ♄ (19°–24°)
 Dodecatemorion ☽ (20°–22° 30')
 Moera ♂ (21°)
 Gradus 9 ante ☽ finem (20° 30')

Loca inscriptionis.

F. 5–3. Capita et alia instrumenta ♂.
 F. 1. 12. Isis (per metathesin).
 F. 2. 10. Sacerdos ♄.
 F. 1. 12. Isis.
 F. 2. 10. Sacerdos cum sceptro.
 F. 1–9.

Horoscopus = stella ☽ opposita ☽ (≈ 9° 30')

Domus ♀ (≈ ♍)
 Trigonum ♀ (≈ ≈ □)
 Tetragonum ☽ (≈ ☽ ∨ ☽)
 Dodecatemorion ☽ (≈ 7°30'–10°), Moera ☽ (10°)

X. a. Isis alata Y. b. it. (Decuria ♀).
 X. b. Y. c. Pannus aurarius.
 Y. a. Vertagus (Horion ♄).
 Y. a. Flagellum ☽ (stella ☽ aut ♂).
 Y. b. Subsellium, vel alae.

Iam quaeritur, quo tempore eadem, aut simillima planetarum fuerit constellatio. Adhibitis tabulis astronomicis, inuenies, id non accidisse nisi

anno 1693 ante Christum, mense Aprili, die 17, hora 6 post meridiem, siue nocte ingruente.

Quod testatur sequens computatio licet perfuntoria. Haec enim habes planetarum loca pro illo tempore:

Anno	☉	☽	☿	♀	♂	♃	♄	♁	♂
1700 a. Ch.	8° 24' 53'	5° 10' 38'	2° 24' 45'	1° 1° 47'	7° 29' 15'	0° 12' 34'	4° 20' 3'		
7	11 29 18	6 18 52	0 20 6	4 15 8	8 19 31	7 2 28	2 25 37		
Aprilis						0 7 28	0 3 0		
d. 17	3 15 27	10 29 52	2 17 53	5 21 25	1 26 14	0 1 24	0 0 34		
Hor. 6	0 0 14	0 3 17	0 1 1	0 0 24	0 0 6	0 0 1	0 0 1		
(Perturbat.)					(— 10 0)				
Helioc.	0° 9' 54'	11° 2° 41'	6° 3° 45'	11° 8° 44'	6° 4° 57'	7° 23° 56'	7° 19° 14'		
Geocent.	V 9° 54'	X 2° 41'	V 14° 10'	X 22° 50'	mp 26° 40'	ꝝ 0° 10'	ꝝ 23° 0'		
Aegypt.	V 9° 30'	X 0° 30'	V 10° 0'	X 27° 30'	mp 24° 30'	ꝝ 26° 30'	ꝝ 20° 30'		

IV. Conclusio.

Quum in monumentis regiis, vt vidimus, annus natalis, siue anni natalis dies praecipua astronomice ab Aegyptiis indicari consueuerit; quumque hoc nostro sarcophago variis in locis defuncti Regis Ramessi Meiamuni nomina reperiantur (Tab. VI. Lin. X. Z.): inde sequitur, hunc regem, quem historia Manethonica facit principem dynastiae XVIII. penultimum, anno 1693 ante Christum natum fuisse. Vtique hoc chronologiae Manethoniana, quatenus dynastiam XVIII. et XIX. tractat, consentaneum est. Nouimus enim regem post Ramessen Meiamunum secundum quippe Sethum natum fuisse anno 1631 a. Ch. Ergo inter natalem Ramesis et Sethi intersunt 62 anni, quot circiter etiam Manetho numerat; de quo infra fusius. Itaque hac inscriptione confirmatur partim nostra Sarcophagi Londinensis interpretatio, partim chronologiae antiquissimae correctio et definitio. Quoni regis Ramessi Meiamuni nomen reperiatur in Tabula Banksia, qua reges Aegyptii ab antiquissimo inde deinceps enumerantur; iam licet progredi ad anteriores regum Aegyptiacorum dynastias, perperam hucusque a chronologis definitas, rectius defi-

niendas. Ceterum, quum haec omnia pendeant a recta singularum personarum astronomicarum interpretatione, opus est demonstrare, nos personas singulas huius inscriptionis non aliter explicuisse, quam in superioribus inscriptionibus (Tab. II. III. IV. V.). Noua symbola astronomica asterisco notata sunt in tabula sequenti.

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
Symbola ☽	Discus Criocephalus Leontocephala Flagellum (simul stella ☽ aut ♂)	C. a. D. 3; B. 8; I. 1; F. 13. E. 11. Y. a.	Planeta in V Planeta in V Decanus η Tetragonodespota ≡
Symbola ♀	Scarabaeus Dea sedili insignis * Religiosus brachiis elatis Dea sine insignibus	A. b. F. 13. a. B. 11; D. 2. F. 1. G. 2—13.	Planeta in X Planeta in X ads. □ δ η Dodecatemorion V Dodecat. η Tetragonodesp. ηη
Symbola ♀	Accipiter anthropocephalus Hieracocephalus cum disco Vertagus Vertagi caput Ibicephalus Serui inclinati Pannus aurarius Crux ansata	D. 4—7. E. 4—2. G. 26. Y. a. B. 12. A. a. B. 7. E. 5. Y. X. b. c. E. 2—4.	Planeta in V Dodecatemorion η Oecodespota ηη. It. Decan. et Dodecat. ηη Trigonodespota ≡ Planeta in V Tetragonodespota X Item X Trigonodespota η Trigonodespota ≡ Dodecatemor. η (simul ♀ Dec.)
Symbola ♀	Crux ansata * Sacerdos brachiis elatis * Brachia elata Dea (alata) sedili et templo insignis Brachium cum disco et flagello * Caput capillatum in serpente Meisi Dea sine insignibus	K. 19—16. 2. E. 4—2. 10. D. 1. 2; B. 9. 11. A. c. B. 5. 6. Y. X. F. 13. a. K. f. E. 10. F. 1. 12. G. 2—13.	Planeta in X Decanus in η Moera et Horion V Trigonodespota X Horiocrator V Oecodespota ≡ Planeta in X ads. Δ δ η Planeta in X Decanus η Decanus η Tetragonodespota ηη
Symbola ♂	Caput caluum	G. 1. a. F. 3. 4. 5.	Planeta in ηη Trigonodesp. et Tetragonodes. η L 1 2

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
<i>Symbola ♂</i>	Caput caluum	C. 13. i. k.	Hexagonodespota V
	Deus manibus pedibusque con-iunctis	C. 13. d. e. f.	Oecodespota, Trigonodespota Tetragonodespota V
	Item qua Mumia	C. 7 — 4.	Decanus V
	Deus ensifer	E. 12.	Item m
	* Dea Neith ensifera sine insignibus	F. 9 — 6. D. 10. 8. 12.	Oecodespota m Trigonod. et Tetragonod. V
	Bellator	E. 7.	Trigonodespota m
	Corpus decapitatum	E. 8; D. 10. B. 7. a. b. d. e.	Oecodespota m et V
	Serpens venenosus	E. 9. F. 13. d; I. 1. g.	Trigonodespota X Oecodespota m
	Hamus cum cultro	I. 10. ss.	Oecodespota V
	Tectum seu aedicula	I. 1. f.	Trigonodespota X
	* Circus	D. 10. 7 — 4.	Oecodespota et Horiocrat. V
	Portae seu valueae	H. K.	Trigonodespota X
	Viperae	K. 3.	Decanus X
	Flagellum	Y. a.	Tetragonodespota ♀
	Arietis caput	A. d; B. 10.	Oecodespota et Decanus V
	Crocodilus	G. 1.	Planeta in np
	Stella	G. 2. ss.	Trigonodespota np
	Dea sine insignibus	D. 8. 10. 12.	Trigonodesp. et Hexagonod. V
	Culter	F. 11. 9. 5. E. 7. 12.	Oecodespota m Trig. Tetr. Oecodesp. m et Decanus
<i>Symbola ♀</i>	* Cista sepulcralis	F. 3 — 5.	Tetragonodespota m
	* Instrumentum cauum	A. 13.	Trigonodespota V et X
	Sacerdos duobus palmae foliis	E. 9.	Planeta in m
	Sacerdos simpliciter barbatus	G. 14. ss.	Tetragonodespota np
		A. e. f.	Oecodespota X (simul ♀ Trig. X) atque ipse planeta retro- gradus in m
		E. 5.	Tetragonodesp. V et x Oecod. X
		D. 9.	Horion et Moera m
		B. 7.	Trigonodespota V
	* Sacerdos aquam effundens	F. 2.	Dodecatem. et Moera X
	Aries eiusque caput	C. b. c.	Oecodespota X
		D. 1 — 4.	Oecodesp. X
	Pschent	I. 19. ss.	Trigonodespota ♀ (planeta in m ante 3° ♀); Oec. X
	Vraeus	B. 13.	Oecodespota X
	Sedile cum oculo (Osiris)	E. 2. ss. I. 21. 20.	Planeta in m, Moera np
	Palmae folia	A. b.	Planeta in m et Oecodesp. X

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Significatus</i>
Symbola ¶	Boa constrictor et cultri Captiui ligati Isis Venus Vrania capillis longis Mensa	F. 11. C. 13. g. h. E. 1; K. 2. E. 6. D. 5. 6. Y. a.	Planeta in Η Trigonodespota Υ Moera Η et Χ Horiocrator Η Decuria Χ Dodecatemorion Ή

Sufficient haec specimina ordinis scriptorum astronomicorum, quem primum diximus quique eo a reliquis differt, quod, vti monitum est, loca planetarum prolixius describit atque nauigiis astronomicis abundat. Ad eandem hanc monumentorum Aegyptiorum classem pertinent multae aliae inscriptiones adhuc conseruatae. Exstant enim in Aegypto templa et alia aedificia, quae nunc in lacunaribus, nunc in parietibus, tum internis, tum externis, obseruationes astronomicas, certo quodam tempore historiae gratia institutas, plane eodem modo, atque vidimus, descriptas et insculptas continent. Huc accedunt Catacombe regiae, hypogea et antra manu facta frequen-tissima, quae, vt designationes viatorum testantur, inscriptiones continent simillimas nostris. Utinam haec monumenta profecto grauissima ad historiam, chronologiam, mythologiam, astronomiam et philologiam Aegyptiacam omnino corrigendas et instruendas accurate et integre delineata essent. Quod enim recentiores particulas tantum inscriptionum talium astronomicarum descrip-serunt, eo quidem conferre studuerunt ad vsus moresque veterum Aegyptiorum illustrandos; sed clarum est, e particulis inscriptionum talium intelligi non posse grauissimum inscriptionum arc-tissime inter se coniunctarum argumentuni. Qua de re potius operae pretium fuisset, totum aedi-ficiorum inscriptorum ambitum delineare, omnes ac singulas inscriptionum partes non diuellere, sed coniunctim exhibere. Quod monumenta Aegyptiaca in Europam transportata attinet, in Museis reperiuntur non pauci sarcophagi et mumiarum cistae, quibus obseruationes astronomicae similli-mae nostris continentur. Huius generis est sarcophagus regius antiquissimus omniumque pretio-sissimus et praestantissimus alabastites, a Belzonio inuentus, nunc in Museo Splendidissimo Sao-nei, architectae Londinensis, asseruatus. Huc pertinent grauissimus sarcophagus regius Musei Imperialis Viennensis graniteus; alias non minoris pretii porphyrinus a Saulniero Parisino ex Aegypto arcessitus; alias in Museo Regis Caroli X. Parisiis; alii in Museis Taurinensi, Lugdu-nensi, Berolinensi. Spero fore, vt haec monumenta astronomica grauissima aliquando in lucem edantur illustrata. Iam pergamus ad alium scriptorum Aegyptiorum astronomicorum ordinem.

§. 7.

Ordo II. scriptorum astronomicorum. Specimen I.

Monolithus Regis Amosis in Museo Regio Parisino. Tab. VII.

I. *Introductio.*

Ordo hicce scriptorum Aegyptiorum astronomicorum differt a superiori potissimum eo, quod loca planetarum breuius describit. Non enim exhibet omnes ac singulas signi cuiusdam partes, vt stellas singulas, neque pluribus figuris deinceps repetit, sed vna tantum exprimit, paucissimis locis exceptis, Oecodespotas, Trigonodespotas, Tetragonodespotas, Decanos, Horiocatores, Dodecatemoria atque Moeras denique, quibuscum planetae coniuneti apparuerint. Etiam naues astronomicas aut nullas continet, aut rarissimas. Praeterea hoc peculiare habet, quod omnia Zodiaci Signa tum a planetis occupata, tum vacua ante oculos ponit. Ex quo genere est Monolithus dictus. Pertinet vero hoc templum ex uno lapide, quem granitum, seu syenitam, rutilum nuncupant, excisum ad pretiosissima antiquitatis Aegyptiacae monumenta. Excellit enim magnitudine summa, quippe 6 fere vlnas altus, politura subtilissima, conseruatione perfecta atque styli elegantia. Nullum vidi monumentum adeo pulcrum, figuris adeo recte ac humane delineatis adeoque subtiliter excisis. Vnde clarum est, id artis Aegyptiacae monumentum ad tempora remotissima eaque artium studio florentissima pertinere. Vt amici mihi narrarunt, Monolithus hicce plures ante annos in eo fuit, vt in Europam transueheretur. Quum vero eleuaretur ad nauem onerariam, funes protinus rupti sunt, prae enormi lapidis mole. Quo facto monolithus Amosis in mare decidit atque plures per annos aqua marina oppressus iacuit. Hinc etiamnum passim conchas continet adeo cum lapide concretas, vt nonnisi summa vi adhibitisque instrumentis ferreis a superficie lapidis seiungi possint. Denique anno 1826. Francogallorum rex, Carolus X, quum monolithum dictum dono accepisset, nauem longam bellicam in Aegyptum misit, quae, quum moli lapidis resistere valuevit, feliciter eum e mari protraxit atque in Galliam transuexit. Inde a maris litore hinc monolithus Amosis Parisios transuetus fuit curru fortissimo hunc in finem constructo. Anno 1828, quum Parisiis versarer, liberalissime mihi concessum fuit, huius monumenti capere impressionem papyraceam accuratissimam. Quum haec inscriptiones describendi ratio multis, maxime viatoribus, vtilissima esse possit; dicam breuiter; quo modo in eo negotio versandum sit. Data inscriptione characteribus incisis, aut prominentibus, primi tota monumenti superficies charta impressoria, seu glutine carente, quam maxime madefacta contingit. Opus est, singula folia chartae ita inter se coniungere, vt nusquam lapis appareat. Hinc scopis setaceis (Bürste) quaevis inscriptionis pars adeo feritur, vt quaevis litera expressa clare appareat extrinsecus. Iam inscriptio denuo aliis foliis eiusdem chartae quippe glutine farinaceo illitis contingit. Quae folia denuo scopis setaceis fortiter pulsantur, donec folia secunda cum primis, inscriptionem ipsam tegentibus, coniuncta appareant. Iam releuare licet chartam ac lapidis tegumentum; praestat tamen, folia relinquere in lapide, donec exsiccata sint. Deficiente charta impressoria, sufficit charta vulgaris glutinata, modo adhibeas feriendo scopas setaceas fortiores. Non dubito, quin, si inscriptionum veterum descriptores hanc nostram rationem adhibuisserent,

multo melius sese haberent omnis palaeographia, omissis inscriptionum interpretatio, quin multum operae et olei non perditum esset. Ceterum eiusmodi impressiones non inaccuratores sunt impressionibus sulphuricis aut gypseis; praestant autem duritie, levitate et flexibilitate. Quod inscriptiones Monolithi nostri attinet, ratione linearis Tab. VII. expressas, sic dispositae sunt in quatuor lapidis partibus. Tab. VII. Fig. A. 00. imaginem Monolithi cum quatuor suis lateribus sistit. Parte anteriori, ubi foramen seu cauerna, forte ad animalculum sacrum conseruandum destinata, cernitur, incisae sunt Lateris A. tres areae 1. 2. 3. cum inscriptione suprema (No. 0.). Reliquarum Linearum loca literae et numeri indicant.

II. *Explicatio inscriptionum.*

Non opus est memorare, Monolithum nostrum 13 partibus, vel, quum Lat. A. no. 0. singularis sit Horoscopi descriptio, 12 versibus constare, quibus 12 Zodiaci signa, partim a planetis occupata, cum dominis suis depinguntur. Collatis enim inscriptionibus iam explicitis, in oculos incurrit, etiam hanc argumento esse astronomicam. Itaque quaeritur primum, quae Zodiaci signa singulis in lateribus A B C D et Lineis 1, 2, 3 expressa sint. Et primo quidem clarum est, 12 signa Zodiaci non ordine vulgari, sed astronomica vel astrologica composita esse, nimis secundum 4 Trigona et anni 3 tempestates. Quouis enim latere tria Signa continentur, quippe quae ad idem Trigonum pertineant. Altitudine autem pari (A. 1. B. 1. C. 1. D. 1.) circum monolithum currunt quatuor Signa, quippe quae eandem tempestatem attinent quadrimestrem. Neque hoc nouum. Vidimus enim, in papiro astronomica Taurinensi (Tab. III.) 12 Zodiaci Signa plane eodem modo, atque hic enumerari. Quae enim in Zodiaco Taurinensi ordine verticali veniunt Signa, ea Trigoni eiusdem sunt; quae horizontali, ea quaterna trium tempestatum Aegyptiacarum menses astronomicos valent. Quod quidem etiam hic locum habere, inscriptio nostra ipsa docet. Videbis enim, lineas B 1, C 1, D 1; B 2, cet. B 3, cet. in columnis marginalibus (0) eadem singulas continere vocabula, praeter unum. Cernitur enim quatuor in columnis Lin. 1. 0. crux ansata, Lin. 2. 0. tabula solaris, Lin. 3. hamus cum reliquis. Ergo versu 1 omnibus in lateribus (A. B. C. D.) continentur signa primae tempestatis (♀), versu 2 secundae tempestatis (⊙), versu 3 tertiae (ḥ). Quod his hieroglyphicis ipsis confirmatur. Primae enim tempestati (Ḫ γ ψ Π) praeest ♀ vel ψ, atque ♀ vel ψ symbolum est crux ansata (Tab. II. ॥ VI. E. 10. col. VII. A. o. b.). Secundae tempestati (Σ Θ Μ Σ) vero praestat ⊖, cuius symbolum est altare quadripartitum seu Nilometrum (Tab. II. 1. Θ col. VII. D. 1. a.) Tertiae tempestati (Μ Τ Ζ ॥) denique ḥ, cuius symbolum hamus cum linea fracta et pede (CHB, CHOY Tempus χρονος), ut alias (Tab. VI. K. 7.). Quare tituli tres trium tempestatum hi esse videntur: Lin. 1. ΕΤΟΙ ΚΑΙ ωΡ haec est diuisio Hori, seu verna; Lin. 2. ΕΤΟΙ ΚΑΙ ΡΑ haec est diuisio Solis, seu aestiu; Lin. 3. ΕΤΟΙ ΚΑΙ ΧΟΥ haec est diuisio Saturni seu hiemalis, cet. Iam facile erit definire, quae Signa Zodiaci sigulis in Monolithi nostri locis describantur. Hoc unum in memoriam reuocari debet, Aegyptios Oecodespotam praetulisse Trigonodespotae, hunc vero reliquis eiusdem Signi numinibus. Hinc, ut vidimus iam supra (Tab. IV. V. VI.), numina signorum potiora (Oecodespotae et Trigonodespotae) sceptro et cruce ansata insigniuntur. Quas quidem ob caussas nos oportebit personas in singulis monolithi nostri versibus potiores et insignitas reliquisque

praecedentes sumere pro Oecodespotis, hinc pro Trigonodespotis. Iam videamus de singulis Zodiaci Signis.

Facillime omnium duo ♂ domicilia dignoscuntur B. 3. a D. 1. b. Apparet enim Phtha ♂ vtroque in loco solemni modo expressus, quippe pedibus brachiisque coniunctis, caluus, subsellio ♂ positus, in tecto ♂, cum nomine suo ΠΤΑ, aliisque symbolis iam cognitis (Tab. VI. C. 13; J. 1.; V. C. 13.). Altera ♂ imago post nomen et ante solium suum habet altare ☽ (D. 1. a. col. Tab. II. Ω), altera Isidis ♀ nomen (B. 3. a; col. B. 2. b.). Vnde clarum, prius ♂ signum esse in Trigono ☽ (Υ), alterum in Trigono ♀ (Ω). Eodem spectat accipiter (D. 1. a.), Tetragonodespota ☽ in Υ. Reapse prima ♂ domus in Trigono ☽ (D. 1. a. b.) positum est in Triente veris (Χ Υ Ω ΙΙ); altera ♂ domus cum Trigonodespota ♀ seu ♀ inest Trienti ⚭ (B. 3. a.), de quibus iamiam vidimus.

Haud obscurius est signum Χ (C. 1.). Facillime discernitur ȝ simulacrum, Batrachocephalus, quater repetitum (Tab. IV. E. 15.), cum ♂ Trigonodespota, Aspidicephala, quater repetito. Accedunt nomina ♀ et ♀ Trigonodespotarum superscripta, quippe distinctiva. Altera enim ȝ domus ♂ Trigonodespotas habet ȝ ⚭ ☽. Ceterum Χ signum positum est in Triente verno, ad quem non ♂, sed Χ pertinent.

Facillime etiam iudicatur de versibus 1. 2. 3. Lat. A. Nam Lin. 1. apparet Oecodespota ♀ Ibicephalus, Esmunus (octo lineolae vid. Tab. II. no. 2. ΙΙ Sig.) atque Anubis (ΑΝΠ) capite vertagi insignis (Tab. VI. B. 12.), cum Trigonodespota suo ♀ Horo, Hieracocephalo (A. 1. a. d; col. Tab. V. D. 8.). Ergo cogitandum de ΙΙ cum ♀ Oecodespota et ♀ Trigonodespota. Altera ♀ domus (ηρ) pertinet ad Trientem aestatis ☽; hic ad Trientem veris ♀. Iam sequitur altera ♀ domus ηρ (A. 2.). Quatuor enim nomina quatuor numinibus inscripta sunt nomina quatuor vasorum Canopicorum, ♀ sacrorum (p. 195. col. Tab. VIII. F. L.). Ceterum quatuor Canopica reperiuntur iuxta mumias, inclusa cistula quadripartita. Cuius generis cistula exstat in Museo Parisino. In papyris vero sepulcalibus, quum funera et processiones funerales depinguntur, cistula illa Canopica ab Anubide, deo capite vertagi, in poupa aut humeris fertur, aut, in vehiculo posita, ab eodem trahitur. Vnde denuo intelligitur, vasa Canopica ♀ esse sacra eiusque, vt infra videbimus, symbola. Ceterum eadem quatuor nomina vnius stellae nomen significant alias (Tab. V. a. Lin. S. 16.). Porro flagellum (Lin. 2. a. b. c. d.), ♂ symbolum, ♂ Trigonodespotam significat (p. 197. Tab. IV. E. 9.). Ergo hoc loco habemns dominum ♀ in Trigono ♂, positum in Triente ☽ siue aestatis, nimirum ηρ. Sub hoc Signo apparet Ζ Signum. Anus enim (A. 3. b. d.) clare Rheam Aegyptiacam designat ⚭ senilem (Tab. VIII. Ar. V.); vascula vero illa praelata, vt infra videbimus (Tab. VIII.), ♂ designant. Eundem ♂ Trigonodespotam exprimunt haud dubie simulacula Neitha (a. c.), quin alias ♂ simili effigie exprimatur (Tab. V. b. V.4.). Ergo cogitandum de Donio ⚭ in Trigono ♂, seu de Ζ signo. Altera enim ⚭ domus habet Trigonodespotas ⚭ ȝ et ♀. Ceterum Ζ pertinet ad Trientem hibernum, quam ob rem positum est tertio loco, quippe ⚭ Triente. Itaque negari nequit exprimi his in locis inscriptionis nostrae haec signa Zodiaci: Υ = D. 1., ΙΙ = A. 1., ηρ = A. 2., Ζ = A. 3., Χ = C. 1. Iam videre opus est de reliquis singularum Tempestatum Signis.

Quum Triens vernus amplectatur signa $\aleph$ γ δ π , quae superioribus inscriptionis nostrae lineis exprimantur; quumque contineantur, vt vidimus, γ in D. 1., $\aleph$ in C. 1., π in A. 1.: sequitur, δ Lin. B. 1. significari. Reuera Oecodespota δ ibi est Aelurocephalus (B. 1. a.) maxime insignis quippe φ (p. 195. col. Tab. VIII. Ar. VII.). Eandem φ exprimit nomen inscriptum atque praecipue accipiter (col. D. 2. a; C. 2. e. f.). Trigonodespotam in δ , quippe σ , exprimit proxime ab Oecodespota solemne σ simulacrum, deus manibus pedibusque vnitis (B. 1. b.) Ergo B. 1. significat δ , in verno Triente.

Quum Triens aestiuus (Lin. 2. A. B. C. D.) constet Σ Ω $\wp$ Δ , atque $\wp$ signum expressum sit A. 2.; clarum, in reliquis huius versus partibus reliqua Signa Ω Σ Δ contineri. Vtique Som Hercules (D. 2. f.), corpore forti et nuditate insignis (Tab. V. X. 21.), $\odot$ Oecodespotam in Ω significat. Alter Ammon (D. 2. e.), quippe τ , foliis palmae insignis (Tab. VI. E. 9.), valet Trigonodespotam τ in Ω . Porro Lin. 2. B. personae primariae sunt Isis ($\odot$) Naophora et Isis ($\odot$) Hedraphora (c. b. col. Tab. VI. F. 13. a. B. 6.), secundaria vero proxima ab ea, sceptro et cruce ansata insignis, quippe Horus Hieracocephalus φ $\ddagger$ (Tab. VI. G. 26. IV. B. 35), Trigonodespota. Ergo hic habes domum $\odot$ in Trigono φ $\ddagger$, siue Δ . Restat denique Δ , domus φ in Trigono $\natural$ (C. 2.). Vtique persona primaria, vt in Signis praedictis, Horus Hieracocephalus (C. 2. e.) est, φ symbolum (Tab. IV. C. 32. 26—29.) Altera persona primaria, quippe sceptro et cruce ansata insignis, est Crocodilocephalus (a), $\natural$ Trigonodespotae in Δ symbolum. Itaque Lin. 2. exprimit signa aestatis Σ (B. 2. b. c. et d.), Ω (D. 2. f. et e.), $\wp$ (A. 2. a. b. c. d.), Δ (C. 2. a. e.).

Denique quum Triens hiemis constet $\wp$ τ Δ $\approx$ atque, vt vidimus, $\wp$ Lin. 3. B., Δ vero Lin. 3. A. exprimantur; concludimus τ et $\approx$ reliquis duobus locis (C. 3. D. 3.) contineri. Vtique C. 3. persona primaria, quippe sceptro et cruce ansata insignis, est Isis Sate, vt supra, duabus figuris expressa. Cogitandum enim de Iside Sate ($\natural$), quoniam post nonen Isidis adiectum est cognomen Sate, $\sigma\tau$, $\natural$ cognomen (II. §. 21. p. 138.). Trigonodespota quidem in $\approx$ est τ , Tetragnodespota σ , quae personae expriniuntur solemni σ simulacro (C. 3. e—k.) atque altari seu Nilometrio τ (p. 197.) adscripto nomine Osiridis (No. a. col. Tab. VI. E. 9.) Nam $\odot$ et τ vt alia ita et Nilometrium vel altare quadripartitum communia habent (Tab. II. f. Ω). Denique clarum est, Oecodespotam τ , quippe τ , significari sagittario vel σ agitta et arcu (D. 3. b.). Eodem modo exprimi vidimus τ in Zodiaco Tentyriticō (Tab. IV. Lin. A. No. 3.). Trigonodespotae vero in τ sunt τ $\natural$ $\odot$, de quibus $\natural$ haud dubio exprimitur eadem Isidis Sates Lotophorae (p. 198.) imagine, vt adscriptum nomen Sates, $\sigma\tau$, testatur (D. 3. c.).

Iam eo peruenimus, vt sciamus, quibus in partibus Monolithi singula Zodiaci Signa 12 contineantur, quae breuiter repete*re* iuuabit. Hos enim habemus singulis in signis dominos Domuum et Trigonorum.

A.	B.	C.	D.
Oecod. Trigonod.	Oecod. Trigonod.	Oecod. Trigonod.	Oecod. Trigonod.
1 Π $\ddagger$ b. c. φ a. d.	δ φ a. σ b.	$\aleph$ τ a. σ b.	γ σ b. $\odot$ a.
2 $\wp$ $\ddagger$ b. c. σ a. d.	Σ $\odot$ b. c. φ d.	Δ φ e. $\natural$ a.	Ω $\odot$ f. τ e.
3 Δ $\natural$ b. d. σ a. c.	$\wp$ σ a. φ a. Hr.	$\approx$ $\natural$ c. d. τ a.	τ τ b. $\natural$ c.

Itaque concedendum est, Signa Zodiaci in Monolitho nostro secundum Trientes seu 3 anni tempestates conscriptas esse, licet ordine paulum interrupto. Trientes enim haec deinceps signa continent:

	I. Δ	II. Δ	III. Δ	IV. Δ
Ver	X (C. 1.)	Y (D. 1.)	Y (B. 1.)	II (A. 1.)
Aestas	S (B. 2.)	Ω (D. 2.)	MP (A. 2.)	Δ (C. 2.)
Hiemus	M (B. 3.)	F (D. 3.)	Z (A. 3.)	YY (C. 3.)

Praeterea clarum est, signa Zodiaci etiam secundum Trigona ab astrologo Aegyptio disposita fuisse, exceptis tribus signis. Latus D enim continet Trigonum YΩF. In reliquis lateribus, certe bina signa posita sunt ad idem triangulum pertinentia. Scilicet quum adspactus Δ et □ grauissimi momenti fuerit in astronomia Aegyptiaca; quumque in omnibus, quas vidimus, inscriptionibus astronomicis ratio Δ et □ habita fuerit: opus erat, et nostra in tabula Zodiaci Signa secundum Trigona et Tetragona quoque componere. Hinc quidem ordo Triangulorum passim turbatus est. Rem ita se habere sequentia docent. Nimur ut appareret, qui planetae sint in Δ aut □ adspicatu, passim in certis Signis alieni quoque Oecodespotae cum planetis collocati cernuntur. Qua in re astronomus Aegyptius ita versatus est, ut legitima in singulis Signis numina, potissimum Oecodespotas et Trigonodespotas, si fieri posset, in auxilium vocaret. Accidit, ut certis Oecodespotis aut Trigonodespotis aliud ornamentum, aut nomen, aut habitus addatur, quo facto eiusmodi personae duos Oecodespotas valent diuersos. Saepius vero diuersa Signa solo numinum principalium ordine mutando exprimuntur, ita ut Trigonodespota secundum alterum ordinem valeat Oecodespotam, quum ille huic praemissus est, quod contra ordinem reliquorum obtinet.

Primo quidem Lat. A., quum soli Oecodespotae cum Trigonodespotis neque ullus planeta contineatur, clarum est, non opus fuisse, haec Signa ordine Trigonali componere. Item, quum Lat. D. signa YΩF ab initio secundum Trigona composita sint; sequitur, si noui in eo Oecodespotae additi sint, eos Tetragonorum caussa ingestos esse, de quo infra. Quod Lat. B. attinet, sane non solum Signa YS et M, sed etiam, quum alii planetae per Δ sese inuicem adspicientes eorumque loci accuratius indicandi essent, Ω (cum ♀), MP (cum ♀) et X (cum ♂) continentur. Quum enim B. 3. a. significet M atque eadem in linea appareat ♀ Esmunus Ibiocephalus, Oecodespota cum sceptro et cruce ansata; clarum est, hunc Esmunum ♀ praecedente ♂ significare MP cum ♂ Trigonodespota. Quum vero B. 4 sit Y atque ad Y Trigonum pertineat MP; satis intelligitur, cur B. 3. non solum M, sed etiam Signum MP, quippe ad Y Trigonum pertinens, indicatum sit per Oecodespotam (B. 3. c.).

Porro quum B. 3. a. significet M, quumque ad M Trigonum pertineat X Signum; iam intelligitur, cur 4 Oecodespota Osiris positus sit B. 2. a. cum Trigonodespota suo ♀ B. 2. d.

Denique quum B. 1. a. Y significet, quumque ad Y Trigonum pertineat Z; et hoc intelligitur, cur B. 3. b. positus sit ♂ Oecodespota cum ♂ Trigonodespota B. 3. a. Alioquin ♂, quippe ne ue in M neque in MP Oecodespota aut Trigonodespota superuacaneus esset. Iam vides, cur iisdem in Signis plures sint Oecodespotae et Trigonodespotae, quippe planetarum ratione Δ dispositorum gratia.

Iam vero et hoc demonstrandum est, nonnulla Signa ita disposita esse, ut palam fieret, quae Signa atque planetae ratione Tetragonorum sese inuicem adspicerent, vel adspectu □ essent. Etenim et hoc grauissimum erat in astronomia Aegyptiaca; et vidimus, id reliquis in scriptis astronomicis constanter indicatum fuisse. Quamuis Lin. C. 2. ☰ significet per Oecodespotam ♀ (No. 2. e.) et Trigonodespotam ⚭ (No. 2. a.); clarum tamen est, ibidem, quippe ut supra B. 2. a., in parte opposita versari alium Oecodespotam ⚭, qui deus in ☰ ut Oecodespota praeponi non debuisse. Quum vero ⚭, cum ♀ (C. 2. e.) Trigonodespota, indicet ☰ atque D. 2. exprimat ☷, cum quo ☰ est in eodem Tetragono; sane hoc loco (C. 2.) non solum ☰, sed etiam ☰ Signum indicandum erat. Ceterum teneri debet, planetas, quum plures in eodem Signo fuerint neque ibidem longitudo plurium accuratius posset indicari, alium in locum transponi debuisse, quo longitudo ipsorum perspicue indicari posset.

Praemissis his succedet, quod huius disputationis subtilis est finis, eruere, quibus in locis tunc temporis, quo inscriptio nostra spectat, septem planetae collocati fuerint. Quamuis enim difficile videatur, inuenire in tot Deorum Dearumque Aegyptiacarum congerie personas planetarum; id tamen, ut statim videbimus, facillimum est. Scilicet vidimus, in monumentis supra explicatis planetas in subselliis positos (Tab. IV. V.) apparere aut alia ratione maxime luculenta et singulari distingui a reliquis Diis zodiacalibus. Quod et hoc loco accidit. Facile enim distinguuntur bases D. 2. g. cum leone (○), D. 1. d. cum scarabaeo (◎), D. 3. b. cum Neitha (♂), C. 3. b. cum Phtha (♂), C. 2. d. cum Ammone (♀), et accipitre (♀), B. 3. d. e. f. g. cum Iside (♀) cornibus bubulis, D. 2. a. b. c. d. cum accipitre (♀), D. 1. c. cum accipitre (♀), B. 2. e. cum Leontocephala pinnata (ḥ), B. 1. c. d. cum accipitre anthropocephalo (♀). Praeterea non minus singularis est per retrogradam suam positionem pusilla Nemesis (ḥ C. 2. b.). Iam videamus de planetarum locis in vniuersum. Ante omnia iuuabit indicare regulas, ad quas hanc inscriptionem astronomiam explicabimus.

I. Figurae subselliis positae significant planetas iamiam dictos, de quorum symbolis certo constat ex superioribus.

II. Planetarum quorundam symbola bis quaterae repetita vnum eundeinque planetam significant, ut Lat. B. area 1. 3., Lat. D. area 2.

III. Quum plura eiusdem planetae symbola diuersis in locis reperiuntur, id est primarium, post quod positio planetae accuratius describitur; reliquis indicatur, qui planetae sese inuicem adspiciant ratione trigonali (Δ) aut tetragonali (□).

IV. Primaria cuiusvis areae, in qua planeta exstet, persona sceptro aut alio modo distincta indicat Oecodespotam, secundaria item Trigonodespotam Signi, in quo planeta ersetur. Iidem Signorum praepositi non adhibentur ad loca planetarum accuratius definienda.

V. Figurae post singulos planetas positae indicant singulorum Signorum Decurias, Horia, Dodecatemoria, denique Moeras, cum quibus planeta coniunctus apparuerit.

VI. Ceterum hic quoque eaedem leges valent, quae superioribus inscriptionibus ac sequentiibus conueniunt.

Facillime omnium dignoscitur ḥ, quippe Nemesis imagine, penna struthionis, ut alias constanter, (Tab. V. Lin. V. 1.) insignis, nimirum retrogradus. Nulla enim figura praeter hanc

per totam inscriptionem singitur retrocedens. Versatur autem ḥ , ut vidimus, in ꝝ , cuius post dominum ḥ (C. 2. a.) collocatus appetet. Accuratus vero ḥ positus est inter duos Oecodespotas ḥ et ȝ , vel ꝝ et χ . Etenim figurae ȝ (ΔMN) ♀ et ♂ (C. 2. c. d.) significant ȝ Oecodespotam χ per palmæ folia, in Trigono ♂ per deum flagelliferum pedibus unitis, in signis vernis ♀ per accipitrem anthropocephalum (♀) et instrumenta generationis. Ex quo sequitur ḥ esse et in χ , et in ꝝ . Haec autem obseruatio statim $\odot$ locum circiter indicat. Quum enim ḥ per 137 dies retrocedere soleat; inde sequitur, $\odot$ versari in finibus circiter ꝝ Ω mp . Reuera $\odot$ in Ω appetet, quippe leo Ammon (ΔMN Lat. D. 2. g.), $\odot$ symbolum, ut reliqui planetæ, subsellio positus, iuxta Deum nudum, Herculem (D. 2. f.), Oecodespotam Ω . Et hic locus $\odot$ eo confirmatur, quod Signum ꝝ (C. 2. a.), quo ḥ Nemesis (C. 2. b.) versatur, atque Signum Ω cum $\odot$ planeta ratione Tetragonali collocati sunt (C. 2. A. 2. D. 2. B. 2.). Etenim $\odot$ in Ω et ḥ in ꝝ sunt in adspectu $\square$.

Non minus clara est ۞ imago, scarabaeo, ut alias (Tab. VI. A.), in basi constituto, expressa (D. 1. d.). Ergo ۞ versatur in V , ut vidimus supra de hac area (D. 1.). Et hanc ob causam Signa V et Ω ratione Trigonali composita. Sunt enim ۞ in V et $\odot$ in Ω adspectu Δ .

Iam facile discernitur in eodem Trigono (D. 1. 2. 3.) simulacrum ♂ , Neitha (D. 3. b.), item in basi constituta, instrumentis bellicis insignis atque literis adscriptis CNT (CAI NHIT Sais Neitha). Ergo ♂ , quum sit in tertio Signo Trigoni χ Ω ꝝ atque cum $\odot$ et ۞ in adspectu ipsorum Trigonali, versatur in ꝝ , de cuius signi Oecodespota et Trigonodespota supra vidimus. Quum vero ♂ versatur in ꝝ ; ♂ cum ḥ et ȝ in χ atque cum ♀ in mp , ut videbimus, est in eodem Tetragono ($\text{ꝝ} \text{χ} \text{mp} \text{II}$), quod inscriptione nostra pariter indicandum erat. Vtique hanc ob causam simulacula ♂ et ḥ et ȝ et ♀ repetita sunt iis inscriptionis nostræ in locis, quibus ratio Signorum Tetragonalis indicatur, nimirum Lin. 3. C. et Lin. 2. D. Etenim ♂ ratione vulgari Phtha pedibus manibusque coniunctis appetet instar reliquorum planetarum basi iacens (C. 3. b.) et recte quidem, ut supra, in Domo ȝ Trigono ḥ per Nilometrium et Osiridis nouen (C. 3. a.) atque Isidem Satem (C. 3. c.) expressis. Hanc quidem ob causam Oecodespotæ huius Lineæ (C. 3. c. et a.) transpositi sunt. Vidimus enim, ibi proprie ꝝ describi per ḥ Oecodespatam (c. d.) cum ȝ Trigonodespota Osiride (a.) atque Tetragonodespota ♂ (e – k.). Itaque praecedit ȝ Oecodespota ḥ Trigonodespatam, ut indicetur, ♂ in ꝝ versari. Hinc denique ♂ symbolum pyramidis (D. 2. d.), item in basi constituta, repetitur propter ḥ et ȝ in χ , a quibus ♂ in ꝝ adspicitur ratione $\square$, ut statim videbimus.

Iam nouus planeta appetet in eodem Tetragono constitutus, quippe ♀ (B. 3. g.). Etenim subsellia, ut reliquis in Signis, planetam arguant atque discus cornutus, ut alias (Tab. IV. B. 36. D. VIII. Tab. V. Lin. V. 1. et hic Lat. C. 2. f.), ♀ indicant. Ergo, quum ♂ in ꝝ , ḥ in χ sint; ♀ versatur in mp aut II . Vtique Oecodespota et Trigonodespota mp cum ♀ coniuncti cernuntur, scilicet Esmunus Thoth Ibicephalus (B. 3. c.) atque ♂ (3. a.), nec non Tetragonodespota ḥ (3. b.).

Quod ȝ locum attinet, adest Lat. C. Lin. 2. d. basis, quae sola ȝ conuenit, nimirum propter caput Iouis palmiferum (p. 197.), ut supra (Tab. VI. E. 9. Tab. V. Lin. V. 2. a. al.) et infra (Tab. VIII. Lin. III. b.), cui reapse nomen ȝ scilicet ΔMN *Amun* adscriptum est. Iam ex lege

IV. supra indicata figura primaria planetae basin praecedens indicat Oecodespotam Signi, cui insit planeta. Habes hic (C. 2. c.) imaginem ፲ palmiferi cum insignibus generationis verna atque post planetae basin Horum ♀ (C. 2. e.). Ergo ፲ est in Domo ፲ verni, Trigono ♀, hoc est in ☹. Quum vero ፲ versatur in ☹, inest cum ♀ in ☽ et ♂ in ☷ in eodem Tetragono. Vtique in eadem Linea (D. 2. b.), vt vidimus, cernitur ♀ accipiter, atque ibidem (D. 2. d.) symbolum ♂ pyramis, vt reliquis planetis accidit, in basi posita. Hinc itaque clarum est, cur ፲ hoc loco, nimirum Lat. C. Lin. 2. positus fuerit, scilicet, vt cognosceretur, ፲ (☹) et ♀ (☽) et ♂ (☽) ratione □ se inuicem adspicere. Denique ♀ quaerendus est in Signis ☽ proximis, aut in ipso ☽. Vtique hic (D. 2.) quatuor bases reperiuntur, cum ♀ imagine accipitre (p. 155.). Ergo ♀ cum ☽ coniunctus versatur in ☽. Reuera Lat. B. Lin. 1., vbi ♀ simulacrum solemne (Tab. IV. A. 6. a.) exstat (c. d.) accipiter anthropocephalus, Oecodespota (a) est (☽) Aelurocephalus (p. 146.) cognomine πλ sol, Trigonodespota ፲ (b) Iouiali Pschent expressus (p. 197.), vt alias (Tab. V. L. 2. 3.). Iam ♀ in ☽ adspicitur a ♂ in ☷ ratione Δ. Hinc clarum est, cur in Lat. C. 2. d. ♀ (accipiter anthropocephalus) atque ♂ C. 3. b. (Phtha mumia) repetiti fuerint. Nunc satis de locis planetorum in vniuersum. Iam haec habemus planetarum loca: ፲ partim in ☹, partim in ☻ (h. e. ☹ 0° 0'); ፲ in ☹; ♂ in ☷; ☽ in ☽; ♀ in ☽; ☽ in ☽; ☽ in ☻. Priusquam accuratius de longitudine planetarum disseramus, hoc praemoneri debet, quae personae adhibitae fuerunt ad Signa a planetis occupata indicanda, eadem, quippe sceptro et cruce ansata insignes, non adhiberi ad Decanos, Horiocratores, Dodecatemoria et Moeras indicandas, quibuscum planetae coniuncti essent. Itaque sequimur legem V. supra indicatam, ex qua personae *post planetas positae* significant Signorum Decurias, Horia, Dodecatemoria atque Moeras cum planetis coniunctas.

☽ in ☽ Lat. D. Lin. 2.

De domino Signi ☽ (f) et Tetragoni ፲ (e) satis dictum. Decani ☽ sunt ፲ ፲ ♂, quorum primus exprimitur aue ፲ (d), vt in Sarcophago Sethi (Tab. V. b. Lin. N. 4.). Hinc sequuntur minores ☽ partes in Decuriam ፲ (0°—10°) incidentes, nimirum ፲ Horioerator (0°—6°), Iouiale Pschent (c); Dodecatemorion ♀ (2° 30'—5°), accipiter (b.), cui ipsi discus solaris impositus est; atque Moera ☽ (4°) discus falcatus ☽ solemnis in capite accipitraris (a), quippe ultima ☽ diuisio, in quo ☽ versetur. Ergo ☽ longitudo est (☽) 4° 3° 30' et quod excurrit paululum.

☽ in ☻ Lat. D. Lin. 2.

De Oecodespota ♂ (b) et Trigonodespota ☽ (a) vidimus. Sunt autem Decani in ☻ hi: ♂ ☽ ♀, quorum ultimus (20°—30°), quippe augustiae causa, post dominum Signi exprimitur ♀ accipitre (c). Iam sequitur Horioerator ♂ (e) satis notus (20°—25°), hinc Dodecatemorion ♂ (f) pari figura (17° 30'—20°) hinc denique Moera ፲ (20°) singulari capillamento insignis (g). Itaque longitudo ☽ est = ☻ 19° 60', vel 0° 20° 0'.

♀ in ☽ Lat. D. Lin. 2. et Lat. B. Lin. 1.

Quum ♀ quasi in fine numinum ☽ (Lat. D. 2.) et ante ☽ positus sit (b); hoc claret, ♀ in fine ☽ ergo in Decuria et Horio ♂ versari, quod accuratius B. 1. e. f. indicatur. Habemus

enim ibi (ex lege V.) post ♀ (d) ♂ Decanum (e), $20^\circ - 30^\circ$; hinc ♂ Horioratorem (f), $24^\circ - 30^\circ$; hinc ☽ Dodecatemorion (f. pileum hamatum col. Tab. II. 1. ䷂), $27^\circ 30' - 30^\circ$; denique ♂ Moeram (28°) pileo ♂ solemni expressam (e). Itaque longitudo ♀ est: $4^\circ 27^\circ 30'$.

♀ in ䷂ Lat. B. Lin. 3. et D. 1.

De positione ♀ his in locis atque de Oecodespota ♀ (B. 3. c. = D. 1. a.) et Trigonodespota ♂ (B. 3. a. = D. 1. b.) satis disputatum. Sunt autem Decani in ䷂ hi: ☉ ♀ ♀. Quum Lat. D. 1. e. f. g. pertineant ad ☽, claret figuræ ante ♀ (c) positas spectare ad ♀. Hinc figuris (a) exprimuntur ☉ Decuria per Nilometrium (Tab. II. 1. ䷂), ♀ vero Horion, et Dodecatemorion, et Moera (1°) per ♀ accipitrem (a). Ergo ♀ longitudo est: $5^\circ 0^\circ 30'$. Ceterum non inepte coniicitur, quum ♀ (B. 3. g.) nullam post se habeat figuram; quumque partim in ䷂ (B. 3. c.) partim in ䷂ (D. 1. a.) posita sit; ♀ locum habuisse inter ䷂ et ䷂.

♂ in ☽ Lat. D. Lin. 3. atque C. 3.

Non opus est repetere, quae de Oecodespota ䷂ (D. 3. b. C. 3. a.) et Trigonodespota ☽ (D. 3. c. C. 3. c.) disseruimus, cum quibus ♂ (D. 3. b. et C. 3. b.) versetur. Sunt autem Decani in ☽ hi: ♀ ☽ ☽, quorum ultimus (☽) exprimitur (D. 3. d.) captiuo (p. 59. s.) et loto (p. 198.), vt alias (Tab. VI. E. 6.). Ergo ♂ versatur in ☽ $20^\circ - 30^\circ$. Qua quidem in Decuria sunt Horion ♂ (e. hippopotamus ☽ $26^\circ - 30^\circ$), Dodecatemorion ♀ (f. Isis precans $25^\circ - 27^\circ 30'$), denique Moera (g), item pelle auis ♀ insignita (Tab. VIII. No. VII.), seu gradus ☽ 27. Ergo ♂ longitudo est: $8^\circ 26^\circ 30'$.

☿ in ☽ Lat. C. Lin. 2.

De loco ☿ in ☽ satis superque dictum. Sunt autem in ☽ hæ decuriae: ☽ ☿ ♂. Iam post ☿ ex lege IV. exstat (C. 2. f.) figura seu corpus ♂ Phthas, manibus, vt alias constanter (C. 3. b. B. 1. e.), iniunctis, quae ♂ Decuriam ($20^\circ - 30^\circ$) exprimat, necesse est. Quum vero cum Phthas corpore connexa sint symbola a ♂ aliena, quippe ☿ et ♀; sequitur, his partibus exprimi Horion, Dodecatemorion et Moeram in ♂ Decuria, quibuscum ☿ conjunctus apparuerit. Habemus itaque in ♂ Decuria (☽) Horia ♂ et ☽, de quibus illud pariter, atque accedit alias (D. 1. e.), eodem symbolo, nempe corpore Phthas exprimitur. Iam sequitur caput Louis, capillatura sacerdotali insignis; quo innuitur ☿ Dodecatemorion in ♂ Decuria ($22^\circ 30' - 25^\circ$). Denique in Louis capite apparel discus cornutus ♀ et ☽ (col. D. 2. a. B. 3. g.), quo Moera ♀ (25°) in ☿ Dodecatemorio exprimitur. Ergo longitudo ☿ est: $11^\circ 24^\circ 30'$.

☽ directus in ☽, retrogradus in ☽ C. 2. B. 2.

Iamiam vidimus, ☽ locum fuisse eum, vt partim ad ☽ (C. 2. a.) partim ad ☽ (B. 2. a.) spectaret. Et hinc ☽ symbolum Nemesis (C. 2. b.) inter Oecodespotam ☽ atque Oecodespotam ☽ (C. 2. a. b.) collocari debuit. Itaque locus ☽ vix accuratius definiri potuit. Eius enim longitudo erat $11^\circ 0^\circ 0'$, vel $10^\circ 29^\circ 60'$. Hinc etiam ☽ cernitur (B. 2. e.) inter ☽ et ☽ Oecodespotas ☿ (B. 2. a.) et ☽ (B. 2. f.) Asonem, nullis adiectis personis inferioribus, quippe cruce ansata parentibus.

Quod denique horoscopum attinet (Lat. A. 0.), eundem habuimus in reliquis inscriptionibus astronomicis omnibus, quippe ☽. Oecodespota enim est Isis ♀, insignibus notis (a), Trigono-

despota ♀ (bb), quippe accipiter cum cruce ansata. Eodem spectant symbolum ፲ Pschent Trigonodespotae in ☐, atque discus solaris vraeo cinctus, ☺ symbolum, Tetragonodespotae in ☐. Accuratus vero, vt vidimus, Horoscopus est stella planetae primario opposita. Ergo Horoscopus astronomi nostri erat ☐ 20°, quippe ☽ oppositus.

III. *Computatio temporis.*

Perspicuitatis causa opus est breuiter recolligere, quae de argomento Monolithi Amosis disputauimus, primum quidem de Zodiaci Signis, hinc de planetarum locis:

♀ Lat. D. Lin. 1.

Praepositi.

	<i>Imagines.</i>
Oecodespota ♂.....	D. 1. b. Phtha.
Trigonodespota ☺.....	a. Nilometrium cum accipitre discophoro.

♂ Lat. B. Lin. 1.

Oecodespota ♀.....	a. Aelurocephalus.
Trigonodespota ♂.....	b. Phtha manibus adiunctis.

□ Lat. A. Lin. 1.

Oecodespota ♀.....	b. c. Anubis capite vertagi. Esmunus Ibicephalus.
Trigonodespota ♀.....	a. d. Horus Hieracocephalus.

⊟ Lat. B. Lin. 2.

Oecodespota ☽.....	c. b. Isis habitu solemni.
Trigonodespota ♀.....	d. Horus Hieracocephalus.

♀ Lat. D. Lin. 2. Lat. B. Lin. 1.

Oecodespota ☺.....	D. 2. f. Zom Hercules nudus.
Trigonodespota ፲.....	D. 2. e. Iupiter Amun palmerifer.
(Oecodespota ☺.....	B. 1. a.) (Aelurocephalus Discus solaris Ra.)
(Trigonodespota ፲.....	B. 1. b.) (Pschent Iouiale).

♀♀ Lat. A. Lin. 2. Lat. B. Lin. 3.

Oecodespota ♀.....	A. 2. a. b. c. d. Nomina canopica.
Trigonodespota ♂.....	A. 2. a. b. c. d. Mars flagellifer.
(Oecodespota ♀.....	B. 3. c.) (Ibicephalus Esmunus).
(Trigonodespota ♂.....	B. 3. a.) (Phtha).
(Oecodespota ♀.....	D. 1. a.) (Accipiter Horus).
(Trigonodespota ♂.....	D. 1. b.) (Phtha).

⊟ Lat. C. Lin. 2.

Oecodespota ♀.....	e. Horus Hieracocephalus.
Trigonodespota ☽.....	a. Crocodilocephalus.

m Lat. B. Lin. 3.

Oecodespota ♂.....	a. Phtha.
Trigonodespota ♀ ♀.....	a. Hori et Isidis nomen.

x Lat. D. Lin. 3. Lat. C. Lin. 3.

Oecodespota ♀.....	D. 3. b. Arcns et sagitta, sagittatio.
Trigonodespota ♀.....	D. 3. c. Sate Rhea Nemesis.
(Oecodespota ♀.....	C. 3. a.) (Osiridis nomen, Nilometrium).
(Trigonodespota ♀.....	C. 3. c. d.) (Sate Isis).

x Lat. A. Lin. 3.

Oecodespota ♀.....	b. d. Anus Rhea.
Trigonodespota ♂.....	a. c. Bellona, Vasa Martialis.

m Lat. C. Lin. 2. 3. Lat. B. Lin. 2.

Oecodespota ♀.....	C. 2. a. 3. c. Crocodilocephalus, Sate.
Trigonodespota ♀ ♀.....	C. 2. c. e. 3. a. Iupiter phallicus palmifer, Nilometrium.
(Oecodespota ♀.....	B. 2. f.) (Rhea Aso.)
(Trigonodespota ♀ ♀.....	B. 2. a. d.) (Iupiter sacerdos, Hieracocephalus.)

x Lat. C. Lin. 1. Lin. 2. Lat. B. Lin. 2.

Oecodespota ♀.....	C. 1. a. c. Batrachocephalus.
Trigonodespota ♂.....	C. 1. b. d. Aspidicephala.
(Oecodespota ♀.....	B. a. C. 2. c. d.) (Osiris. Folia palmae et Iupiter phallicus.)
(Trigonodespota ♂ ♀ ..	B. 2. b. c. d. C. 2. c.) (Isis. Horus. Phtha flagellifer, Socharis.)

Quod loca planetarum attinet, tum in uniuersum, tum in specie minora, haec inuenimus.

$\odot$ (D. 2 g.) locus = Ω gradus 4^{ns} ($4^{\circ} 30' 30''$)
Zodiaci partes. Inscriptionis loci.

Domus $\odot$ (Ω)	D. 2. f. Zom Hercules.
Trigonum Δ ($\Omega \varnothing \gamma$)	e. Iupiter Amun.
Adspectu $\triangle$ cum $\square$ (γ)	D. 2. g. col. 1. d. Scarabaeus.
♂ ($\oplus$)	col. 3. b. Neith Bellona.
Adspectu $\square$ cum $\square$ ($\approx$)	D. 2. g. col. C. 2. a. b. Crocodilocephalus et Nemesia.
-	col. B. 2. e. Pennae struthionis.
Coniunctione cum γ (Ω)	D. 2. a. b. c. d. accipiter.
Decuria $\square$ ($\Omega 0^\circ - 10^\circ$)	d. Auis Saturnia.
Horion Δ ($0^\circ - 6^\circ$)	c. Pschent Iouiale.
Dodecatemorion γ ($2^\circ 30' - 5^\circ 0'$)	b. Accipiter discophorus.
Moera $\square$ ($3^\circ 0' - 4^\circ 0'$)	a. Discus lunaris.
Post Moeram tertiam ($\Omega 3^\circ 30'$)	D; 2 (a. b. c. d.) e. f.

Δ (D. 1. d.) locus = γ gradus 20^{mus} ($0^{\circ} 20' 0''$).

Domus Δ ($\gamma \text{ m}$)	D. 1. b. Phtha.
Trigonum $\odot$ ($\gamma \Omega \oplus$)	D. 1. a. Nilometrium et accipiter.

Zodiaci partes.

- Adspectu Δ cum $\wp$ (Ω)
 Adspectu Δ cum $\odot$ et σ ($\Omega \mp$)
 Decuria $\odot$ ($10^\circ - 20^\circ$)
 Horion σ ($20^\circ - 25^\circ$)
 Dodecatemorion σ ($17^\circ 30' - 20^\circ$)
 Moera $\wp$ ($19^\circ 0' - 20^\circ 0'$)

$\wp$ (B. 1. c. d; D. 2. a. b. c. d; C. 2. d.) *locus* = Ω gradus 28^{mus} ($4^\circ 27^\circ 30'$).

- Oecodespota $\odot$ (Ω)
 Trigonum $\wp$ ($\Omega \mp \vee$)
 Adspectu $\Delta \wp$ (in $\vee$)
      $\Delta \sigma$ (in $\mp$)
 Adspectu $\square \wp$ (in $\wp\wp$)
 Decuria σ ($20^\circ - 30^\circ$)
 Horion σ ($24^\circ - 30^\circ$)
 Dodecatemorion $\wp$ ($25^\circ - 27^\circ 30'$)
 Moera σ (28°)
 Gradus duos a fine Ω ($27^\circ 30'$)

$\wp$ (D. 1. c.; 2. a; B. 3. d. e. f. g.) *locus* = $\wp$ gradus 1^{mus} ($5^\circ 0^\circ 30'$ aut $5^\circ 0^\circ 0'$).

Partim: Domus $\wp$ ($\wp \square$)

- Trigonum σ ($\wp \wp \wp$)
 Tetragonum $\wp$ ($\wp \mp \times \square$)
 Adspectu $\square \sigma$ (in $\mp$)
      $\wp$ (in $\times$)
      $\wp$ (in $\times$)

Partim: Domus $\odot$ (Ω)

- Trigonum $\sigma \wp$ ($\Omega \mp \vee$)
 Adspectu $\Delta \sigma$ (in $\mp$)
 Adspectu $\Delta \wp$ (in $\vee$)

- Inter fines Signorum Ω et $\wp$
 Initio $\wp$ (0°) post gradum nullum
 Decuria $\odot$ ($0^\circ - 10^\circ$)?
 Horion $\wp$ ($0^\circ - 8^\circ$)?
 Dodecatemorion $\wp$ ($0^\circ - 2^\circ 30'$)?
 Moera $\wp$ (0°)?

σ (D. 3. b. *Neitha*; C. 3. b; D. 2. d. *pyramis*) *locus* = σ gradus 27^{mus} ($8^\circ 26^\circ 30'$).

Domus $\wp$ ($\mp \times$)

Loci inscriptionis.

- D. 1. d. ($\wp$) col. D. 2. a. b. c. d. accipiter.
 D. 2. g. ($\odot$) D. 3. b. (σ).
 D. 1. c. accipiter. D. 1. e. Osiris.
 D. 1. e. Phtha.
 D. 1. f. Phtha.
 D. g. Sate.

- (Vid. $\odot$ loca) B. 1. a. Aelurocephalus.
 (Vid. supra $\odot$) B. 1. b. Pschent Iouiale.
 D. 2. b. col. D. 1. d.
 D. 2. b. col. D. 3. b.
 D. 2. b. col. C. 2. d; C. 2. d. col. B. 2. e.
 B. 1. e. Phtha sedens.
 B. 1. e. Idem pileatus, simul Decanus.
 B. 1. f. Pileus hamatus.
 B. 1. f. Corpus Phtha, vel Neithae, manibus pe-
     dibusque vnitis.
 B. 1; f. e.

- B. 3. c. Ibicephalus Esmunus.
 D. 1. a. Accipiter discophorus; D. 2. b.
 B. 3. a; D. 1. b. Phtha.
 B. 3. b. Sate Nemesis.
 B. 3. d. e. f. g. col. D. 3. b.
 D. 2. a; col. C. 2. d.
 D. 2. a; col. C. 2. b.
 D. 1. a; Accipiter aut Nilometrium.
 D. 2. f. Zom Hercules.
 D. 1. b. Phtha. D. 2. e. Amun.
 D. 1. c. col. D. 3. b.
 D. 2. a. col. D. 1. d.
 B. 3; D. 1. 2.
 B. 3. d. e. f. g. col. B. 1. al.
 D. 1. a. Nilometrium.
 D. 1. a. Accipiter.
 D. 1. a. Item.
 D. 1. a. It.

- D. 3. b. Sagittatio.
 C. 3. a. Osiridis nomen et Nilometrium.
 D. 2. e. Amun palmifer.

Zodiaci partes.

Trigonum	觜	($\nearrow \gamma \Omega$)
	♂	($\nwarrow \gamma \Omega$)
Tetragonum	♀	($\nearrow \times \square \mp$)
Adspectu	△	○ (in Ω)
	△	♀ (in Ω)
	△	♀ (in Ω)
	△	☽ (in γ)
Adspectu	□	觜 (in $\times$)
		♀ (in $\mp$)
Decuria	觜	($20^\circ - 30^\circ$)
Horion	♂	($25^\circ - 30^\circ$)
Dodecatemorion	♀	($25^\circ - 27^\circ 30'$)
Moera	☽	($\nearrow 27^\circ$)
Gradus tres ante $\nearrow$ finem		($26^\circ 30'$)

Loci inscriptionis.

D. 3. c.	Sate Rhea	D. 2. d. Auis	觜.
C. 3. c. d.	Sate Isis.		
D. 2. f.	Zom Hercules.		
C. 3. e. ss.	Phtha caluus.		
D. 3. a.	Hieracocephalus cum sceptro.		
D. 3. b. col.	D. 2. g.		
D. 3. b. col.	D. 1. c.		
D. 3. b. col.	D. 2. b.		
D. 3. b. col.	D. 1. d.		
D. 2. d.	pyramis, col.	C. 2. b.	
C. 3. b. col.	B. 3. d. e. f. g.		
D. 3. d.	Captiuus.		
D. 3. e.	Hippopotamus.		
D. 3. f.	Isis precans, pelle vulturis.		
D. 3. g.	Isis, vt praecedens.		
D. 3. c., (d, e)	(f, g).		

♀ (C. 2. d. *Palmae folia cum nomine Amun*) *locus* = $\times$ gradus 25^{tus} ($11^\circ 24^\circ 30'$).

Domus	觜	($\times \nearrow$)	C. 2. c. Iupiter palmifer, generator;
		(inter Signa verna)	(genitalibus insignis).
Trigonum	♀	($\times \mathfrak{D} \mp$)	C. 2. e. Horus Hieracocephalus.
Adspectu	□	♂ (in $\nearrow$)	C. 2. d. col. D. 2. d. Pyram.
	□	♀ (in $\mp$)	C. 2. d. col. D. 2. a.
Decuria	♂	($20^\circ - 30^\circ$)	C. 2. f. Phthas corpus manibus pedibusque adunitis.
Horion	♂	($19^\circ - 28^\circ$)	C. 2. f. Item.
Dodecatemorion	♀	($23^\circ 30' - 25^\circ$)	C. 2. f. Iouis caput capillatum.
Moera	♀	($\times 25^\circ$)	C. 2. f. Discus corniger et accipiter.
Gradus quinque a fine $\times$		($24^\circ 30'$)	C. fa; fb; fc; e; d.

觜 (C. 2. b. *Nemesis*; B. 2. e. *Leontocephala*) *locus* = $\mp$ gradus 29^{nus}, $\times$ gradus 1^{mus} ($11^\circ 0^\circ 0'$).

Partim: (indirectus) Domo觜 ($\approx \mathfrak{Z}$).

Trigoni ♀ ($\mp \square \mp$)

Adspectu	□	○ (in Ω)
	□	♀ (in Ω)
	□	♀ (in Ω)

Partim: Domo觜 verna ($\times \nearrow$)

Trigonum ♀ ♀ ($\times \mathfrak{D} \mp$)

Adspectu	□	♂ (in $\nearrow$)
	□	♀ (in $\mp$)

Inter fines Signorum $\times \mp$ ($\approx 29^\circ 60' = \times 0^\circ 0'$)

C. 2. a.	Crocodilocephalus.
B. 2. f.	Aso Rhea.
C. 2. e.	Horus Hieracocephalus.
B. 2. d.	Item.
C. 2. b;	B. 2. e; col. D. 2. g.
Item col.	D. 2. b.
Item col.	D. 2. a.
C. 2. c.	Inpiter generator.
B. 2. a.	Sacerdos Osiridis cum nomine.
C. 2. e.	Horus Hieracocephalus.
B. 2. d.	Item.
C. 2. b.	et B. 2. b. coll. D. 2. d; D. 3. b.
C. 2. b.	et B. 2. e. col. D. 2. a.
C. 2. a.	et c; B. 2. a et f; simulacra ♀ et觜.

Horoscopus (Lat. A. Lin. O.) locus = ≡ gradus ♀ oppositus (6° 20' 0').

Zodiaci partes.

Oecodespota ♀ (≡ ♀)	
Trigonodespota ♀ (≡ ≡ ≡ II)	
2 (≡ ≡ ≡ II)	
Tetragonodespota ⊖ (≡ ⊖ ♀ ⊖)	

Loci inscriptionis.

A. o. aa. Isis.
A. o. bb. Accipiter.
A. o. bb. Crux ansata.
A. o. bb. Pschent.
A. o. bb. Discus cum Kneph.

Quum tempore illo, quo obseruatio nostra astronomica institueretur, Signum ≡, siue accutius gradus ≡, ♀ (♀ 20°) oppositus, oriretur; quumque ⊖ tum in ♀ 4° versaretur: clarum est, obseruationem nostram pertinere ad meridiem. Quin vero meridies sit circiter culminante ⊖ quumque planetae obseruari consueerint occidente planeta primario (♀ 20°); claret, tempus obseruationis fuisse potius horam ante meridiem primam (h. 0 – 1 h et 4 min.). Sed nihil fere valet in chronologia discrimen adeo exiguum; quare sufficit computare obseruationem nostram pro meridie diei, seu initio diei astronomici. Itaque sequens tabula docet, obseruationem astronomicam in Monolitho Amosis hieroglyphica ratione consignatam significare

annum 1832 ante Christum, mensem Augustum, diem 14, horam nullam seu meridiem civilem.

Anno	⊖	⊕	♀	♂	♂	♀	⊕	⊖
1900 a. Ch.	8° 23' 22'	8° 25° 7'	9° 26° 37'	11° 23° 21'	3° 25° 51'	1° 29° 59'	7° 2° 59'	
60	0 0 27	1 10 44	1 14 26	6 11 32	10 25 1	0 21 46	0 14 7	
8	0 0 3	11 11 26	2 17 56	0 1 32	3 1 20	8 2 55	3 7 52	
Augusti d. 14	7 12 45	3 7 51	6 24 52	0 2 5	3 28 27	0 17 37	0 7 7	
Helioc.	4° 6' 37'	0° 25° 8'	8° 23° 51'	6° 8° 31'	9° 20° 39'	11° 13° 26'	11° 2° 33'	
Geocent.	Ω 6° 37'	∨ 25° 8'	mp 1° 55'	Ω 28° 25'	‡ 18° 20'	X 21° 55'	X 5° 35'	
Aegypt.	Ω 3° 30'	∨ 20° 0'	Ω 27° 30'	mp 0° 30'	‡ 26° 30'	X 21° 30'	X 0° 0'	

Quamquam hic differentia quaedam inter loca planetarum antiquitus obseruata atque tabulis La Landii computata obtinet; certum tamen est, per totam rerum gestarum historiam nullum esse tempus praeter dictum, quo planetarum constellatio similior locum habuerit.

IV. Conclusio.

Habes itaque, candide lector, monumentum astronomicum perantiquum, multo antiquius Graecorum Latinorumque obseruationibus, forte antiquissimum, quod nostro saeculo innotuerit. Argumentum enim Monolithi Parisini spectat ad annum 3663 ante hunc nostrum currentem. Quin anno proximo post Ch. 1832 monumentum nostrum pretiosissimum, quippe anno ante Ch. 1832 conscriptum, aget annum quasi iubilaeum, atque natalem 3664. In vniuersum quidem hicce libellus astronomicus Aegyptiorum lapideus non differt a superioribus. Simili enim modo Zodiaci signa describit per Oecodespotas et Trigonodespotas; simili modo Planetas depingit et ratione Trigonorum, Tetragonorum, et Hexagonorum componit; simili eorum loca deinceps innuit. Differt autem omnibus iis, quae breuitatis et spatiī augustiae caussa aut adhibenda aut vitanda essent.

Sic desunt nauiculae astronomicae atque vna aut duabus tantum personis exprimuntur Decuriae, Horia, Dodecatemoria, Moerae. In omnibus vero huius generis scriptis astronomicis quatuor potissimum Aegyptii studuerunt assequi, scilicet 1) vt Signa 12 Zodiaci ordine claro ac naturali inter se coniungerentur, veluti secundum Trientes seu tempestates, secundum Trigona atque Tetragna nec non Hexagona; deinde 2) vt Planetae disponerentur secundum adspectum Δ , 3) secundum adspectum $\square$ et denique 4) secundum adspectum $*$. Qua in re ita versati sunt, vt cum dominis certi cuiusdam Signi eos coniungerent signorum praepositos, qui planetam quendam secum haberent. Licet inde difficultas quaedam interpretanti nascatur; vidimus tamen, quam facile sit, planetarum longitudinem certis suis symbolis indicatam eruere. Qua de re inuentis his legibus nihil difficultatis habebit, alia eiusdem generis monumenta illustrare. Caeterum inscriptio nostra id peculiare habet, quod non instituta est, quum $\odot$ in γ esset, sed quum Δ in γ versaretur. Cuius rei ratio haud dubie latet in nomine regis, cuius annus natalis astronomice, hoc est secundum epochas anni magni, 9966 annis Aegyptiacis constantis, definiendus esset. Rex enim passim in Monolitho nominatus est Amosis, AMOC, AMOCE; hoc est, si vertas, *Luna genitus*. Hinc sane annus eius natalis potius Δ quam $\odot$ in γ , Zodiaci capite et Signo principali constituta indicari debuit. Quaeritur iam, vt ad chronogiam historiamque redeamus, quis ille Amosis sit, anno 1832 ante Ch. natus. Scilicet quum Sethos, dynastiae XIX. caput, natus esset anno 1631 ante Ch.; sequitur, regem nostrum Amosin referri debere ad dynastiā XVIII. Vtique omnes veteres historici duos reges Amoses in dyn. XVIII. recensent, alterum seniorem, dynast. XVIII. caput, quo regnante Moses ex Aegypto egressus est; alterum iuniorem regem dynast. XVIII. septimum, quem recentissimi Chronologi inde ab anno 1697 regnasse putarunt. At reges dynastiae XVIII. recensentur in monumento antiquissimo et grauissimo a *Bankesio* reperto, quod iani comparare debemus²¹⁾. Ibi quidem reperitur praenomen regis cuiusdam, cum praenomine regis nostri Amosis conueniens, loco quinto ante Ramessem, de cuius sarcophago et anno natali vidimus. Ergo hicce Amosis, anno 1832 natus, est Amosis Thuthmosis, rex septimus dynastiae XVIII., qui ergo non 1697 sed 1784 anno a. Ch. imperium suscepit. Profecto Manetho, Iulius Africanus, Eusebius, Iosephus totidem fere annos numerant ab Amosi II. vsque ad Ramessen et Sethum, quot inter natalem Amosis (1832.) atque Ramsis (1693.) et Sethi (1631.) elapsi sunt secundum obseruationes nostras astronomicas. De quibus quidem omnibus fusius infra dicemus. Ceterum, quum haec omnia mirum in modum inter se cohaereant; obseruare licet, quam recte nos in explicandis his scriptis astronomicis versati simus.

Restat demonstrare, Monolithum Amosis eadem planetarum et numinum Zodiacalium symbola continere, quae supra pro iisdem diis habuimus aliis in monumentis astronomicis. Quae noua sunt, * discernuntur.

21) *Burton* and *Wilkinson* Excerpta Hieroglyphica Cahirae edita Fasc. I., quo omnium accuratissima huius tabulae delineatio continetur. Champollion Lettre II. a. M. le Duc de Blacas. Tab. VI. Salt Essay on hieroglyphics. London 1825. Tab. I. Prokesch's Erinnerungen aus Aegypten. 1831. Vol. III. Tab. I., qua excerpta huius tabulae continentur.

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ☽	Leo Amun Hercules nudus. Accipiter Nilometrium * Aelurocephalus Ra Discus serpentifer	D. 2. g. D. 2. f. D. 1. a. D. 1. a. B. 1. a. A. 0. b.	Planeta in ♀ Oecodespota ♀ Trigonodespota ✕ Oecodesp. ♀ Trigonodespota ✕ Oecodespota ♀ simul ♀ Oecodespota ♀ Tetragonodespota ≈
Symbola ☿	Scarabaeus Isis Hedraphora et Naophora Isis pellem auis capite gerens Discus falcatus	D. 1. d. B. 2. b. c. C. 3. c. d. D. 3. g. D. 2. a.	Planeta in ✕ Trigonodespota ✕ simul Oecodespota ♂ Tetragonodespota ≈≈ Moera ♂ Moera ♀
Symbola ♀	Pileus hamatus Vertagus Anubis Ibicephalus Esmunus * Canopica nomina Accipiter Hieracocephalus Accipiter anthropocephalus Crux ansata	B. 1. f. A. 1. b. A. 1. c. B. 3. c. A. 2. a. b. c. d. D. 2. a. b. c. d. A. 0. bb. D. 1. a. A. 1. a. d. D. 3. a. C. 2. e. B. 1. c. d. C. 2. d. A. 0. bb.	Dodecatemorion ♀ Oecodespota vel Trigonodesp. □ Oecodesp. et Trigonodesp. □ Oecodespota ≈ Oecodespota ≈ Planeta in ♀ Trigonodespota ≈ Oecodespota ≈ Oecodespota vel Trigonod. □ Tetragonodespota ♂ Trigonodespota ≈≈ et ✕ Planeta in ♀ It. in ♀ Trigonodespota ≈
Symbola ♀	Accipiter Hieracocephalus Hieracocephalus rhabdophorus Isis discophora cornuta Discus cornutus Isis naophora et hedraphora * Aelurocephalus	D. 1. c. A. 1. a. d. C. 2. e.; B. 2. d. D. 3. a. B. 3. d. C. 2. f. A. o. aa. B. 1. a.	Planeta in ♀ Trigonodespota in □ Oecodesp. ≈ Trig. ♂ et ≈≈ Tetragonodespota ♂ Planeta in ≈ Moera ✕ Oecodespota ≈ Oecodespota ♀
Symbola ♂	Phtha Mumia Phtha caluus	C. 3. b. B. 3. a. D. 1. b.	Planeta in ♂ Oecodespota ≈ It. ✕

<i>Planetae</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ♂	Phtha manibus iniunctis, pas- sim pileatus Hippopot. captuum deuorans Neith Bellona Neith sceuariophora Vas altum Flagellum Aspidocephala Pileus rotundus * Pyramidion Tectum Ornamentum tergi	B. 1. b. B. 1. e. f. D. 1. e. f. C. 3. e. f. D. 3. e. D. 3. b. A. 3. a. c. A. 3. a. b. c. d. A. 2. a. b. c. d. C. 1. b. B. 1. e. D. 2. d. D. 1. a.; B. 3. a. D. 1. a.; B. 3. a.; D. 3. e. B. 1. e.	Trigonodespota ♀ Dec.; Hor. et Moera ♀ Horion et Dodecatemorion √ Tetragonodespota ≈ Horiocrator ♀ Planeta in ♀ Trigonodespota ♂ It. ♂ Trigonodespota ♪ Trigonodespota ✕ Horion vel Decuria ♀ Planeta in ♀ Trigonodespota ♜ et √ Tetragonodespota ib. vel sim- ples ♂ ornamentum
Symbola ♀	Pschent Pileus palmifer Amun Amun palmifer Osiris sacerdos Sacerdotis caput Arcus cum sagitta Batrachocephalus Amun * Amun phallicus Nilometrium Osiridis	B. 1. b. D. 2. c. A. a. bb. C. 2. c. d. D. 2. e. B. 2. a. C. 2. f. D. 3. b. C. 1. a. c. C. 2. c. C. 3. a.	Trigonodespota ♀ Horiocrator ♀ Trigonod. ≈ Planeta in ✕ et Oecodespota Trigonodespota ♀ Oecodespota ✕ Dodecatemorion ✕ Oecodespota ♀ Oecodespota ✕ Oecodespota ✕ Oecodespota ♀
Symbola ♀	Nemesis pterophora Sate pterophora Isis Sate Sate lotophora * Aso manu pectus pulsans * Item staurophora Leontocephala pterophora Auis Saturnia * Anus mammis pendulis Crocodilocephalus pileo pinnato Captiuus	C. 2. b. B. 3. b. C. 3. c. d. D. 3. c. D. 1. g. B. 2. f. B. 2. e. D. 2. d. A. 3. d. b. C. 2. a. D. 3. d.	Planeta in ≈ et ✕ Tetragonodespota ♪ Oecodespota ≈ Trigonodespota ♀ Moera √ Oecodespota ≈ Planeta in ✕ et ≈ Decanus ♀ Trigonodespota ♂ Oecodespota ≈ Decanus ♀

§. 9.

Classis II. Specimen II.

Mensa Isiaca, siue Tabula Bembina.

I. *Introductio.*

Inter artis Aegyptiacae monumenta haud dubie nullum tantam celebritatem sibi comparauit, tam vniuerse diuque notum, tot commentariis vastis expositum adeoque diuerse et, vti videtur, false explicitum fuit, quam Tabula Isiaca, siue Bembina. De habitu huius monumenti constat. Tabulae formam prae se fert, (long. ped. 3. Par., poll. 10., lin. 3.; larg. ped. 3., poll. 3. lin. 9.), duplo fere maioris tabula nostra lithographica, atque ex aere veterum constat. Per totam tabulam lineae subtiliter excisae et hinc argento replete apparent. Vocatur autem Isiaca Mensa secundum *Pignorium*, qui Mysteria Isidis in ea sibi inuenierat, atque Bembina a Cardinale *Bembo*, qui primus eam in lucem protraxit. Scilicet anno 1527 in direptione Romae Borboniana tabula haec in manus cuiusdam ferrarii incidit, a quo eam Petrus *Bembus* Cardinalis magno pretio redemit. Alii tradunt, *Paulum III. Papam* ipsum huic literarum fautori donasse tabulam dictam. Primus eam aere excussit *Aeneas Vicus*, Parmensis, anno 1559 Venetiae, quod folium ille prae-grande (11 fol. constans) Imperatori *Ferdinando* dedicauit. Secundum quod exemplum, valde a *Pignorio* laudatum, posteriora omnia, proxime *Pignorianum* quidem forma minori, transscripta fuerunt. Prodiit tamen anno 1600 aliud exemplum Venetiae a *Jacobo Franco* curatum, ex quo apparet, tum temporis tabulam Bembinam *Torquato*, filio *Petri Bembi*, pertinuisse. Teste *Montfaucon*, *Torquato* hanc tabulam vendidit post annum 1547 haud dubie Principi Mantuae. Certe postea hic Dnx tabulam Isiacam positam habuit in Museo suo. Ibidem eam inuenit *Pignorius* anno 1604, quum scriberet de hoc monumento pretioso. Etenim anno sequenti apparuit prima Tabulae Isiacae explicatio a *Pignorio* suscepta²²⁾. Quam Pignorii commentationem amplam (constat enim 86 paginis) recepit Herwart de Hohemburg in suum *Thesaurum Hieroglyphicorum*. Anno 1630, quum Mantua diriperetur, Tabula Isiaca disparuit, ita vt per multos annos nemo sciret eius fata. Postea reperta fuit Taurini, vbi etiamnum in Museo Vniuersitatis conseruatur. Subinde multi commentarii de Tabula Isiaca prodierunt, nunc sine tabula, nunc exemplo Pignoriani adjuncto, partim breuiores, partim prolixiores; de quibus memoranda sunt studia *Melchioris Guilandini*²³⁾, *Athanassii Kircheri*²⁴⁾, *Bernhardi de Montfaucon*²⁵⁾, *J. G. Keysleri*²⁶⁾, *P. E.*

22) *Vetustissimae Tabulae aeneae Explicatio* cet. auctore Laurentio Pignorio Patauno. Venetiis 1605. Editio noua apparuit Amstelodami 1670: Laurent. Pignorii Patau. Mensa Isiaca cum aliis. Accedit tabula literis instructa.

23) *Melch. Guilandini Commentarius de Papyro.*

24) *Oedipus Aegyptiacus*. Romae 1652.

25) *Antiquité expliquée* Tom. II. Part. II. pag. 332. Accedit tabula.

26) *Itinerar. Part. I.* pag. 194.

*Jablonskii*²⁷⁾, Comitis de *Caylus*²⁸⁾, Olai *Rudbekii*, *Herwarti*, *Bruckeri*, *Gronouii*, *Lessingii* aliorumque multorum²⁹⁾.

Quod argumentum Tabulae Isiacae attinet, maxime diuersas in partes abierunt. Plerique ratione philosophica, ac spirituali veluti immateriali hanc inscriptionem interpretari studuerunt, qua in re praeium habuerunt Platonem et Pythagoram, verbis quidem magniloquentibus et ideis transscendentalibus, sed parum materiae et veritatis continentibus. Quos recte *Pignorius* reprehendit (pag. 1.). Licet ipse viam minus lubricam ingredi suamque ignorantiam fateri mauerit; negari tamen nequit, ipsum quoque sensum inscriptionis minime tetigisse. Putat enim in ea mysteria Isidis doceri. *Continet*, inquit pag. 14. Am., *sacra haec Mensa Isidis praecipue Mysteria. Goropius, nimis reconditas origines sectatus, haec improbare videtur: at res ipsa loquitur. Ideo autem Isis in praearalto Solio Mensae umbilicum occupat.* Qui vero hic symbolis mysticis mysteria Isidis, hoc est physicalia ♂ et monotheismus, tradi possint, plane non video. Ceterum figura principalis in medio posita, non est ♂, vt cum Pignorio omnes ad hunc usque diem interpres putarunt, sed ♀ proxime. Exprimunt enim, vt infra videbimus, Horoscopum, domum ♀ in Trigono ♍. Praeterea Pignorius (pag. 2.) libere profitetur, inscriptionem hanc ita esse comparata, vt, quum per L et amplius annos haec siparia sibi explicari frustra peroptauerint philologiae amatores, se nihil explicare posse hanc tabulam. Itaque acquiescit in eo, quod figurarum nonnullarum significatus eruit, qua in re non minus falsus est.

Non magis intelligitur, qui *Melchior Guilandinus* eo adduci potuerit, vt putaret, tabula nostra *vix aliud, quam Aegyptiorum leges pandi*. Forte huic in mentem venit, Mosem leges descriptissime tabulis atque in nostra tabula, (media area in duas partes diuisa) totidem fere partes contineri, quot Moses leges conscripsit in tabulis sacris.

De mystica et singulari ratione *Kircheri*, scripta hieroglyphica interpretandi, quum satis iam perstricta fuerit, non opus est pluribus disserere.

Haud felicius argumentum Mensae Isiacae assecutus est *Herwart de Hohemburg*, qui tradidit, eam exprimere virtutes pyxidis nauticae (*exprimer les propriétés de la boussolle*).

Longe singularem sententiam de tabula Isiaca proposuit *Jablonskius* l. I., qui putauit, ea contineri Calendarium festorum Aegyptiacorum applicatum ad annos Romanos. *Cum fortuito*, inquit §. 3., *quopiam casu, quo euenire saepe solet, contigisset, vt primo in vnius, deinde etiam in alterius figurae absconditum sensum penetrarem et penetrasse me clare intelligerem, spem concepi fieri posse, vt ad intelligendum etiam reliqua aliquando peruenirem. Neque spes in universum me fecellit. Exhibit autem tabula nostra seriem ac ordinem Festorum in Aegypto per totum annum religiose celebratorum, ita vt causa etiam festiuae solemnitatis plerumque symbo-*

27) *Miscellanea Berolinens.* Tom. VI. p. 139—147. Tom. VII. p. 373. *Opuscula ed. I. G. Te Water Lugd. Bat. 1806.* Nonnulla repetit in Pantheo suo.

28) *Recueil d'Antiquités. Supplement Tom. VII. Par. 1767.* pag. 34—119. Accedit tabula.

29) Ol. Rudbek. *Atlantidis Part. II. c. 2.* Herwart. *Admiranda Ethn. Theol. myster. Monach.* 1626; Brucker. *Hist. Phil. Lib. II. c. 7:* Gronou. *Thes.* p. 1194; Lessing. *Collect. Berol.* 1790. 12. I. 422; Marsham. *Chr.* 1698; *Court de Gebelin;* Coll. *Voyage d'un François.* Par. 1769. Vol. I. p. 103. Millin *Reise durch Savoyen und Piemont.* e.l. Ring. B. I. p. 260.

lice adumbretur. Medium totius tabulae repraesentat nobis initium anni ciuilis seu ortum caniculae a quo Aegyptii verum suum annum auspicabantur. Scilicet recte Jablonskius obseruauit, tabulam nostram constare 12 partibus, quod eum induxit, vt crederet, agi de 12 mensibus. Non minus a vero aberrauit singulis inscriptionis partibus explicandis. Sic Horoscopum, partem tabulae medianam, quam Pignorius pro luna habuit, hic putat ortum caniculae significare. Oleum perderemus, totum commentarium Jablonskianum praelongum perlustrare.

Simillimam sententiam proposuit *Olaus Rudbekius* l. l., qui ipse Calendarium in Tabula Isiaca sibi inuenit.

Caylus, qui potius ad *Pignorii* sententiam adspirat, confitetur primum, tabulam Isiacam explicari non posse. *Mais je conviendrai*, inquit p. 34. 35. que rien n'est si difficile à expliquer qu'un monument Egyptien composé d'un si grand nombre de figures. Je ne me flatte assurément pas d'éclaircir un pareil monument. Infra tamen coniicit, Tabula Isiaca repraesentari cultum Aegyptiacum, quae memoria Isidi consecrata sit. *L'object*, inquit pag. 38., que je suppose à cette table, de conserver et de fixer le culte Egyptien, me paroit confirmé par l'examen des figures, dont elle est remplie. *Isis est la Divinité principale et l'object dominant de ce precieux reste de l'antiquité*, et l'on ne peut mettre en doute, qu'il ne lui soit consacré (pag. 47.). Qua in re Caylus non minus falsus est, quam in sequentibus. Quum enim carpat recentiores antiquarios (pag. 40.), qui omnes figuras viriles in monumentis Aegyptiacis obuias habeant pro Osiride, femineas pro Iside; opinatur potius, tabula Isiaca contineri sacerdotes atque personas priuatas ad cultum pertinentes, exceptis iis, qui (p. 43.) sedentes fingantur, quique significant numina Aegyptiorum partim maiora partim minora.

Ipse Champollion jun. a vero tabulae Isiaca argumento aberrauit. Recepit in Pantheon suum Aegyptiacum partim numina hac tabula obuia, partim iis simillima et idem significantia, quae ille non modo non pro astronomicis numinibus sumsit, sed ne quidem pro iis diis, quos Aegyptii certis nominibus vocarent. Accidit ei, quod omnibus fere mythologis vitio vertitur, vt Deos Deasque Aegyptiacas non astronomia ac religione naturali, sed philosophia definire studeret.

Quod tempus attinet, quo tabula Isiaca orta fuerit, non minus varias in partes archaeologi abierunt. *Pignorius* eiusque pedissequi fere omnes hoc monumentum antiquissimis temporibus, hoc est primis post Mosen saeculis adscripserunt. Primus omnium Iablonskius l. l. §. V. coniecit, Tabulam Isiacam esse multo senioris aetatis. Itaque putauit, eam pertinere ad aetatem M. Aurelii et Commodi, aut Caracallae (220. p. Ch.). *Caylus* vero, vel ipse non tutioribus argumentis innixus, coniecit, Tabulam Isiacam, licet in Aegypto fabricatam, esse ex aevo Caesaris, vel ex proxima ante eum aetate, primo ante Ch. saeculo (l. l. p. 36.) De quibus omnibus nunc rectius iudicabitur.

II. *Explicatio Tabulae Isiaceae.*

Quum superioribus ex inscriptionibus cognita sit ratio, qua Aegyptii astronomicas obseruationes annis principum natalibus institutas hieroglyphice consignauerint; haud facile negabitur, ex eodem genere esse Tabulam Isiacam. Si enim paullo accuratius in rem inquiras; videbis, vtique, quod iam obseruauit Iablonskius, partem tabulae interiorem 12 divisionibus constare, quae sunt

12 Zodiaci Signa. Media vndique pars, vt diximus, Horoscopum exprimit. Iam vero haec 12 Zodiaci Signa bis alio in loco repetuntur, nempe inscriptionibus lateralibus. Literae enim S T V X Y A B B 2. C D E F eadem Zodiaci Signa repraesentant, quae duobus in lateribus, oppositis quidem his, atque in parte tabulae principali cernuntur. Scilicet diuisio est, vel *initium finisque unius Zodiacalis Signi*, *vbi duae personae terga sibi monstrant*. Ex quo sequitur, singula quaeque Signa tribus personis, exceptis nonnullis, exprimi: Oecodespota, Trigonodespota et Tetragonodespota. Vbi plures inuenies personas, quam tres, ibi planeta versatur. Nimirum quemadmodum in Monolitho Amosis, ita et hic planetae personis pusillis significantur inter patronos Signorum positis. Quod Signorum ordinem attinet, clarum est, quum in media parte quaternae diuisiones sint tribus in Lineis horizontalibus, ternae vero in Lineis verticalibus quatuor, vt accedit in Monolitho Amosis (Tab. VII.); inde, inquam, cognoscitur, Signa Zodiaci secundum Trigona atque Tetragona, nec non secundum Tempestates siue Trientes composita esse. In lateribus vero habes ab altera parte Signa secundum Hexagona, ab altera secundum Trigona composita. Denique quum adspectus planetarum Δ $\square$ * in monumentis astronomicis notentur, vt vidimus; neque hoc mirum, parte tabulae nostrae media planetas ita denuo dispositos esse, vt eluceret, qui planetae essent tunc temporis eodem in Trigono aut Tetragono. De adspectu enim sextili agunt latera duo S-Y. A-F. Itaque, si breuiter repetere licet dicta, has leges obseruandas habemus, quo minus indolem et sensum Tabulae Isiacaee assequamur.

1) Parte Tabulae media continentur 12 Zodiaci Signa versibus horizontalibus ratione Quadrangulorum, verticalibus Triangulorum modo composita. Area VII, inter reliquas omnes media, Horoscopum indicat.

2) Lateribus S-Y; A-F. eadem sunt Signa Zodiaci 12 secundum Hexagona ordinata (γ II Ω ♀ ♀ cet.).

3) Latera G—I, K—R continent 12 Signa ratione Trigonali coniuncta (γ ♀ Ω cet.)

4) Quouis in Signo discernuntur Oecodespota, quippe loco medio constitutus, hinc Trigonodespota et Tetragonodespota vtrinque. Oecodespotam praecedit Trigonodespota, sequitur Tetragonodespota, exceptis iis locis in margine, quibus planetae longitudine accuratius definitur, aut symmetria obseruatur.

5) Vbi non nisi duae personae in uno Signo apparent, scilicet in lateribus, ex Signis appositis, proximum numen auxiliare petendum est. Quod breuitatis causa accidit.

6) Vbi plura numina in uno Signo quam tria cernuntur in fundo posita, planeta constitutus est, cuius locus aliis numinibus Decano, Horiocratore, Dodecatemorio et Moera accuratius definitur, cum quibus planeta coniunctus sit; vt reliquis in omnibus tabulis (IV. V. VI. VII.) vidimus.

7) Planetae exprimuntur personis pusillis mediis tabulae in partibus (I—XIII.), atque in lateribus indicantur symbolis sacris Oecodespota inferioribus dignitate, inter medios Signorum patronos positis. Quae Signa (I—XIII.) continent symbola planetarum nobiliora, ea ipsa sunt proprie a planetis occupata.

8) Quo loco planetarum adspectus Δ et $\square$ indicatur, ibi planetarum symbola inferioris dignitatis repetita cernuntur.

9) Iisdem in locis Oecodespotae et Trigonodespotae, cum quibus planetae proprie coniuncti sunt, aliis symbolis sacris inferioris dignitatis exprimuntur ad nouos Oecodespotas et Trigonodespotas applicatis, proprie cum planeta coniunctos.

10) Quum locus planetae accuratius describitur; Oecodespota, Trigonodespota et Tetragonodespota adhibentur etiam ad Decuriam, Horion, Dodecatemorion et Moeram indicandas, in quibus planeta constitutus sit. Hinc symbolum post planetam positum indicat Moeram cum planeta coniunctam. Alias ultima figura post personas ad idem Signum pertinentes significat Moeram cum planeta coniunctam.

11) Ceterum eaedem leges, ad quas reliquias inscriptiones Aegyptiorum astronomicas explicui-
mus, etiam de hac tabula valent.

12) Planetae pariter atque numina Zodiacalia iis personis rebusque sacris exprimuntur, qui-
bus reliquis in scriptis astronomicis eadem vidimus significata.

Iam non arduum erit, de singulis Tabulae Isiacae partibus indicare. Itaque agamus primum
de 12 Signis eorumque praepositis, bis repetitis, qui numerus est 36 Decuriarum.

m (*Dom. ♂*, $\Delta \text{♀}$ (♀) ♂ , $\square \text{♀} \text{♂}$) *X. M. E.*

Facillime omnium cognoscitur ♂ domus. Apparet enim Phtha (X. b.), vt constanter (Tab. VI. A.), pedibus manibusque iuuctis et quidem, vt in Monolitho Amosis Parisino (Tab. VII. B. 3.), intra parietes positus. Trigonodespota ex lege IV. est ♀ (X. c.), accipitre insignis, Hebe Aegyptiaca seruens; Tetragonodespota, corona nota (Tab. II. no. II. 2), aut iterum ♀, aut ♂ natura similis, cum Meisi (♂ ♀). Eandem ♂ domum habes M. cum Oecodespota, vasculo ♂ (Tab. VII. A. 3.) et olea (p. 195.) expresso, Trigonodespota ♂ Phtha caluus, eodem vasculo ♂ insigni (M. c.), et Tetragonodespota ♂, Apide, Meisi in cornibus et vulturis pelle expresso (M. a.). Huc facit forte, quod testatur Herodotus, Apidem aquilae, hoc est vulturis, maculam in tergo habuisse. Denique m repraesentatur Lin. E. per Oecodespotam arietem ♂ (c.), Trigonodespotam ♂ (Tab. VII. D. 2.), Pyramidophorum (a), cui $\pi\tau\alpha$ adscriptum est, atque Tetragonodespotam ♂, item vasculum ♂ (d.). Altera ♂ Domus (v) alias habet Trigonodespotas et Tetragonodespotas.

Ω (*Dom. ☽*, $\Delta \odot \text{♀}$ (♂) ☽ , $\square \text{☽} \text{♂}$) *XIII. A. G.*

Non minus, quam ♂ (m), domus ☽ clara est, quippe item aediculi specie distincta. Notissimum est ☽ Oecodespotae symbolum Leontocephale (Tab. V. T. 20.). Trigonodespota ex lege IV. est persona Oecodespotam praecedens, quippe ☽, pennis struthionis (Tab. VII. B. 2.) insignis (b), Tetragonodespota ♂, vt hanus (Tab. VI. J. 10.) testatur (b). De reliquis personis, quippe planetis infra. Iisdem personis Signum Ω exprimitur A. per Oecodespotam ☽ Leonem (e), Trigonodespotam (Tab. V. Q. 11.) ☽ oculum (g.) et Tetragonodespotam ♀ ♂ Phtha caluum cornibus hircinis (g. h.). Denique G. eadem tradit, nempe Oecodespotam ☽ per leonem hieracocephalum (a), Trigonodespotam ☽ Leonem (a), vt supra, atque Tetragonodespotam ♂ oleam, pyramidion et hamos (c.), vel Phtha caluum (c.). De reliquis Lin. A et G. personis, quae significant Decuriam, Horion, Dodecatemorion et Moeram, in quibus planeta (XIII. a.) versatur, infra accuratius. Iam vides, media inscriptionis nostrae in parte linea ultima (X. XI. XII. XIII.) contineri Signa eiusdem Tetragoni. Nam m et Ω sunt $\square$ adspectu.

ꝝ (Dom. ♀, Δ ♀ ♂ ☽, □ ☽ ♂ ☽) XII. O. C.

Oecodespota ꝝ quippe ♀ appetet in Area XII. c. solemni suo habitu, Hieracocephalus (Tab. VII. C. 2. e.). Tetragonodespota, ex lege IV. sequens Oecodespotam, Isis ♀ (XII. d.) cognoscitur e cornibus bubulis (Tab. IV. B. 36.) atque vulturis pelle (Tab. VII. D. 3. g.) in capite, symbolis Isidis Oecodespotae ☉ (VII.). Trigonodespota est Isis ♀, caput Veneris (V. b.) et sacellum ferens, cum pelle pantherae (p. 195). Eandem Domum ♀ describit nauis Lin. O. per Oecodespotam ♀ (a), caput accipitris, et Trigonodespotam ♀ (a), Meisi serpentem et Tetragonodespotam ♂ (a) pileum Martialem (Tab. VII. D. 1.). Denique C. similiter ꝝ indicat Oecodespotam ♀ (a), capite accipitris, Trigonodespotam ♀ (a), Meisi; atque Tetragonodespotam ♂ (b. d.) lanceis (Tab. VI. E. 7.). Ceterum his nauiculis vehuntur duo planetae, de quibus infra. Itaque iam habemus Signum ꝝ, quum altera ♀ Domus alios contineat Trigonodespotas et Tetragonodespotas, quod a Ω et M ratione □ adspicitur.

ꝝ (Dom. ♂, Δ ♂ ፲ ♀, □ ☽ ♀ ♂,) XI. R. B 2.

Quum de Tetragono hac in linea descripto (ꝝ Ω M ☻) supersit solus ☻; sequitur, huius Signi praepositos area XI. exponi. Sane Oecodespota ♂ cognoscitur pennis struthionis (Tab. VII. B. 2.) et veste stellata, Veneri Vraniae, Nephthi propria (b.). Trigonodespota, quippe Oecodespotam ex lege IV. praecedens, est ፲ (c.), Rex Pschento insignis (Tab. VII. B. 1. D. 2.), atque Tetragonodespota ♂ (a), caluo capite, vt X. b., atque lorica insignis Zom Hercules (Tab. VII. D. 2.). Idem signum exprimitur B. 2. per sphingem (d.) Oecodespotam (Tab. IV. F.), ranam (c.) Trigonodespotam (Tab. II. 2.), et Phtha calum ♂ falcesque ☽ (f.) Tetragonodespotas (Tab. IV. G.). Ibidem penna struthionis (f.) Trigonodespotam ♂ significat. Denique Lin. R. idem signum habes, Oecodespotam ♂ (b.) scarabaeum anthropocephalum, ceu leonem anthropocephalum, aut tabulam libatoriam; Trigonodespotam ♀ (d.) vertagum (Tab. IV. B.), Tetragonodespotam ♂ Phtha calum (a) atque Hexagonodespotam ☉ (e) oculum (Tab. V. Q. 11.). Itaque habemus Quadrangulum Zodiaci, nimirum Signa ꝝ Ω M ☻.

ꝝ (Dom. ♂, Δ ♂ ♂ ፲ ☽, □ ☽ ፲ ♂) IX. J. X.

Quum ergo constet de primo Tetragono (ꝝ Ω M ☻), quunque Signa his Signis superiora quaterna ad idem ipsa Trigonom pertinere debeant; facile erit, praefinire reliquarum arearum significatum. Itaque videamus primum de Trigonis, quae a Tetragono innuento dependent. Quum XIII. contineat Ω; sequitur, proximum eiusdem Trigoni (XIII. IX. IV.) aream (IX.) valere aut ꝝ, aut ☽. Vtique Oecodespota (IX. c.) exprimitur duobus hamis, ♂ symbolis, vt J. g. G. b. M. b. et alias. Trigonodespota et Tetragonodespota ♂ sunt Neithae simulacula, hamum ♂ manibus, oleam (p. 196. col. G. b.; A. f.; M. b.) et duas pennas ♂ in capite gestantis. De reliquis figuris, quippe planetis, infra. Idem Signum habes in latere (X) cum Oecodespota ♂, scorpione (p. 197.) anthropocephalo (d), cum Trigonodespota ♂ (e), sphinge (Tab. IV. G.) et Tetragonodespota ♂ (e), hasta (Tab. VI. E. 7.). De reliquis infra. Memorandum vero, Signa ꝝ et M in lateribus transposita esse planetarum gratia. Nam Lin. X. per scorponem proprie significat Signum M, improprie ꝝ. Contra Lin. E. per arietem proprie significat Signum ꝝ, improprie M. Quod infra

illustrabitur. Denique iidem γ patroni exprimuntur Lin. J. h. vulture (Tab. IV. D.) Trigonodes-pota h , hamis (g.) vti IX. c, Oecodespota σ , vasculo σ (g.) Tetragonodespota (Tab. VII. A. 3.). Reliquae imagines significant planetas partesque $\vee$ minores cum planetis coniunctas.

f (Dom. 4 , $\Delta \odot \text{h} \text{ 4}$, $\square \text{h} \sigma \text{ } \text{y}$) **IV. H. B. I.**

Quum restet tertium Signum huius Trigoni ($\Omega \vee \text{f}$), clarum est, Area IV. exprimi tria f numina principalia. Reuera f Oecodespota 4 , pileo singulari, vt III. b., cornibusque 4 hircinis insignitus, Trigonodespota 4 h (a), et Tetragonodespota h (c.) facile cognoscuntur e pileis pinnatis cornibusque hircinis. Eosdem praepositos f habes H, Oecodespotam (c) 4 ranam (B. c.), Trigonodespotam 4 σ Phtha cornibus hircinis (g.), Tetragonodespotam h y , accipitrem anthropocephalum (e.) cum h alis (Tab. VI. X.). Denique huc spectat Lin B. 1. cum f Oecodespota 4 rana (B. 2. c.), Trigonodespota σ capite tauri (b.) et Tetragonodespota h y , accipitre et alis (a). Licet tamen et vraeum 4 pro Oecodespota sumere.

Hactenus oinna bene inter se quadrant et concinna sunt; in reliquis autem locis Signa praeter ordinem paullulum disposita apparent, quod accedit planetarum caussa, ratione Trigonorum, Tetragonorum et Oppositionum disponendorum, vt in Monolitho Amosis (Tab. VII.). Itaque opus est, priusquam ad reliqua pergamus, de locis planetarum disquirere in vniuersum.

Facillime omnium ex lege VII. dignoscitur σ planeta, quippe, vt supra (X b.) et alias permultis in locis (Tab. VII. D. 1.), distinctus capite caluo, insignibus manuum, ornamento collari, scala pedibus manibusque adunitis. Ceterum vidimus, in Monolitho Parisino (Tab. VII. C. 2. b.) planetas corpore pusillo inter Signorum praepositos disponi. Quum vero σ positus sit inter dua Signa, vt Tab. VII. C. 2. b; clarum est, eum duobus in Signis sibi confinibus apparuisse, altero stationalem et regressuum, altero progressuum ac proprie obseruatum. Consistit vero σ sub initium Ω , quippe ad Leontocephalam (XIII. d.) conuersus, ex quo sequitur, σ versatum esse antea initio Ω , postea in fine D . Et hinc sane figurae σ (XIII. a.) superscriptum est Signum D (XIII. f.) cum D Oecodespota (fele) et σ Trigonodespota (instrumento σ), vt A. c.). Idem σ locus exprimitur G. Quum enim in G. quinque vel quatuor personae coniungantur; sequitur ex lege VI., ibi, quippe in Ω , vt vidimus, planetam versari. Iam quamvis finis sit Signi, vbi duae figurae terga sibi opposita habent, tamen leo (H. a.) proprie ad G, siue Ω pertinet. Scilicet leo cum lunae falcibus Oecodespotam D , praecedens spina Trigonodespotam indicant, quo in Signo σ versatur proprie. Itaque et hic, vt infra (XIII. a.), σ collocatur duobus in Signis, stationalis in Ω , directus in D . Quum igitur redeas ad huius Signi (Ω) dominos; appetat, symbola σ (G. b.), pyramidem cum olea significare σ planetam in Ω . Iam eundem locum σ in Ω et D tribuit A. Quum enim hoc Signum Ω significet, vt vidimus, atque pluribus imaginibus constet; colligitur, in eo σ versari. Reapse item tertio loco (A. f.) idem σ planetae symbolum, quippe olea reperitur. Quemadmodum vero infra (XIII. f.), ita et hic (A. b.) felis cum σ instrumento Signum D indicant, in quod σ ex Ω recedendo ingressus sit. Quas quidem ob caussas dubitari non poterit de loco σ antea in Ω , postea vero et proprie in D .

Non magis obscura est 4 planetae collocatio. Apparet enim 4 symbolum soleunne in γ (IX. a.) et quidem, vti σ , ipsius initio Signi. Idem 4 planeta appetat in γ (J. h.) sub initium

Signi, Discus a serpente Kneph circumdatus (p. 198.). Denique eodem spectat Pschent, ፲ symbolum, inter Υ praepositos (E. a.), item initio Signi. Quum enim in Signis vacuis nonnisi tres personae afferantur; hoc loco ፲ symbolum redundaret. Ceterum quum deus ille (E. a.) Phtha appelletur; absonum esset ፲ symbolum in eius capite. Itaque ፲ versatur in Υ.

Ibidem vero in Υ cernitur ♀ (IX. e.), specie Cynocephali discophori solemni (Tab. IV. A. 1.), et quidem in fine Signi. Idem locus ♀ assignatur Lat. Lin. X. Videbimus enim, ♀ per transpositionem venisse in alteram ♂ domum, quoniam figuris Υ proprie experimentibns Lin. E. iam ፲ longitudo accuratius indicanda erat. Sane ex eo, quod plures quam tria hic (X.) sunt numina, patet, ibi planetam accessisse. Qui planeta, quum dei vertagocipitis specie discoque distinguatur, sane est ♀. Etenim neque in Η ή (X. e.) neque in Υ aliquis ♀ dominus est. Denique eundem ♀ in Τ clare prodit Ibidis imago J. c. In Τ enim non est ♀ Oecodespota neque dominus Δ aut □. Ergo ♀ versatur in Τ.

Iam eodem in Signo apparet ή (IX. c.) specie laruae Typhonis terribilis, etiam ornamento capitinis singulari Typhonico insignitus. Quem ή locum in Τ etiam J indicat. Cernitur enim ibi (f.) solemne ή symbolum, penna struthionis duplex (Tab. VII. B. 2. e.). Denique eodem spectat haud dubie lotus pendulus E. b. (col. V. b.) inter praepositos Τ. Alioquin hoc numinis astronomici symbolum, quippe quartum, redundaret. Itaque ή versatur cum ፲ et ♀ in Τ.

Quum vero ♀, constans ☽ comes, sit in Τ, vt vidimus; hoc etiam perspicuum, ☽ aut eodem in Signo, aut proxinis ab utraque parte versari. Reapere eminet in Τ (IX. g.) imago Tauri Heliopolitani, seu Mnevis, ☽ consecrati, imago (p. 191.). Item Lin. J. a., ubi multa sunt Τ numina, leo hieracocephalus ☽ in Τ significat, atque Lin. O. d. exprimit ☽ plane eodem modo, quo Zodiacus Tentyriticus (Tab. IV. A. 4.), Sarcophagi Sethi et Ramsis et alia ☽ in Τ repraesentant, nimirum ariete plus vno capite, media in naui constitutum. Ceterum hicce ☽ locus in Τ confirmatur Horoscopo. Quum enim, vti videbimus, Horoscopus sit ☽ (Ar. VII.) atque Aegyptii occidente ☽ astra obseruare consueuerint; perspicuum est, ☽ versari debuisse in Signo ☽ opposito, hoc est in Τ. Itaque ☽ cum ♀, ፲, ή versatur in Τ.

Deinde, quum ☽ sit in Τ, quumque ♀ non multum a ☽ recedat; etiam hoc certum, ♀ in proximis a ☽ Signis hac nostra in tabula quaerendam esse. Utique ♀ symbolum, caput accipitrinis cum disco discum cornutum continente, apparet in Signo Χ (III.). Huius enim Signi Dominus est ፲, pileo suo palmifero solemni insignis (III. b.), Trigonodespota ♂ hamus (a) et ♀ discus cornutus (d.); Tetragonodespotae sunt ή et ♀ (a. d.) peniae struthionis et caput accipitrinis. Altera ፲ Domus (☽) exstat IV, vt vidimus, suis cum Oecodespota, Trigonodespotis et Tetragonodespotis. Eundem ♀ locum (Χ) describunt Linn. L. S. Apparet enim ♀ planeta L. a. accipitrinis capite falcato in medio Canopo expressus, ubi habes Oecodespotam ፲ ranam (b.), Trigonodespotam ♂ (c.) deum caluum pyramidophoron; Tetragonodespotas ή (a.) triclinium funerale cum sphinge, ♀ (a.) Canopica vasa. Item Lin. S. exprimi videtur ♀ planeta Meisi serpente (b.) cum Oecodespota ፲ (a. et c.) cornibus hircinis, Trigonodespota ♂ Phtha caluo (a.) atque ♀ Meisi (b.), Tetragonodespotae ♀ et ή (c.) accipitre hieracocephalo alato. Itaque ♀ est in Χ, quod conuenit ☽ loco in Τ.

Denique et ☽ planetae simulacula clarissime apparent in Area V et C., quippe taurus lunaris (Tab. IV. A. 5.) Apis. Et hic memorare iuuat, quotquot Tabulae Isiaca interpretationem suscep-
perunt, in eo omnes consentire, quod taurus hicce significet Apidem (☽), alter (IX.) Mneuin (○). Ipse Apis facile eo cognoscitur, quod ornamentum ☽ et ♀, caput Veneris in collo habet (XII. a.) maculisque a Mneui differt. Itaque ☽ versatur in Signo, V opposito. Signi enim, ☽ tenentis, Oecodespota (V. h.) est ♀, solemini suo symbolo (XII. a.), capite ornato naophoro expressa, cuni Trigonodespota ⚡ (V. a. c.), anibus et floribus loti; Tetragonodespota ♂ (V. b.), laqueo (p. 181.) significatis. Et hinc symbola ○ et ☽ in locis Tabulae sibi oppositis (IX. et V, O et C.) posita fuerunt. Eundem ☽ locum describunt latera. Habes enim Lin. C. Apidem (☽) in domo ♀, (capite accipitris), Trigono ⚡ (penna struthionis). Porro eadem Signa a ☽ (P. 2. d. et F. a.) occupata habes: Oecodespotam ♀ (P. 2. e.), discum cornutum, et (F. f.) discum cornutum in capite accipitris, Trigonodespotas ♀ (P. 2. d.) gruem, atque (F. e.) vas Canopicum, ⚡ (P. 2.) pennas struthionis, ȝ (P. 2. c.) sacerdotem cornibus hircinis; Tetragonodespotas ♂ (P. 2. c.) pyramidem, atque (F. c.) vas Martiale. His quidem in locis figura lunaee falcatae adiecta, vt diximus, plane-
tanar valet. Denique non minus clara est Isis ☽ in Horoscopo (VII. a.), cornibus bubulis, scara-
baeo et pelle vulturis insignita. Hic Oecodespotam vides denuo ♀ (b. c.) felem et discum cornu-
tum in capite accipitris, Trigonodespotam ♀ (d.) vas Canopicum, vt supra (F. f.) atque Tetra-
gonodespotam ♂ (VII. e.) spinam, vt alias (H. b.), quae numina solummodo ≈ Signum indicant.
Itaque ☽ versatur in ≈.

Iam haec habemus Signa cum septem planetis, scilicet:

V cum ○ (IX. J. E. O)	V cum ⚡ (IX. J. E.)	≈ cum ☽ (V. F. P. 2. C. VII.)
V cum ♀ (IX. J. X.)	○ cum ♂ (XIII. A. G.)	X cum ♀ (III. S. L.)
(fine)	(fine)	
V cum ȝ (IX. J. E.)	Ω cum ♂ (XIII. A. G.)	
(initio)	(initio)	

Quum vero planetae, quemadmodum in Monolitho Amosis, ita disponendi essent, vt appare-
rent eorum adspectus Δ, □, et Oppositio; videbinus, quomodo ordo Signorum genuinus secun-
dum Trigona et Tetragona in Tabula Isiaca, non quidem in lateribus (A—Y.), sed in media parte
(I—XIII.) passim mutari debuerit. Scilicet vidimus, infra expressa esse in Tabula Isiaca haec
vnius Tetragoni Signa: ȝ (X.), ≈ (XI.), ♀ (XII.) Ω (XIII.); in parte dextra vero haec vnius
Trigoni Signa: Ω (XIII.), V (IX.), ♂ (IV.). Quare Signa reliqua secundum Trigona et Tetra-
gona reliqua sic disponi debuissent:

I. X (ȝ)	II. □ (Ω)	III. ȝ (X)	IV. ♂
V. ≈ (≈)	VI. ≈ (II)	VIII. ȝ (ȝ)	IX. V
X. ȝ	XI. ≈	XII. ♀	XIII. Ω

Qui ordo gratia planetarum mutatus est ita, vt Signa vncinis inclusa substituerentur. Nimirum
datis planetarum locis dictis, inuicem sese adspiciunt ratione

Δ — 1) ○ V, ♂ Ω 2) ♀ V, ♂ Ω 3) ȝ V, ♂ Ω 4) ⚡ V, ♂ Ω 5) ♂ ≈, ♀ X.

□ — 1) ○ V, ☽ ≈, ♂ ȝ 2) ♀ V, ☽ ≈, ♂ ȝ 3) ȝ V, ☽ ≈, ♂ ☽ 4) ⚡ V, ☽ ≈, ♂ ☽.

ȝ — ○ V, ☽ ≈.

Hinc ergo primum ☽ ita collocari debuit, vt oppositio ☽ clare appareret. Quare ☽ atque ☾ non in area VI, sed area V, quippe ☽ opposita, collocatae sunt. Vidiimus autem, personas huius areae V. significare ☾. Eandem ob causam naues cum ☽ (O.) et ☽ (C.) sibi e diametro opposita sunt.

Porro, quum ♀ (in ♀) et ♂ (in ☽) essent in eodem Trigono, vterque planeta in tribus Signis, eadem linea verticali comprehensis, collocandus fuit. Hinc ♀ et ♀ non area I. poterant ponи; alioquin, quum ☽ depicta esset in area V., lector putasset, ♀ esse Δ adspectu ☽. Itaque ♀ et ♀, vt vidimus, aream III. lineae verticalis secundae occupant, quo in Trigono et ♂ (XII. b.) appetat, quippe in ☽ versans. Nimirum vas illud (col. E. d.; J. g.) ♂ planetam significat ex lege VII., in Domo ☽ scarabaei (XII. e.), Trigono ♂ vulturis (XII. g.), Tetragono ☽ 4 disci (XII. g.), ex lege VIII.

Itaque loco 4 poni debuit ♀, loco ☽ vero ☾, quae quidem Signa hinc venerant 4 in aream I., quoniam 4 est in eodem Trigono atque ☾ (V.), sub 4 (I.) posita; ☽ vero in aream VIII., quoniam ☽ ad ♀ Trigonum pertinet, quod ♀ Signum, vt vidimus, ♀ planetae caussa ex area I. in aream III. transponi debuit. Reuera area VIII. continet Oecodespotam ☽, scarabaeum in corona 5 (VIII. c.), cum ♂ Trigonodespota (VIII. b.) et Tetragonodespota 4 (VIII. e.) palmis. Areae I. vero Oecodespota (b.) ♀ cognoscitur ex habitu corporis inclinato (Tab. II. 1. 4), Trigonodespota ♂ (d.) Neitha ex pileo, Tetragonodespota (a) 4 5 ex corona et cornibus hircinis (col. IV. b.).

Iam vero ♀ etiam pulsus a ☽ alio loco ponendus erat, qui venit in aream II., loco □: et hinc denique Signum □ locum adhuc vacuum aream VI. occupare debuit. Reuera Oecodespota Signi ♀ (II. c.) est 5, eodem habitu atque 5 (Vrania) Oecodespota 3 (XI. b.) cum Trigonodespota ☽ ♂ (II. a.), Somo Hercule currente, et Tetragonodespota 5 (II. d.) pennis struthionis insignito. Oecodespota □ (VI. c.) est ♀, notissimus ille Ibicephalus, cum Trigonodespota (II. d.) 5 et Tetragonodespota 5 (II. a.), vt pennae struthionis testantur. Quod vero in aream II. venit ♀, in aream VI. vero □, huius rei caussa est, quod 3 et □, quippe eiusdem Trigoni Signa, inter se coniungenda erant.

Habes itaque sex Zodiaci Signa (I. II. III. V. VI. VIII.) planetarum gratia transposita, reliqua autem vere Trigonorum et Tetragonorum ordine disposita. Praeterea, qui numinum Zodiaca-
lium nostrorum insignia acrius persequi voluerit, inueniet, per totam Tabulam Bembinam genuinum ordinem Trigonorum et Tetragonorum seruatum, eumque certis symbolis licet obscurius indicatum esse. Grauius est, reliqua loca Signorum zodiacalium hac nostra tabula indicata demonstrare et reliquas planetarum inter se rationes eruere. Itaque superest, de reliquis planetarum locis primis, hinc de reliquo Signorum praesidis in lateribus disserere. Dictum autem est de symbolo ☽ Mneui (IX. g.), ♀ (IX. e.), 4 (IX. a.), 5 (IX. c.), ♂ (XIII. a.), ♀ (III. c.), ☽ (V. f.). Quaeritur quid reliqua planetarum symbola sibi velint (XIII. c., XII. b., VIII. d., VI. b., V. d., II. b., I. c.), quippe inter Signorum praesides disposita ex lege VI. Nimis vidimus, ♂ in ☽ fuisse in adspectu □ ☽ 5 4 ♀ (V), ♂ vero in ☽ in adspectu Δ eorundem planetarum, ♂ denique in ☽ in adspectu Δ ♀ (♀). Ratio quidem □ significatur, vt vidimus, Areis horizontalibus; Δ vero areis inter se verticalibus. Et primo quidem vidimus, ♀ (III. c.)

totumque X Signum positum esse area III., vt appareret, σ (XII. b.) in S , quum vterque planeta iam insit in areis inter se verticalibus, adspicere φ ratione Δ . Hinc, ne putas σ esse in γ , iuxta praepositos γ expressi sunt supra praepositi S , vt vidiinus. Porro area VIII. c., quae propria est D domus, continet σ symbolum vasculum (col. VI. b, E. d.), quod, quum eodem in versu cum φ (IX. e.) sit, ad φ spectat a σ in S ratione $\square$ adspectum. Item area VI. b. vasculum σ notum significat adspectum $\square$ σ in S et γ in γ (IX. a.). Deinde picus (V. d. p. 196), eodem versu horizontali positus, indicat σ (in S) et $\odot$ (in γ) adspectum $\square$. Oecodespota enim et reliqui praepositi areae V. etiam S , D Domum exprimunt. Sic et area VI., ne putas σ in II positum, habes Oecodespotam S D , caput Isidis cum Meisi D serpente. Denique et h adspicitur a σ ratione $\square$. Hinc h symbolum, penna struthionis, repetitum est XIII. c., quo in versu σ (XII. b.) exstat. Neue putas, h versari non in γ , vt supra (IX. c.), sed in Ω (XIII. d.); adest scarabaeus σ cum reliquis γ praepositis. Porro σ in Ω atque $\varphi \odot \gamma$ et h in γ sunt adspectu Δ . Hinc primo habes h (I. c.) orygem (p. 199.) eodem in versu verticali atque δ (V. d.). Neue putas h versari in mp , accesserunt hic symbola praepitorum γ , vt Oecodespotae σ ensis, seu culter. Porro symbolis σ (VI. b.) et φ (II. b.) indicatur vtriusque adspectus Δ . Neue putas, φ esse in Z , adest Oecodespota σ (II. e.) cum Trigonodespota h loto. Sic et VI. continet praepositos Ω , in quo δ versetur. Deinde symbolis $\odot$ leone (III. c.) et σ (VIII. d.) indicatur vtriusque adspectus Δ . Denique legitima ratione apparent γ (IX. a.) et σ (XIII. a.) in eodem Trigono. Simillimam planetarum dispositionem et repetitionem nouimus in Monolitho Amosis.

Iam satis de planetarum locis et adspectu in vniuersum. Hoc vnum tenendum, ne falsa planetarum loca inuenias, quum plura habeas planetae cuiusdam symbola pluraque Signa eundem planetarum continentia, primarium ac nobilius et insignius planetae symbolum verum eius locum indicare. Sic et Signorum praepositi figuris humanis vera Signorum loca indicant, eorum vero symbola inferioris conditionis innuunt Signa supposita et planetarum causa transposita. Superest, demonstrare accuratius reliqua Zodiaci Signa, ($\text{X} \triangle \text{II} \text{S} \text{mp} \text{Z}$) eorumque dominos cum in parte Tabulae Isiaceae interiori, tum in exterioribus potissimum. Supra enim satis dictum de $\gamma \varphi \Omega \text{mp} \text{Z}$.

$\text{X Dom. } \gamma, \Delta \delta \text{D}(\varphi) \varphi, \square \varphi \gamma \text{h}; IV, L, S.$

De huius Signi dominis, Oecodespota γ , Trigonodespota φ , Tetragonodespota h , supra iam dictum.

$\text{Z Dom. } \varphi, \Delta \text{h} \gamma \varphi, \square \gamma \sigma \odot; V, P 2, F, VII.$

Vt vidimus, Oecodespota φ est V. b., P. 2. e., F. f., VII. b. cum Trigonodespotis h et φ , Tetragonodespota σ .

$\text{II Dom. } \varphi, \Delta \text{h} \gamma \varphi, \square \text{h} \gamma \varphi; VI, Q, D.$

Oecodespota facile discernitur capite Ibis (VI. c.). Trigonodespota h (VI. d.) insigne habet pennas struthionis et ornamentum capitale h planetae (col. IX. c.), Tetragonodespota h item
P p

distinctus (VI. a.). Conueniunt cum his (D. c.) accipiter ♀ Oecodespota, hircus Mendesius ♀ (p. 194.) Trigonodespota (d) et Pterophorus ♂ (a) Tetragonodespota. Altero in margine (Q.) Oecodespota ♀ cynocephalus (b.), Trigonodespota ♀ Anubis (a) et Tetragonodespota ♂ lotus (c) facile distinguntur.

S Dom. ♀, Δ ♂ ♀ (♀) ♀, □ ፩ (♂) ♂ ⊖; **VIII, K, T.**

Oecodespota ♀, vt vidimus, solemni suo symbolo, scarabaeo, exprimitur (VIII. c.). Reliqua insignia spectant ad Oecodespotam genuinum huius loci (✉). Trigonodespota ♂ (VIII. b.) ex hasta, Tetragonodespota ፩ (VIII. e.) e foliis palmae oculoque cognoscuntur. Iisdem personis Signum ♀ exprimitur T per ♀ Oecodespotam, discum cornutum (b.), Trigonodespotam ♀ hieracocephalum (a) atque Tetragonodespotam ⊖, taurum Mneuin (d.). Denique K. eosdem ♀ praepositos continet, Oecodespotam (c.) Meisin serpentem, Trigonodespotam ♂ hamum (a), Tetragonodespotam ፩ regulum coronatum (a.). De ♂ planetae symbolo olea (d. col. p. 197.) diximus.

mp Dom. ♀, Δ ♀ ♂ ♀, □ ♂ ፩ ♀. **I. N. Y.**

Oecodespota (I. b.) cognoscitur ex inclinatione seruili (Tab. II. No. 1. mp II). Trigonodespota ♂ Bellona insignita est noto ♂ pileo. Tetragonodespota ♂ ፩ cognoscitur ex pileo pinnato cornibusque hircinis (col. IV. b. III. b.). Exprimit Y. eiusdem Signi Oecodespotam ♀ per deum (Tab. VII. D. 3. a.) sceptrum vel caduceum gestantem (a.), vel solum sceptrum; Trigonodespotam ♂ Hippopotamo (Tab. VII. D. 3. e.), Trigonodespotam ♂ per lotum (col. Ar. V.), aut arborem hiberno ac Typhonico frigore defoliatum. Denique easdem personas habes N Oecodespotam ♀ accipitrem anthropocephalum, Tetragonodespotam ♂ sphingem (Tab. IV. E. 32.) atque Trigonodespotam ♂ calum cum vasculo Martiali (M. d. col. Tab. VII. A. 3.), e Signo praecedente pertendum (lege V.).

Z Dom. ♂, Δ ♀ ♂ ♀, □ ⊖ ♂ ፩ **II. Lat. V. P. I.**

Oecodespota, vt vidimus, ♂ (II. c.) Vrania plane eodem modo exprimitur infra (XI. b.), excepto pelle. Trigonodespota ♂ est Som Hercules nudus (II. a. col. Tab. VII. D. 2. f.). Tetragonodespota ♂ facile cognoscitur e penna struthionis. Idem Signum habes cum Oecodespota suo ♂ (V. b.) loto, et Trigonodespota ♂ (a.) caluo Phtha et Tetragonodespota ♂ (c.) vulture (Tab. II. 1. Z). Denique P. I. exprimitur ♂ Oecodespota ♂ sphinge (a.), Trigonodespota ♀ hirco Chemmisensi (b. col. p. 195.), Tetragonodespota ፩ sacerdote cornuto (P. c.).

Quod denique Horoscopum attinet, vidimus, Domus Dominam esse ♀ disco cornuto, hieracocephalo et fele expressam (VII. a. b.), Trigonodespotam ♀ symbolo vasis canopici (VII. e.), Tetragonodespotam ♂ (VII. e.) spina. Eodem plane modo in latere (F) ≈ exprimitur. Ergo et hoc loco obseruatio planetarum locum habuit occidente Sole.

Quum tabula Isiaca permultis sane Deorum Dearumque figuris, animalibus aliisque planetarum et diuisionum Zodiacalium symbolis constet, opus est ante omnia totius Tabulae conspectum exhibere. Est autem haec Signorum series et indoles:

<i>Signa</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Oecodes-potae</i>	<i>Trigonodespotae</i>	<i>Tetragonodes-potae</i>	<i>Planetae</i>
Y	IX.	♂ b. d.	♂ a.	♂ e.	☿ c; ♀ a; ♀ e; ☽ g.
	J.	♂ h.	♂ i.	♂ g.	☽ a; ♀ c; ♀ h; ☿ f.
	E.	♂ c.	♂ a.	♂ d.	☽ c; ♀ a; ☿ b.
	O.	♂ b.	♂ a.	♂ d.	☽ d.
♀	XII.	♀ c.	♀ a.	♀ d.	
	O.	♀ a.	♀ aa.	♂ e. a.	
	C.	♀ a.	♀ aa.	♂ d.	
II	VI.	♀ c.	♀ ☿ d.	☽ a.	
	Q.	♀ b.	♀ a.	☽ c.	
	D.	♀ c.	♀ d.	☽ a.	
Φ	VIII.	☽ c.	♂ b.	♀ e.	♂ d.
	K.	☽ c.	♂ d.	♀ a.	♂ a.
	T.	☽ c.	♀ a.	☽ d.	♂ b.
Ω	XIII.	☽ d.	☽ b.	♂ e.	♂ a.
	A.	☽ e.	☽ g.	♂ h.	♂ f.
	G.	☽ a.	☽ a. H.	♂ c.	♂ b.
mp	I.	♀ b.	♂ d.	☽ ♀ a.	
	Y.	♀ a.	♂ c.	☽ d.	
	N.	♀ a.	♂ d. (M)	☽ c.	
¤	V.	♀ h.	☽ a. c.	♂ b.	☽ f.
	F.	♀ f.	♀ e.	♂ d.	☽ a.
	P. 2.	♀ e.	☽ ♀ e. d.	♂ c.	☽ d.
	C.	♀ a.	☽ ♀ a. d.	♂ cc.	☽ c.
	VII.	♀ b.	☽ ♀ c. d.	♂ e.	☽ a.
m	X.	♂ b.	♀ c.	☽ a.	
	X. Lat.	♂ d.	♀ a.	☽ c.	
	M.	♂ b.	(♀) ♂ d.	☽ a.	
‡	IV.	♀ b.	♀ ☿ a.	☽ c.	
	B. 1.	♀ a. c.	(♀) ♂ b.	☽ ♀ a.	
	H.	♀ c.	♀ ♂ g.	☽ ♀ e.	
λ	II.	☽ c.	♂ a.	☽ d.	
	V. Lat.	☽ b.	♂ a.	☽ c.	
	P. 1.	☽ a.	♀ b.	♀ c. P. 2.	
≋	XI.	☽ b.	♀ ☿ c. g.	♂ a.	
	B. 2.	☽ d.	♀ ☿ c. e. f.	♂ f.	
	R.	☽ c. b.	♀ ☿ d. e.	♂ a.	
*	III.	♀ b.	♂ ♀ a. d.	♀ et ☿ a. d.	♀ c.
	S.	♀ a.	♂ ♀ a. b.	♀ et ☿ c.	♀ b.
	L.	♀ b.	♂ c.	♀ et ☿ a.	♀ a.

Itaque ex his clarum est, quod praemonuimus, lateribus S Y, A T Signa 12 Zodiaci ordinata esse et coniuncta secundum Hexagona vel Triangula dimidiata; lateribus vero G I, K R ad rationem Triangularium. Prior ordo enim hic est:

I.) B. 1.	$\ddagger$	B. 2.	$\approx$	C. (Y) Q	D. $\square$	E. V	F. $\triangle$
				(Y $\square$ Q $\triangle$ $\ddagger$ $\approx$)			
II.)	S.	X	T.	ϖ	V. Z X. m Y. $\wp$ A. (Q) Y		
				(Y ϖ $\wp$ m Z X)			

Latera in partibus his quidem oppositis hunc ordinem sequuntur Trigonorum:

I. $\begin{cases} G. \Omega \\ H. \ddagger \\ I. Y \end{cases}$	IV. $\begin{cases} K. \varpi \\ L. X \\ M. m \end{cases}$	II. $\begin{cases} N. \wp \\ O. Y \\ P. 1. Z \end{cases}$	III. $\begin{cases} P. 2. \triangle \\ Q. \square \\ R. \approx \end{cases}$
(I. Y Q $\ddagger$)	II. Y $\wp$ Z	III. $\square$ $\triangle$ $\approx$	IV. ϖ m X)

Priori in tabula sola Signa Ω et Y , ordinem Signorum secundum Hexagona turbant, cuius rei ratio latet in $\odot$ (Lin. O.). Nimirum ϖ , quum opposita esset $\odot$, idque indicari deberet etiam in lateribus tabulae, ponenda erat in loco $\odot$ opposito (C., col. O.). Quum vero ϖ versaretur in $\triangle$, hoc vero Signum alias exponendum esset (F.) ad locum ϖ accuratius definiendum; auctor alteram φ Domum adhibuit, quo ϖ poneret, scilicet Y (Lin. C.). Itaque astronomus loco Ω , qui in area C. poni debuisse, posuit Y et vice versa. Praeterea in Signo Ω accuratius σ locus indicandus erat, qua de re alia symbola sacra praeter Dominos Domus, Trigoni et Tetragoni adscribi debebant. Hinc astronomus noster intactum relinquere debebat Signum Ω , atque vacuum Signum eligere, quo ϖ , oppositam $\odot$, poneret.

Nunc restat, vt accuratius de singulorum planetarum locis videamus. Nouimus enim, Aegyptios non solum Signa, in quibus planetae versarentur, indicasse, sed etiam minora Signorum segmenta, scilicet Decuriam, Horion, Dodecatemorion et Moeram. Qua in re non opus est in memoriam reuocare, Aegyptios personas astronomicas iam alio sensu adhibitas in certo quodam Signo denuo adhibere ad indicanda Decurias, Horia, Dodecatemoria et Moeras, quibuscum planetae coniuncti cernerentur. Ceterum tenendum, vt reliquis in scriptis astronomicis ex hoc genere, ita et hic singulis in locis longitudinem planetarum ita describi, vt partes maiores Signi praecedant minores (Dec. Hor. Dod. Moera), quatenus liceat per ordinem praefectorum Signi maximorum, atque ita vt ultima Signi figura Moeram cum planeta coniunctam denotet. Excipe Lin. J., vbi propter frequentiam planetarum in V, Moera sequitur planetam, atque planetae eo sese ordine excipiunt, quo ab initio Signi inde apparuerunt (v. leg. X.).

$\odot$ in Y IX; J; E.

De $\odot$ hoc Y in Signo tribus illis locis constituto satis dictum. Ingeniose vero locus $\odot$ ibidem accuratius definitur. Nimirum $\odot$ simulacrum taurus Mneuis (IX. g.) non inter reliquos V dominos positus cernitur, vt, excepta ϖ , in reliquis planetis collocandis obseruatum est, sed in alto ac summo huius Signi. Altitudo vero, siue Hypsoma V est gradus 19° . Sane Aegyptii, vt in Zodiaco Tentyriticō vidimus, obseruationes astronomicas instituerunt, quum $\odot$ esset vicinus suo

Hypsomati. Iam Moera $\vee$ 19na est $\odot$, quare in disco solari (IX. g.) cernitur $\odot$ serpens Meisi (col. V. f., J. e.). Quum vero $\odot$ est in $\vee$ 19°; versatur in Decuria $\odot$, ♀ Horio, ♂ Dodecatemorio. Quae personae profecto Lin. J. figuris proximis ibi $\odot$ symbolo (J. a.) indicantur. Habes enim viperam (b.) pro ♂ Dodecatemorio. Ibidem (c.) pro ♀ Horio, Meisi (e) pro $\odot$, Moera (col. K. c.), denique leonem (a.) ex lege X. pro $\odot$ Decuria.

γ in γ . IX. a; J. h; E. a.

Vidimus iamiam, γ dictis in locis de consilio sub initium γ esse positum. Iam post γ symbolum (J. h.) discum cum Kneph (col. XII. g. Tab. IV. Lin. F. 3.) appareat ♂ vasculum vel hamus (col. M. b.), quippe (ex lege X.) Moera ♂ sub γ initium (1°). Hinc γ versatur in Decuria ♂ (0°—10°), Horio γ (0°—6°), Dodecatemorio ♂ (0°—2° 30'). Quae numina iisdem symbolis circa γ symbolum (h.) exprimuntur, scilicet ♂ Decanus et Dodecatemorion vulture aut vasculo cum hamis, γ Horiorator disco et Kneph (J. h.). Idem locus γ tribuitur Lin. E. Ultimo enim in loco (a.) ex lege X. coniunctum cernit Pschent γ (Tab. IV. F. 34.) cum deo Phtha ♂, vt nomen adscriptum docet. Ibidem pyramis (a) Decuriam et Dodecatemorion ♂, aries Horion γ significant. Ergo longitudo γ est = γ 0° 30'.

β in γ . IX. c; J. f; XIII. c.

Quum β symbola larua Typhonica Lin. IX. c. inter γ (1°) et ♀ (e.), atque Lin. J. f. pennae struthionis inter γ (h.) et $\odot$ (19°) posita sint; quumque post β appareat ♀ Moera (J. e.) Meisi serpens (Tab. VI. E. 10.): sequitur, β aut in 3°, aut 10°, aut 17°, quae sunt ♀ Moerae, versari. Eadem ♀ Moera indicatur IX. c. et XIII. c. spatha (col. Ar. V. b. Tab. VII. D. 2. a.). Iam vero XIII. c., vbi pennam struthionis notare vidimus β , cum β coniunctae sunt partes γ (disci cum Kneph, col. J. h.) et ♂ (corporis Phtha capite lupino). Ergo β versatur in Moera ♀ prima (3°). Nam reliquae ♀ Moerae dictae non insunt simul γ et ♂ partibus in γ . Hinc itaque β versatur in Decuria ♂ (0°—10°) Phtha, Horio γ (0°—6°) disci cum Kneph, Dodecatemorio ♂ (0°—2° 30') capite lupino, Moera ♀ (3°). Reapse eaedem deinceps persona Lin. J. exprimuntur, scilicet Decanus ♂ (i) vulture, Horiorator γ (h.) disco cum Kneph, Dodecatemorion ♂ (g.) vasculo Martiali, Moera ♀ (e) Meisi serpente. Ergo longitudo β est = γ 2° 30'.

♀ in γ IX. e; J. c; Lat. X. a.

Quum ♀ in fine Signi positus sit (IX. e.), sed iuxta $\odot$ (J. c.); quumque coniungatur cum Moera β loti (J. d., col. Lat. V. b., Y. d.) atque sphingis (Lat. X. e; col. N. c; P. a.): statim sequitur, ♀ esse in Moera β tertia (20°). Quae Moera inest in Dodecatemorio ♂, Horio ♀, Decuria $\odot$. Utique haec numina iuxta ♀ prostant I. l., $\odot$ (Lat. X. a.) discus et (J. a.) leo, ♀ (J. b. aut c.) caput accipitris aut Ibis, (Lat. X. a.) vertagociput; ♂ (J. b.) vipera et (Lat. X. c., col. G. c. b.) spina. Ergo longitudo ♀ est = γ 19° 30'.

♂ in $\odot$ retrogradus XII. b; G. b; A. c. f.

Quum ♂ ex Ω , vt vidimus, recesserit in finem $\odot$, Sole in γ 19° versante; quumque coniunctus appareat cum Moera $\odot$ leonis (G. a.) et oculi (A. a.); claret, eum versari in 26° $\odot$.

- Quae Moera est in Dodecatemorio ♀, Horio ♂, Decuria ☽. Vtique ☽ valet (A. b. col. XIII. f.) felis, ♀ oculus (A. a. col. IV. b. Tab. IV. Lin. E. 4.), ♀ felis (A. b. col. VII. b). Ergo longitudo ♂ est = ☽ 25° 30'.

♀ in ♋ III. c; L. a; S. b.

Quum in L. et S. post ♀ discum in capite accipitris et Meisi serpentem vltimo loco collocata sint ♀ symbola vertagociput (L. a.) et accipiter anthropocephalus (S. c. col. Tab. IV. A. 6.); apparet, ♀ versari in ♀ Moera (v. lex X.). Iam vero cum ♀ symbolis coniuncta sunt ♂ (L. a.) sphingis effigies et (S. c.) alae. Quare, quum nulla ♋ Moera, ♀ addicta, contineatur a segmento huius Signi proprio ♂, praeter gradum 5^{num}, in oculos incurrit, ♀ tum temporis hoc in gradu ♋ apparuisse astronomo nostro. Hinc ♀ fuit in Dodecatemorio ♂ et Horio ♀. Profecto haec numina exprimuntur ♀ capite accipitris et Meisi serpente (L. a; S. b.), vt ipse planeta; ♂ vero vtroque in loco (L. c; S. a.) Phtha caluo. Ergo longitudo ♀ fuit = ♋ 4° 30'.

☽ in ♈ V.f; VII. a; P. 2. d; F. a.

His omnibus ex locis, quum vltimo loco sint ♀ symbola discus cornutus (col. III. c.) et cornua bubula, patet, ☽ coniunctam fuisse cum ♀ Moera. Qua cuin Moera arctissime cohaerent (VII. d; F. f.) symbola ♀ (vas Canopicum), ♂ (cornua hircina), ♂ (duae pennae Ibis). Iam nulla est Moera ♀ praeter gradum 29^{num} ≈ cum numinibus dictis coniuncta, quippe quae pertinet ad Dodecatemorion ♀, Horion ♂, Decuriam ♀. Easdem personas habes deinceps Lin. P. 2, nimiri Decuriam ♀ (c.) cornua hircina, Horion ♂ (c.) pyramidion, Dodecatemorion ♀ (d.) grueni, Moeram ♀ (e.) cornua bubula. Ergo longitudo ☽ tum temporis fuit = ≈ 28° 30'.

III. Computatio temporis.

Iuuabit ante omnia, quo tutius pergamus, varia inscriptionis nostrae testimonia de 7 planetarum locis colligere.

⊕ (IX g; Ja; Ec; O. d.) longitudo = √ gradus 19^{num} (0° 18° 30')

Zodiaci partes.

Loci inscriptionis.

Domus ♂ (Υ Μ)	IX. b. d. Hami.
Trigonum ♂ (Υ Θ Φ)	IX. b. Bellona Neitha.
Tetragonum ♂ (Υ Σ Σ Ζ)	IX. d. it.
Domus ♂ (Υ Μ)	J. g. Vas Martiale.
Trigonum ♂ (Υ Θ Φ)	J. h. Vultur.
Tetragonum ♂ (Υ Σ Σ Ζ)	J. f. Pennae struthionis.
Domus ♂ (Υ Μ)	E. c. Aries.
Trigonum ♂ (Υ Θ Φ)	E. b. Lotus.
[♂ ♀ (Υ Θ Φ)?]	[E. a. Phtha Jupiter.]
Tetragonuni ♂ (Υ Σ Σ Ζ)	E. d. Vas Martiale.
Adspectu Δ ♂ (Ω)	IX. g. Mneuis col. XIII. a. Phtha.
	III. c. Leo. col. XII. b. Vasculo ♂.
	J. a. Leo col. G. b. olea.

Zodiaci partes.

Adspectu	$\square \sigma^{\wedge}$ (Σ)	
	$\square \Delta$ (Δ)	
Oppositio	Δ (Δ)	
Decuria	⊖ (V 10°—20°)	
Horion	♀ (V 13°—20°)	
Dodecatemorion	♂ (17° 30'—20°)	
Moera	Δ (V 19°)	
Hypsoma	⊖ (V 19°, seu 0° 18° 30')	

Loci inscriptionis.

IX. g.	Mneuis col. VIII. d. Vas ♂.
IX. g.	Mneuis col. V. f. Apis.
IX. g.	col. V. f. Apis.
O. d.	Aries col. C. c. Apis.
J. b.	Caput accipitris aut leo.
J. c.	Ibis.
J. b.	Vipera.
J. e.	Meisi serpens.
IX. g.	Meisi in disco solari.
IX. g.	Mneuis in alto.

Δ (V. f; C. c; F. a; P. 2. d.) *longitude = Δ gradus 29^{mus} (6° 28° 30')*

Domus	♀ (Δ ♀)	
Trigonum	ḥ (Δ ≈ II)	
Tetragonum	σ (Δ Ζ V Σ)	
Domus	♀ (Δ ♀)	
Trigonum	ḥ ♀ (Δ ≈ II)	
Tetragonum	σ (Δ Ζ V Σ)	
Domus	♀ (Δ ♀)	
Trigonum	ḥ ♀ (Δ ≈ II)	
Tetragonum	σ et ⊖ (Δ Ζ V Σ)	
Adspectu	$\square \odot$ (V)	
	$\square \sigma^{\wedge}$ (Σ)	
	$\square \varphi$ (V)	
	$\square \beth$ (V)	
	$\square \hbar$ (V)	
Opposit.	⊖ (V)	
Decuria	beth (Δ 20°—30°)	
Horion	σ (Δ 28°—30°)	
Dodecatemorion	♀ (27° 30'—30°)	
Moera	♀ (Δ 29° seu 28° 30')	

V. b.	Caput ♀ Naophorae.
V. a. c.	Rhea anus, laquens.
V. b.	Laquei.
P. 2. d.	Discus cornutus.
P. 2. e. d.	Pennae struthionis et Grus.
P. 2. c.	Phtha, pyramis.
F. f.	Accipiter.
C. a.	Item caput accipitris.
F. a.	Cynocephalus.
C. a. d.	Penna struthionis, Harpocrates.
F. c.	Phtha, f. leo.
C. c.	Lanceae.
V. f.	Apis col. IX. g. Mneuis.
	VI. b. VIII. d. Vas σ.
	IX. e. Cynocephalus.
	IX. a. Rana.
	IX. c. Larua Typhonis.
	IX. g. Mneuis.
C. c.	Apis; col. O. d. Aries.
VII. e.	Cornua arietina.
F. e.	Cornua eadem P. 2. c. it.
VII. e., F. e.	pennae duae. C. c. Hastae.
F. e.	Vas canopicum, it. VII. e.
P. 2. d.	Grus. C. d. Iao.
F. a.	Cynocephalus.
P. 2. e.	Discus cornutus.
VII. e. F. e.	Accipiter vel discus cornutus.

♀ (IX. e; J. c; II. b; Lat. X. a.) *longitude = V gradus 20^{mus} (0° 19° 30')*

Domus	σ (V Η)	
Trigonum	σ (V Ζ Φ)	
Tetragonum	σ (vid. ⊖)	

IX. b. d.	Hami.
IX. b.	Bellona Neitha.
IX.	(vid. ⊖).

Zodiaci partes.

Domus ♂ (vid. ☽)
Trigonum ♀ ♂ (vid. ☽)
Tetragonum ♂ (vid. ☽) et ☽ ♀
Adspectus Δ ♂ (Ω)
□ ♂ (Σ)
□ ♀ (Δ)
Oppositio ♀ (Δ)
Finis V (15°—30°)
Decuria ☽ (V 10°—20°)
Horion ♀ (V 13°—21°)
Dodecatemorion ♂ (V 17° 30'—20°)
Moera ♀ (V 20°)

♀ (III. c; S. b; L. a.;) *longitudo* = ♀ *gradus* 5^{tus} (11° 4' 30')

Domus ♀ (X ♀)
Trigonum ♂ (X Σ m)
et ♀
Tetragonum ♀ ♀ ♀ (X □ η ♀)
Domus ♀ (X ♀)
Trigonum ♂ (X Σ m)
Tetragonum ♀ ♀ (X □ η ♀)
Domus ♀ (X ♀)
Trigonum ♂ ♀ (X Σ m)
Tetragonum ♀ (X □ η ♀)
Adspectus Δ ♂ (Σ)
Decuria ♀ (X 0°—10°)
Horion ♀ (X 0°—12°)
Dodecatemorion ♂ (X 2° 30'—5°)
Moera ♀ (X 5°)

♂ (Stationalis XIII. a; V. d; G. b; A. f; Proprie XII. b; VI. b; VIII. d; K. d; T. b.)
longitudo = Σ *gradus* 26^{tus} (3° 25' 30')

(Directus) Domo ♀ (Σ)
Trigono ♀ ♀ (Σ X m)
Tetragono ♂ (Σ V η Δ)
Domus ♀ (Σ)
Trigonum ♂ atque ♀ et ♀ (Σ X m)

Loci inscriptionis.

J. (vid. ☽) Lat. X. d. Scorpio, II. e. Aries.
J. (vid. ☽) Lat. X. e. Sphinx, II. e. Lotus.
J. (vid. ☽) Lat. X. c. Planta, II. f. Phoenix.
II. b. Cynocephalus col. VI. b. Vas ♂.
IX. e. Cynocephalus col. V. d. ausis ♂.
It. col. V. f. Apis.
IX. e. Cynocephalus col. V. f. Apis.
IX. e; J. e; col. IX. a; J. h. f.
J. a. Leo, Lat. X. a. Discus.
J. b. Accipiter Lat. X. a. Vertagociput.
J. b. Vipera Lat. X. c. Planta ♂.
J. d. Lotus. Lat. X. e. Sphinx.
III. b. Ammon rex.
III. e. d. Hamus Martialis, Spina.
Isis cornibus bubulis, Meisi.
III. a. Hebe cum Meisi, pennae struthionis.
L. b. Rana.
L. c. Phtha caluus cum vase ♂.
L. a. Vasa Canopica; Triclinium.
S. a. e. Cornua hircina.
S. b. a. Phtha, Meisi serpens.
S. c. Accipiter hieracocephalus.
III. c. discus cornutus in disco col. XII. b. Vase ♂.
L. a. Sphinx.
S. c.; III. c. alae ♀.
L. a. Caput accipitris.
S. b. Meisi.
L. c. Pyramis vel Phtha caluus.
S. c. a. Spina vel Phtha.
S. c. III. c. Accipiter hieracocephalus.
L. a. Vasa Canopica.

VIII. c. Scarabaeus It. XII. e.
VIII. e. Isis cornibus bubulis.
XII. c. Horus hieracocephalus. XII. a. Isis.
VIII. b. Insignia ♂ et vultur. It. XII.
K. c. Meisi.
T. c. Bnbula cornua cum disco.
XIII. f. Felis.
A. b. Felis.
XIII. f. Instrumentum ♂.

Zodiaci partes.

(*Directus*) Trigonum ♂ atque ♀ et ♀ (⌚ X m)

Tetragonum ☽ ፲ (⌚ V R ፲)

Adspectu △ ♀ (X)

Adspectu □ ⊖ (Y)

♀ (Y)

፲ (Y)

፲ (Y)

፲ (፲)

(*Stationalis*) Domo ☽ (Q)

et

(*retrogradus*) Trigono ፲ (Q P V)

Tetragono ♂ (Q M ≈ V)

Domo ☽ (Q)

Trigono ☽ (Q P V)

Tetragono ♂ (Q M ≈ V)

Domo ☽ (Q)

Trigono ☽ (Q P V)

Tetragono ♂ (Q M ≈ V)

Adspectu △ ☽ (V)

♀ (V)

፲ (V)

፲ (V)

(*Proprie in ☽*) Decuria ☽ (20°—30°)

Horion ፲ (20°—26°)

Dodecatemor. ♀ (25°—27° 30')

Moera ☽ (⌚ 26°)

Loci inscriptionis.

A. b. Item; K. a. Hamus.

A. d. Accipiter anthropocephalus.

G. a. Hieracocephalus.

T. d. Mneuis; A. a. Oculus.

K. a. Regulus.

VIII. d. XII. b. Vas ♂ col. III. c. discus ♀.

VIII. d. col. IX. g. Mneuis.

col. IX. e. Cynocephalus.

col. IX. a. Rana.

col. IX. c. Larua Typhonis et

XII. b. col. XIII. c. Penna struthionis.

VIII. d. col. V. f. Apis.

XIII. d. Leontocephala.

XIII. b. Insignia ፲. Pennae struthionis.

XIII. e. Insignia ♂. Hamus.

A. e. Leo.

A. g. Oculus ☽.

A. h. Phtha caluus.

G. a. Leo hieracocephalus.

G. (H. a.) Leo.

G. b. Hami ♂.

aut Phtha cum spinis G. c.

XIII. a. Phtha col. IX. g. Mneui.

VI. b. Vas Mart. col. II. b. Cynocephalus.

XIII. a. Phtha col. IX. a. Rana.

V. d. Auis Mart. col. I. c. Typhon. Oryx.

A. b. Felis.

T. c. Corniger discus.

K. c. Meisi serp.

A. a. Oculus; K. a. Regulus.

A. b. Felis.

K. c. Meisi.

A. a. Oculus; G. a. Leo; T. d. Mneuis; K. a. Rex.

፲ (IX. a.; I. h.; E. a.) *longitudo = V gradus 1^{mus} (0° 0' 30')*

Domus ♂ (V M)

Trigonum ♂ (V Q P)

Tetragonum ♂ (V ☽ ፲ R)

Domus ♂ (V M)

Trigonum ፲ ♂ (V Q P)

Tetragonum ♂ (V ☽ ፲ R)

Domus ♂ (V M)

Trigonum ♂ (V Q P)

Tetragonum ♂ (V ☽ ፲ R)

IX. b. d. Hami ♂.

(Cet. vide s. ☽).

J. g. Olea cum hamis.

(Cet. vide s. ☽).

E. c. Aries.

(Cet. vide s. ☽).

Zodiaci partes.

Adspectu $\Delta \sigma$ (Ω)	
Adspectu $\square \sigma$ (Ξ)	
Oppositio $\beth$ ($\pm$)	
Initio Υ ($0^\circ - 10^\circ$)	
Decuria σ ($0^\circ - 10^\circ$)	
Horion $\beth$ ($0^\circ - 6^\circ$)	
Dodecatemorion σ ($0^\circ - 2^\circ 30'$)	
Moera σ (1°)	
$\beth$ (<i>IX. c; XIII. c; J. f; E. b; I. c.</i>)	<i>longitudo = Υ gradus 3us ($0^\circ 2^\circ 30'$)</i>
Domus σ ($\Upsilon \eta$)	
Trigonum σ ($\Upsilon \Omega \beth$) et $\beth$ $\beth$	
Tetragonum σ ($\Upsilon \Xi \pm \beth$)	
Domus σ ($\Upsilon \eta$)	
Trigonum σ ($\Upsilon \Omega \beth$) et $\beth$ $\beth$	
Tetragonum σ ($\Upsilon \Xi \pm \beth$)	
Adspectus $\Delta \sigma$ (Ω)	
Adspectu $\square \sigma$ (Ξ)	
Adspectu $\square \beth$ ($\pm$)	
Oppositio $\beth$ ($\pm$)	
Decuria σ ($0^\circ - 10^\circ$)	
Horion $\beth$ ($0^\circ - 6^\circ$)	
Dodecatemorion σ ($0^\circ - 2^\circ 30'$)	
Moera φ ($\vee 6^\circ$).	

Loci inscriptionis.

IX. a. Rana col. XIII. a. Phtha.	
IX. a. Rana col. V. d. ausis σ .	
	col. V. f. Apis.
	col. IX. c. e.
E. a. Phtha; J. g. Vasa Mart.	
E. a. Pschent in capite Phtha, aut aries $\beth$.	
J. h. Discus cum serpente Kneph.	
E. a. Pyramidion, aut E. d. Vas Mart.	
E. d. Vasculum σ , aut E. a. Pyramidion.	
J. g. Hami Mart.	
IX. b. d. Hami XIII. d. Scarabaeus.	
(Cet. vid. s. $\odot$) XIII. d. Discus cum Kneph; b.	
	Struthionis pennae.
XIII. e. Phtha aut hamus Mart.	
J. g. Hami et vas Mart.; I. b. Mactator.	
(Cet. vid. s. $\odot$) I. a; Ammon Typhon.	
	I. d; Neitha cum pileo.
I. c. Oryx, vel gazella $\beth$, col. V. d. ausis σ .	
XIII. c. Penna struthionis col. XII. b. vas. σ .	
IX. c. Larua Typhon. col. V. f. Apide.	
IX. c. Larna Typh. col. V. h. caput Veneris cum	
templo.	
E. d. Vasculum Mart.	
XIII. c. Corpus Phtha. IX. c. Funis.	
J. g. Vas σ . Hami.	
XIII. c; IX. c; J. h. Disculi et	
Discus cum Kneph; E. c. Aries vel Pschent.	
XIII. c. Caput Inpi. J. g; XIII. c; Hami σ ;	
E. a. Phtha.	
XIII. c; IX. c. Instrumentum φ .	
J. e. Meisi serpens.	

Horoscopus = $\pm 20^\circ$.

Domus φ ($\pm \beth$)	VII. a. b. Isis et felis.
Trigonum φ ($\pm \beth \beth$)	VII. e. Vas Canopicum.
Tetragonum $\beth$ ($\pm \beth \Upsilon \Xi$)	VII. d. Leo.
Decuria $\beth$ ($20^\circ - 30^\circ$)	VII. e. Cornua hircina.
Horion σ ($28^\circ - 30^\circ$)	VII. e. Duae pennae Martiales.
Dodecatemorion φ ($27^\circ 30' - 30^\circ$)	VII. e. Vas Canopicum.
Moera φ ($28^\circ 30'$)	VII. d. Discus corniger aut Hieracocephalus (col. III. c.).

Iam vero haec talis, vel, si malueris, simillima constellatio locum habuit solunmodo:

anno 54 post Ch. n., Mense Aprili, die 11, hora diei astronomici 6, siue 6 post meridiem, vt sequens computatio licet perfunctoria clare docet:

Annus 54. p. Ch.	⊕	☽	☿	♀	♂	♃	♄	♁
Anno 0	9° 7' 55'	11° 21' 47'	8° 23' 59'	5° 28' 28'	6° 28' 12'	4° 29' 32'	2° 0' 0'	
40	0 0 19	8 27 10	0 29 37	0 7 41	3 6 40	4 14 31	4 9 24	
14	11 29 36	1 20 54	1 14 19	9 1 53	5 9 34	2 5 2	5 21 16	
Aprilis						0 7 28	0 3 0	
dies 11	3 9 34	8 10 49	1 23 19	5 11 49	1 22 55	0 0 54	0 0 22	
horae 6	0 0 14	0 3 18	0 1 1	0 0 24	0 0 6	0 0 1	0 0 $\frac{1}{2}$	
Heliac.	0° 17' 38'	6° 23' 58'	1° 2° 17'	8° 20' 16'	5° 7' 28'	11° 27' 30'	0° 5° 5'	
Geocent.	V 17° 38'	$\cong$ 23° 58'	V 24° 5'	X 4° 20'	Ω 1° 55'	V 1° 35'	V 6° 30'	
Aeg. obseru.	V 18° 30'	$\cong$ 28° 30'	Y 19° 30'	X 4° 30'	$\odot$ 25° 30'	V 0° 30'	V 2° 30'/*)	

IV. Conclusio.

Haec talis itaque antiquae obseruationis cum computatione nostra conuenientia clare docet Tabulam Isiacam non spectare ad tempora Mosis, neque ad aetatem Caracallae (220. p. Ch.), neque ad aetatem Iulii Caesaris; imo potius ad annum 54 post Christum natum. Caeterum nunc in oculos incurrit, Mensam Bembinam continere neque theosophiam gentilem, vt Kircherus voluit, neque mysteria Isidis, quod Pignorio placuit, neque Legislationem secundum Guilandinum, neque Calendarium vel Fastos Aegyptiaco-Romanos, neque Cultum Aegyptiacum, vt Caylus coniecit, neque doctrinam de acu magnetica; imo potius meras ac puras planetarum obseruationes, siue, quam nos dicimus, constellationem. Tradit haec enim inscriptio, quomodo 7 planetae certo quodam tempore inter stellas reliquas apparuerint.

Iam quaeritur, cuius rei caussa tam subtile et difficile, tamque artificiosum et pretiosum opus suscepturn sit. Scilicet, quum Tabula Isiaca eam aetatem redoleat, qua cultus Aegyptiacus in Italia et ipsa imperatorum in palatia propagari coepit; quumque personarum summarum et principium gratia planetae sub initium anni astronomici obseruari consueuerint; quum denique Tabula nostra, vt monumenta Aegyptiaca Pompeiis et Herculani reperta testantur, ipsum stylum Italianum prodat: sua sponte quasi in animum irruit coniicere, Mensam Isiacam, quae dicitur, natuitatem cuiusdam imperatoris Romani continere. Reapse anno 54 post Ch. natus est Romanorum imperator M. Vlpius Nerua Traianus cognomine Optimus, scilicet die 18 Septembris anni vrbis conditae 806, hoc est anni p. Ch. n. 54., Italicae in Hispania. Sic enim scriptores fide dignissimi tradunt. Quum Traianus anno v. c. 850. a. M. Cocceio Nerua adoptatus esset, post eius mortem 28 Ianuarii anno 851. V. C., hoc est anno 98 p. Ch. n. imperium suscepit cum vxore Plotina, cum qua regnauit 20 annos 11 menses vsque ad annum p. Ch. n. 118, diem Iulii 10 aut 12, quippe supremum, natus annos 62, menses 5, dies 17 aut 19. Regnauit autem Nerua II. siue Traianus tam bene et feliciter, vt viuus adhuc diuino honore haberetur cum vxore Plotina. In Neruae II. honorem, viuente eo, monumenta non pauca erecta esse vi-

*) Quum locus ♀ tabula nostra descriptus conueniat potius ♃ loco a nobis computato et vice versa; credo utrosque planetas, aut fortuito, quum in radiis ⊕ fere versarentur sibi vicini, aut de consilio inter se commutatos fuisse. Ceterum eo nihil mutatur tempus, quod Tabulae Isiacae adscriptissimus.

dentur. Beneuenti prope Neapolin etiamnum exstat arcus Triumphalis Neruae II. eretus. Huc spectat Columna Traiana. In insula Philarum, vrbe Ombi, Denderae aliisque in locis exstant monumenta cum Nomine Neruae Traiani ³⁰⁾). Quas quidem ob caussas vix negabitur, Tabulam Bembinam continere natuitatem imperatoris Neruae Traiani, vel potius, obseruationes astronomicas de septem planetis institutas sub initium anni astronomici, quo currente Nerna natus erat. Vidimus enim, etiam Zodiacum Tentyriticum continere constellationem Neronis sub anni eius initium obseruatam, quo currente Nero natus sit. Quae coniectura egregie confirmatur ipsis Tabulae Bembinae inscriptionibus. In vulgus enim constat, regum et imperatorum nomina ab Aegyptiis hieroglyphice scripta inclusa esse annulis sacris. Huius generis annulum habes in Area III. f. (Tab. VIII.) iuxta regis imaginem, quo hae literae continentur AVTKRTR NRVA, *Autocrator Nerua*. Significant enim A penna Ibidis, coturnix V, semicirculus orbis terrarum imago T, quadrans K, oculi caeci circuitus R, perdix T, Circellus solaris R. Sequuntur hinc lineola N, oculus caecus R, duo loti folia vel claustrum V atque orbis dimidiatus A. Quin imo, nomen Traiani infra sub brachio regis exprimi videtur ultimis signis: manu T, oculo caeco R, rota J, lineola N, area caua S. Sed haec minus clara sunt. Iam vero et imperatricis Plotinae nomen tabula Bembina continetur. Etenim annulum, vt supra, habes in Area I. a. iuxta Neithae simulacrum, cum literis PLATNA h. e. *Plotina*. Significant enim Quadratum P, oculus caecus L, penna Ibidis A, orbis dimidiatus T, vasculum rotundum N, atque orbis dimidiatus A. Sequentes literae, licet ΣΖΜΙ ρξων pronunciari possint, nimis obscurae sunt. Denique tertius annulus est in Area X. d., de quo praesente tabula iudicandum, vtrum Iuliae Sabinae neptis sororis Traiani, quippe sequenti imperatori maritatae viuente adhuc Traiano, an Marcianae, sororis Traiani, aut filiae imperatoris nomina contineat. Saltem rota S, serpens B, monile A, vasculum N, oculus A valent, quibus imaginibus nomen SBANA (Sabina) exprimi videtur. Quas quidem ob causas non improbable est, asseclas cultus Aegyptiaci Romanos hanc nostram Tabulam Traiano, quippe natuitatem ipsius, dono dedisse, qua imperatorem propter regnum suum vere iustum et propitium cum Ioue Osiride, vel ♀ planeta, vxorem Plotinam cum Minerua Neitha, vel ♂ feminino, denique Sabinam affinem Traiani cum Ganimeda vel Hebe Aegyptiaca Iside, seu ♀ feminino compararent. Ceterum monere iuuat, non vnicam hanc esse imperatorum Romanorum natuitatem, quae ad nostra tempora peruererit. Sic exempli gratia exstat numus ex aetate Antonini, quo constellatio huins imperatoris excusa cernitur ³¹⁾). De ipso imperatore Augusto constat, vt veteres narrant, eum natuitatem suam, qum nouisset propitiari, numis excudere et edere curasse.

Superest demonstrare, Tabulam Bembinam numina astronomina eodem modo exprimere ac reliqua, quae vidimus, monumenta. Symbola astronomica noua notata sunt *.

30) Vid. Champollion Précis ed. II. Tab. No. 148. a. b. Lettre à Dacier no. 55. Salt Essay Tab. II. no. 13. Prokesch's Erinnerungen Vol. III. Tab. V. Nomina Traiani et Neruae numerosissima.

31) Dupuis Origine de tous les cultes Tab. II. no. 11. Kreuzer Symbolik. Tab. V. n. 12.

<i>Numina</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ◎	Leo	VIII. c. A. e. H. a. J. a. G. a.	Hemisphaerii superioris praeses Oecodespota ♀ Trigonodespota ♂ Planeta in ♍ Oecodespota ♀
	* Leo hieracocephalus	VII. c; F. f. XIII. d.	Tetragonodespota ≈ Oecodespota ♀
	Leontocephale	IX. g.	Planeta in ♍
	Mneuis Taurus	T. d.	Tetragonodespota ≈
	Oculus cum partibus suis	A. g. A. a. R. e.	Trigonodespota ♀ Moera ≈ Hexagonodespota ≈≈
	Aries uno duobusque capitibus	E. c. O. d.	Planeta in ♍ Item in ♍
	Discus solaris	Lat. X. a; XIII. d.	Decuria ♍ et Oecodespota ♀
	Accipitris caput in Vraeo	B. 1. a.	Trigonodespota ♂
	Phoenix	II. f.	Tetragonodespota ♍ et ♂
	Cornua Lunaria seu falces	F. a. P. 2. d. B. 2. f.	Planeta in ≈ It. in ≈
Symbola ☒	Discus inter cornua bubula	T. c; VII. a. VIII. e. XII. d. VI. a. III. d.	Tetragonodespota ≈≈ Oecodespota ≈ Planeta in ≈ Trigonodespota ≈ It. vel ♀ in ♀ It. in ♂
	Deus Lunus cum Scarabaeo	VIII. c.	It. in ♀
	Apis Taurus	V. f. C. c. M. a.	Planeta in ≈ It. in ≈
	Meisi serpens	K. c; M. a.	Tetragonodespota ♂
	Scarabaeus	IX. g; X. a. VIII. c.	Oecodespota ≈ Tetragonod. ♂ Moera ♍ Tetragon. ♂
	Isis cum pelle vulturis	XII. e; XIII. d.	Oecodespota ≈
	Isis pileata	VII. a.	It. in ≈ Tetragonodespota ♀
	Felis	X. a. A. b.	Planeta in ≈
	Pellis vulturis in Iside	XIII. f. VII. a; M. a.	Item in ≈ Tetragonodespota ♂ Oecodespota ≈ It. cum ♂ planeta Planeta in ≈ Tetragonodesp. ♂
	Hebe Aeg., Sabina, Ganimeda	X. c. III. a.	Trigonodespota ♂ Tetragonodespota ✕

<i>Numina</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ♀	Cynocephalus Accipiter Accipiter anthropocephalus Vertagus Vertagi caput Ibis Ibicephalus Puer Iao Persona seruiens inclinata Virga vel caduceus Vasa Canopica * Hirci Mendesii caput * Grus vel auis alia * Auis (accipiter) anthrop. sedens * Scarabaeus anthropocephalus	IX. e. Q. b. II. b. F. a. D. c. B. i. a. A. d. H. e. S. c. R. d. Q. a. Lat. X. a. J. c. VI. c. C. d. I. b. VI. c. Y. a. L. a. VII. d. F. e. D. d. P. 2. d. N. a. R. b.	Planeta in V Oecodespota II Planeta in V Trigonodespota et Moera ≡ Oecodespota II Tetragonodespota ♀ Trigonodespota ♂ Tetragonodespota ♂ Item et Moera ♂ Trigonodespota ≈ Trigonodespota II Planeta in V (per transpositio- nem in η) Planeta et Horiocrator Y Oecodespota II Dodecatemor. et Trigonod. ≡ Oecodespota ♂ Trigonodespota II Item vel Oecodespota ♂ Tetragonodespota et Moera X Trigonodespota et Dodecat. ≡ Item et Dodecatemorion ≡ Tetragonodespota II Trigonodespota ≡ Oecodespota ♂ Trigonod. ≈ (aut ♀ Oecod. ≈)
Symbola ♀	Accipiter eiusque caput solum (Leo hieracoceph. cum disco ♀) Hieracocephalus Meisi serpens Caput ferens templum Pellis Pantherae Spatha Felis Discus cornibus bubulis Discus falcatus * Hirci Chemmisensis caput	X. c; III. c. L. a. C. a; O. a. F. f; VII. d. XII. c. T. a. S. b; X. a; J. e. XII. a. V. b. XII. a. XIII. c; V. b. XII. c; IX. c. VII. b. P. 2. e; XII. d. VII. d.; L. a; F. f; III. c. P. 1. b.	Trigonodesp. η; Planeta in X Planeta et Horion in X Oecodespota ≡ Item ≡ Item ♀ Trigonodespota ♂ Planeta in X Trigon. η Moera V Trigonodespota ♀ Oecodespota ≡ Trigonodespota ♀ Moera Y; Oecodespota ≈ Oecodespota ♀; Tetragon. ≈ Oecodespota ≡ Oec. ≡; Trigon. X; Tetrag. ♀ Oecodespota ≡ et planeta in X Trigonodespota ♂

<i>Numina</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola ♂	Phtha pedibus manibusque iunctis Phtha caluus Hercules bellator et cursor Neitha (Plotina imperatrix) Hami Vascula Martialis	XIII. a. X. b. L. c; E. a. A. h; F. c. R. a; P. 2. c. M. d; Lat. V. a. S. a. XI. a; II. a. I. d; IX. b. J. g; M. b. IX. b; XII. c; XIII. e. Lat. V. b; III. a; K. a. J. g; M. b. F. d; M. c; E. d. XII. b; VI. b; VIII. d. IX. a. d; M. b.	Planeta in ♡ stationalis. Oecodespota η Trigonodespota ✕ V Tetragonodespota ♡ ≈ It. ≈ et Trigonodespota ≈ Trigonodespota η Trig. ⚭ It. et Dodecatemorion ✕ Tetragonodespota ⚭ ≈ Trigonod. et Tetragonod. V et Ω Oecodespota V η Trigonod. et Oec. V & Tetrag. ♡ Item ⚭ ✕ ≈ Oecodesp. V η Trigonodesp. η Tetrag. ≈ V Planeta in ≈ Trigoni et Tetragoni dom. V Oecod. η Planeta in ≈ et ♡ Trigonodesp. V ✕ Planeta in ♡ Tetragonodespota ≈ Trigonodespota ♀ Dodecatemorion V Oecodespota V Trigonodespota V Horion ≈ Tetragonodespota ≈ Dodec. V Trigonodesp. Ω et ✕ Item ≈ Dodecat. V; Trigonod. ♡ Oecodespota V Tetrag. ≈ Ω V et Trigon. ib. Oecodespota η Dodecat. V; Tetragon. ♡; Trigono- d. et Dodecat. ✕ ≈ Trigonodespota Ω Planeta in ≈ Trigonodespota V et ≈
* Olea	Pyramis	K. d; G. b; A. f. E. a; G. b; L. c. P. 2. c.	Planeta in ≈ et ♡ Trigonodesp. V ✕ Planeta in ♡ Tetragonodespota ≈
* Tauri caput	Lapi caput	B. 1. b.	Trigonodespota ♀
Aries	Binae Ibis pennae	XIII. c.	Dodecatemorion V
Laqueus	Pilens, etiam cornutus	E. c; II. e; O. d.	Oecodespota V
* Instrumentum bellat.	Vipera	IX. d; F. e; VII. e.	Trigonodespota V Horion ≈
Gladius aut culter	Hasta	V. b; IX. c.	Tetragonodespota ≈ Dodec. V
Scorpio	Spina	O. a; I. d.	Trigonodesp. Ω et ✕
* Spina	Hippopotamus	XIII. f; A. b.	Item ≈
* Avis quaedam, picus	Vipera	J. b. XIII. h.	Dodecat. V; Trigonod. ♡
Vultur	Gladius aut culter	I. c.	Oecodespota V
	Ammon Caesar Autocrator	C. c; Lat. X. d; O. e.	Tetrag. ≈ Ω V et Trigon. ib.
Symbola ♀	Vraeus	Lat. X. d.	Oecodespota η
Rana		Lat. X. c; G. c; H. b;	Dodecat. V; Tetragon. ♡; Tri-
* Aquila, vel Phoenix		III. a; S. c.	gonod. et Dodecat. ✕ ≈
Pschent		Y. c.	Trigonodespota Ω
		V. d.	Planeta in ≈
		J. h; XII. g.	Trigonodespota V et ≈
			Oecodespota ✕
			Tetragonodespota ♡, Oecodesp.
			✿. Trigonodespota ♡
			Planeta in V; Oecodesp. ♀ ✕
			Trigonodespota V
			Trigonod. ≈ ≈; Planeta in V

<i>Numina</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca inscriptionis</i>	<i>Relationes</i>
Symbola 4 *	Folia palmae Oculus cum partibus Discus cum Kneph Cornua hircina	III. b; II. a; VIII. e. IV. b; R. e. J. h; XIII. c. IV. b; I. a; S. a; H. g; F. e; VII. e; P. 2. c.	Oecod. X; Trigon. V; Tetrag. ☶ Oecodespota ♀; Trigonod. ☷ Planeta et Horion in V Oecodespota ♀ X; Tetragonod- despota ♀ ⚡; Decuria ☉
Symbola 5	Pennae struthionis, passim cum pileo Sphinx Lotus Vultur * Larua Typhonis * Tabula funeralis, triclinium * Scarabaeus anthropocephalus, aut tabula libatoria Rhea anus, vel Athor Laqueus * Oryx s. gazella * Vestis stellata Crocodilus Alae (vid. Sphinx)	XIII. c; J. f; D. a; VI. a. d; VIII. b; I. a. IV. a. c. II. d. c; III. d; VIII. c. N. c; Lat. X. e; P. 1. a; B. 2. d; L. a. J. d; Q. c; Y. c. V. a. c; Lat. V. b; E. b; II. e. J. i; Lat. V. c; XI. g. IX. c. et marg. L. a. R. b. c. V. a. c. V. b. I. b. XI. b; II. c. VII. c. H. e; S. c; B. 1. a.	Planeta in V; Trigonod. ☉; Te- tragonodesp. ☐; Oecodespo- ta ☉ ☷ Tetragon. ⚡; Moera V; Trigo- nodespota V; Domus domi- nus ☉ ☷; Decuria X Moera V; Tetrag. ☐ ⚡; Trigo- nodespota ☉ et V Oecodes- pota ☉, Planeta in V Trigon. V; Tetrag. ☉; Trig. ☷ Planeta in V Tetragonodespota ☷ et Decuria Oecodespota ☷ forte simul ☉ Tetragonodespota Trigonodespota ☉ Item ☉ (?) Planeta in V Oecodespota ☷ ☉ Hemisphaerii inferioris Dominus Tetragonodesp. ♀; Decuria X

Hae duae inscriptiones sufficient ad demonstrandam rationem, qua scripta Aegyptiorum astronomica secundi ordinis differant a primo. Est autem hoc monumentorum genus multo frequentius illo. Nam eodem plane modo obseruationes planetarum describuntur hieroglyphice omnibus fere in templis Aegyptiacis, palatiis, propylaeis atque aedificiis maioribus quadrilateralibus. Eiusdem generis sunt antra et sacella subterranea circa Thebas frequentissima, camerae Catacombarum et alia. De monumentis minoribus huc spectant Monolithi, quippe templa parua ex uno lapide constantia, templorum, propylaeorum, aliorumque aedificiorum typi et protypi lignei. Rarissimae sunt stelae atque papyri, quae ad hanc scriptorum astronomicorum classem pertineant. Inter monolithos huc spectat Monolithus graniteus, vel Syenites rutilus ex aetate Lagidarum in Museo Aegyptiaco Caroli X. Parisiis asseruatus. Iam pergamus ad aliud monumentorum astronomiae Aegyptiacae genus.

§. 9.

Ordo III. obseruationum astronomicarum a veteribus Aegyptiis
descriptarum.

Papyrus funeralis in Museo d'Hermandi asseruata.

Description de l'Egypte Vol. V. Pl. 44. Fig. 7. Vid. Tab. IX. Litt. A. B. C. huius voluminis.

I. *Introductio.*

Hoc monumentorum astronomicorum genus eo praecipue differt a superioribus, quod breuius Zodiaci Signa partesque minores describit, in quibus septem planetae versati sint. Hinc paucis versibus omnium planetarum loca indicantur. Hinc eadem figurae ad varias Zodiaci partes, quippe variis in Signis iisdem Dominis adscriptas, exprimendas adhibentur. Hinc naues astronomicae aut nusquam, aut rarissime exponuntur. Hinc nomina numinum hieroglyphica omittuntur. Eo autem differt hoc genus a proxima scriptorum astronomicorum classe, quod planetas et numina Zodiacalia, non literis meritis hieroglyphicis, sed numinum Aegyptiorum simulacris exprimit. Huius generis sunt papyri funerales pleraeque, vulgo liturgicae dictae. Quo ex ordine est etiam papyrus *d'Hermandi*, ut statim videbimus. Longitudo papyri est = 1^m 20 (3^{ds} 8° 5'), altitudo = 0^m 24. (8° 10'); unde clarum, nostrum exemplum ter circiter minorem esse autographo. Literae, quae in autographo rubramento scriptae apparent, nostra in Tabula expressae sunt punctis. Teste *Jomardo*, V. C., papyrus *d'Hermandi*, quam *de Revil* cum editoribus Operis Francogallici communicauit, accuratissime descripta fuit in Tabula dicta. Ceterum Thebarum regio eius patria esse videtur. De reliquis non constat.

II. *Explicatio papyri.*

Iuuabit ante omnia regulas praefinire, ad quas haec inscriptio astronomica sit explicanda. Quamuis papyrus nostra differre videatur a superioribus monumentis astronomicis; apparebit tamen, fere nihil eam ab illis differre indole sua.

I. Figurae per totani papyrum expositae non sunt nisi 7 planetae atque Zodiaci partes cum planetis ratione quadam coniunctae, quae viu apotelesmaticam haberent in genitura sacerdotis cuiusdam Aegyptii in margine nominati.

II. Planetae exprimuntur figuris maxime insignibus (Lin. A. 8. b. c; 7. b; 6. b; 5. c; B. 4. e. c. b; 1; 5; C. 7; 1.), ut reliquis in Tabulis.

III. Tribus in versibus (A. B. C.) continentur Domini Domuum, Trigonorum, Decuriarum, Horiorum, Dodecatemoriornm et Moerarum cum 7 planetis coniunctarum, ut reliquis in Tabulis.

IV. Horoscopus, siue Signum oriens, quum ☉ occideret, singnari loco indicatur (B. 1.), ut reliquis in Tabulis.

V. Planetae, qui ab alio adspiciuntur ratione Δ et □, ponuntur cum eo ipso eadem in linea, ita ut coniungantur suis cum Oecodespotis et Trigonodespotis (A. 8. 7. 6. 5.), ut reliquis in Tabulis.

VI. Quum septem planetarum loca tribus in versibus describenda essent; curauit auctor, vt singulis in versibus bini planetae accuratius definirentur (Lin. C. ♂ ♂, B. ☽ ☽), excepto versu primo, vbi trium planetarum longitudo indicatur (A. 24 ♀ ♀).

VII. Singulis in versibus alterius planetae locus a principio versus, alterius a fine inde indicatur, quare ordo Trigonodespotarum, Oecodespotarum, Decuriarum, Horiorum, Dodecatemorio-rum et Moerarum singulis in versibus duplex est. Quum Lin. A. tres planetae definiantur; partes Zodiaci cum tertio planeta coniunctae medio in versu indicantur, quo loco symbolum planetae exstat.

VIII. Initio singulorum versuum eorumque in fine, veluti altero initio, exstant Trigonodes-potae, quos deinceps sequuntur Oecodespotae, Decuriae, Horia, Dodecatemoria et Moerae cum singulis planetis coniunctae, vt reliquis in Tabulis.

IX. Figurae plures deinceps repetitae eandem personam apotelesmaticam exprimunt, vt reliquis in Tabulis. Quum vero per easdem figuras gradus exprimuntur, quibus planeta certus ab initio Signi distet, singulae figurae nunerandae sunt.

X. Quum accidit, vt planeta insit in parte quadam Signi propria sibi ipsi et dicata; quumque duae ternaeue eiusdem Signi partes cum planeta coniunctae eundem dominum habent: istae par-tes, quasi consubstantiales, vna tantum persona exprimitur, quod sequitur ex lege I. Hinc fit, vt naturalis segmentorum Zodiacialium ordo, quippe quo maiores Signi partes praecedunt minores, passim turbatus appareat, vt reliquis in Tabulis. Hinc e. g. Horion antecedit Decu-riam atque idem Oecodespota ipso exprimitur, quum Oecodespota et Horion eundem dominum habent. Quam ad turbationem indicandam passim diuersis personis eadem symbola adiunguntur (col. A. 3. 4; B. 6. 7. 8.), quae quum sequareis, venies ad partem Signi a parte modo indicata proximam legitimam.

XI. Sol planeta eiusque possessiones iis symbolis exprimuntur passim, quae conueniunt Signi Domino cum ☽ coniuncto, vt reliquis in Tabulis. Quod sequitur ex disertis veterum testimo-niis (p. 96.).

XII. Omnes ac singulae papyri nostrae figurae ad eos planetas eorumque possessiones Zodia-cales referendae sunt, ad quos prioribus in Tabulis atque ab ipsis veteribus scriptoribus, vt in Pantheo demonstrauimus supra, referuntur.

Cognita superiorum monumentorum astronomicorum indole, facile intelligitur, personas huius papyri primarias esse: Crocodilocephalum in naue (Lin. B.); quinque symbola sacra a binis et quaternis vtrinque personis cineta et adorata (Lin. A; 5. 6. 7. 8.), vt supra (Tab. VI. Lin. B. D.); Hieracocephalum disco et sceptro insignem (B. 5.); Boam serpentem alatam (C. 7.); Phtha vinctum (C. 1.) atque Scarabaeum (B. 1.). Quae figurae, quum maxime omnium sint distinctae, planetas significant ex lege II. Profecto Crocodilocephalus (B. 4), quippe solus nauis vectus, plane-tam primarium, ☽ designat; Mumia (C. 1.) vel Phtha vinctus ♂ (col. Tab. VII. C. 3.); Boa (C. 7.) ♂ (Tab. VI. F. 11.), quo spectant etiam porcus (p. 198.) et capita detruncata (A. 8.), ♂ et ♂ symbola (Tab. V. C. 3.); discus lunaris cum cornuum specie (A. 7.) ♀; securis vel clavus (A. 6. col. Tab. V. H. 1. 8.), 24; instrumentum Veneris et ornamenta (A. 5. Tab. V. Lin. V. 3.) ♀; Hieracocephalus (B. 5.) ♀; denique Scarabaeus (B. 1.) ♀ Occodespotam. Personae Lin. A.

5. 6. 7. 8. et B. 1., ab vtraque parte planetarum positae, vt Tab. VIII., significant Oecodespotas et Trigonodespotas Signorum, in quibus planetae versentur. Reliquae personae, vt ex inscriptiōnibus superioribus constat, inseruiunt, quippe Moerae, Dodecatemoria, Horia, Decani, Oecodespotae, Trigonodespotae, ad loca planetarum accuratius definienda. Iam videamus de singulis.

⊕ (B. 4. e.) in Ζ

Quum ⊕ singulis in Signis, vt vidimus (p. 96.), Oecodespotarum imagines assumat, atque hoc loco ⊕ repraesentatus sit disco in Crocodilocephalo, ḥ symbolo (Tab. VII. C. 2.); clarum est, ⊕ versari in ḥ domo aut Ζ, aut ♀. Idem sibi vult Boa ḥ, Crocodilocephaluni obrepens (col. B. 9; C. 7.). Quum vero in eadem naui sint proxime ante ⊕ solemnes ♀ Isidis figurae, hinc circulus ⊕ et sacerdos ፲; sequitur, cogitandum esse de ḥ domo in Trigono ♀, Tetragono ⊕ ፲. Ergo ⊕ est in Ζ. Quod quidem confirmatur horoscopo (B. 1.). Vidimus enim, omnes nostras obseruationes institutas fuisse, planeta primario occidente, vel Signo huic opposito oriente. Iam Signum Signo Ζ cum ⊕ planeta primario oppositum ⊖ est, et sane scarabaeus significat ☽ dominam ☾, caput ♂ (B. 1.) Trigonodespotam in ☽. Praeterea, quum ex lege VIII. ab initio versum exstant Trigonodespota et Oecodespota, hic (B. 2.) ♀ ḥ, vt supra (Tab. VI. B. 5. 6.), valent Domum ḥ in ♀ Trigono, h. e. Ζ. Denique Isis et sacerdos in naue ⊕ (B. 4. b. g.) sunt stellae Ζ (p. 33.), vt reliquis in Tabulis vidimus. Itaque hoc primum perspicitur, ⊕ versari in Ζ. Quum vero huius Signi numina primaria indicentur Lin. B. 2.; clarum est, sequentes inde personas eiusdem Signi significare minora numina, vt in Tabulis superioribus vidimus. Etiam nouimus, quaternas personas pares, uno communi symbolo inclusas, vt B. 9, vnam Signi cuiusdam personam significare. Itaque habemus ፲ (B. 3.) Sacerdotem (Tab. VII. B. 2.) Decanum (Ζ 0°—10°); hinc, omissa ♀ planeta (B. 5.), ፲ Horion (B. 6.); hinc ♂ (B. 6. 7. 8.) Dodecatemorion, remis expressum (Tab. V. H. 6.); hinc ex lege X. ḥ (B. 9.) draconem Moeram (Ζ 8°) in ♂ Dodecatemorio (7° 30'—10°), ፲ Horio (7°—14°), Decuria ፲ (0°—10°). Eandem ⊕ longitudinem habes, quum numeres deinceps personas vsque ad ⊕ quippe octo (B. 2. a. b. c. d. cum sequentibus, nimirum non retrospicientibus 3. c. g: 4. b. c.). Sin malueris personas post ⊕ numerare, quippe 22. (4 f. g. 5—10. d.); habebis gradus 22, quibus ⊕ a fine Ζ distet.

☽ (A. 7. b; B. 4. b.) in Ω

Signum ☽ continens exprimitur (A. 7.) Oecodespota et Trigonodespota Leone. Ergo ☽ versatur in Ω, cui solo haec numina conueniunt. Quum Lin. C. accuratius loci ♂ et ḥ, Lin. B. ⊕ et ♀ (5.), Lin. A. ♀ (5.) describantur; optime agi poterat propter ☽ et ♀ affinitatem (p. 68.) in Lin. A. Itaque hic (A. 8. d.) habemus ex lege VIII. primum ♂ Trigonodespotam cum pharetra; hinc in sequenti complexu (A. 7.) leonem ⊕ Oecodespotam, hinc item deinceps (A. 6. b.) Decanum ፲ clauum (Ω 10°—20°), hinc (A. 5. c.) Horion ♀ (7°—11°), hinc (A. 4. 3.) vraeum Dodecatemorion ፲ (10°—12° 30'), hinc ex lege X., vt infra (B. 6. 7. 8.), denique Moeram ☽ (11°) Isidis Thermuthis (col. B. 10.). Eandem longitudinem ☽ habes, si numeres 20 personas a fine versus vsque ad ☽ (A. 1. a—h. 2. a—d. 3. a. b. 4. a—d. 5. 6.), quot gradibus ☽ a fine Ω distat. Iam cum Lin. C. 4. b. ☽ imago repetita sit, numeres Moeras ab initio versus vsque ad ☽, quippe 10

(B. 1. a—d. cum figuris retrospicientibus B. 2. a. b. d. e. f. g.), quo facto habebis gradus, quos ☽ in ♀ excessit. Hinc ante ☽ positus est discus ☽ (B. 4. a.), vt scires, ☽ esse in ♀ atque Moeras dictas spectare ad ♀ initium. Itaque longitudo ☽ est = ♀ 10° 30'. Ceterum Lin. A. ☽ (♀) ideo cum symbolis ♂ et ♀ (in ♀) et ♀ (in ♀) composita est, quod planetae hi inerant in eodem □ cum ☽, de quo infra.

♀ (B. 5.) in ♀

Quum breuitatis caussa ♀ longitudo singulari in versu describi non posset, quumque ♀ constans ☽ sit comes; non mirum, Lin. B. partim de ☽, partim de ♀ agere, nimirum ab altero versus initio. Itaque incipit versum ex lege VII. Trigonodespota (B. 10.) Thermuthis (p. 139.), siue Isis (☽ ♀), mulier (Tab. VI. F. 1.) cum thermuthi ♂ serpente (Tab. V. Lin. T. 19.), sequente Oecodespota (B. 9.), quippe ♀ cum dracone (col. B. 4. d; C. 7.a; Tab. IV. F.g; VI. F.). Ergo ♀ in Domo ♀, Trigono ☽ ♀ ♂, siue in ♀ constitutus, versatur in Signo a ☽ occupato. Iam Oecodespotam (B. 9.) sequuntur ex lege VIII. Decuria (B. 8.), quippe ♂ (♀ 10° — 20°) Crocodilocephali et remi (Tab. VI. G. 1; V. H.); hinc ex lege X. Horion (B. 5.), quippe ♀ (14° — 20°) Hieracocephalus; hinc Dodecatemorion (B. 7.), quippe ☽ (17° 30' — 20°) Discociput (col. B. 4. a.); denique Moera (B. 5.) ♀ (20°) Hieracocephalus sceptrophorus (Tab. VII. D. 3. a.). Eadem ♀ longitudo indicatur 19 figuris ante ♀ imaginem positis (B. 6 — 10.), quot gradus ♀ excesserit ♀. Sin numeres figurarum ante ♀ positas (B; a. b. c. d.) cum reliquis ad ♀ retroscientibus (B; 2. a. b. d. e. f. h.); habes 11 gradus, quibus ♀ distet a fine ♀. Ergo longitudo ♀ = ♀ 19°.

¶ (A. 6. b.) in ☽

Quum Lin. B. agat de ☽ et ♀, Lin. C. de ♂ et ♀; necesse est, vt Lin. A. etiam ¶ locum accuratius describat. Securis quidem (A. 6. b.) ¶ alias designat (Tab. V. H. 1. 2. 8.) atque constat ex inscriptione Rosettana, Deum exprimi constanter clavo vel securi. Deus vero est ΖΙΟC, Ζεύς, siue Iupiter, planeta ¶ (p. 12.). Iam ¶ (A. 6.) cingitur duabus Isidis ☽ simulacris (Tab. VII. B. 2.); ergo versatur in Domo ☽, Trigono ☽, siue in ☽. Quum Lin. A. inde a fine (10.) describat locum ☽; sequitur, ibidem ab initio indicari ¶ longitudinem. Itaque habemus ex lege VII. Trigonodespotam (A. 1) ♂ caluum (col. C. 2; VII. C. 3.), Oecodespotam (A. 2.) Isidem Thermuthin (col. B. 10.); hinc ex lege VIII. et X. Decuriā (A. 2.) ☽ in ☽ (20°—30°); hinc Herion (A. 3. 4.), quippe ¶ (19° — 26°) Vraei (Tab. IV. C. 19.); hinc Dodecatemorion (A. 5.) ex lege X, quippe ♀ (25° — 27° 30') ornamenta; denique Moeram (A. 6. b.) ☽ (26°) discum solarem. Quum vero numerantur figurae eadem iam dictae usque ad ¶ simulacrum (A. 6.), quippe 25 (A; 1 a—h. 2 a—d. 3 a. b. 4 a. b. c. d. 5 a. b. c. 5 d. e. 6 a=A; 1 a—h. 2 a—d. 3 a. aa. b. bb. 4 a. aa. b. bb. c. cc. d. dd. 5.); cognoscuntur 25°, quos ¶ in ☽ reliquit. Hinc figurae post ¶ (A. 6.), quippe 5 prospicientes ad ¶ (8 b. c. d. 7 a. 6. c.) valent 5°, quibus ¶ a fine ☽ distet. Ceterum ¶ simulacrum pictum est ordine contrario, siue retrogradum, quo ☽ (♀) et ¶ (☽) loca denuo confirmantur. Nam ¶ in ☽ retrocedit, quum ☽ in ♀ versatur. Denique ☽ in ♀ et ¶ in ☽ adspiciunt se inuicem □. Hinc disci ☽ (5. c; 6. b.) cum ¶, vt reliqui planetae (7. 8.), ratione □ compositi sunt.

δ (C. 1; C. 6. b; A. 8. b.) in m

Capita calua δ (A. 8. b. col. Tab. VI. G. 1. a.) pariter, atque aper h (A. 8. c.) includuntur a σ figuris pharetrrophoris (p. 196.); quare σ versatur in Domo σ Trigoni σ . Eadem numina habes (C. 2.) Trigonodespotam σ caluum (col. A. 1.) atque Oecodespotam (C. 3. 4. 5.) σ vndulationem (Tab. II. 1. m). Huc accedit (C. 3 b. 4 b.) puer, tener Iao (p. 194.), σ in Domo, quippe y Trigonodespota m . Ergo σ cum h versatur in m , Domo σ , Trigono y et σ . Oecodespotam (C. 3. a; 4. a.) vndulationem sequuntur ex lege VIII. quaedam m Decuria (aut σ , aut $\odot$, aut y), hinc Horion, Dodecatemorion, Moera. Iam cum $\odot$ iis simulacris exprimatur, quae Signis cum $\odot$ coniunctis conueniunt (Tab. VIII. O; VI. J. al.); quumque $\odot$ in z habeat h proprietates et symbola (B. 4. e.): non mirum, hic (C. 3. 4.) Decuriam $\odot$ puero tenero Iao exprimi, vt supra h (Tab. IV. A. 7. a.). Ceterum veteres ipsi $\odot$ post Solstitium hibernum ($\text{z} 0^\circ$) quasi renatum et iuuenilem appellant tenerum Iao (p. 108.). Itaque σ est in $\odot$ Decuria ($\text{m} 10^\circ - 20^\circ$). Iam post Decuriam habemus (C. 6.) Horion y ($12^\circ - 20^\circ$) Anubidem vertagocipitem, hinc Dodecatemorion y ($17^\circ 30' - 20^\circ$) ibidem ex lege X, denique Moeram h (20°) draconem (C. 7.). Eandem δ longitudinem in m indicant 19 figurae ab initio Signi (C. 7.) vsque ad δ (C. 1.) enumeratae (C; 7. 6 q. o. m. k. h. f. d. b. 4. 3. 2 a. b. c. d. e. f. g. h.). Totidem personae numerantur ex alia ratione ab initio versus (C. 1.) vsque ad σ nomen (C. 6.) $\text{c}\text{i}\text{o}\text{v}$ *stella* (C; 1. 2 a—h. 3. 4. 6 b. d. f. h.), quod sequuntur 10°m reliqui; totidem denique ab initio vsque ad aliud σ symbolum (C. 6. p.), caput caluum (C; 1. 2 a—h. 3 a. 4 a. 5. 6 a. c. e. g. i. l. n.). Ceterum σ in m adspicit Δ y in S , quare sacerdos y (C. 7.) appictus est. Itaque longitudo σ est $= \text{m} 19^\circ 30'$.

 h (A. 8. c; C. 7.) in m

Quum porcus et leonis posteriora h sacra fuerint (p. 198.); non mirum, leone syocephalo planetam exprimi (A. 8. c.), quippe cum σ in m coniunctum, vt vidimus. Aliter h exprimitur (C. 7.) draconem, vt alias (B. 9. 4. Tab. IV. F. 9; VI. F. 11.) atque alis (p. 198. Tab. VIII. S. c.). Ibidem ex lege VII. apparet (C. q.) Trigonodespota, y Anubis vertagociput (Tab. VII. A. 1.) cum σ Oecodespota ensi (Tab. VI. F.). Ergo h , vt supra (A. 8.), versatur in m . Iam sequuntur Decuria (C. 6. p. n. l. i.) y ($20^\circ - 30^\circ$) Isidis Trichophorae (Tab. VI. B. 6.); hinc Horion (C. 6. a. c. d. g.) h ($24^\circ - 30^\circ$) Trichophori (Tab. VI. B. 6.); hinc Dodecatemorion (C. 4.) $\odot$ ($22^\circ 30' - 25^\circ$) teneri Iao, vt supra vidimus; denique Moera (C. 3.) y ($\text{m} 25^\circ$) teneri Iao (Tab. V. R. 1; Tab. IV. A. 2.), nisi malueris ex lege X. Anubidem (C. 6.) pro y Moera accipere. Eandem h longitudinem habes, quuni numeres ab initio vsque ad h (C. 7.) figuras proprie ad h spectantes, quippe 24 (C; 1. 2. 3. 4. 6 a. aa. c. cc. e. ee. g. gg. i. ii. iii. l. ll. III. IIII. n. nn. nnn. nnnn. p. pp.). Ergo longitudo h est $= \text{m} 24^\circ 30'$.

 y (A. 5.) in m

De symbolis y instrumento et ornamentis constat (Tab. V. Lin. V. 3., col. p. 195.). Iam cum y imago insideat in annulo h (Vid. Lexic. h), Trigonodespota et Tetragonodespota y sacerdotis (B. 4. 6.) et σ viperae (Tab. IV. B. 23.) figuris cineta; sequitur y versari in m . Hinc y adspicit $\square$ σ et h in m atque D in Ω , quam ob causam eadem linea (A.) posuit astronomus

symbola ♂ ♀ ☽ cum Oecodespotis suis (A. 7. 8.). Ibidem vero et 24 planetae simulacrum (A. 6.) exstat, ex quo colligitur, ♀ paullo antea fuisse in ☽, ita ut cum 24 in ☽ idem Tetragonum occuparet. Ergo ♀ versatur sub ≈ initium. Iam sequuntur ex lege VII. post Oecodespotam et Trigonodespotam (A. 5. a. b.) Decuria ≈ (♀ ♀ ☽) aut Horion. Quum vero ♀ initio ≈ h.e. in ♀ Decuria ($0^\circ - 10^\circ$) versetur; non mirum uno eodemque symbolo et ♀ planetam et Decuriam exprimi ex lege X. Iam habemus (A. 4.) Horion ♀ ($0^\circ - 7^\circ$) Heben pileatam (Tab. II. 1. np), hinc proxime (A. 4. 3.) Dodecatemorion 24 ($2^\circ 30' - 5^\circ$) Vraeum, ut supra vidimus; denique Moeram (A. 3. a. b.) ♂ (3°) pileo piroformi insignis (Tab. VII. D. 1.). Eadem ♀ longitudine collocatione ♀ (A. 5. c.) indicatur. Quum enim ♀ cum Trigonodespota, omissis accessoriis (A. 6. 7. 8.), quasi incipiat hunc versum; utique ♀ occupat tertium locum, seu tertium ≈ gradum. Ergo longitudine ♀ est = ≈ $2^\circ 30'$.

Horoscopus (B. 1.) in ☽.

Supra dictum de scarabaeo Oecodespota (☽) et Marte mensuratore, Trigonodespota ☽. Accuratus vero, ut reliquis in Tabulis, Horoscopus fuit stella ☽ opposita, h. e. ☽ $7^\circ 30'$.

II. Computatio temporis.

Varia planetarum loca, quo facilius obspici possint, apponamus ante omnia in ordinem redacta:

⊕ (B. 4. e.) *longitude* = ☽ *gradus* 8^{uuus} ($9^\circ 7^\circ 30'$)

Zodiaci partes.

Domus ☽ (☽ ≈)	Papyri loca.
Trigonum ♀ (☽ ♀ np)	B. 4. d. Boa draco; e. Crocodilus.
Tetragonum ☽ (☽ γ Σ Δ)	B. 2. a. b. c. d. Isis Athor Trichophora.
Stellae ☽ (♀ atque 24)	B. 4. b. Isis bubulis cornibus discoque.
Decuria 24 (☽ $0^\circ - 10^\circ$)	B. 2. a. b. c. d. Isis Trichophora.
Horion 24 ($7^\circ - 14^\circ$)	B. 4. d. Discus solaris.
Dodecatemorion ☽ ($7^\circ 30^\circ - 10^\circ$)	B. 4. c. f. Isis naophora atque sacerdos.
Moera ☽ (8° ☽)	B. 3. Sacerdotes.
Post gradum ☽ 8 ^{uum} ab initio	B. 6. a. b.; B. 4. f. g. Sacerdotes.
Ante gradum ☽ 22 ^{uum} a fine (☽ $8^\circ 0'$)	B. 6—8. Remi soli.
	B. 9. a. b. c. d. e. Boa draco.
	B; 2 a. b. c. d. B; 3 c. g. 4 b. c.
	B. 10—5. (= 20.), 4 g. f. (= 2.) = 22° .

☽ (A. 7; B. 4. b.) *longitude* = ☽ *gradus* 11^{mus} ($4^\circ 10' 30'$)

Domus ☽ (☽)	A. 7. a. Leo.
Trigonum ☽ (☽ ♀ γ)	A. 7. c. Leo.
Adspectus □ ♀ (in ≈)	A. 7. col. A. 5. Ornamenta ♀.
□ ♂ et ☽ (in m.)	A. 7. col. A. 8. Sus; Capita ♂.
Decuria 24 (☽ $10^\circ - 20^\circ$)	A. 6. b. Clavus seu securis 24.
Horion ♀ ($7^\circ - 11^\circ$)	A. 5. c. Ornamenta ♀.
Dodecatemorion 24 ($10^\circ - 12^\circ 30'$)	A. 4. 3. Vraeus.

Zodiaci partes.

Moera ♀ (11°)
Post 10 primos gradus (Ω 10° 30')

♀ (B. 5.) *longitudo* = ♂ *gradus* 20^{mus} (9° 19° 30')

Domus ♂ (♂ ≈)
Trigonum ♀ ♂ (♂ ≈ ≈)
Decuria ♂ (♂ 10°—20°)
Horion ♀ (14°—22°)
Dodecatemorion ⊖ (17° 30'—20°)
Moera ♀ (20°)
Post gradum 19. (♂ 19° 30')
Ante gradum 11. (♂ 19° 0')

Papyri loca.

A. 2. Isis Thermuthis
A. 8 d. c. b; 7 b. a; 6 c. b; 5 e. d. c; aut
B. 1 a—d; 2 a. b. d. e. f. h.

♀ (A. 5.) *longitudo* = ≈ *gradus* 3^{tus} (10° 2° 30')

Domus ♂ (≈ ♂)
Trigonum 4 (≈ ≡ ≈)
Tetragonum ♂ (≈ ≈ ≈ ≈)
Adspectu □ 4 (in ☽), quum ♀ esset in fine ♂
□ ☽ (in Ω)
□ ♂ et ♂ (in ≈)
Decuria ♀ (≈ 0°—10°)
Horion ♀ (0°—7°)
Dodecatemorion 4 (2° 30'—3°)
Moera ♂ (3°)
Ante gradum 27 a fine (2° 30')
Post gradum 2 (≈ 2° 30')

A. 5. c. Annulus.
A. 5. a. e. Sacerdotes.
A. 5. b. d. Viperae erectae.
A. 5. col. A. 6. Securis 4.
A. 5. col. A. 7. Orbis lunaris.
A. 5. col. A. 8. Sus; Capita calua.
A. 5. c. Insignia ♀ planetae.
A. 4. Hebe pileata.
A. 3. 4. Vraeus.
A. 3 Phtha cum pileo piroformi.
A. 1. a. vsque ad 5. c. Ornamentum ♂.
A. 5. d; e., sequente symbolo ♀.

♂ (A. 8; C. 1.; 6. p.) *longitudo* = ≈ *gradus* 20^{mus} (7° 19° 30').

Domus ♂ (≈ ν)
Trigonum ♂ (≈ X ☽)
Trigonum ♀ (≈ X ☽)
Adspectu □ ☽ (in Ω)
□ ♀ (in ≈)
△ 4 (in ☽)
Coniunctione ♂ (in ≈)
Decuria ⊖ (≈ 20°—30°)
Horion ♀ (12°—20°)
Dodecatemorion ♀ (17° 30'—20°)
Moera ♂ (20°)

A. 8. a. Mars pharetrophorus.
C. 3. 4. 5. Vndulatio marina.
A. 8. d. Mars cum pharetra.
C. 2. a. ss. Phtha caluus.
C. 3. 4. Puer, tener Jao, iacens.
A. 8. b; col. A. 7. b. Symbol. ☽.
A. 8. b; col. A. 5. c. Symbol. ♀.
A. 8. b; col. A. 6. b. Securis.
A. 8. b; col. A. 8. c. Sus.
C. 3. 4. Harpocrates, ⊖ renatus.
C. 6. b—q. Anubis vertagociput.
C. 7. b—q. Item seruiens.
C. 7. a. Serpens Boa, vel alae.

Zodiaci partes.

Post gradum 19 ab initio ($\text{m} 19^\circ 30'$)

Papyri loca.

C. 7, 6 q, o, m, k, h, f, d, b, 4, 3, 2 a, b, c, d, e, f, g, h = 19; vel: C. 1, 2 a, b, c, d, e, f, g, h, 3, 4, 6 a, b, c, d, e, f, g, h.

$\text{\texttt{4}} \text{ retrogradus (A. 6.) longitudo} = \text{\texttt{5}} \text{ gradus } 26^{\text{ts}} (3^\circ 25^\circ 30')$

Domus $\text{\texttt{D}}$ ($\text{\texttt{E}}$)

A. 6. a. Isis cum sedili in capite.

A. 2. Isis Thermuthis.

Trigonum $\text{\texttt{D}}$ ($\text{\texttt{E}} \times \text{m}$)

A. 6. c. Isis cum sacello in capite.

$\text{\texttt{5}}$ ($\text{\texttt{E}} \times \text{m}$)

A. 1. Phtha caluus.

Adspectu $\square \text{\texttt{F}}$ (in $\text{\texttt{Z}}$ fine)

A. 6. b. col. A. 5. c. Ornamenta $\text{\texttt{F}}$.

$\square \odot$ (in $\text{\texttt{Z}}$)

A. 6. b. col. A. 5. c. Discens $\odot$.

$\triangle \text{\texttt{5}}$ et $\text{\texttt{h}}$ (in m)

A. 6. b. col. A. 8. b. c. Sus; capita.

Decuria $\text{\texttt{D}}$ ($\text{\texttt{E}} 20^\circ - 30^\circ$)

A. 4. a — d. Isis pileata.

Horion $\text{\texttt{4}}$ ($19^\circ - 26^\circ$)

A. 3. 4. Vraeus.

Dodecatemorion $\text{\texttt{F}}$ ($25^\circ - 27^\circ 30'$)

A. 5. Ornamenta $\text{\texttt{F}}$.

Moera $\odot$ ($\text{\texttt{E}} 26^\circ$)

A. 6. Discus solaris.

Post gradum 25 ab initio $\text{\texttt{E}}$ ($25^\circ 30'$)

A. 1 a, b, c, d, e, f, g, h, 2 a, b, c, d, 3 a, b, 4 a, b, c, d, 5 a, b, c, d, e, 6 a, 6 b = 25 =

A. 1 a, b — h, 2 a — d, 3 a, aa, b, bb, 4 a, aa,

Ante gradum 4 a fine $\text{\texttt{E}}$ ($25^\circ 30'$)

b, bb, c, cc, d, dd, 5 = 25.

A. 8 d, c, 7 a, 6 c = 4. (prospicientes).

$\text{\texttt{h}}$ (A. 8. c, C. 7. a.) longitudo = m gradus $25^{\text{ts}} (7^\circ 24^\circ 30')$

Domus σ ($\text{m} \text{\texttt{Y}}$)

A. 8. a. Bellator; C. 6. Cultri seu enses.

Trigonum σ ($\text{m} \times \text{\texttt{E}}$)

A. 8. d. Bellator cum pharetra.

$\text{\texttt{x}}$ ($\text{m} \times \text{\texttt{E}}$)

C. 6. Anubis vertagociput.

Adspectu $\square \text{\texttt{D}}$ (in Ω)

A. 8. c. col. A. 7. b. Discus lunaris.

$\square \text{\texttt{F}}$ (in $\text{\texttt{M}}$)

A. 8. c. col. A. 5. c. Ornamenta.

$\triangle \text{\texttt{4}}$ (in $\text{\texttt{E}}$)

A. 8. c. col. A. 6. Securis.

Coniunctione σ (in m)

A. 8. c. et b. col. C. 7. et 1.

Decuria tertia $\text{m} \text{\texttt{F}}$ ($20^\circ - 30^\circ$)

C. 6. Isis Trichophora.

Horion $\text{\texttt{h}}$ ($24^\circ - 30^\circ$)

C. 6. Eadem, vel C. 7. a. Alae.

Dodecatemorion $\odot$ ($22^\circ 30' - 25^\circ$)

C. 4. b. Iao tener, $\odot$ renatus.

Moera $\text{\texttt{x}}$ (25°)

C. 3. b. Iao tener, veris dominus.

Post gradum 24 ($\text{m} 24^\circ 30'$)

C. 1, 2 a, b, c, d, e, f, g, h, 3 a, b, 4 a, b, 5, 6 a, c, e, g, i, l, n, p, 7 a, b = 24; aut C. 1, 2, (3 — 5), 6 a, aa, c, cc, e, ee, g, gg, i, ii, iii, l, ll, lll, llll, n, nn, nnn, nnnn, p, pp.

Horoscopus (A. B. C. o.) longitudo = $\text{\texttt{E}}$ ($3^\circ 7^\circ 30'$)

Domus $\text{\texttt{D}}$ ($\text{\texttt{E}}$)

B. 1. Scarabaeus.

Trigonum σ ($\text{\texttt{E}} \text{m} \times$)

B. 1. o. Mars mensurator.

Sequens computatio docet, papyrus d'Hermandi pertinere ad annum 1104. ante Ch. n., mensem Januarium, diem 8, horam 6 astronomicam, vel 6 post meridiem.

	⊕	☽	☿	♀	♂	♃	♄	♁	♂
1200	8° 28' 43'	8° 19' 25'	3° 5° 7'	10° 7° 42'	6° 7° 46'	2° 14° 2'	4° 17° 41'		
80	0 0 36	5 24 18	1 29 15	0 15 22	6 13 21	8 29 2	8 18 49		
16	0 0 7	10 22 51	5 5 51	0 3 4	6 2 40	4 5 48	6 15 45		
Januarii						0 0 0	0 0 0		
d. 8	0 6 53	3 2 14	0 28 38	0 11 12	0 3 40	0 0 34	0 0 14		
horae 6	0 0 14	0 3 17	0 1 1	0 0 24	0 0 6	0 0 1	0 0 $\frac{1}{2}$		
Helioc.	9° 6' 36'	4° 12° 7'	11° 9° 53'	11° 7° 46'	6° 27° 34'	3° 19° 28'	7° 22° 30'		
Geocent.	ζ 6° 36'	Ω 12° 7'	ζ 21° 15'	≈ 1° 50'	η 22° 30'	δ 22° 50'	η 24° 30'		
Aegypt.	ζ 8° 0'	Ω 10° 30'	ζ 19° 0'	≈ 2° 30'	η 19° 30'	δ 25° 30'	η 24° 30'		

IV. Conclusio.

Tanta est inter computationem nostram atque antiquam planetarum obseruationem conuenientia, vt papyrus Hermandi neque ad posterius, neque ad prius temporis spatium referri possit. Habemus itaque perantiquum scripturae Aegyptiacae monumentum, quod iam per 2935 annos perdurauit, quodque regnante dynastia Aegyptiorum XX conscriptum fuit. Ceterum quin artes Aegyptiacae, praesertim scriptura, per nullum saeculum sibi constiterint, imo quoouis saeculo antiqua ratio vel paululum mutata fuerit, quod non aliter se habet in aliis palaeographiis; secundum nostrum papyrum adiuvandum ruditer et fortiter scriptum, si autographum adeas, aliorum papyrorum aut elegantiorum, aut rudiorum aetas circiter definiri poterit.

Quod symbola huius monumenti astronomica attinet; omnia, paucis exceptis, in superioribus habuimus, vt sequens tabula docet. Noua symbola * notata sunt.

Numina	Imagines	Loca papyri	Relationes
Symbola ⊕	Discus	B. 4. e. B. 4. a. d. A. 5. 6.	Planeta in ζ Trigonodespota et Tetragon. Ζ Moera Σ
	* Discociput	B. 7.	Decuria Ζ
	Leo	A. 7. a. c.	Trigoni et Domus dominus Ω
	* Crocodilocephalus	B. 4. e.	Planeta in ζ constitutus
	Jao, tener puer	C. 4.	Decuria η
Symbola ☽	Isis discophora cornibus bubulis	B. 4. b.	Planeta, simul Trigonodesp. Ζ
	Isis Hediophora	A. 6. a.	Oecodespota Σ
	Isis Naophora	A. 6. c; B. 4. e.	Trigonodespota Σ et stella Ζ
	* Discus in concauo	A. 7. b.	Planeta in Ω
	Scarabaeus	B. 1. a.	Oecodespota Σ
	* Isis cum Thermuthi serpente	A. 2; B. 10.	Decuria et Dom. Domus Σ
	Isis precans inclinata.	B. 2.	Trigonodespota Ζ Trigonodesp. Ζ, simul Σ Oecod. S s

<i>Numina</i>	<i>Imagines</i>	<i>Loca papyri</i>	<i>Relationes</i>
<i>Symbola ♀</i>	Hieracocephalus cum baculo	B. 5.	Planeta in ♂, Horiorator et Moera ♂
	Seruus capite vertagi, inclinatus	C. 6.	Trigonodespota, Horion, Dodec. et Moera ♀
	Hebe pileo hamato insig. Puer, tener Jao	A. 4. C. 3.	Horion ≈ Trigonod. et Moera ♀ (Praepos. Quadr. verni post solstit.)
<i>Symbola ♀</i>	Instrumentum cum ornamentis	A. 5. c.	Planeta in ≈
	Isis naophora	A. 6. c; B. 4. c.	Trigonodespota ☿ Stella ♂
	Isis cum Thermuthi	B. 10.	Trigonodespota ♂
	Isis adorans inclinata	B. 2.	Trigonodespota ib. ♂
	Isis inclinata capillum tenens	C. 6.	Decuria ♀, simul ♂ Horiorator
<i>Symbola ♂</i>	Capita detruncata	A. 8. b.	Planeta in ♀
	Crocodilocephalus	C. 6. p.	Item in ♀
	Vipera	B. 8.	Decanus ♂
	Phtha Mumia	A. 5. b. d.	Tetragonodespota ≈
	Calui Dii	C. 1.	Planeta in ♀
	Pharetrophorus	C. 2; A. 1.	Trigonodespota ♀ et ☿
	Tectum seu carcer	A. 8. a. d.	Oecodesp. Trigonodespota ♀
	Triplex vndulatio	A. 8. b; C. 6.	Oecodespota ♀
	Phtha mensurator	C. 3. 4. 5.	Oecodespota ♀
	Pileus piroformis	B. 1. a.	Trigonodespota ☿
	Remi	A. 3.	Decuria ☿, Moera ≈
	Cultri	B. 6. 7. 8.	Dodecateinorion ♂
	* Stella marina cum oculo et naui	C. 6.	Oecodespota ♀
		C. 6. i; A. 1. a.	Planeta in ♀ et Trigonod. ☿
<i>Symbola ♀</i>	Securis	A. 6. b.	Planeta in ☿
	Sacerdos	A. 5. a. e.	Trigonodespota ≈
	Vraeus	B. 3. 4. f. g; B. 6. a. b.	Decuria et Horion ♂
		A. 4.	Horiorator ☿, Dodecat. ≈
<i>Symbola ♂</i>	Crocodilocephalus	B. 4. e.	Oecodespota ♂ et ☽ in ♂
	Boa, seu serpens giganteus	C. 7.	Planeta in ♀
		B. 4. d.	Oecodespota ♂
		B. 9.	Moera et Oecodespota ♂
	* Porcus cum posterioribus leonis	A. 8. c.	Planeta in ♀
	Alae vespertilionis	C. 7.	It. et Moera ♀
	Rhea inclinata vomens venenum	B. 2. a — d.	Oecodesp. ♂, simul ♀ ☽ Trigon.
	Mulier inclinata capillum tenens	C. 6.	Horion ♀
	Annulus	A. 5. 6.	Oecodespota ≈

Haec classis scriptorum astronomicorum est vtique vberrima. Ad eam enim pertinent innumerae fere papyri, quae dicuntur, funerales, stelae, cistae sepulcrales, sculpturae sacellorum subterraneorum, aliaque multa monumenta minora et spatio non satis amplio. Ceterum exstant inscriptiones astronomicae, omnibus fere vocabulis hieroglyphicis destitutae, quae itidem ad hoc obseruationum genus pertinent.

§. 10.

Ordo IV. scriptorum astronomicorum.

Specimen papyri d'Hermandi. Tabula IX. Tituli hieroglyphice scripti.

Sunt scripta veterum Aegyptiorum astronomica, quae habitu suo externo differant a generibus supra descriptis. Scilicet multis in monumentis planetarum loca non figuris, sed solis literis hieroglyphicis, aut literis saltem cum paucissimis planetarum imaginibus exprimuntur. Quae quidem classis omnium est vberrima et frequentissima. Ad hanc enim pertinent maxima papyrorum funeralium pars, omnes fere stelae funerales, potissimum minores, praeterea multa monumenta viliora, vt pyramidia, typi templorum et aedificiorum, instrumenta, vtensilia, cistae mumiarum, statuae, sculpturae petrarum eiusque generis alia. Etiam his in monumentis Aegyptii planetarum loca simili quidem ratione descripserunt, sed tamen diuersa. Quamvis enim his in scriptis pariter atque in Tabulis explicitis easdem ad leges deinceps indicentur Planetae eorumque rationes, Oecodespotae, Trigonodespotae, Tetragonodespotae, Hexagonodespotae, Decani, Horiocratores, Dodecatemoria, Moerae eiusque generis alia; id tamen non fit nisi nominibus et cognominibus numinum, animalium, plantarum aliarumque rerum singulis planetis sacrarum. Cuius generis inscriptiones profecto difficilius nunc quidem explicantur. Subinde vero, quum lexicon astronomico-hieroglyphicum magis magisque facilioribus inscriptionibus explicandis adauictum fuerit; succedet, et huius generis scripta astronomica facile et certa ratione explicare. Difficultas potissimum in eo consistit, quod non solum planetae, sed etiam numina Zodiacalia plura nomina, imo partim permulta, atque cognomina habuerunt. Sic vidimus, vel Decanorum nomina a veteribus (p. 23.) allata inter se non consentire. Quo quidem in genere quomodo Aegyptii versati sint, sequens specimen papyri d'Hermandi iam dilucidati breuiter doceat.

Primum quidem apparet, singulos singulorum versuum (A B C) titulos simili ratione loca planetarum indicare. Nam singuli tituli tot vocabulis constant, quot personae singulis in versibus subiacentibus exstant, aut quot gradus planeta iisdem in versibus descriptus suo in Signo excesserit. Sic de planetis Lin. A. definitis ♀ excessit 24°, reliqui (♂ ♀) pauciores. Hinc titulus Lin. A. continet 26 vocabula. Item Lin. B., vbi ♀ et ☽, indicari vidimus, ☽ 7°, ♀ 19° emetitos esse. Hinc titulus constat 20 vocabulis. Denique Lin. C. positi sunt ♂ post 19°, ♀ post 24°. Hinc titulus hicce constat 25 vocabulis.

Porro inter haec vocabula iis in locis apparent singulorum planetarum nomina, quibus infra inde a fine principioue versus inter Moeras simulacra singulorum planetarum sunt posita ad longitudinem ipsorum indicandam. Sic vidimus, Linea C. poni ☽ post Moeram 7, atque ibidem loco

octauo inter vocabula tituli apparet ☽ nomen πλ (B. 4. a. supra). Item Lin. A. post vocabulum decimum exstat ☽ nomen, ante quintum a fine η, vt ratio Moerarum subscriptarum iubet. Item Lin. C. post vocabulum decimum reperitur ♂, ante quintum a fine ξ, vti conuenit subscriptioni. Pars quidem huius tituli rubramento scripta spectat ad ♂ rutilum (p. 12.), atramento altera ad ξ.

Deinde tituli incipiunt finiuntque, vt versus subscripti, a Trigonodespota et Oecodespota. Sic Lin. B. 5. g. significat ξ, ρονον, ςηογ, Oecodespotam ζ.

Denique post planetam indicantur secundum leges praescriptas partes Signi cum planeta coniuncti, quod duobus verbis illustrare liceat. Vt vidimus, locus ξ sic describitur (Lin. C.) ope personarum Zodiacalium: Decanus ♀, Horion ξ, Dodecatemorion ☽, Moera ♀. Idem literis hieroglyphicis exprimitur supra vocabulis quinque. Nam penna cum aue (C. a. med.) (AC) Asōnem (p. 197.) ξ planetam exprimere videtur. Sequens vocabulum CT significat ♀ Sothin (p. 195.), Decanum in Π; sequens CC ξ anserem Horioratorem in Π, sequens (c.) ΣΗ, caput (p. 192.) ☽ Dodecatemorion. Notissimum est sequens ♀ vocabulum ΧΑΙ scripturam denotans (p. 194.), quare hoc Thoutho constanter adscribitur, quo quidem Moera ♀ in Π significatur. Denique vltimum vocabulum valet ΠΤ, quo Oecodespota ♂ exprimitur, scilicet, accedente ♀ (d.) Trigonodespota, Signi Η, vt infra. Itaque haec est ratio, qua in huius classis monumentis loca planetarum literis hieroglyphicis exprimantur.

Sed haec omnia comparandis pluribus eius generis inscriptionibus magis magisque subinde illustrabuntur. Tenendum quidem est, genus scriptorum astronomicorum meritis literis hieroglyphicis constans non indole, sed modo ac ratione tantum differre a reliquis supra illustratis generibus.

COROLLARIA.

I.

*Summa legum ac regularum, quibus explicatio inscriptionum astronomicarum
Tabb. II—IX. atque omnium his similiūm nitatur in vniuersum.*

Quamuis explicatio inscriptionum hieroglyphicarum Tabb. II—IX. nostra multis videatur noua ac fere inaudita; concedere tamen oportet tria, scilicet 1) nos veterum scriptorum auctoritatem et exemplum constanter secutos esse; 2) inscriptiones dictas vna eademque ratione aequabili explicitas fuisse; 3) euentus explicationum nostrarum consentire cuin astronomiae legibus, rerum natura et historiae praeceptis. Primum enim nihil temere, nihil absque ratione sumsimus; sed, quae veteres auctores Aegyptiorum de planetis, Zodiaci diuisionibus vsuque astronomico et astrologico clare diserteque tradiderint, ea obseruauimus et adhibuimus ad monumenta Aegyptiorum aperte astronomica explicanda. Deinde omnibus ac singulis in Tabulis constanter easdem figuris hieroglyphicas ad eosdem planetas retulimus, eadem symbola Oecodespotarum, Trigonodespotarum, Tetragnodespotarum, Decanorum, Horiorum, Dodecatemoriorum et Moerarum constituimus, easdem Signorum partes, vel dominos partium, deinceps longitudinem planetarum accuratius indicantes, nimirum Decurias, Horia, Dodecatemoria et Gradus admisimus; easdem ordinis eorum naturalis turbationes obseruauinius eiusque generis alia, in quibus consistit vnitas Hieroglyphices astronomicae. Denique monumentis Aegyptiorum astronomicis sicuti dictum explicandis talia inveniuntur, quae astronomiae et naturae legibus non contradictant, sed respondeant. Sic nunquam accidit, vt ♀ et ♀, quae nonnisi 29° et 48° a loco ☉ apparere possunt, longius a ☉ posita viderentur; nunquam, vt planetae retrogradi cernerentur, vbi directi esse deberent, aut contra. Imo cognouimus, ex interpretatione nostra talia euenissem, vt apparerent ♀ et ♀ in proximis a ☉ locis, ♂ 24 ♀ vero retrogradi aut directi, vbi vere retrogradi directi esse deberent ex legibus naturae. Ceterum constellationes ex legibus praefinitis a nobis inuentae non aliena in tempora incidisse vidimus, sed in ea constanter, quibus singulae inscriptiones astronomicae propter notas historicas, ibidem adiectas, ortae essent. Quas quidem ob causas haud facile negabitur, Hieroglyphicen astronomicam nostram esse veram et fide dignam. Quod quo facilius perspiciatur, iuuabit repetere nouisque argumentis confirmare principia et regulas, ad quae inscriptiones nostras explicuerimus.

1) *Inter innumera fere Aegyptiaca monumenta, quae ab antiquissimis inde temporibus ad nostram aetatem conseruata exstant, plurima sunt argumenti astronomici.* Diodorus aliique

permulti testantur, Aegyptios ab antiquissimis inde temporibus planetas obseruasse atque constellationes descripsisse, descripta conseruasse (p. 3.). Facillime inter stellas discernuntur ☽ ☿ ♀ ♂ ♁ ♃, natura inter se diuersi (p. 12; p. 58.); sponte sua dividitur Zodiacus in 12 partes propter plenilunia, in 360 particulas propter anni dies (p. 16. 29.); stellae lucidiores loca planetarum accuratius indicant (p. 31.); astronomia, Naturalismi primaria pars, non iunior est prima gentium religione (p. 1. 74.): ergo Aegyptii obseruationes astronomicas instituere potuerunt. Porro credebant, planetas regnare mundum, decernere fata hominum (p. 57. 75.) atque videbant, chronologiam, praecipue anni magni epochas (p. 48.) constitui non posse absque planetarum cursu et constellationibus, quae, quatenus vera sunt, primos post diluvium homines non latuerunt; ergo veteres, maxime Aegyptii, astrorum motus obseruare et notare debuerunt. Ceterum reuera ex antiquitate Aegyptiaca ad posteros (p. 4.) atque ad nostram aetatem venerunt monumenta astronomica (p. 3.), ad antiquam rationem, imo ad ipsam primordium astronomorum mentem accomodata. Itaque miraculum esset, quum Aegyptii ab antiquissimis inde temporibus constellationes, astrologicas vero quoniam fere die consignauerint, si inter tot antiquitatis monumenta nulla exstanter astronomica.

2) *Obseruationes astronomicas, vel constellationes continent Zodiacus Tentyriticus (Tab. IV.), Sarcophagus Sethi (Tab. V.), Sarcophagus Ramessis (Tab. VI.), Monolithus Amosis (Tab. VII.), Mensa Isiaca (Tab. VIII.), Papyrus d'Hermandi (Tab. IX.) atque omnia scripta his similia.* Haec monumenta enim constant figuris et nominibus, quibus veteres testantur exprimi planetas partesque Zodiaci (p. 74. 191.); continent alias notas astronomicas, vt Signa Zodiaci etiamnum visitata (Zodiac. Tentyr.); stellulas earumque complexus (Tab. IV. VI. IX.); nubes astronomicas (p. 222.); domusculas, Domus coelestes, seu Signa, significantes; coeli diuisiones Zodiaci duodecimas amplectentis symbola (Tab. VII. 1. 2. 3. et Zod. Tent.), partitiones duodenarias secundum XII. Signa Zodiaci (Tab. IV. VII. VIII.) atque septenarias (Tab. IV. V. VI. VII. VIII. IX.), quae sunt septem Signa a septem planetis occupata. Huc accedunt partes inscriptionum 28, quae stationibus ☽ respondent (Tab. IV. H. col. pag. 20.); partes 36, quot sunt Decuriae (Mensa Isiac., Zodd. Tentt., Latopp. col. pag. 23.); partes 30 singulorum versuum, seu 30 Signi gradus (Tab. V. S; IX. B. al. col. p. 29.) similesque diuisiones (p. 28.). Signa Zodiaci partim Trigonorum et Tetragonorum ratione (Tab. VII. VIII.), partim Tempestatum modo (Tab. VII.) componuntur. Singula Zodiaci Signa exprimuntur duabus tribusue personis, Oecodespota, Trigonodespota atque Tetragonodespota, vt mos erat Aegyptiorum (p. 16. 18.). Post praepositos maxime excellunt in partitionibus septenariis quatuor figurae: Decanus, Horioibrator, Dodecateniorion, Moera, quippe quot personae sunt necessariae ad locum planetae accuratius definiendum (pag. 23. ss.). Planetae exprimuntur in Signis ab ipsis occupatis nunc in subselliis positi (Tab. IV. VII. VIII. VI. D; G; V. N; T; H.), nunc alia ratione maxime distincti, post tot figuras, quot gradus a principio, aut fine Signi distent (Tab. IV. V. VI. VII. VIII. IX.); coniunguntur et disponuntur secundum adspectus □ et Δ (Tab. IV. B; C; E; V. O; V; VII. VIII. IX. A.); pinguntur retrospicientes, si retrogradi sunt: prospicientes directi. Praeterea indicatur Horoscopus, seu Signi orientis, occidente planeta primario, Oecodespota cum Trigonodespota (Tab. IV. D; VIII. V. Y; Z; VI. X; Y; VII. A; VIII. Ar. VII. IX. B. 1.), vt mos Aegyptiorum exigebat (p. 213.).

Quae omnia si comprehendantur, profecto probant, Tabulas nostras esse astronomicas. Ceterum quum ex legibus praescriptis ac naturalibus singulae singularum Tabularum figurae ad exemplum papyri astronomicae Aegyptiorum Graece scriptae explicantur (p. 212.); inde eueniunt constellationes non solum inter se congruae, sed etiam historiae et personis singulis in monumentis appellatis aptae. Quae obiter monuimus, nunc speciatim probare opus est.

3) *Planetae et Zodiaci segmenta Aegyptiace exprimuntur imaginibus rerum sacrarum earumque nominibus.* Diserte veteres testantur tum in genere, omnia ac singula Aegyptiorum numina esse astronomica (p. 74. 191.), tum speciatim certos quosdam Deos Deasque, hominum classes, animalia, arbores, plantas, artefacta eorumque partes et nomina (p. 73—200.) certos planetas atque certas Zodiaci partes significare. Neque hoc mirum. Nam ex sententia veterum vires coeli astrorumque omnia progenuerunt atque singulae quaeque res alicui numini astronomico conueniunt indole (p. 79. 69.). Hinc pro nuninibus astronomicis Aegyptii colebant singulis in regionibus idola, animalia, vegetabilia et alia (p. 84. Tab. II. 2.).

4) *Quibus symbolis planeta quidam significatur, iisdem partes quoque Zodiaci exprimuntur eae, quibus idem planeta praeceps* (Tab. I.). Vidimus, omnibus in Tabulis nostris Domus, Trigona, Tetragona, Decurias, Horia, Dodecatemoria, Gradus et alias Zodiaci partes iis symbolis significari, quae conueniunt planetae ipsorum praesidi. Sic leo exprimit ☽ (Tab. VI. D. 2. g.) et Domicilium ☽ siue ♀ (Tab. VIII. A. e.); simius valet et planetam et Domum ♀ (Tab. VIII. Q. Ar. V. b; IX. e.). Quod consentaneum est opinionibus mythologicis et astrologicis. Colebant enim Aegyptii idola, animalia et alia ut symbola Deorum tum maximorum (7 planetarum), tum minorum (12 Oecodespotarum, 36 Decanorum et reliquorum), vti constat (p. 191—200.); atque easdem vires et effectus adscribabant nunc planetis certis, nunc ipsorum dominiis in Zodiaco (p. 57.).

5) *Symbola planetaria et zodiacalia maxime sunt varia et numerosa.* Quum enim totus terrarum orbis et omnia in sensu humanos cadentia inter septem planetas diuiderentur (p. 79. 191—200.); non mirum, singulos planetas variis rerum sibi sacrarum imaginibus exprimi. Ceterum astrologi veteres ipsi iisdem planetis adscribunt res maxime varias et diuersas (p. 58. ss.).

6) *Planetae singuli atque Zodiaci partes iisdem planetis subiectae talibus imaginibus exprimuntur, quales per indolem suam conueniant naturae planetae cuiusdam, aut verae, aut suppositiae; quae quidem planetarum symbola a veteribus ipsis indicantur et traduntur.* Primum enim astrologi multa symbola singulis planetis adscribunt (p. 58. 67.). Hinc alii auctores varios homines, animalia, arbores, plantas, artefacta, particularia et alia clare ad certos planetas referunt (p. 97—200.). Quum variis Aegypti in partibus res sacrae haberentur ut imagines numinum; inde, cognita Aegypti geographia astronomica (Tab. II. 2.), appareat, quae symbola singulis nuninibus conueniant. Ceterum, licet Tabulae nostrae permulta atque peruvaria symbola astronomica contineant; ea omnia, paucissimis exceptis, a veteribus ipsis explicantur et ad certa numina astronomica referuntur, ut vidimus (Par. II.). Sin quaeras huius symbolices astronomicae principium; inuenies, totam rerum naturam ita inter planetas diuisam fuisse, ut res similes similibus planetis natura tribuerentur. Hinc animalia maiora planetis maioribus (☽ ☿), minora minoribus; noxia noxiis, bona bonis, lenta lentis, fortia fortibus conuenerunt et sic porro (p. 56. s.). Quod etiam valet de partibus rerum.

7) *Nonnulla symbola astronomica duobus planetis, paucissima tribus conueniunt.* Sic vidi-
mus, accipitrem nunc ☽, nunc ♀, nunc ♀ significare (Tab. VII. D. 1. 2.); arietem nunc ♄,
nunc ♂ (Tab. VI. J; V. H; IV. G. 27.); Isidem mulierem et discum cornigerum nunc ☽, nunc ♀
(Tab. VII. B. 3; D. 2. a; Tab. IV. B. 36; Tab. V. H. 3.); crocodilum nunc ⚭, nunc ♂ (Tab. IV.
A. 1. f; 12, e; Tab. VII. C. 2. a; Tab. V. Lin. V. 3; Tab. VI. G. 1.). Quae ambiguitas facillime
tollitur et nihil impedit rectam monumentorum astronomicorum interpretationem. Primum enim
sua cuique planetae constanter fere seruantur symbola, ita ut rarissime adhibeantur figurae binis
ternisue planetis propriae, vt vidimus et infra ex lexico astronomico apparebit. Deinde non nisi
paucissimi planetae iique certi admittunt symbola ambigua, quae veteres ipsi indicant (p. 68.
191. ss.). Porro vbi ambiguae figurae adhibentur, ibi astronomi alia symbola distinctiua adiiciunt.
Sic ne crocodilus (Tab. VI. G. 1; Tab. V. Lin. V. 3.) pro ⚭ haberetur, accessit caput detrunca-
tum, soli ♂ proprium. Denique contextus vbique docet, quomodo figurae ambiguae accipiendae
sint. Sic accipiter, licet ☽ ♀ et ♀ valeat, neque pro ☽ neque pro ♀ sumi potest (Tab. IV.
G. 14.), quoniam alias ☽ solemni suo symbolo (disco alato) et ♀ iuxta Solem exprimantur (Tab.
IV. D; E. 4. 9.). Sic Isis Trichophora (Tab. VI. B. 5.) et ⚭, et ♀ Decuriam significare potest.
Quum vero in ♀ nulla sit ♀ Decuria; statim sequitur, illam figuram pro ⚭ sumendam esse.
Sic Deus pileatus (Tab. IV. G. 29.) valet aut ⚭, aut ♄ Horion per attributa sua. Quum vero
praecedat Decuria ♀ eaque non contineat, nisi Horion ⚭; facillime haec ambiguitas tollitur hic,
vt reliquis in locis omnibus.

8) *Sol symbolis eorum Deorum quoque exprimitur, in quorum possessionibus versetur.* Quam-
quam ☽ aeque atque reliqui planetae singularibus suis symbolis exprimantur; vidimus tamen ☽
etiam significari in γ symbolis ♂ Oecodespotae, in Ζ Oecodespotae ⚭, in verno Triente Do-
mini ipsius ♀. Sic aries valet ☽ in γ (Tab. IV. A. 4; Tab. V; VI; VIII. O.), Crocodilocephalus
☽ in Ζ (Tab. IX. B.); atque ☽ vernus (κ γ δ ε) exprimitur tenero Iao puero (Tab. IX.
C; IV. A. 7.) atque Hieracocephalo (Tab. V. O.). Quod consentaneum est disertis veterum effatis
(p. 96.). Tradunt enim, ☽ aliis in Signis alias formam assumere. Neque hoc perperam. Quum
enim Naturalistae viderent, Solem, licet vbique eundem, alias vires exserere aestate, alias hieme,
autumno, vere; quin alias singulis in mensibus ac Signis: haud inepte sic, singula Signa vel Oe-
codespotas cum ☽ cooperari eiusque naturam mutare, innuerunt.

9) *Zodiacus Aegyptiacus dividebatur in XII. partes seu Domos, Stationes lunares XXVIII,
Decurias XXXVI, Horia LX, Dodecatemoria CXLIV, Moeras seu Gradus CCCLX, ita ut
Signum quodque constaret Decuriis III, Horis V, Dodecatemoriis XII, Moeris XXX.* In his
enim consentiunt astronomi et astrologi veteres omnes, vt docuimus in parte huius operis prima
(p. 12—29. Conf. Tab. I.). Quae diuisiones reperiuntur in monumentis Aegyptiacis. Sic XII
Zodiaci partes continent Zodiacus Tentyriticus (Tab. IV. Lin. A.), Monolithus Amosis (Tab. VII.
A. B. C. D.), Mensa Isiaca (Tab. VIII. Litt. S Y A F; G J K R; I—XII.). Decuriae XXXVI.
enumerantur in Zodiacis Tentyriticis et Latopolitanis (Desc. de l'Eg. Vol. IV. Tabb. 19. 22.
Vol. I. Tabb. 79. 87.). Stationes lunares XXVIII. habuimus Tab. IV. H. Decanos a Graecis
Latinisque recte indicatos esse, testatur solus Sarcophagus Ramsis (Tab. VI. E. 10. 11. 12.), vbi

in M habes reapse $\text{♀} \odot \text{♂}$ Decurias. Signi XII. Dodecatemoria exhibent Sarcophagi (Tab. V. K. M; Tab. VI. H. K.).

10) *Zodiaci XII. Signa diuiduntur et disponuntur in monumentis secundum Trigona, Tetragona, Hexagona; nec non secundum Tempestates.* Sic vidimus in Monolitho Amosis (Tab. VII.) quaterna cuiusque Tempestatis Signa extare in versibus horizontalibus, quod obseruatur quoque in Zodiaco Taurinensi (Tab. III.). Ordo Signorum secundum Triangula apparet in Tabula Isiaca (Tab. VIII. Ar. I – XIII. Latt. G I K R), Zodiaco Taurinensi (Tab. III.), Monolitho Amosis (Tab. VII.); ubi etiam Signa ad Tetragonorum rationem composita habes. Hexagonaliter (VII Ω Δ P M Z X) conscripta apparent XII. Signa in Zodiaco Taurinensi (Tab. IV. A.) et Mensa Isiaca (Tab. VIII. S Y A F). Quod consentaneum est placitis Astrologorum (p. 18. 14.). Aliae enim vires sunt vernis deinceps Signis, aliae hibernis, aliae reliquis, pariter atque Trigonis, Tetragonis, Hexagonisque singulis.

11) *Signa Zodiaci singula exprimuntur symbolis Oecodespotae et Trigonodespotae, passim etiam Tetragonodespotae atque Hexagonodespotae, nec non stellarum patronis, nunc in nauicula vectis, nunc in Domi specie inclusis, nunc alio modo comprehensis.* Quae ratio in primis clare apparuit in Zodiaco Taurinensi (Tab. II.), Mensa Isiaca (Tab. VIII.) atque Zodiaco Tentrittico (Tab. IV. A.). Eadem vero rem reliquis in Tabulis omnibus passim habuimus. Scilicet quum duo Signa Zodiaci eundem Oecodespotam habeant (p. 16.); Trigonodespota, passim cum Tetragonodespota atque Hexagonodespota indicat, de quoniam eiusdem planetae Domo cogitandum sit. Binis enim eiusdem planetae in Domibus diuersi sunt Trigonodespotae et Tetragonodespotae. Quod nauigia astronomica attinet, personas ad unum idemque Signum pertinentes vehentia; a veteribus iamiam commemorantur (p. 222.) atque cum placitis Aegyptiorum cohaerent. Putabant enim coelum Nili ad instar circumfluere terrarum orbein, stellas vero et constellationes, ne mergerentur in aquis (vid. Tab. II. 3.), una cum planetis nauibus insistere. Quod aediculas attinet, in quibus Oecodespotae passim apparent (Tabb. VIII. VII. VI. V.); spectant ad antiquum usum, ex quo Signa Zodiaci appellantur Domus, Domicilia, Turres (p. 15.). Porro Signi cuiusdam personae uno includuntur superne (Tab. VII.), quoniam hoc instrumento, alias stellulis distincto, coeli ambitus, uti constat, indicatur. Denique Signa Zodiaci terminantur singula lineis atque duabus figuris ad medianam prouidentibus (Tab. VIII. rell.). Ceterum cum praepositis Signorum expresserunt Aegyptii stellarum singularum dominos, simul cum Signis in conspectum venientium, ut plerisque in Tabulis vidimus (IV. V. VI. VII.), quoniam etiam stellis vis tribuebatur apotelesmatica (p. 30.).

12) *Monumenta Aegyptiorum astronomica omnium planetarum, nempe $\odot \text{Σ} \text{ḥ} \text{γ} \text{δ} \text{♀} \text{♂}$ loca variis in Signis occupata accurate indicant.* Vidimus, omnibus in Tabulis nostris septem Signa exponi, quorum in partibus planeta versetur (Tab. IV. B, C, D, E, F, G, H; Tab. V. A B C, D E F, G H I, K L M, N O P, Q R S, T V X; VI. A, B, C D, E, F, G, H I K). Neque hoc mirum. Omnes enim ac singuli planetae alias quisque vires exserere putabantur in genituris (p. 56.) atque epochae anni Magni septem planetarum constellatione indicandae erant (p. 48 ss.).

13) *Longitudo planetarum ita exprimitur non solum, ut apponantur figurae Oecodespotae cum Trigonodespota, passim cum Tetragonodespota et Hexagonodespota, hinc symbola Decani,*

Horii, Dodecatemorii, Moerae, nec non stellarum simul orientium; sed etiam ut planetae post tot personas exponantur, quot gradus a fine Signi, aut ab initio distantes apparuerint. Quod omnibus et singulis in monumentis nostris obseruatum est; quare dicamus solummodo de huius vsus ratione. Quum XXX. Signi gradus inter septem planetas distribui debuerint (p. 29.); symbolum Moerae cum planeta coniunctae quadruplicem certe planetae locum indicabat. Ergo Signi spatium maiores in partes deinceps diuidi debebat, quarum singulae paucos gradus in se continent. Sic quum indicaretur, cui Dodecatemorio, cui Horio, cui Decuriae inesset Moera, veluti $\mathfrak{Z}$, cum $\odot$ coniuncta; statim cognoscetur, quot Gradus Signi planeta excesserit. Ad omnem vero ambiguitatem, maxime ex symbolorum astronomicorum ambiguitate ortam, tollendam, planetae inter Signi cuiusdam personas ita quoque poni debebant, ut numerando personas gradum Signi planetari continentem inuenires. Quod iis tantum in monumentis omissum vidimus, quibus spatii augustia obesset.

14) *Planetae inter alias figuras zodiacales positi ex eo cognoscuntur, quod in basibus existant aut alio modo inter reliqua astronomica symbola maxime omnium distincti sunt. Sic bases continent planetas in Tabb. IV. VII. VI; D, E, G. Tab. V; H, N, T. Alias planetae existant in navibus, quibus tamquam circumuehantur liberius in Oceano coelesti (Tab. IV. V. VI. VIII.); alias distinguuntur figuris pusillis (Tab. VIII.), circellis (Tab. IV. A. 4—9.) aliae ratione maxime conspicua (Tab. IX.).*

15) *Planetae retrogradi pinguntur retrospicientes, directi prospicientes. Nonnunquam planetarum motio positione eorum inter gradus indicatur. Sic $\mathfrak{h}$ in $\mathfrak{X}$, Sole in Ω ; σ in $\wp$, Sole in Υ ; $\mathfrak{d}$ in $\mathfrak{D}$, Sole in $\mathfrak{Z}$; $\mathfrak{d}$ in $\mathfrak{A}$, Sole in Υ , contra reliquarum cum ipsis coniunctarum personarum ordinem positos vidimus (Tab. VII. C. 2. b; VI. G. 1. a; IX. A. 6; IV. C. 36.). Eadem ob causam finis Signorum in versibus passim ponitur, vbi alias initium est (Tab. VI. E. F; V. D.). Est autem mos Aegyptiorum notandi planetarum recessus (p. 212.).*

16) *Oecodespotae Signorum inter eiusdem Signi personas apotelesmaticas singulis in monumentorum versibus descriptas ex eo cognoscuntur, quod sub initium seriei positi sceptrum et crucem ausatam gestant, aut alia ratione praeceteris figuris distincti sunt. Quod quum omnibus in monumentis obseruatum sit, non opus est demonstrare (Vid. Tab. IV. A. cet; Tab. V. N. cet; VI. G. cet; VII. D. 1. cet; VIII. Ar. III. cet.). Hinc et Domus Dominus exprimitur in Domus quadam specie (Tab. IV. B. C. G; Tab. V. C. L; VI. D. J; VII. B. D; VIII. Ar. X. XIII.). Neque hoc perperam. Nam Oecodespotae, quippe XXX. graduum domini praepollent Decanis, Horiorum, Dodecatemoriis et Moeris (p. 56.), atque Oecodespota est Domus, seu Signi, Dominus.*

17) *Trigonodespotae et Tetragonodespotae ex eo cognoscuntur, quod non minus distincti sunt Oecodespotis, quodque Oecodespotam inter se habent vel proxime cum eo coniuncti exhibentur, ita ut Trigonodespota praecedat Oecodespotam. Quae lex vniuersalis, constanter fere obseruata, non eget demonstratione (Tab. VI. A. B. C. D. Tab. VIII. cet.). Neque hoc absolum. Trigonodespotae enim et Tetragonodespotae pariter atque Oecodespotae integris Signis praesunt.*

18) *Planetae, qui sese inuicem adspiciant ratione Δ aut $\square$, ita disponuntur et coniunguntur in monumentis, ut rationes dictae cernantur. Hinc et Oecodespotae, saltem Trigonodespotae et Tetragonodespotae, planetam in se continent, cum planetis transponuntur aptis*

in locis. Grauissimum erat in astronomia Aegyptiaca indicare varios planetarum adspectus (p. 57.). Hinc certis in versibus naues planetas continentis cum Trigonodespotis atque Tetragonodespotis ter quaterue repetuntur (Tab. IV. B. C; V. O. V; IX. A.); hinc Signa cum praepositis suis ratione Δ et $\square$ disponuntur aut transponuntur (Tab. VII. VIII.).

19) Personae Signi cuiusdam planetam continentis apotelesmaticae disponuntur singulis in versibus secundum dominorum potestatem, ita ut incipiat Trigonodespota aut Tetragonodespota, hinc sequatur Decanus, hinc Horiorator, hinc Dodecatemorion, denique Moera cum planeta coniuncta. Quae lex constanter obseruatur, vbi inscriptionum breuitas non obstet (Tab. VIII.), licet in his quoque Moera exstet ultimo in loco. Est autem haec ratio non solum naturalis, quoniam personae apotelesmaticae maiores praevalent minoribus, sed etiam antiquo Aegyptiorum usui accommodata, ut ex papyro astronomica Graeca constat (p. 212.). Idem habes, quum planeta post Oecodespotam et Trigonodespotam exstet, praecedens minores Signi partes (Tab. VII. Tab. V. N.). Ceterum et Decanus, Horiorator, Dodecatemorion et Moera itidem exprimuntur, veluti in minoribus nauiculis, basibus, aut cum sceptro (Tab. IV. C. F; V. T.), ut facilius ab aliis personis minoribus discerni possint iisque subsequentibus.

20) Quum accidit, ut planeta duabus Signi in partibus insit eidem domino subiectis; earum praepositi una tantum persona exprimuntur, cui, ne simplex esse putetur, sceptrum potentiae tribuitur (Tab. IV. E. 34; G. 29; VI. F; cet.). Hinc passim ordo personarum illarum genuinus turbatur; quae ambiguitas eo tollitur, quod domini maioris symbolum repetitur usque ad minorem, ita ut hoc sequendo venias a praecedente domino, veluti Decano, ad sequentem Horioratorem, licet tertio, aut quarto loco positum (Tab. IV. C. 29; G. 29; Tab. IX. B.). Neque haec absona. Astrologi enim personas afferunt diuersa decernentes, quare e. g. 4 Decanus et Horiorator, vel Moera et Decanus, una eademque persona comprehendi poterant.

21) Quibus in versibus duorum planetarum loca indicantur, iis personae apotelesmaticae cum planetis coniunctae sumuntur deinceps pro altero planeta a fine, pro altero ab initio versus. Quod quum breuitatis causa locum habeat, non eget explicatione. Exempla habuimus plura (Tab. IX. Tab. VI. B. Tab. VIII. J. E.). Etiam media versum adhibentur ad locum planetae descriendum, vbi tres in uno versu planetae comprehendantur (Tab. IX. A; VIII. J.).

22) Quum planeta ipsis in finibus duorum Signorum apparuerit, eius simulacrum utroque in Signo ponitur, omissis Decanorum, Horioratorum, Dodecatemoriorum et Moerarum notis. Quod per se clarum est. Exempla habuimus plura (Tab. VII. C. 2. B. 2; B. 3. D. 1.).

23) Eadem persona apotelesmatica passim pluribus figuris eiusdem habitus exprimitur nunc ad loca inscriptionum vacua explenda, alias ob causas; nunc ideo, ut, quum numeres singulas figuras ab initio usque ad planetae symbolum, habeas totidem gradus, quot planeta ab initio Signi distans apparuerit (Tab. IX. VI. V. IV. varr. II.). Excipiendae sunt eae inscriptiones eaque ipsarum partes, quibus totidem personae expensi non possent. Passim Moerae ac gradus a fine numerantur, quum planeta potius versus finem Signi apparuerit (Tab. VI. E; VII. B. 1; Tab. V. H. cet.).

24) Praeter septem Signa a septem planetis occupata omnibus in monumentis astronomicis indicatur Horoscopus, seu Signum oriens, planeta primario occidente. Quod accommodatum

est Aegyptiorum usui (p. 213.). Sic, occidente ☽ in Σ, Horoscopus erat ☾ (Tab. IV. Ar. VIII; Tab. V. Z; Tab. VI. Y; VIII. Ar. VII.). Monolithus Amosis, occidente ☽ in Σ, eundem Horoscopum affert (Tab. VII. A. o.); Papyrus vero d'Hermandi, occidente ☽ in Ζ, habet ☽ Horoscopum (Tab. IX. B. 1.).

25) *Quum has ad leges Tabulae nostrae explicantur, tales planetarum constellationes periuntur, quae astronomiae legibus non contradicant, sed respondeant.* Primum enim ♀ et ♀ nusquam longius a ☽ dissitos inuenimus, quam 48° et 29° , ut rei natura fert. Quod ♀ attinet, eam vidimus a ☽ distare 25° (Tab. VII.), 13° (Tab. VI.), 41° (Tab. V.), 24° (Tab. IX.), 5° (Tab. IV.), 45° (Tab. VIII.). Deinde ♀ inuenimus longius a ☽ 24° (Tab. VII.) 1° (Tab. VI.), 12° (Tab. V.), 12° (Tab. IX.), 1° (Tab. IV.), 1° (Tab. VIII.). Praeterea retrogradi apparent ♀ 24° , quum distant a ☽ 109° , 115° , 137° . Iam omnibus in Tabulis nostris tum demum ♀ 24° retrogrados inuenimus, quum legitimo spatio a ☽ distarent. Vide supra leg. 15. Denique loca planetarum secundum leges praescriptas eruta ex monumentis Aegyptiorum astronomicis adeo cum computationibus accuratiis consentiunt, ut fere nullum discriminatur, de quo infra.

26) *Constellationes planetarum denique secundum regulas dictas inuentae ea tempora attinent, quibus haec monumenta sint oriunda necesse est.* Nolumus repetere, qualemque septem planetarum constellationem per totam historiam non nisi semel obtinuisse (p. 51.). Iam templum Tentyriticum cum Zodiacis suis, ut ex nominibus imperatorum Romanorum inscriptis et styli natura elucet, pertinet ad primis post Ch. saecula. Ergo constellatio inuenta historiae respondet. Item Mensa Isiaca seriora tempora redolet, nominatim ea, quibus cultus Aegyptius in Italiam propagari coepit. Monumenta enim Aegyptiaca Pompeiis et Herculani inuenta, quae Neapoli vidi, plane eiusdem styli et indolis sunt. Reapse hanc aetatem constellatio Mensae Isiaceae inscripta prodit. Porro Papyrus d'Hermandi, quum aetas papyrorum ex scripturae ratione circiter definiri possit, pertinet ad saeculum X. aut XI. a. Ch.; atque vidimus eadem ad tempora spectare constellationem in ea propositam. Quod Monolithum Amosis et Sarcophagos Ramsis et Sethi attinet, pertinent sane ad remotissima tempora, quo spectant constellationes a nobis repertae ibidem. Praeterea secundum historicos veteres inter tres illos reges tot fere anni elapsi fuerunt, quot inter observationes nostras intersunt, de quo infra accuratius.

Nunc satis de euentu studiorum nostrorum, natura astronomiae historiae in uniuersum comprobato, atque de legibus, ad quas Tabulas nostras hieroglyphicas explicuius. Quin haec monumenta, partim mille modis tentata nullum adhuc sensum probabilem exhibuerint, partim nondum explicari potuerint aliis rationibus; puto, quin vix concinnius quam astronomice illustrari posse videantur, ea ab aliis quoque pro astronomicis monumentis habitum et recognitum iri.

Iam ex his legibus omnia fere Aegyptiorum scripta astronomica, quotquot aetatem tulerunt, explicari atque in vitam et usum reuocari possunt. Quamuis enim probabile sit, Aegyptios aliis quoque rationibus observationes astronomicas expressisse; tamen eae quoque ad leges astronomiae primarias atque communes sese accommodauerint necesse est. Etiam dubitari nequit, quin Aegyptii alia quoque symbola astronomica habuerint praeter ea, quae his in tabulis continentur; symbolice enim astronomica, ut vidimus, totum terrarum orbem amplectitur: sed symbola frequentissima ex sola Aegypto petita esse clarum est, atque, ubi noua astrorum symbola occur-

tant, ea aut contextu aut ab ipsis veteribus explicantur. Tradi^mimus enim catalogum symbolorum astronomicorum vberimum a Graecis et Romanis astronomis desuntum (P. II. §. 15. vsque ad 22.). Praeterea, quum antiquissima Aegyptiorum et Graecorum mythologia astronomica, vt Herodotus aliisque tradunt, eadem fuerit; saepenumero symbola Aegyptiorum astronomica ex mythologia Graeca, quippe symbolice numinum Graeca, cognoscuntur.

II.

Frequentia monumentorum astronomicorum Aegyptiacae descriptorum maxima.

Quum iam constet de natura scriptorum astronomicorum; quunque veteres ipsi tradant, quibus monumentis Aegyptii astrorum, vt inquit, decreta inscripserint (P. I. §. 1.): facile erit indicare, quae monumenta antiquitatis Aegyptiacae literaria argumento sint astronomico, quotque in vniuersi etiamnum existant. Vtique innumerae fere Aegyptiorum obseruationes astronomiae partim in Aegypto, partim in variarum terrarum Museis ad nostram vsque aetatem conseruatae sunt. Quod enim Aegyptum ipsam attinet, monumenta vbiue obuia magna ex parte descripta sunt variis viatorum operibus, de quibus nominare licet *Descriptionem Aegypti Parisinam, Burtonis et Wilkinsonis excerpta hieroglyphica, Youngii Hieroglyphics, itineraria Burckhardi, Niebuhrii, Pocochii, Caillaudi, Hamiltonis, Gauii, Belzonii, Minutolii*, aliorumque multorum. De reliquis monumentis astronomicis in variarum terrarum Museis conseruatis praesentibus iudicare licet. Iam de singulis.

Huc spectant ante omnia templa, palatia aliaque aedificia publica eorumque parietes per totam Aegyptum adhuc extantia. Horum enim in aedificiorum parietibus descriptae sunt astrorum constellationes, nunc singulae, quae in minoribus aedibus locum habent; nunc plures, quae in maioribus eorumque partibus, pronais, sanctuariis, adstructionibus, aliisque cameris cernuntur. Qua ratione enim monolithi, qui sunt templorum protypi aut imitationes; eadem templa aliaque aedificia sacra inscripta sunt, vt delineationes eorum in dictis operibus exhibitae demonstrant. Dolendum sane, plurima veterum Aegyptiorum templa nunc adeo corruisse aut destructa esse, vt de parietibus nunc partes tantum inferiores, nunc fundamenta solummodo supersint. At haec quoque fragmenta saepe numero vtilissima sunt. Quum enim vel vnius planetae obseruatio conseruata sit, inde, suffragantibus aliis inscriptionibus et dynastiis Manethonianis, epocha auctoris monumenti erui potest. His aedificiis adnumeranda sunt sacella lignea in variis Museis asseruata, quippe imitationes templorum maiorum.

Eiusdem naturae sunt obelisci. Nam in quatuor lateribus obeliscorum, maxime partibus superioribus et inferioribus, planetarum loca certo quodam tempore obseruata exprimuntur. Constat vero non solum in Aegypto permultos obeliscos extare, sed etiam haud paucos in Europa, scilicet Romae, Beneuenti prope Neapolin, Constantinopoli, Monachii, Parisiis, Londini. Huc spectant etiam varia pyramidia in variis Museis conseruata.

De monolithis supra dictum. Monolithi vero non solum in Aegypto adhuc reperiuntur, sed etiam in Museis, quorum grauissimus est Parisiis ex aetate Lagidarum. Huc pertinent sarcophagi

lapidei, quorum permulti ex Aegypto in Europam transportati sunt. Pretiosissimi sunt sarcophagi Vienensis ex aetate Memnonis, Londinensis in Museo Britannico, Parisinus porphyrites in Museo Saulnier, maxime ille alabastrites in Museo Saonei Londinensi. Alii reperiuntur in Museis Neapolitano, Romanis, Florentino, Taurinensi, Vienensi, Monachico, Parisino, Londinensibus, Oxoniensi, Lugdunensi aliisque. Quemadmodum enim Sarcophagus Sethi atque Ramessis, quos iam explicimus (Tab. V. et VI.), ita etiam illi obseruationes astronomicas continent, eadem ratione expressas.

Eiusdem indolis sunt cistae mumiarum. Quamquam enim in his planetarum loca minus prolixè indicantur, leges tamen, quibus exprimuntur, fere eadem sunt. De cistis vero sepulcralibus fere innumerae ad nos peruererunt. Nullum fere est Museum Aegyptiacum siue publicum siue privatum, quin mumiam vel cistam sepulcralem pluresue contineat. Sola Augusta Taurinorum 36 arcas sepulcrales conseruat.

Huc etiam spectant altaria, statuae variaque vtensilia cum inscriptionibus prolixioribus. Tradunt enim, quibus in coeli locis certo quodam tempore planetae versati fuerint. Quorum monumentorum tantus est numerus, vt vix dici possit.

Grauissimi vero momenti sunt stelae, tabulaeque ligneae sepulcrales, inscriptiones catacombarum atque petrarum per totam Aegyptum insculptae. His enim fere omnibus obseruationes astronomicae describuntur. Stelae quidem tabulaeque ligneae astronomicae fere millia numerari possunt conseruatae in Museis fere omnibus. Eiusdem generis sunt inscriptiones catacombarum, ab introitu per omnes cameras ad finem vsque currentes, vnde stelae nostrae excisae fuerunt. Quum veteres 36 catacombas Thebanas commemoarent, nunc vero non nisi 16 repertae sint; probabile videtur, reliqua quoque hypogea cum tabulis suis sepulcralibus atque inscriptionibus fere innumeris aliquando repertum iri. Eiusdem indolis sunt maxima ex parte inscriptiones petrarum, quae inter Philarumi insulam atque Thebas et ultra vno quasi tenore sese excipiunt, quaeque per totam fere Aegyptum petraeam inueniuntur. Per multae enim harum inscriptionum cura Burtonii, Wilkinsonii, aliorumque viatorum operibus in lucem prodierunt.

Denique commemorandae sunt papyri astronomicae. Quemadmodum enim in duabus papyris dictis (p. 212. Tab. IX.) sepulcralibus, ita in omnibus iis, quas liturgicas hactenus vocarunt, similibusque, in sepulcris et mumiarum arcis repertis, obseruationes astronomicae continentur. Huius vero generis papyri numerosissimae in omnibus fere Museis cum stelis astronomicis conseruantur, nominatim Berolinensi, Vienensi, Monachico, Pragensi, Francofurtano, Dresdensi, Cracoviensi, Petropolitano, Copenhagensi, Lugdunensi B., Amstelodamensi, Edinburgensi, Cantabrigiensi, Oxoniensi, Londinensibus, Parisinis, Lugdunensi, Massiliensi, Genuensi, Geneuensi, Taurinensibus, Mediolanensibus, Bononiensi, Florentino, Romanis, Neapolitano aliisque tum publicis, tum priuatis.

Ex his itaque clarum est, monumenta Aegyptiorum astronomica, quamuis dinersa, numerosissima esse, nec dubito, quin circiter *duo millia* monumentorum astronomicorum ab antiquissimis inde temporibus ad hunc vsque diem conseruatorum numerari possint. De his quidem non est exigua pars, quae, vt sarcophagi maiores, ad primum, quem constituimus, ordinem obseruationum spectat; maior, vt templorum et monolithorum inscriptiones, ad secundum; maxima vero ad tertium et quartum pertinet, quippe stelae atque papyri pleraeque.

III.

De grauitate et vsu astronomiae Aegyptiacae in vniuersum.

Si verum sine gloriacione et arrogantia dicere fas est, astronomiae Aegyptiacae clavis gravissimis huius decennii inuentis archaeologicis, vel literariis annumerari potest. Tanta est enim noui huius fontis vbertas, vt inde scientia nostra historica innumeris fere erroribus exemptum, innumeris fere partibus mire instructum iri videatur. Nemo enim nescit, quam imperfecta, quam mutila et manca sit omnis nostra antiquitatis cognitio, et neminem fugit, quam variae et repugnantes sint nostratum sententiae non solum de rebus leibus, sed etiam de grauioribus ad cognitionem, quae sensu latissimo dicitur, historicam spectantibus. Quamquam enim veteres inprimis Graeci et Latini scriptores memoratu dignissima quaeque veluti sacram hereditatem nobis posteris tradiderunt; tamen multa scitu dignissima silentio praeterierunt, nec raro inconcinna et repugnantia vel subobscura docuerunt. Quae vero ad vniuersam antiquitatem historiamque instruendam faciunt, ea inde a bonarum literarum instauratione tanta arte studioque enucleata et collecta sunt, vt Graecorum Romanorumque literatura nunc paene pro iis exhausta et exantlata videatur. Qua de causa, nouo ex fonte aperto, quippe astronomia Aegyptiaca aliisque disciplinis cum ea cognatis, quid redundet nobis, iam breuiter exponatur. Est autem astronomia Aegyptiaca gravissimo momento ad Chronologiam, Historiam, Mythologiam, Theologiam exegeticam V. T., Philologiam praecipue Aegyptiacam, Astronomiam et Cosmologiam aliasque disciplinas corrigendas et instruendas.

IV.

Emendatio omnis Chronologiae antiquae, inprimis Aegyptiacae.

Nemo nescit, historiam sine Chronologia constare non posse. Cuiusque enim populi facta et fata arctissime inter se cohaerent, neque nullus est populus, quin cum aliis historiae partem communem habeat. Quum vero tempora, quo res gestae sunt, ignorantur aut perperam computantur; quomodo historiae euentus iusto et vero suo ordine enarrari, inter se comparari atque concinne alii aliis explicari possunt? Nonne clarum, sine chronologia summa imis misceri? Inter omnes autem constat, qualis sit chronologiae nostrae conditio. Non enim agitur de singulis annis, sed de decenniis, generationibus, saeculis, quid? quod mille annorum spatiis. Neque hoc mirum. Quippe chronologia nititur numeris, quibus veteres temporum spatia indicarunt. Nihil vero fragilius et incertius manuscriptorum numeris, quippe quibus describendis scriba quisque errare, criticus quisque suam opinionem supponere poterat. Et negari nequit, non duos extare, quotquot supersunt, codices manuscriptos eiusdem auctoris, quibus numerorum sigla vbiique consentiant. Hoc autem cadit non solum in Aegyptiorum, sed in omnium omnino populorum chronologiam. Quod enim primum chronogram sacra attinet, negari quidem nequit, eam omnium esse et accuratissimam et fide dignissimam atque in vniuersum certam. At quum chronologia sacra non nisi ad certum usque tempus extendatur; quaestio est, quocum tempore historiae profanae finis chronologiae sacrae coniungendus ac copulandus sit. Scilicet chronologi tum veteres, vt V.

Patres, tum recentiores ita versati sunt, vt factum quoddam historiae sacrae ad catalogos aliarum gentium potissimum Aegyptiorum chronologicos referrent atque hinc retro ad tempora antiquiora chronologiam, tum sacram, tum profanam computarent. Si vero illud factum vel euentus historicus aliis cuiusdam populi, quocum finis chronologiae sacrae comparatur, falsus sit vel incertus, quid tum? Annon hinc tota chronologia sacra, quamvis per se certa et definita, aut ad iusto posteriora, aut priora tempora trahetur? Quid dicam de eo, quod chronologia LXX. et Samaritana translatio V. T. nuspianam fere consentiunt cum Codice Hebraico ipso; quod, inquam, graeca versio 1000 annis discrepat ab exemplaribus Hebraicis? Quum vero ad chronologiam Aegyptiacam celebratissimam illam et decantatam accedimus, quis nescit, quam lubrica haec sit. Non loquamur de erroribus librariorum, sed de repugnantia autorum. Alia est historia Aegyptiaca Manethonis, alia ab Eratosthene descripta, alia tradunt Syncellus, alia Julius Africanus, alia Eusebius, alia Josephus, alia Herodotus, alia alii. Postquam vero cognoui, Manethonis celeberrimi dynastias constare planetis (p. 83.); chronologiae Manethoniana, quod libere profiteor, nullam prorsus fidem habeo, saltem parti ei, quae ad tempora antiquissima pertinet, nominatim quae XII. primis dynastiis constat, de quo infra. Porro chronologia Graeca, maxime antiquissima, scimus, nihil esse obscurius et incertius. Quum enim ne nunc quidem satis constet de anno, quo mortuus sit Alexander M., & aetate Herodoti, Aeschyli aliorumque; quid, quaeso, iudicandum de epochis antiquioribus, veluti ea, qua cecinerit Homerus, qua Troia expugnata fuerit, qua Cadmus literas docuerit, qua coloniae Aegyptiae in Graeciam venerint deosque suos et artes secum portauerint, qua innumera alia locum habuerint? Latinorum vero chronologia vix aetate consulnit est certa et cum aliarum nationum historia compensata. Quid iam dicendum de chronologia Persarum, Chaldaeorum, Assyriorum, Indorum, Sinensium aliorumque, quorum reges veteres pariter atque recentiores aetatibus maxime diuersis adscripserunt? Iam quanto momento sit his in rebus Aegyptiorum astronomia, in oculos incurrit. Monumentis enim Aegyptiorum astronomicis varia chronologiae epochae non solum adeo accurate eruuntur, vt vix de uno anno vel mense dubium relinquatur, sed etiam adeo certo et clare, vt sane nemo unquam contradicere possit. Quid enim certius, quam inuenire epochas, quae septem planetarum constellationibus indicantur? Exstant autem certe 2000 monumenta Aegyptiaca cum planetarum constellationibus descriptis, inde ab antiquissimis temporibus, scilicet a Josephi patriarchae aetate (I. §. 1.), usque ad Constantimum M., vt inscriptiones docent, deinceps conseruatae. Ergo his monumentis totius fere chronologiae ambitus definitur. In hoc enim temporis spatium non solum Aegyptiorum, sed etiam omnium populorum historia vera incidit. Itaque obseruationibus dictis primum cuiusuis monumenti, quo constellationes tradantur, aetas accuratissime definitur, deinde vero etiam principum tum Aegyptiorum, tum reliquorum fere omnium populorum. Scilicet in monumentis astronomicis plerisque, vt iam vidimus, regum ibidem nominatorum continentur geniture. Quum regum Aegyptiacorum et dynastiae et nomina conservata sint ab historicis; sequitur iam, his ex monumentis regum si non omnium, tamen plerorumque aetatem cognosci. Porro reges Aegyptii non pauci commemorantur in Scriptura sacra atque cum Hebraicis comparantur. Hinc demonstrari poterit, quibus in epochis chronologia sacra cum Aegyptiaca conueniat et quoniam a tempore retrocedendum sit in chronologia sacra ad tempora remotiora. E sola enim Scriptura sacra non constat, quo anno

ante Christum, verbi causa, Salomio, coaeus Pharaonis Sesak, vixerit, quoue Moses ex Aegypto egressus, Abraham ingressus fuerint. Porro eadem est ratio inter historiam Aegyptiacam atque Graecam; quare chronologiae Aegyptiacae est, emendare et stabilire Graecam. Idem denique valet de chronologia Persica, Assyria, Chaldaica aliisque, quarum, vt constat, eadem est cum Aegyptiaca coniunctio.

At ne in vanum disputasse videamur, id quod iam diximus exemplo demonstretur. Notum est, e sententia vulgari Mosen circiter 1500 annis ante Christum ex Aegypto egressum esse. Dissentiunt vero chronologi adeo, vt alii dicant, id accidisse a. Ch. anno 1487, alii 1491, alii 1571, alii 1731, alii 1821, alii 1835, vt Syncellus, alii 1854, alii aliis. Mira profecto discrepantia. Non magis conuenit de aetate belli Troiani, quod putant finitum ante Christum anno 854, vt fallax Josephus, alii 1181, vt Syncellus, alii 1184, alii 1209, alii 1270, alii anno mundi 2998, alii 3010, alii alio tempore. Quod denique dynastiam XIX. regum Aegyptiorum attinet, de eius initio chronologi itidem maxime diuersas in partes abierunt. Sethos enim, eius caput, siue Sethosis, Sesos, Sesostris, quem Thuorin vocare videtur Syncellus (p. 160. col. p. 69. P.), regnum suscepisse dicitur a. Ch. saeculo XVI. vt Marshamus, aut anno 1473, vt Champollion, aut 1366 vel 1317, vt Syncellus, aliisque. Itaque in tanta chronologiae fluctuatione, quid obseruationes astronomiae nostrae valeant, breuiter videamus. Primum quidem nouimus, regem Amosin natum esse anno 1832 a. Ch. Quum plures eiusdem nominis Pharaones fuerint, quaeritur, quis ille fuerit. Tabula Bankesia¹⁾, qua 51 reges inde a primo vsque ad Ramessen Meiamun, penultimo dynastiae XVIII regem, quippe quos nominant Eratosthenes et Manetho, deinceps enumerantur, hunc exhibit ultimorum regum ordinem:

<i>Ordo</i>	<i>Nomina</i>	<i>Regnum</i>	<i>Ordo</i>	<i>Nomina</i>	<i>Regnum</i>
40	Amosis I. (Thuthmosis I.)	30 a. 7 m.	47	Amenophis IV.	30 a. 5 m.
41	Amenophis I. (Chebron)	13 — —	48	Horus	38 — 7 —
42	Amenophis II.	20 — 7 —	49	Acencheres, Ramsis	12 — 5 —
43	Amenemes (Amenses)	21 — 9 —	50	c	12 — 3 —
44	Mephres (Moeris)	12 — 9 —	51	d	4 — 1 —
45	Amenophis III. (Misphres)	25 — 10 —		Osimanthyas (Armais Danaus)	1 — 4 —
46	Amosis II. (Thuthmosis II.)	9 — 8 —		Ramises Meiamun (Aegyptus)	66 — 2 —

1) Vide Burton et Wilkinson *Excerpta Hieroglyphica* Cairae edita Vol. II. Tab. I., vbi est optimnm huius inscriptionis grauissimae exemplum; Young *Hieroglyphics* Vol. II. Tab. 47. Salt *Essay* London 1825. Champollion *Lettre* II. Tab. III. Col. Marshami *Chronol.* p. 97.

Primum quidem obseruandum, in Tabula Bankesia 4 vel 5 reges negligi, quos Graeci habent. Quum vero hoc in catalogo neque Josephus, qui 17 reges nominat, cum Eusebio, neque Eusebius vel Manetho cum Syncello consentiant, neque numero, neque ordine regum; quum porro eadem nomina passim bis deinceps scripta reperiantur; quum denique Tabula Bankesia, quippe fere 1700 annis a. Ch. scripta, nulli corruptelae obnoxia fuerit atque fide multo quidem Manethone, ex quo reliqui hauserunt, dignior sit: certum est, huncce regum catalogum Bankesianum, quippe ipsa horum regum aetate confectum, verum esse. Sin quatuor illi principes, quas Tabula Bankesia omittit (a. b. c. d.), vere regnarunt, vt Manetho tradere videtur; haud dubie vna cum reliquis, vt Achenchères femina, regnum habuerunt. Iam de his rex 46, pariter atque in templo Amadae aliisque permultis in monumentis, sic scribitur²⁾. Annulus prior continet deinceps has figuras: circellum, muri speciem, scarabaeum, tria puncta vel pinnas. Annulus posterior exhibet deinceps: Ibidem, alias lunam falcatam; plantam tribus radicibus longis, atque hamum; quae sonant: AMS (Amos et Thuthmos). Quae literae plane conueniunt cum iis, quibus rex Amosis, vel Thuthmosis in monolitho Parisino significatur, tum in priori annulo, tum in posteriori (Tab. VII. marg.). Primum enim circellus solaris vtroque in loco idem est. Vasculum cum habena (Tab. VIII. Ar. VI. b. VIII. d.) pariter atque murus ♂ sunt symbola (I. §. 49. No. 3. p. 197.). Praeterea vasculum ansatum vere m sonare, ideoque muro ♂ respondere, cognoscitur ex Saltio (Essay cet. Tab. IV. No. 39. col. 40.). Item conueniunt ♀ noctua et scarabaeus (II. §. 10. p. 197.); tria vero puncta atque vasculum cum duabus ansis i sonant, quippe (Tab. VIII. Ar. XII. b.) eidem ♂ sacra, de quo infra. Porro nomina Thuthmosis et Amosis, vt statim primus huius dynastiae rex demonstrat, eadem sunt. Nam ♂ et ♀ vt vidimus, multa symbola habent communia (I. §. 54. p. 68.) atque figura luna pariter atque Ibis (Thoth) a pronunciantur. Denique anser et hamus, ♂ symbola, s significant. Itaque monolithus Parisinus spectat ad Amosin, vel Thuthmosin, regem dynastiae XVIII. septimum, vel 46 tum Tabulae Bankesiae. Quod vero attinet sarcophagum Parisinum regis Ramsis Meiamuni, hoc nomen (Tab. VI. Z.) plane eodem modo scriptum reperitur in Tabula Bankesia sub finem (No. 51.). Ergo sarcophagus dictus continet nativitatem Ramsis Meiamuni, regis dynastiae XVIII. penultimi. Quum Amosis II. natus sit anno 1832 ante Ch., nec nisi 9 annis cum 8 mensibus regnauerit, eius pater vero 26 fere annis; probabile est, Amosin imperium demum suscepisse, quum aetate profectior esset. Ponamus, Amosin, quum natus esset 1832, anno aetatis suae 48, siue anno 1784 a. Ch. coronatum fuisse. Hinc vixit Amosis omnino, quum regnauerit 9 annos, 8 menses, annos fere 58. Iam tradunt obseruationes nostrae astronomicae, inter genitaram Amosis et Ramsis Meiamun 139 annos praeterlapsos esse. Quum vero Amosis anno 1784 regnum suscepere; ab eius regni initio vsque ad annum natalem Meiamunis anni sunt 91. Totidem fere, nimirum 92 annos numerant historici Aegyptiaci. Iam vero Ramses Meiamun regnauit 66 annos, eius pater vero tantummodo 1 annum et 4 menses; ex quo sequitur, Ramesseni Meiamun, patre iuuene mortuo, primo vel secundo aetatis suae anno pro rege habitum fuisse. Quo facto vtique inter Amosis II. et Meiamunis inaugurationem 92 anni,

2) Haec atque alia regum nomina permulta deboe V. O. Huyot, Architectae Parisino, qui septem fere annos in Aegypto versatus est.

vt monumenta nostra astronomica tradunt, elapsi sunt. Haec omnia vero adeo inter se consentanea et congrua apparent, vt historia confirmetur astronomia nostra, astronomia nostra autem historia.

Neque vero solus Monolithus Parisinus atque Sarcophagus Meiamunis cum historia consentiunt, verum quoque sarcophagus Sethosi. Tradit enim, hunc regem natum esse anno a. Ch. 1631. Ramzes Meiamun vero, quippe 1693 a. Ch. natus, quem bimulus regnum suscepit atque 66 annos regnasse dicatur, mortuus est anno a. Ch. 1625. Regnum Meiamunis secutum est Amenophii per 19 annos. Ergo Sethos regnum suscepit anno 1606 a. Ch. Sethos vero quippe 1631 a. Ch. natus annum aetatis sua 25 tum temporis agebat. Quod sane conuenit cum numero annorum, quibus Sethos regnasse dicitur. Quum enim 51 annos regnauerit atque 76 annos vsque ad 1555 a. Ch. vixerit, necesse est, imperium iuuenis suscepit. Hinc et clarum, cur Sethi successor, quippe nepos, regnauerit 61 annos.

Iam quum tres illae Aegyptiorum obseruationes astronomicae plane cum historia consentiant; appareat, quod grauissimum est, quodque nulli nostrorum chronologorum successit neque propter veterum discrepantiam succedere potuit, inde antiquissimas historiae epochas mathematica quasi fide et certitudine definiri. Quod non solum valet de chronologia Aegyptiaca, verum quoque de sacra, Graeca aliisque.

Omnes in eo consentiunt, ait Syncellus, sub finem dynastiae XV. Josephum in Aegypto fuisse, regnante vero Amosi, dynastiae XVIII. capite, vt Africanus diserte tradit, Moysen ex Aegypto egressum esse³⁾). Hinc vero annus Exodi est 1908 ante Christum. Nam ab Amosis I. anno primo vsque ad Amosis II. vel Thuthmosis II. annum primum, quippe 1784 a. Ch., numerantur 124 anni 6 menses. Etsi hic annus Exodi inuentus plane repugnet communi recentiorum opinioni, quippe qui quatuor aut tribus saeculis post id accidisse docent; negari tamen nequit, si obseruationum nostrarum astronomicarum vlla est fides, sin trium monumentorum antiquissinorum consensus aliquid valet, annum dictum aut verum, aut vero simillimum Exodi esse. Caeterum Syncellus atque Versio LXX. egregie nobis suffragantur. Ipse enim Syncellus Exodus refert ad annum 1835, atque constat, venerandum hunc chronologum in opere suo multos auctores adhibuisse, quorun opera quippe perdita a nostratis consul non potuerint. In eo autem haud dubie Syncellus errauit, quod Exodus non ad primum Amosin, vt veteres tradunt reliqui omnes (l. l. Sync.), sed ad secundum Amosin, regem dynastiae XVIII. septimum, retulit. Ergo ex computo Syncelli potius Exodus, ad primum Amosin relata, incidit in annum ante Ch. 1954, quod magis adeo cum nostro computo astronomico conuenit. Qui vero factum sit, vt Chronologi recentiores in epocha Exodi constituenda adeo aberrarent a vero, facile explicatur. Scilicet Chronologiae sacrae epochas compararunt cum falsis Chronologiae profanae epochis, ipsis quidem Codicium perfidia falsis. Huc accedunt interualla in historia sacra, quae alii maiora, alii minora sumserunt, vnde tanta illa Chronologorum nostrorum discrepantia.

Est vero et alia epocha historiae grauissima, quae astronomia Aegyptiaca egregie definiatur, nimirum belli Troiani. Scilicet Sethos ille rex, cuius sarcophagus in Museo Britannico asseruatur,

3) Syncell. p. 61. p. 69. ed. Par. p. 48. 55. Ven. col. pag. 101.

ipse est haud dubie ille Menelaus, qui Troiano bello interfuisse et in Aegypto mortuus esse dicitur cum Canopo nauclero. Quod breuiter demonstrandum habemus. Nomen Sethi scribitur tum in sarcophago Britannico, tum in aliis monumentis, vti in Tabula V. a. Lin. Z. b. c.

Prima nominis phonetici figura est, quod quatuor palmae folia testantur, Sol (p. 174.), appellatus Aegyptiacae ΡΑ et ΛΑ atque Amon. Hieroglyphica duo sequentia pronunciantur ΜΕ amare, amatus. Habes itaque ΜΕ-ΡΑ vel ΜΕ-ΛΑ, vel cum articulo ΜΕΝΛΑ, ex quo Μενελαος nomen ortum. Accipiter, et ♀ et ♂ symbolum (p. 194.), significat Seth, Sethos, Sethus, et reapse Decuria ♀ in Σοθις, Decuria vero ♂ Syth vel Σιτ vocantur. Habes iam Sethum vel Σεθως, primum dynastiae XIX. regem, quem veteres plerumque vocant. Sequitur contignatio quaedam vel domicili species, in quo alias duae figurae sedentes inscriptae cernuntur, symbolum ♂ scilicet Esmuni, seu domini terrae (p. 193.). Quo symbolo terrarum orbis ΘΟ, vel Oecumene ΤΗΡ, ομ̄neitas, significatur. Quae vox cum praecedente coniuncta efficit nunc Seth-tho, nunc Seth-ter, Sethos-tre, vnde Sesostris nomen, quod aequinalens nomini Sethos a Diodoro assertur. Sin syllaba tho praeponitur, habes tho-or, ΘΟΥ-ωρ, θονωρις, quo nomine Syncellus (p. 155.), imo antiquior historicus, primum dynastiae XIX. regem, nimirum Sethnū appellat. Memorandum enim, accipitrem etiam ωρ, Hornū, significare (p. 193.). Itaque in sarcophago Britannico haec sunt huius regis nomina: *Thuoris, Sesostris, Sethos, Memnon, Menelaus.*

Non is sim, qui contendam, Menelauum Homeri (Il. β. 590.) eundem esse atque Aegyptiacum; fuerunt tamen qui sane id contenderent. Homerus Graecus enim quin multis saeculis post historiae facta in patriae suae gratiam poetice exornauerit et transformauerit, vix dubium est. Ipse frater Menelai Agamemnon (ΑΖΕ-ΜΕ-ΑΜΟΥΝ) nomine quidem est Aegyptiaco. Ceterum constat, Menelaum Homericum e bello Troiano reducem reapse in Aegyptum venisse, atque nouimus urbem et nomen Menelai in Aegypto, scilicet in ultima Aegypti parte (domo Ζ decuria Ζ) haud procul ab Alexandria sitam (Il. §. 6.). Etiam probabile est, Aegyptios partem habuisse in bello Troiano. Antiqua enim fuit principum Graecorum atque Aegyptiacorum necessitas, quoniam Aegyptii antiquitus in Graeciam deduxerint colonias. Quum vero Graeci etiam gentes fere barbaras, vt Rhodios, Symenses, Cretenses secum habuerint; mirum sane esset, si Aegyptios sibi affines ad auxilium non euocassent. Nolumus vrgere, a Troianorum partibus stetisse Πνωαχηνη, quod deriuari potest a πογρω-ΧΜΗ, rex Aegypti. Id vero maxime conueniens est, quod veteres omnes tradunt, regem Sethum, siue Sesostridem expeditionem longam fecisse ex Aegypto per Palaestinam, Syriam, Asiamque minorem, Joniam (Her. II. 106.) vsque ad Thraciam, vel Bosporum Thracium. Hac enim in regione sita fuit Troia. Porro traditur, inter expeditionem Sesostridis nouem annos elapsos esse. Post totidem vero annos, quod neminem fugit, Troia demum capta fuit. Addere licet, Menelaum Homericum quoque post totidem fere annos deum in patriam redisse. Ergo expeditio Sesostridis simillima fuit Troiana. Profecto quidem res gestae Sesostridis nimis auctae et in maius elatae fuerunt, neque obscurum est, Manethonem comparasse Sesostridem primum cum Nimrodo; sed expeditionem Sesostridis non maiorem fuisse ea, quam princeps Aegyptius vsque ad Troiam suscipere possit, vel ex eo apparet, quod Sesostris, quaecunque egit, nouem annorum spatio absoluisse narratur. Denique respiciendum est ad fabulam de Canopo. Canopus scilicet, vel Canobus, ΚΑΙ-ΝΟΥΒ, pariter atque Seth, Sethus, Sothis, Mercurium

(§) significant (p. 193.). Hic autem Canobus, nauclerus dictus Menelai, cum eo, Troia expugnata, venit in Aegyptum; quo facto ei, in morsu viperae letali interfecto, non solum templum, quo diuino honore coleretur, sed et urbem Canobum exstructam esse, narrant⁴⁾. Quum Aegyptii peregrinos maximopere auersati fuerint et neininem praeter Pharaones suos, vt sola inscriptio Rosettana docet, diuino honore habuerint; clarum est, illum Canobum non fuisse neque peregrinum neque nauclerum proprie. Nauclerus vero Menelai (◎) sane Canobus (§) constans ◎ comes vocari poterat. Huc accedit, quod sarcophagus Sethi vel Sesostridis non in sepulcris Thebanis, vbi reliqui regum sarcophagi inuenienti sunt, sed Alexandriae in basilica antiquissima conseruatus fuit⁵⁾, qua quidem in prouincia et urbe Canobus a Troia redux appulisse dicitur cum Menelao. Quae quidem omnia adeo inter se consentiunt, vt non improbabile sit, Menelaum nostrum siue Sethum, Sesostridem, Thuorin, Aegypti principem, partem habuisse in bello Troiano. Qui quum mortuus sit anno 1555 a. Ch. a Troia redux; inde colligi possit, anno 1554 a. Ch. Troiam excisam fuisse. Sed faciamus haec omnia esse parum certa; veteres saltem in eo consentiunt, Thuori, vel Polybo Homeri regnante Ilium captam esse. Iam duo reges Thuores commemorantur a veteribus, alter dynastiae XIX. primus rex, alter sextus. Ad huius quidem aetatem Syncellus bellum Troianum refert. At Syncellus, quum Mosen non ad primum Amosin, sed ad secundum retulisset, etiam non primo Thuori, sed secundo dynastiae XIX. regi Troiae expugnationem adscribere debuit. Quam ob causam haec epocha sane caderet in annum 1554 a. Ch. Sin recte se habet, quod Syncellus tradit, Troia saltem diruta fuit nonnisi circiter 153 annis post, siue 1400 a. Ch. A Thueris enim primi morte vsque ad secundi sunt anni 153, teste Africano; vel 139, vt Eusebius vult. Itaque Troia est capta aut anno 1554, aut, quod minus probabile, 1400 a. Ch. Ex quo sequitur, multum eos errasse, qui Troiani 800, vel 1100, vel 1200 annis a. Ch. fuisse expugnatam tradiderint.

Iam duabus historiae antiquissimae epochis grauissimis astronomice constitutis, clarum est, inde omnem chronologiam antiquorem emendari et corrigi debere. Quemadmodum enim Exodus Israelitarum atque bellum Troianum in alia tempora incident, quam vulgo putarunt; ita et reliqui tum priores tum posteriores historiae euentus alias ad aetates, quin alia ad saecula revocari debent. Quae quum grauissima sint, hanc apponere licet tabulam chronologicam, ex qua reliqua iam pendent⁶⁾.

4) Epiphan. in Ancorat. §. CVIII. Opp. T. II. p. 109. Pct. Schlaeger de Nomo Hadriani plumbeo p. 93.

5) Vid. Descript. de l'Eg. Explicat. des Pl. A. Vol. V. Alex. p. 523. ss.

6) Coquerel in libro: Lettre à M. Ch. Coquerel sur le système de M. Champollion, considéré dans ses rapports avec l'Ecriture Sainte. Amsterd. 1825. 8., studuit chronologiam antiquam ad noua principia reuocare. Sed quum chronologia nostra astronomica 130 annis differat a Cbampollionis, sane epochae historicae inde constitutae multum adhuc a vero alienae sunt.

<i>Dynastiae</i>	<i>Regum nomina</i>	<i>Anni natal.</i>	<i>Coronatio</i>	<i>Regnum</i>	<i>Euentus historicci</i>
XVIII. 1	Amosis I. Thuthmosis I.		1908	30 a. 7 m.	Israelitae ex Aegypto egrediuntur anno 1908 ante Christum.
	2 Amenophis I. Chebron		1877	13 — —	
	3 Amenophis		1864	20 — 7 —	
	4 Amenemes Amenses		1844	21 — 9 —	
	5 Mephres Moeris		1822	12 — 9 —	
	6 Amenophis III. Misphres		1809	25 — 10 —	
	7 Amosis II. Thuthmosis II.	1832	1784	9 — 8 —	
	8 Amenophis IV.		1774	30 — 5 —	
	9 Horus		1743	38 — 7 —	
	10 Ramses Acencheres		1705	12 — 5 —	
	11 Osimanthyas Armais Danaus		1692	1 — 4 —	
	12 Ramses Meiamun Aegyptus	1693	1691	66 — 2 —	
	13 Amenophis V.		1625	19 — 6 —	
XIX. 1	Sethus Sesostris Thuoris Menelaus	1631	1606	51 — —	Sethus agit annum aetatis suae 25, regnum suscipiens.
	2 Ramses Rapsaces		1555	61 — —	
	3 Amenophis		1494	20 — —	
	4 Ramesses Rampsis		1474	60 — —	
	5 Amenemes		1414	5 — —	
	6 Thuoris		1402	7 — —	
					Ilium captum anno 1400 a. Ch. secundum Syncellum.

Addere licet, astronomia Aegyptiaca non solum historicam chronologiam, sed etiam technicam illustratum iri, quum chronologia quoque ciuilis in scriptis Aegyptiorum astronomicis indicetur. Nondum v. c. constat certo, inde a quo tempore Aegyptii, Chaldaeи aliique primum quinque dies intercalares adhibuerint.

V.

Incrementa Historiae praecipue Aegyptiacae.

Quum chronologia arctissime cohaereat cum historia, quumque historia Aegyptiaca coniuncta sit cum Hebraica, Graeca, Persica, Indica aliisque; per se intelligitur, quanto momento sit astronomia Aegyptiaca ad historiam omnem corrigendam et instruendam. Nemo enim nescit, quam obscura et confusa sit historia maxime antiquissima non solum Aegyptiorum, sed omnium nationum. Repetere licet, superesse adhuc 2000 monumenta astronomica historica, ab antiquissimis temporibus ad imperatores usque Romanos deinceps facta. Et primuni quidem, his monumentis initium historiae Aegyptiacae definiri, clarum erit. Quamuis enim ex eo, quod antiquissima Aegyptiorum monumenta ad dynastiam XVIII., paucissima ad praecedentem pertinent, iam sequetur, non esse adeo antiquam Aegyptiorum historiam, ut multi putarunt; id tamen vix certius confirmari poterit, quam ipsis observationibus monumentorum astronomicis. Exemplo sit Zodiacus Tentyriticus. Nemo nescit, quantopere Zodiacus Tentyriticus et maior et minor, quippe eiusdem styli et aetatis, ingenia humana exercuerint et turbauerint. Quum enim multi haec monumenta ad antiquissima tempora spectare crederent, quippe ad annum 1700, aut 2200, aut 4200, aut 5200 ante Christum, aut priores; historiam incipere docuerunt philosophi nunc 6000, nunc 15000, nunc 25000, nunc 30000, nunc 40000 annis ante dominum nostrum J. Ch.⁷⁾. Hae tales auctantiae nugae nunc satis diluuntur, vera Aegyptiorum astronomia intercedente, ex qua, ut vidimus, Zodiacus Tentyriticus meram Neronis, imperatoris Romaniani, nativitatem in se continet. Quemadmodum vero de Zodiacis, Tabulaque Isiaca demonstratum est, ea monumenta multo, quam putarunt, esse iuniora; ita quoque de aliis, quae pro antiquissimis habentur, monumentis demonstrari potest, ea historiae nostrae fines non exceedere. Qua de re subsistendum erit in eo, quod dudum nouimus, id esse historiae initium, de quo in vulgus constat, scilicet Diluuium.

Profecto praeter omnem expectationem ab astronomia Aegyptiaca hoc etiam factum historicum mirum in modum confirmatur accuratiusque definitur, ita ut aetas Diluuii eiusque universitas mathematica fere ratione demonstrari possint. Quaeritur, quomodo et quando Zodiacus noster ortus fuerit. Nemo nescit, quam multi de Diluuii, quod Scriptura Sacra narrat, veritate dubitaverint; quam varie chronologi eius epocham definierint; quam leuiter eius universitatem negaverint. Scilicet inde a Diluuio usque ad exodus Israelitarum elapsi sunt 1574 anni. Sic docet vir sanctus, Syncellus (p. 101. A. V.), qui aliis etiam libris usus est, quam nos nunc habemus, in chronologia antiquissima illustranda et confirmando. Iam vidimus, secundum communem veterum sententiam Mosen ante initium dynastiae XVIII. regum Aegyptiorum ex Aegypto egressum esse, atque nouimus, id, secundum observationes nostras astronomicas, accidisse anno ante Christum 1908. Hinc Diluuium accedit anno 3480 a. Ch., h. e. ante hos 5311 annos. Iam apud astronomos constat, stellas Arietis nunc cerni in Tauro suppositio astronomico. Porro constat, puncta

7) Sententiae Fourieri, Grasberti, Remis-Raigesi, Hermae Trismegisti (Unumstösslicher (?) Beweis, dass die Erde 3 und 4mal älter ist), alior. Vid. Paravey: Nouvelles Considérations sur le planisphere de Dendera Par. 1822.

aequinoctialia verna, in quibus quum ☽ versatur nouum annum naturalem, seu ver incipit, sensim sensimque recedere, et quidem: 1 anno = $50''$ 2; 100 annis = $1^\circ 23' 40''$; 1000 annis $13^\circ 56' 4''$. Hinc sequitur, quum stellae Arietis nunc distent ab aequinoctii puncto gradibus 30, ante hos 2160 annos, siue anno 328 a. Ch. punctum aequinoctiale vernum fuisse in stella Arietis prima (γ 0°). Iam inde concludi possit, imagines Zodiaci ortas esse anno 328 a. Ch., quum ad naturam imaginum zodiacalium respicimus. Scilicet origo Zodiaci, de qua mira sane et inaudita leguntur tradita, haec potius fuit secundum ea, quae ex astronomia Aegyptiaca didicimus. Postquam cognitum esset, ☽ stellas Zodiaci perlustrare atque post 12 coniunctiones cum ☽ idem rerum naturae iterum praestare, quod circiter 360 diebus antea praestauerat; facile erat distinguere stellas atque tractus Zodiaci XII, quibus ☽ singularem vim in rerum naturam exsereret. Iam ex philosophia antiquissima, siue astrologia, quum omnia et coelestia et terrestria ad aliquem planetam relata essent ceu patronum et auctorem, accedit, vt XII. illis Zodiaci partibus planetae praeficerentur iuxta singulorum planetarum vires veras aut probabiles atque secundum vires Signorum singulorum cum ☽ deinceps per annum coniunctorum. Hinc, vt vidimus (p. 16.), v. c. ☽ accepit id Zodiaci Dodecatemorion, quo tempus calidissimum obtinet; ḥ vero contrarium Signum cum contrario effectu. Hinc quum septem antiquissimae aetatis numina, h. e. planetae, animalibus figurisque humanis sibi affinibus exprimerentur, vt nouimus; factum est, vt XII. Zodiaci Signa iis animalibus personisque significarentur, quae singulis planetis Oecodespotis conseguarentur. Sic Dodecatemorion ☽ Leonem habet, Dodecatemorion ♂ Arietem, quoniam haec animalia ☽ et ♂ symbola putabantur ipsisque consubstantialia. Itaque, quum Aries conueniat ♂ per astrologiam antiquam, Leo ☽ et sic porro; inde, inquam, sequi videtur, Zodiaceum nostrum cum animalibus suis anno 328 a. Ch. ortum esse, quo Aries, ♂ animal, occuparet ♂ Dodecatemorion (γ). At vero hic iam obseruari debet, animalia Zodiaci nostri, quae ad certa Signa eorumque Oecodespotas planetas pertinent, eadem spectare etiam Oecodespotas ipsos, illos praecedentes proxime, siue 30° anteriores. Vidimus enim, exprimi imagine arietis (γ) etiam ♀ (χ), sagittis ($\pm$) etiam ♂ ($\wp$), virgine ($\mp$) etiam ☽ (Ω), leone (Ω) etiam ☽ (Ξ) et sic in aliis, licet serius Graeci et Latini alia animalia nonnullis in Signis substituerint. Imo cognouimus, antiquissimis in monumentis astronomicis (Tab. VII. VI. V.) ariete potius ♀ (patronum χ) significari, quam ♂ (γ). Iam hinc clarum est, quum teste Herodoto multo prius, scilicet 17000 annis ante Amosin, Zodiaceus ortus sit, punctum aequinoctiale vernum ante annum 328 a. C. non fuisse in stellis Arietis, sed Tauri. Ergo prius prima ♂ Domus exprimebatur Tauro, altera Sagitta et Arcu, vel Sagittario. Reapse in monumentis antiquissimis ♂ sagittis et arcu expressum vidimus, atque Horapollo testatur, Tauri cornua atque anteriora, quae sola in Zodiaco ♀ significant, ad ♂ pertinere †). Utique tauri anteriora ♂ significant in Mensa Isiaca (Tab. VIII. Lat. B.). Hinc ergo stellae Arietis antea Signum ♀ (χ) significarunt, quippe arietis patronum; tauri vero anteriora prius Domum ♂, siue γ expresserunt. Ultra quidem propellere Arieten et reliqua

†) Horapollo II. 17. Ρος ἀράνεος κερας γραπομενον ἐργον σημαινει. Constat vero de Minerua (♂) Ergana (p. 136. 61.). Quemadmodum animalium vero solarium anteriora ♂ adscribentur, vt leonis (p. 149.), ita et tauri ad ♂ referri debent.

Signa absonum esset. Alioquin Aries veniret in ♑, Sagittarius in ♈, Leo in ♉; quod vetat astrologiae antiquae ratio. Minime enim aries ♈ (♒), leo ♉ (♓), arma ♋ (♏) adscribuntur atque plane contrarium est omni veterum philosophiae et astrologiae, adscribere planetis singulis animalia aliasque res ab ipsorum natura plane alienas. Iam ex his omnibus, quum ex astrologia cognoscatur origo Zodiaci nostri, intelligitor, quo tempore Zodiacus ortus sit. Patet enim, eum eo tempore ortum esse, quo punctum aequinoctiale vernum esset prope stellam ♈ splendidissimam Aldebaran; initium ♋ vero constaret primariis ♐ stellis. Cum ♈ oritur Orion, praecipue cingulum cum stella β. Sin illa coeli pars conueniebat principio et capiti Zodiaci, haec erat constellatio, omnium splendidissima habituque maxime singulari. Hinc vero colligitur, puncta aequinoctialia ab eo inde tempore, quo Zodiacus ortus sit, recessisse 74°. Tenendum enim, initio animalia in Zodiaco ita disposita fuisse, ut quodus Signum certo planetae proprium id animal contineret, quod per naturam suam et philosophiam communem ei ipsi planetae ac Domino Domus coelestis conveniret. Iam aequinoctia recedunt 74° post 5312 annos, atque totidem reapse anni elapsi sunt a Diluio ad hunc diem, quum sequimur Scripturam Sacram atque epocham Exodus, obseruationibus nostris antiquissimis erutam. Vidimus enim, Mosen excessisse Aegyptum anno 1908 a. Ch. atque a Diluio ad Mosen anni numerantur 1574, qui cum superioribus, addita aera Christiana (1831), efficiunt 5312 annos. Itaque has ob causas negari nequit, Zodiacum nostrum ortum esse 5312 annis ante hunc diem. Quum prius statueris, contradixeris rationi Zodiaci nostri et toti veterum religioni. Sin alicui videatur iusto audacius statuere, Zodiacum, cum oriretur, inceptum fuisse a gradu 14 Tauri, siue Orionis β; hoc saltem concedendum, stellam ♐ α antiquitus fuisse initium Signi, cui ♋ praeesset (♊), atque ♈ α initium Zodiaci; quae stellae 65° vel 66° recesserunt nunc a locis suis genuinis. Hinc id saltem sequeretur, Zodiacum 600 annis post Diluum animalibus apotelesmaticis instructum fuisse. Itaque hic sit annus, quo genus humanum idolatriam et astrologiam suscepit. Centum enim annis post prima periodus Sothica incepit, cuius longitudo et initium iam nota erant tum temporis. Huc facit quoque Herodotus (II. 43.), quum dicit, (circiter) 17000 annis ante Amosin (1908 a. Ch.) produisse XII. Deos maiores (12 Zodiaci Signa) ex VIII. Cabiris (planetis cum ☽). Quemadmodum enim Herodotus constanter timide et implicite tradidit, quae ex mysteriis essent; ita et hic pro annis in mente habuit 17000 menses, qui valent 1417 annos. Ipse enim alias nouerat ex ore Aegyptiorum, primum post diluum regnasse Menen, atque a Mene ad Amosin 3000 annos numerarunt. Quare, quum Herodotus non 17000 menses in mente habuisset, ipse sibi contradixisset. Similiter Diodorus (III. p. 83.) narrat, Chaldaeos annis 473000 ante Alexandrum astronomiam iam coluisse; qui numerus significat dies, quum Simplicius (II. p. 123.) diserte antiquissimas obseruationes ad annum 2253 a. Ch. referat. Vtique mensis et dies typi sunt anni. Ergo ex sententia Herodoti Zodiacus ortus est circiter 5156 annis ante hunc, vel 156 annis post Diluum. Haec antem epocha adeo respondet ei, quae ex recessu punctorum aequinoctialium sequitur; ut sententia nostra multum inde probabilitatis trahat. Ceterum recessum punctorum aequinoctialium non ab Hipparcho demum inuentum fuisse, ipsae inscriptiones nostrae antiquiores, ut vidimus, testantur.

Ipse Manetho, quum primi reges ab eo memorati sint planetae (p. 83.), confirmat aetatem Diluuii. Tradit enim, dynastiarum XVI. primarum tempore regnasse Deos. Ergo innuit inde a

dynastia XII, cum qua nouuni librum incipit, incipere historiam nostram. Tempora vero, quae Manetho primo in historiae sua libro dynastiis primis XII. et Diis antecedentibus adscribit, conveniunt iis, quae ab Adamo vsque ad Diluuium numerantur. Hinc anni inde a dynastia XII. vsque ad Amosin numerati apud Manethonem respondent annis inde a Diluio vsque ad Mosen.

Quod vero sunimum est, hinc cognita ratione et aetate, qua Zodiacus noster ortus sit, etiam sequitur, Diluuium in V. T. memoratum non fuisse particulare, sed vniuersale. Quodsi enim omnes antiquitatis nationes non prodiissent ex vna sola patria, non intelligeretur, cur omnes eadem a stella numerare potuerint Signa Zodiaci; cur eosdem ipsis planetas praefecerint, iisdem symbolis apotelesmaticis ea expresserint. Ratio enim Zodiaci, licet mille modis variari possit, eadem est apud omnes populos, cum Europaeos, tum Asiaticos, Africanos, Americanos. Si vero Zodiacus non prodiisset ex gente post diluuium originaria; nunc, quum nulla ciuitas per decem annos sine Zodiaco constare possit, non vnum haberemus Zodiacum, sed multos per terrarum orbem. Prodiit autem Zodiacus ex religione. Sane omnes veterum religiones eadem sunt. Omnes enim idem mythologiae principium habuerunt, omnes eosdem Deorum ordines, partim et nomina vel cognomina, eadem symbola, animalia, plantas, instrumenta, membra iisdem numinibus consecrata. Quod valet etiam de huius aetatis nationibus, ad quas religio reuelata nondum peruenit, licet aliae a pristina religione ad inferiorem statum, purum nempe Fetischismum, delapsae sint, aliae per magistros ad veriorem Naturalismum redierint. Huc accedit linguarum affinitas. Eo enim iam peruenit philologia, vt demonstrare possit, omnes omnium populorum linguas inter se cohaerere atque eadem ex lingua auia prodierint. Quid dicam de scriptura? Omnes enim literae ex eadem hieroglyphice prodierunt, iisdem principiis natae. Ceterum fere omnium nationum libri tradunt, media in Asia fuisse gentem post Diluuium primam, ex qua reliquae prodirent. Sic testantur Aegyptii, Chaldae, Phoenices, Graeci, Itali aliique, se venisse ex oriente. Indi contra Persaeque a septentrione se progressos profitentur, Sinenses vero occidentem agnoscunt patriam suam, vt boreales nationes meridiem. Ergo exstitit natio, a qua communis religio, astronomia, astrologia aliaeque disciplinae originem duxerunt. Omittamus, apud omnes gentes reperiri traditionem de Diluio generali, veluti apud Graecos Latinosque, Aegyptios, Phoenices, Chaldaeos, Indos, Sinenses, Americanos, cuius diluui vestigia exstant in montibus et vallibus. Praeterea omnes tradunt simillima de diluio illo, idque adscribunt temporibus antiquissimis. Qued iam Graecorum fabulis illustrare liceat. Vidimus supra (p. 41 ss.), veteres periodos quoque planetis adscripsisse, tum minores, vti dies annosque; tum maiores, vti periodum Sothicam 1461 annorum vagorun, quibus regnare dicerent planetas singulos ipsis propositos, tamquam Deos. Nouimus etiam, periodos Sothicas coepisse anno 4242 a. Ch., anno 2782 a. Ch., anno 1322 a. Ch., anno 139 p. Ch., anno 1599 p. Ch. Iam veteres tradunt, initio (post Diluuium) regnasse Saturnum (♄), hinc Iovem (♃), hinc arma et vim (♂), vt Ouidius canit (Met. I. 125.). Proclus (Plat. Crat. MS.) quinque aetates: I. auream, argenteam et aeneam (♄ ♃ ♂); II. heroicam et humanam (♃ ♀). Hesiodus, ex aetate Louis (Diodor. V. 66.), aetatem Saturni laudibus cumulat, vt posteriores omnes. Tum dicunt regnasse pietatem, vitam moresque simplices. Quis non videt, agi de primis post Diluuium saeculis, quae pertinent ad primam periodum Sothicam (p. 47.). Regnante Saturno, vt Pausanias refert (El. prior. c. 7.), templum Olympiacum exstructum dicebatur, atque

Romani vrbes memorant conditas aetate Saturni, h. e. ante annum 2782, quippe septem primis post Diluuium saeculis (3480—2784 a. Ch.). An non his egregie aetas Diluuii eiusque vniuersitas confirmatur? Si enim Diluuium fuisse nullum, aut anterius; veteres profecto aut nihil tradidissent de regno Saturni super totum genus humanum primo, aut aliam ipsi periodum adscripsissent, quam primam ante Hesiodum, tertiam ante Ouidium, quartam ante Proclum. Huc accedit fabula, qua Saturnus progeniem suam delenit ac deuorauit, postea vero denuo in lucem euomuit. Quum enim abyssus et infernum ḥ propria essent (p. 198.); persunas mihi habeo, illam progenitorum antiquissimorum submersionem significare ex mystica veterum ratione ipsum Diluuium. Quae quidem omnia contribuunt ad confirmandam communem gentium de Diluuio sententiam. Id autem grauissimum est, Zodiacum neque ante Diluuium generale, neque multo post Diluuii aetatem oriri potuisse secundum omnis astronomiae seu astrologiae rationem. Apparet itaque, Zodiacum ipsum veluti in auxilium fuisse vocatum a primis post Diluuium sapientibus, vt in aeternum testaretur, euenisce ante hos 5300 annos aliquid, quod ad omnes posteros pertineret, quo noua terrae conditio, noua omnium rerum gestarum historia cooperit.

Porro ex monumentis Aegyptiorum astronomicis cognoscetur, qui reges atque dynastiae Aegyptiorum coaetaneae fuerint. Quum per totum terrarum orbem regna maiora e minoribus prodierint, atque iisdem in terris eodem tempore plures reges fuerint, non dubium est, quin in Aegypto quoque variis temporibus plures reguli et dynastiae eodem tempore floruerint. Quum Manetho diserte non tradat, dynastias regum atque singulos reges, quos ille deinceps enumerat, deinceps regnasse: dudum de eo historici nostri viderunt, quaenam regnum familiae vno eodemque tempore in Aegypto regnauerint, licet diuersissimas in partes abierint. In his vero eruendis eximiā vel vnicam opem ferre astronomiani Aegyptiacam, non opus est demonstrare. Idem valet de singulis regibus. Eodem enim tempore nonnunquam regum fratres vel filii vel alii affines aliis in Aegypti partibus aut prouinciis exteris regnasse videntur, quos Manethonem in dynastiarum coaeuarum seriem recepisse, consentaneum est. Sic aetate Lagidarum alii reges fuerunt in aliis Aegypti partibus vel prouinciis. Sic in dynastia XVIII. quatuor principes, vt vidimus, enumerauntur, qui vix ac ne vix quidem nisi cum aliis, vel aliis in prouinciis regnare potuerunt. Hinc etiam claret, Tabulam Bankesiam cum regnum catalogo suo esse veram. Putarunt enim, ibi in serie regum omitti principes. Imo ex obseruationibus nostris astronomicis concluditur, Manethonem in catalogo suo enumerasse reges coaeuos, quos sane Tabula Bankesia omisit. Hinc etiam explicatur, quod veteres passim iisdem dynastiis reges annosque adscripserunt, nunc plures, nunc pauciores. Deinde in regum Aegyptiorum catalogo apud Manethonem aliasque innumera fere nomina desiderantur. Contra in monumentis Aegyptiacis innumera fere regum nomina reperiuntur, eorumque facta traduntur, de quibus, ad quaenam tempora spectent, non constat. Quamuis enim historici recentissimi operam dederint, vt eiusmodi reges incognitos suas ad dynastias iustas referrent; negari tamen nequit, meritis coniecturis nihil certi constitui posse, imo saepe numero falsissimas opiniones inde ortas esse. Sic vidimus, quain false Sarcophagus Londinensis ad regum Aegyptiorum dynastias et tempora aliena fuerit relatus. Iam quum in eiusmodi regum incognitorum monumentis praeter historiam etiam constellationes planetarum tradantur, per se intelligitur, quantum historiam astronomia nostra Aegyptiaca illustratura sit. Denique eodem fundamento, artium

literarumque historiam quam maxime concinnam et aequabilem exstruere contigerit. Quum enim monumenta Aegyptiaca, ab antiquissimis inde temporibus vsque ad Constantiun M. facta, fere innumera contineant constellationes, aetatem artificum accuratissime indicantes; inde demonstrari poterit, qualis singulis aetatibus fuerit ratio aedificandi, excidendi statuas, insculpendi imagines, scribendi literas, aliasque artes exercendi. Hinc patebit, quomodo singulis saeculis artes exultae, subinde a pristino statu in deteriore delapsae fuerint non modo in vniuersum, sed singulis quoque Aegypti in regionibus. Sic tria illa antiquissima artis Aegyptiacae monumenta (Tab. VII. VI. V.) multum differunt a Zodiacis Tentyriticis. Monolithus Parisinus, anno 1832 a. Ch. elaboratus, summa excellit styli elegantia, designatione accuratissima, expressione viua, licet non nimis subtili, atque eo, quod figuram haud profunde in lapidem incisas continet. Eadem fere virtutes sunt Sarcophagi Parisini et Londinensis, ducentis annis post elaborati; vterque tamen negligentia quadam differt a Monolitho dicto. Zodiacus Tentyriticus vero, anno 37 p. Ch. confectus, ruditate maxima, licet stylo minutali, designatione crassa et negligente est insignis. Item papyrus d'Hermandi (Tab. IX.), anno 1104 a. Ch. scripta, stylo crasso, sed magnifico, literis longis largisque, sed bene designantibus, longe differt a papyris aetate Lagidarum scriptis. Ex his iam clarum est, breue post Mosis aetatem artes quam maxime floruisse in Aegypto; subinde magis magisque in grauioribus et potioribus negligentiam et turpitudinem, in minutis curam inceptam admisisse. Itaque astronomiae auxilio historia artium Aegyptiacarum profecto accuratissime et certissime describetur. Certe artium Graecarum et Latinarum, aliarumue historia nunquam adeo excoli, dissipari et corrigi poterit, etiamsi ingenia Winckelmanniano potiora exstiterint. Praeterea monere licet, astronomiae Aegyptiacae monumentis, quippe simul theologicis, etiam historiam ecclesiasticam, saltem Gnosticismum illustratum iri. Constat enim, Gnosticos antiquam Aegyptiorum astrologiam et mythologiam consuere studuisse cum religione Christiana.

VI.

Ratio Mythologiae veterum gentium mutanda.

Grauissima totius antiquitatis pars iure meritoque habetur mythologia. Nullum enim est literarum et artium veterum monumentum, nullus fere historiae euentus, nulla terrarum regio et vrbs, quae non spectauerint antiquam ad religionem, aut inde originem habuerint, quae non explicari possint et debeant ex placitis veterum sacratioribus. Praeterea multum interest scire, quaenam veterum fuerit religio; quomodo rerum omnium auctorem et gubernatorem supremum coluerint; quid valeat in religione ratio hominum pura sine reuelatione diuina; quorsum tendant nationes, quae reiecto reuelationis lumine suum arbitrium sequi maluerint. Nulla profecto datur vera antiquitatis cognitio, nulla rerum nostrarum iusta aestumatio sine interiori veterum religionum intelligentia. Quae quo magis perspecta haberent maiores nostri, eo diligentius in hoc argumentum inquisiuerunt. Inde a bonarum literarum instauratione, vix dici potest, quot libri prodierint, qui mythologiam et religionem antiquam illustrare studerent. Nihilominus concedendum, omnem nostram mythologiae cognitionem etiamnum esse maxime imperfectam, mutilam, mancam, inconcinnam, innumeris erroribus confertam. Difficillima enim est haec quaestio atque in obscuro

latuerunt aut, quod valet maxime de libris veterum astrologicis, neglecti fuerunt fontes, vnde vera veteris mythologiae cognitio deriuanda esset. Quaeritur, quid sint veterum nationum Dii Deaeque; quas ideas cum nominibus et simulacris numinum coniunixerint; cur certis nominibus certisque simulacris, insignibus, attributis singula expresserint; cur certis in locis, certis festis, certis modis singula idola, animalia, vegetabilia coluerint; cur alia cum aliis confuderint, aut se iunixerint ab aliis; cur alia pro bonis et propitiis, alia pro malis nefandisque habuerint; cur in terris maxime diuersis eadem sacra reperiantur; quando et quomodo singula populorum numina eorumque ordines fuerint orta; quomodo sacra gentilium, ad quos religio reuelata nondum peruenit, cohaereant cum antiquis ipsorum populorum sacris? Ad haec omnia autem mythologia, qualis nunc est eius ratio, partim nihil respondet, partim imperfecte et false, partim tam varie et diuerte, vt sane nescias, quid credendum sit. Pendent enim haec omnia a iusto veterum religionum principio eruendo. Eo enim iam peruenit mythologia, vt negari nequeat, omnes veterum religiones inter se cohaerere, ex eodem fonte prodiisse, in quo versantur potissimum V. C. Creuzeri merita. Quare, vero omnis mythologiae principio constituto, facile erit iudicare de indole et natura religionis cuique populo propriae. At vero in eo potissimum cernere licet mythologorum nostrorum diuersitatem. Maxime enim varia et discrepantia sunt principia mythologiae commendata. Alii principium astronomicum, alii physicum, alii metaphysicum, alii historicum, alii anthropologicum, alii adeo politicum, alii alia pro veris habuerunt. Licet in his omnibus aliquid veri insit; patet tamen, haec principia partim non sufficere ad indolem mythologiae antiquae et hodiernae explicandam, partim pugnare cum ipsis natura. Verum omnis mythologiae principium est astrologicum, quod diserte in libris veterum astrologicis indicatur atque ex monumentis Aegyptiorum astronomicis cognoscitur; cuius haec est ratio.

Natura Dei O. M., omnium rerum auctoris, conseruatoris et gubernatoris, patefacta est in operibus suis, nimirum coelo et terrarum orbe. Vires diuinæ conspiciuntur praecipue in coelo cum astris et planetis septem, quorum a motu pendent vicissitudines in rerum natura. Deus O. M. utitur planetis ceu instrumentis in gubernando mundo (p. 75.). Septem planetae, natura inter se diuersi, sunt symbola septem virtutum principalium diuinarum, quae, seorsim cogitata, totidem personas diuinæ valent. Ad planetas pertinent omnium rerum ortus et interitus (p. 75.). Totus terrarum orbis atque omnes res in sensu humanos cadentes, quin ipsarum quoque partes ad aliquem planetam, quippe natura similem spectant, ita vt singuli planetae varia habeant tum in coelo, tum in mundo sua symbola ac partes (p. 79.). Hinc certi numinis notio omnia ea in se comprehendit, quae in rerum natura omnino cum certo planeta simillimas vires exserant. Planetis ac numinibus natura similibus sunt symbola nonnulla communia, partim phonetica, partim physicalia. Planetae potiores, ☽ et ☿, assumunt proprietates numinum cum ipsis certo tempore cooperantium.

Hoc vero omnis mythologiae principium astrologicum, a veteribus ipsis propositum atque monumentis Aegyptiacis confirmatum, non nouum et inauditum est, sed ab ipsa Scriptura sacra dum iamiam proditum. Leguntur enim, omissis aliis locis, haec verba (Deuter. IV. 16.): *Ne forte, eleuatis oculis ad coelum, videas Solem et Lunam et omnia astra coeli et errore deceptus adores ea et colas, quae creauit Dominus Deus tuus in ministerium cunctis gentibus,*

quae sub coelo sunt. Ne forte decepti faciatis vobis sculptam similitudinem aut imaginem masculi vel feminae; similitudinem omnium iumentorum, quae sunt super terra, vel auium sub coelo volantium atque reptilium, quae mouentur in terra, siue piscium, qui sub terra morantur in aquis. His verbis enim clare indicatur, omnem religionem paganam, a qua Moses ex mandato diuino Israelitas ad Monotheismum reuocare debuit, in eo constitisse, quod astra coeli ut personae diuinae colebantur atque singulae naturae partes ad singula minima referebantur.

Iam breuiter demonstremus, non ex alio, sed hoc ex principio omnes veterum atque gentilium hodiernorum religiones et mythologias explicari debere.

Quod primum Aegyptios attinet, constat, quam imperfecte et false recentissimis adeo temporibus horum mythologia exposita fuerit. Nihil dicamus de eo, quod imagines Deorum Dearumque in monumentis depictas ad aliena numina Aegyptiaca a Graecis Latinisque nominata retulerunt et vice versa, quod numina Aegyptiaca compararunt cum Graecis Romanisque alienis; ut accidit maxime in Pantheo Aegyptiaco Champollionis. Praecipue in eo errarunt mythologi, quod numinibus Aegyptiacis significatus metaphysicos et ideales adscriperunt, quod alia ad astronomiam, neque vero ad vires cosmicas et anthropologicas retulerunt; alia ad rerum naturam, neque vero ad coelum. Quid? quod vel nuperrime serio contenderunt, apud Aegyptios primum exstitisse divinam quandam trinitatem, ex qua nata sit secunda, tertia quaedam, quarta et sic porro; quae quidem Aegyptiorum numina fuerint vera et genuina. Vidimus autem, longe aliud fuisse mythologiae Aegyptiacae principium. Primus enim numinum ordo continuuit septem Cabyros seu planetas, quorum nomina exhibet prima regum Aegyptiorum dynastia apud Manethonem, quorumque simulacra exstant variis in monumentis (Tab. VIII. VII.), quippe figurae pusillae. Sic Cambyses Cabyros pusillos risit Memphi atque iidem Cabyri pusilli exstant alias inter Deos maiores, ut in porta Tentyritica (Desc. de l'Eg. Vol. IV. Tab. 5.), quae eandem constellationem continet, atque Zodiacus Tentyriticus (Tab. IV.), quippe Neronis nativitatem. Porro XII. Aegyptiorum numina fuerunt XII. Zodiaci Signa, ut vidimus, singulis planetis adscripta. Reliqua numina spectant ad alios partium Zodiacalium Dominos, atque ad ☽ et ☽ in iis versantes. Sic sane trinitas illa Aegyptiorum celeberrima (Kamephi), *Agathodaemon, Phtha, Amun* (Creuzer Symb. I. 518.), valet Zodiacum tripartitum, siue, ratione temporis, annum tripartitum secundum notissimas tres anni tempestates (p. 39.), vel ☽ vernum, aestiuum, autumnalem hibernumue. Haec omnia autem numina coelestia partes suas habebant in terrarum orbe, tempore vitaque humana. Quare idem numen veluti Osiris varias in se continebat notiones. Itaque quod veteres diserte atque sexcentis in locis tradiderunt, omnes Aegyptiorum Deos Deasque primum quidem ad astronomiam spectare, id monumentis nostris astronomicis extra omnem dubitationem positum est.

Iam vero si mythologiae Aegyptiacae principium fuit astrologicum; negari nequit, idem fuisse etiam Graecae et Latinae. Diserte enim Herodotus testatur, religionem et numina Graeca ex Aegypto venisse; sexcenties veteres numina Aegyptiaca cum Graecis compararunt. Eundem apud Graecos et Aegyptios habemus Deorum ordinem, eandem Triadem (Creuzer Symb. II. 484.), eosdem septem Cabyros, eosdem XII. Deos maiores. Nomina Deorum Dearumque Graeca, quod alias demonstrabitur, sunt Aegyptiaca aut idem atque illa significantia, attributa et insignia paria, significatus aequales Aegyptiacis. An plura cupis? Id autem peculiare habet mythologia Graeca, quod

magis quam Aegyptiaca anthropologicas et physicas notiones assunxit. Quod vero genealogias attinet, eae cohaerent cum placitis cosmogonicis atque ideo passim indicantur, vt, cum numina certa, quemadmodum apud Aegyptios, ad varias coeli terraeque vires et facultates pertineant, sciat lector, quas facultates ac personas diuinas scriptor singulis in locis habuerit in mente. Ergo et Graecae mythologiae principium fuit astrologicum, siue cosmologicum, vel astronomico-physicum ex legibus veterum astrologicis.

Hinc idem principium est mythologiae quoque Indicae. Etiam hanc apud nationem reperiuntur ordines deorum, vti constat, numinibus tribus, septem, duodecim, viginti octo, triginta sex constantes, quibus idem significatus, idem fere habitus, eadem insignia adsunt. Sic Trimurtis illa: *Brama, Vischnu, Siua* exprimunt cyclum anni vel Zodiacum. Quid? quod Indi ipsi indicarunt, quo Zodiaci a Signo singula haec numina ($\odot$ vernus siue progeneratio, aestiuus siue conseruatio, autumnalis siue contritio) regnare incipient, quae initia tempestatum conueniunt cum Aegyptiacis. Itaque Trias Indica nihil commune habet cum Christiana, qnod viri mediis in terris Christianis nati publice contendere non dubitarunt, sed mere est naturalistica, vel astrologica. Zodiacus Indicus plane conuenit cum Aegyptiaco diuisionibus, praepositis partium, animalibus praepositorum symbolis (Transact. of the R. As. Soc. Vol. III. P. I. Tab. I.). Milites Indi in exercitu Aegyptiaco, quum monumenta antiquitatis Aegyptiacae conspexissent cum Deorum Dearumque imaginibus, animalibus, plantis aliisque rebus sacris, suosque Deos recognouissent, tanto stupore correpti fuerunt, vt protinus genua flecterent atque preces facerent tamquam snos ad Deos.

Denique sicuti mythologiae Aegyptiacae, Graecae, Indicae principium est astrologicum, ita et reliquarum omnium nationum religiones ex eodem fonte prodierunt. Negari enim nequit, etiam apud Phoenices et Carthaginenses, Syros et Assyros, Asianos, Persas, Slauos, Germanos aliosque populos Europaeos, Arabes antiquos, Babylonenses, Sinenses, Japanenses, Mexicanos, Peruanos, Insulanos aliosque reperiri eosdem deorum dearumque ordines, eadem ordinum membra, eadē aut idem significantia numinum nomina et cognomina; eadem simulacra, insignia, attributa, animalia et vegetabilia sacra ipsorum; easdem numinum virtutes et proprietates coniunctim praedicatas; eadem festa, eosdem mythos sacros, fabulas, traditiones, cosmogonias eiusque generis alia. Hic autem placitorum consensus talis ac tantus apud diuersissimas gentes non est fortuitus. Consensus enim ille cernitur in rebus minutissimis atque ab arbitrio humano pendentibus. Neque hoc probabile, religionem naturalem, qualem vidimus apud Aegyptios, minntissimis quoqne in rebus perpolitissimam, subinde a certa quadam gente per missionarios ad reliquos populos onnes perue-nisse. Non enim suffecissent ad hoc perficiendum millia annorum. Nullum fuit inter populos maxime dissitos tale commercium. Quum vero natio nulla sine religione constare possit, nationes alienigenae certe non recepissent religionem aliunde sibi oblatam, praesertim quum oblata religio non alia esset, quam ipsis propria, scilicet naturalis. Quas quidem ob causas redeundum est ad id, de quo dudum constat inter criticos sanos, omnes omnium nationum religiones communi ex fonte prodiisse, neque vero ex polytheismo et fetischismo, sed ex monotheismo; eo quidem tem-pore, quo gens humana, breue post diluuium tempus, adhuc vnta esset, quo, vt vidimus, Zodiacus noster ortus esset. Omnis vero religionis paganae principium est astrologicum. Haec vero tam grauia sunt, vt non solum Aegyptiorum, Graecorum Indorumque, sed omnium populorum

mythologiae aliter intelligi, pertractari et tradi debeat, quam hucusque factum vidimus, quum noua huic iam disciplinae lux affulserit ex Aegypto.

Iam facilius definiri potest, quomodo variae gentium religiones ortae fuerint, quas vicissitudines subierint sensim sensimque, quomodo gentilium hodiernorum fides cohaereat cum antiqua et genuina religione. Prima gens, quum Deum O. M., quem mente animoque haberet, notionibus concipere vellet, facile eo peruenit, vt naturam diuinam ex operibus diuinis cognoscere et definire studeret, quippe ex coelo et terrarum orbe. Iam quum vicissitudines in rerum natura a coelo pendere videret; primum animum aduertit ad corpora coelestia, nimirum Solem, Lunam et reliquos quinque planetas, stellas fixas atque Zodiaci, quem Luna sponte anni decursu diuiserat, duodecim partes. Iam comparatis viribus coelestibus cum terrestribus inueniebant, vires et facultates Dei esse varias. Alius enim ☽, alia ☽, alias ☽, alia ☽, alii ☽, ☽, ☽; alia efficiunt ☽ ☽ ☽ cum Signis vernis coniuncti, alia cum autumnalibus, alia cum aestiis, alia cum hibernis et sic porro. Item alia vis cernitur in montibus, alia in vallibus; quin singulis naturae in partibus aliae vires sunt efficaces, veluti in tempestate, pluvia, variis animalibus, arboribus, hominibus, hominum partibus. Ergo concluserunt naturalistae, facultates et virtutes Dei esse varias. Quaerebatur itaque, quomodo diuidi deberent. Quum terrarum orbem pendere viderent a corporibus coelestibus; quum septem planetae, omnes inter se diuersi, archetypi cernerentur terrestrium rerum, ad naturas planetarum accommodatarum: an mirum, virtutes diuinis secundum planetarum numerum et proprietates fuisse diuisas et descriptas? Nihil sublimius magisque augustum Sole; quare conueniunt ☽, quaecunque in rerum natura sunt sublimia et grandia, vt tonitru, fulmen, dies, leo, taurus, princeps, Signum ☽, in quo ☽ maxime valet. Post ☽ maxima est ☽, sed minus splendens, magisque feminea; quare ☽ est symbolum rerum post solares maximarum, vt Signi ☽, vaccae, leaenae atque omnium, quae vicissitudinem similem ☽ patiuntur. Planetae ☽, qui celeritate, inconstantia, discursione ac dexteritate, comitatu ☽ insignis est, respondent res in rerum natura similes, vt auiculae, dexteritas, cogitatio, sapientes, ministri. At ☽, motu celeri, amabili vespertino lumine resplendens, haud absimilis ☽, habeat necesse est sibi simillima, pulcherrima quaeque, amorosa, cuniculos, columbam. Turbulento, rutilo, ac summo impetu per astra discurrenti ☽ conueniunt similia terrarum in orbe et vita humana, fortia quaeque, cruenta, perniciosa. Denique ad ☽ grauem ac compositum, maiestosum, splendore ☽ similem, atque ad ☽ lentum, pigrum, obscurum ac pallidum referenda sunt quaecunque cernuntur natura his similia (p. 58.). Ergo vere, quum virtutes planetarum in rerum natura reperiantur, symbola rerum naturalium sunt septem planetae. Totus enim mundus diuidebatur inter planetas, teste Cicerone, Clemente, Eusebio (p. 79.). Hinc recte naturalistae, septem virtutes diuinis constituerunt secundum septem planetarum proprietates. In his nihil fere offensionis est. Venerabantur ☽ atque res in rerum natura vitaque humana similes ceu symbolum maiestatis diuinae; significabant ipsis ☽ benignitatem summam, ☽ sapientiam et prouidentiam, ☽ sanctitatem et amorem, ☽ omnipotentiam et fortitudinem, ☽ constantiam et grauitatem, ☽ cum rebus omnibus similibus diuinam iustitiam et vltionem. Iam a diuisione virtutum diuinarum ventum est ad disiunctionem. Videbant enim symbola proprietatum diuinarum tum coelestia, tum terrestria inter se pugnare. Ergo concluserunt, vires septem in planetis atque in rebus similibus et dicatis ipsis efficaces esse totidem personas

diuinias, propria voluntate instructas. Diodorus, *vetustissimi in Aegypto mortales*, inquit (Lib. I. p. 10. W.), *mundum supra contemplati et non sine stupore demirati, vniuersi naturam duos esse Deos existimarunt aeternos et primos, Solem et Lunam. Hos Deos mundum vniuersum gubernare statuunt nutrientes et gubernantes omnia.* Eusebius, *vni duntaxat Soli*, inquit (P. E. III. 4.), *mundi molitionem tribuerunt Aegyptii. Solis (septem) astris rerum vniuersarum causam assignarunt, ex fati necessitate siderumque motu et agitatione cuncta suspendentes.* Sic orti sunt iam ante gentium dispersionem septem illi *Cabiri* (fortes), Κοσμοχαροες, *Kuah* (sortes), פָּתָחִים (potentes); quibus accessit octauus Cabirus: terrarum orbis (p. 79.). Apud omnes enim populos reperiuntur haec numina suprema, vti constat, apud Aegyptios, Aethiopes, Graecos, Asianos, Phoenices, Arabes, Chaldaeos, Persas, Europaeos antiquos, Indos, Sinenses, Americanos aliosque.

Iam ex Cabyris prodierunt XII. Dii maiores. Scilicet quum Zodiaci XII. Signa vnius anni decursu Nouiluniis et Pleniluniis distincta essent atque viderent, ☽ et ☽, licet habitu externo nihil per annum mutarentur, alias atque alias vires exserere singulis in Signis; sponte philosophi eo peruererunt, vt putarent, non solum planetis, sed etiam singulis Zodiaci partibus inesse vires diuinias, quae cum ☽ et ☽ cooperarentur in rerum natura per annum moderanda ac dirigenda. Quamuis initio Zodiacus inter planetas diuisus esset pariter atque terrarum orbis; quamuis facultates Cabyriceae initio sidericis aequae ac terrestribus facultatibus constant; viderunt tamen, singulares Signorum effectus pugnare cum planetarum, maxime cum ☽ indole aeqnabili. Ergo personae planetarum ac Cabyrorum a personis zodiacalibus diuinis distinguendae erant. Sic orta sunt XII. numina maiora, partim masculina, partim feminina, propter naturas ☽ et ☽ diuersas sexibus humanis accommodatas. Reperiuntur autem omnes apud gentes XII. illa numina, quotquot historia veniunt. Ceterum ad Zodiaci rationem diuiserunt terrarum et prouinciarum tractns atque tempora.

Nondum eo peruererant gentes, vt simulacra personarum diuinarum colerent. Diserte veteres testantur, antiquissimis temporibns gentes, Aegyptios, Graecos, Persas aliosque coluisse numina in montibus aut templis sine statuis, sine viuis symbolis. Neque dubium est, quin sapientes diu veriorem philosophiam retinuerint. Sciebant, esse Deum O. M., omnium rerum creatorem, Deos Deasque constitutas significare virtutes et facultates Dei O. M., in rerum natura reuelatas. At subinde, quum quod crederent ante oculos habere cuperent, effinxerunt statuas atque animalia introduxerunt in templa, quibus naturae Cabyrorum et Deorum magnorum proprietates expressae essent. Quum colerent symbola numinum, credebat se colere numina ipsa, alia sibi propitia, alia funesta et horrenda.

Subinde, quum viderent alias vires easque singulares suas exercere in humanam gentem planetas, Signa, elementa naturae, animalia, vegetabilia; satius putabant, vires cosmicas non referre ad certas personas diuinias, sed speciatim colere et tamquam numina singularia venerari. Itaque statuebant, aliud deum agere in Sole, aliud in Signo ☽, aliud in tauro, aliud in arboribus, plantis rebusque fictis. Sic ventum est a polytheismo ad pantheismum et purum putum Fetischismum. Gratulabantur parentibus, quorum filios Crocodilus deuorasset. Verberibus cae-debant animalia sacra et simulacra Deorum, quum cedere precibus nollent. In tanta gentium

peruersitate opus erat, veriorem de Deo doctrinam conseruare. Itaque mysteria fuerunt instituta. In aliis enim, quippe inferioribus, tradendum erat caute, contra vulgi opiniones, quid significant illa animalia sacra statuaeque rebus sacris insignitae; alia mysteria nobiliora, ut Cabyrorum, inserviebant ad veriorem de Dei O. M. natura eiusque proprietatibus doctrinam propagandam atque in vitam vsumque reuocandam.

Quum ex vana fide et superstitione oriretur misera vita; exstiterunt subinde varias apud gentes certi sapientes, qui vulgum a pantheismo ad monotheismum reuocarent, ut Zoroaster apud Persas, Confucius apud Sinenses, Buddha apud Indos, aliique. His quidem viris, qui propter sapientiam ad diuinæ sapientiae symbolum (§) relati indeque nominati fuerunt, id saltem contigit, ut dogmata religionis astrologico in principio condita emendantur. Remanserunt tamen antiqua principia etiam his in terris.

Sunt autem gentes, quae nullo tali gauderent doctore, quarum religio eo sensim sensimque peruenit, quo peruenire debuit, nempe ad perfectum naturalismum et fetischismum. Amissis enim notionibus astronomicis et physicalibus, abiectis Cabyris, diis Zodiacalibus, viuis deorum symbolis et mysteriis, colunt nonnisi Solem aliaque naturalia aut factitia, statuas, amuleta aliasque res vilissimas, obseruandis aliquot maiorum suorum moribus et institutis, ex quibus genuina ipsorum origo et cum aliis populis affinitas colligantur. Haec est ratio populorum gentilium recentioribus demum temporibus repertorum, ut Americanorum et Insulanorum.

Itaque astrologico ex principio prodierunt quotquot religiones praeter reuelatas valuerunt apud populos antiquos, quotquot etiam in vsu sunt apud gentiles. Demonstrari enim potest, qua ratione genuina fides ad omnes populos propagata, subinde mutata, depravata ac paene abrogata fuerit, quomodo talis euenerit, qualis nunc sexcentas apud gentes reperitur. Iam claret, ad astrologica principia atque antiquas mythologias reuocari et explicari debere etiam hodiernorum gentilium Deos Deasque, festa, ritus, aliaque sacra, quemadmodum apud Aegyptios.

VII.

Nova philologiae, praesertim Aegyptiaca auxilia.

Philologiam in vniuersum, quum versetur in explicandis et interpretandis veterum scriptis, non solum a verborum, sed etiam quam maxime a rerum scientia pendere constat. Qua de re sine vera antiquitatis cognitione non datur vera veterum scriptorum intelligentia. Omnis vero antiquitatis pars grauissima est mythologia. Ergo rectior mythologiae intelligentia faciet ad innumera Graecorum Latinorumque librorum loca, quin tota veterum opera rectius intelligenda. Sic Homerus et Hesiodus in Orco dicuntur suspensi fuisse in arbore, quoniam secreta religionis tradidissent. Qualia illa fuerint secreta, id sine interiori mythologiae cognitione dici haud poterit. Sic Herodotus, Diodorus, Aelianus aliique multis visi sunt passim inepta tradere; tamen vidimus, quum ratione Aegyptiaca intelligentur, eos vera et concinna, licet prae timore populuum subobscure docuisse. Horapollo, quum fere absurdia contineat, profecto crux fuit interpretum. Apparuit autem, nihil in eo esse absurdum, quum astrologice, de quo nemo adhuc cogitauit, accipiatur. Exempla sexcenta habuimus supra in Pantheo Aegyptiaco. Tenendum enim, Hora-

pollinem tradidisse, quibus symbolis planetae, numina Zodiacalia atque cetera Aegyptiorum sacra expressa fuerint in monumentis Aegyptiacis.

Subsistamus in eo potius, quid astronomia Aegyptiaca valeat ad philologiam Aegyptiacam promouendam. Et primo quidem vidimus, maximam scriptorum Aegyptiacorum partem esse argumenti astronomici. Sane tantorum monumentorum nulla esset explicatio, astronomia incognita. In aliis vero Aegyptiorum scriptis innumera fere vocabula astronomica occurunt, quae nonnisi per astronomiam explicari possunt. Lexicon hieroglyphico-astronomicum nostrum, licet minime thesaurum Aegyptiorum astronomicum exhauserit, facile aliis scriptis astronomicis explicandis magis magisque instrui poterit, praesertim quum, quae veteres astronomi nobis praepararunt (P. II.), utilissima sint in symbolice Aegyptiorum inuenienda. Plurimum vero iuuat astronomia in nominum proprietatum interpretatione. Constat enim e scriptis Graeco-Aegyptiacis, omnia fere Aegyptiorum nomina a Diis, hoc est a stellis, desumpta esse. Haec autem nomina hieroglyphice ita scribuntur, ut symbolis Dei cuiusdam eiusdem Dei nomen vulgare exprimatur. Sic v. c. Arsiesis significatur symbolo *Hori* atque *Isidis*. Quum iam astronomia doceat, quae singula sint deorum symbola, facile erit nomina propria fere omnia pronunciare, quae, astronomia Aegyptiaca incognita, mansisset obscura. In priinis hoc cadit in nomina regum. Quamuis enim nunc 100 fere regum nomina habeantur explicita; negari tamen nequit, multa eorum a recentionibus perperam esse intellecta, alia explicari non posse ex legibus hieroglyphicis, hactenus inuentis. Scilicet ignorabatur, rebus Deo cuidam sacris eiusdem quoque nomina et cognomina exprimi, cuius generis nomina insunt in nominibus regum multorum. Sic vidimus supra (p. 214.), inter hieroglyphica, quae regem Sethum significant, esse nulla, quibus literae Θ vel Ο exprimantur. Adest vero accipitris imago, quae, symbolum ♀, *Seth* vel *Sit* pronunciat. Quum idem in sexcentis nominibus obseruetur, frustra eiusmodi nomina explicare tentaremus absque astronomia. Porro eadem disciplina alia quaedam difficultas superata iam est, quae multis sane obstaculo fuit. Nimis constat, eidem regi apud Aegyptios non unum nomen, sed passim bina, tera, quin quaterna maxime inter se diuersa adscribi, ut ipsi veteres testantur. Huius rei ratio nunc facile explicatur. Scilicet quum eadē hieroglyphica nunc astronomice, nunc phonetice pronunciari possent; diuersa earundem personarum nomina orientur necesse erat. Sic Thuthmosis et Amosis nomina eodem redeunt, ut vidimus supra (p. 388.), quoniam utraque litera, et Ibis, et Luna, α significat, tum quoniam Ibis etiam Thoth vel Thut pronunciari potest. Aliud exemplum offert primus dynastiae XIX. rex, nunc Sethos, nunc Thuoris appellatus. Quae nomina, incognita astronomia, plane nihil inter se commune habere viderentur. Clarum vero est, accipitrem etiam ω et sequens signum θ significare (Tab. V. Lin. Z.); quare iure meritoque idem rex cum Sethos, tum Thuoris vocari poterat. Maximi vero momenti est, quod eadem ratione Eratosthenes cum Manethone conciliatur. Eratosthenes enim, etsi plane differre videatur a Manethone in recensendis Aegyptiorum regibus, reapse eadem nomina regum affert, sed astronomice pronunciata. Eratosthenis vero regum catalogus eo grauior est, quo certius est, eo verum regum ordinem et successionem veramque chronologiam seruatam esse. Praeterea in eo etiam cernitur astronomiae Aegyptiacae usus, quod inde antiqua Aegyptiorum geographia illustratur. Constat enim, multas a veteribus commemorari Aegypti prouincias et urbes, quarum loca nunc accuratius definiri ne-

queunt, quaeue perperam a geographis indicantur. Quum vero Aegyptus, ut vidimus supra (p. 90.), iuxta Zodiacum diuisa fuerit, atque etiamnum geographia Aegypti astronomica exstet; operae pretium fuerit, accuratius videre de antiquissima Aegypti geographia, prouinciarumque et vrbium situ. Ceterum commemorare licet, non soluni Aegyptum, sed alias etiam terras, ut Graeciam, Palaestinam, Indianam, Sinam, forte omnes terras antiquitus diuisas fuisse ad modum Zodiaci. Denique ne hoc quidem silentio praetereundum est, astronomiam Aegyptiacam aliquid conferre posse ad explicationem inscriptionum Persicarum, quae vulgo dicuntur, cuneoformium. Scilicet diserte Plinius tradit, obseruationes astronomicas laterculis coctilibus inscribi consueuisse antiquitus. *Epigenes*, inquit (Lib. VII. c. 56.), *apud Babylonios DCCXX. annorum obseruationes siderum coctilibus laterculis inscriptas docet, granis auctor in primis.* Quum Babyloniorum et Persarum idem fuerit astronomiae studium eademque artium ratio; non dubito, quin eodem modo obseruationes siderum in Persia quoque conseruatae fuerint. Iam vero non pauci laterculi coctiles cum inscriptionibus cuneoformibus reperti sunt, atque ego praesens Londini in Palatio Indico eiusmodi lapides vidi, qui, nisi omnia fallunt, inscriptionum astronomicarum prae se ferunt speciem. Huc spectare videntur vasa Etrusca. Constat enim, in sepulcris Italica antiquis reperiri certo ordine composita nunc XII, nunc VII, nunc plura vasa atque exstare in iis figuras quasi Signorum patronos cum planetis exprimentes, ut in monumentis Aegyptiacis (Tab. VIII.). Quare persuasum mihi habeo, argumentum vasorum Etruscorum esse astronomicum. Hinc sane magnopere dolendum, nostrates, quum eiusmodi sepulera et vasorum coniunctus inuenissent, ratione barbarica singula direpsisse. Sic fertur homuncio inuenisse aliquando inscriptionem, quarum literas domini portaret. Sed de his non huius est loci plura disserere. Grauissimum manet, quarti generis hieroglyphicorum (typici Her. II. 136.) clauem latuisse in astronomia.

VIII.

Incrementa exegeseos Veteris Testamenti.

Duplex est Vet. Test. argumentum, alterum dogmaticum, per se clarum atque contextu illustrandum, alterum historicum. Historica quidem Codicis Sacri pars, quippe antiquaria, nonnisi antiquitatis studio illustrari et explicari potest. Populus Israeliticus ab antiquissimis inde temporibus usque ad interitum suum varium commercium habuit cum aliis populis, potissimum cum Aegyptiis. Praeterea Scriptura Sacra non solum ad aliorum populorum historiam, religionem, mores, ususque et ritus passim alludit; sed constat quoque Israelitas ab antiquissimis inde temporibus multa traxisse ab aliis gentibus, in primis ab Aegyptiis, suumque in usum conuertisse, aut per breue tempus, ut idololatricas consuetudines, aut per longius, ut varias artes et disciplinas. Quamquam enim Moses diuina auctoritate omnia abrogavit et coercuit, quae cum Dei O. M. sanctitate et maiestate, cum pietate morumque integritate pugnarent; intacta tamen reliquit *ἀδιαγόρα* quaeque. Quid? quod Moses multos abusus, falsas notiones et alia ita correxit, ut rite retineri possent, ut nomen Dei, de quo infra. Quare nihil offensionis habet, id quod dudum observatum est, apud Israelitas pariter atque Aegyptios aliosque obseruari artium multarum, ut architecturae, scripturae, usuum variorum, ut chronologiae, mensurarum, ponderum, morum aliarumque rerum quandam similitudinem. Quas quidem ob causas innumera fere Veteris Testamenti loca,

quibus aut ad aliorum popolorum antiquitates, aut ad proprias Iudeorum consuetudines respi-
citur, eo rectius et perfectius intelliguntur, quo magis aliarum nationum cum Israelitis coniuncta-
rum antiquitates dilucidantur. Inprimis luc spectat gentilium religio, nunc astronomia Aegyptiaca
illustrata. Clarius nunc apparet, quid sit id, quod narratur, Israelitas vitulum ☶ adorasse, astrum
Kium vel Rempha ♂ coluisse, tabernaculum Molochi ♂ portasse, mortem Thammus ☶ deplorasse,
eiusque generis alia permulta; hinc, quid sibi velint praecpta de fugiendis deastris, idolis, ani-
malibus, vegetabilibus, de uno solo Deo, quippe domino astrorum, Zebaoth, colendo. Hinc
patet, cur Israelitis certa animalia interdicta fuerint, ut sus, lepus, quippe ex communi populo-
rum sententia malo genio ♂ adscripta. Sic etiam somnium Josephi ad astronomiam spectare vide-
tur. Quemadmodum enim Jacob et Rahel 12 filiorum parentes, ita et ☶ et ☷ 12 Signorum
auctores valebant⁸⁾. Sic Jacobi benedictio (Gen. 49.), quae crux interpretum fuit, nunc facile
explicatur. Continet enim vaticinium de futura singularum tribuum Israeliticarum dispositione.
Quemadmodum Aegyptus, Graecia aliaeque terrae, ita et Palaestina antiquitus Zodiaci ad instar
in XII. prouincias diuisa erat. Hinc, pulsis gentilibus, singulae tribus, secundum mores et pro-
prietates capitum suorum singulas prouincias a Deo sibi destinatas occuparunt. De chronologia
sacra supra vidimus. Maximi sane momenti est, Exodum Israelitarum 400 annis prius accidisse,
quam vulgo putarunt. Neque hoc loco praetereundum, chronologiam Aegyptiacam a Manethone
propositam non repugnare Sacrae, sed assentiri. Quod nouo exemplo illustrandum. Tradunt tum
Chronicon antiquum, tum Manetho, primis XV. dynastiis personas diuinis regnasse. Porro Eu-
sebius ex Manethone quinque Deorum dynastias profert, qui ante Menem regnauerint, fabulosas.
Ergo secundum veteres ipsos, quum XI. primae dynastiae Manethonis ad XV. illas fabulosas
pertineant, vera historia Aegyptiaca incipiat necesse est cum dynastia XII., cuius caput Seson-
chosis, tertius rex Sesostris. Et hanc ob causam haud dubie Manetho nouo in libro, historiae
suae secundo, agit de dynastiis XII., XIII. et sequentibus. Dynastias priores ac fabulosas libro
primo absolvit. Cum eo consentit Africanus, qui tradit ex Manethone, a diluuiio usque ad Exo-
dum numerari 1464 annos. Quum idem vero auctor a Mene, quem primum post diluuium facit,
usque ad Exodum numeret 3986 annos; clarum est, Africanum vel Manethonem implicite indicasse,
omnes reges post Menem usque ad dynastiam XII. aut non regnasse, aut cum regibus dynastiae
XII. simul, quippe coaeuos, aut spectare ad tempus a creatione mundi ad diluuium. Quod plane
confirmat Eratosthenes. Hic enim inde a primo rege usque ad Amosin siue Exodi epocham 30 reges
Thebanos atque 900 annos numerat. Hinc, si adduntur dynastiae reliquae, huius Periodi sunt 1600
anni circiter. Manetho ipse inde a dynastia XII. usque ad Exodum annos 1528 habet. Scriptura
sacra vero a Noah usque ad Exodum 1574 annos numerat. Hi autem numeri: 1574, 1528 ut
Manetho vult, 1600 ut Eratosthenes, 1481 vel 1464 secundum Africanum, adeo inter se consen-
tiunt, ut sane coniicere liceat, ex ipsa Manethonis et Eratosthenis sententia circiter 1500 annis
ante Amosin I., siue ante dynastiam XVIII, veram Aegyptiorum historiam incipere. Huc facit,
quod secundum Persas primus post diluuium rex audiuit Sesostris, quale nomen reperitur inter

8) Genes. XXXVII. 9. Col. Sextus Empir. adv. Astrol. ed. Fabric. p. 343. not. M., Dr. J. F. v. Meyer
Blätter für höhere Wahrheit. Vol. III. p. 201.

primos reges dynastiae XII. apud Manethonem. Quum vero inde sequatur, Manethonis dynastias XV priores fabulosas et astrologicas (p. 83.) nunquam et nuspian regnasse in Aegypto; clarum est, chronogiam Aegyptiacam egregie conuenire cum Sacra. Ceterum Manetho narrat, inde a primo rege Mene vsque ad dynastiam XII elapsos esse 2300 annos. Iam secundum Scripturam Sacram inde ab Adamo vsque ad Noachum elapsi sunt 2250 anni. Nonne haec omnia egregie consentiunt? Scriptura Sacra XI principes antediluvianos numerat vsque ad Noam, atque Manetho XI affert dynastias antediluvianas. Quod vero Manetho Menen dicit post diluvium principem primum, in mente habuit inundationem non Noachicam, sed praeadamiticam (Gen. I. 2.), de qua sermo etiam est alias apud omnes fere gentes, vt Indos, Graecos aliosque.

Verbum addere liceat de terra Gosen. Scilicet plerique interpretes Gosen in Arabiae finibus posuerunt, alii vicinam lacui Moeridis fecerunt, vt Hieronymus et Jablonskius, quae verior sententia esse videtur. Non huius est loci, quae Jablonskius docte disputauit, repetere, sed nouis argumentis confirmare. Vtrique sententiae geographia Aegypti astronomica adstipulatur. Nam ιω Γοσεν, κωχωμ, κωχων significant regionem vel nomum Martis, quippe a χω, χλ, καζι, και (terra, prouincia) atque χωμ, χωμ, σομ, σεμ, σεν (fortitudine, Hercule) oriunda, quemadmodum *Coptus* χω, (terra) φ†, vel φθλ, *nomum Solis* exprimit. Vtraque vero in regione Herculis vrbes fuerunt: altera, haud procul ab hodierno *Faium*, Heracleopolis dicta; altera, Heroopolis, inter Arabiam fere et Aegyptum sita. Reapse has in regiones cadunt Decuriae ♂ altera in Π, altera in Ω (p. 94.). Quuu vero Josephus patri Jacobo obuiam iuisse dicatur vsque in terram Gosen, inde concluserunt, hanc Gosen, quippe orientalem a Pharaonis Regia, esse eam, in qua postea Israelitae diuersati fuerint, quod inde quidem non certo sequitur. Praeterea ad terram Gosen pertinebat Raemses (רְאֵמֶס) vrbs et regio, quae Crocodilopoli respondet nomine. Nam רְאֵם cognomen est Saturni, vt in ρΗΜΦΔ (p. 81.); atque δεν, ΜΙΑΖ-ΕC (*crocodilinus*) ipsam κροκοδελων πολιν, postea Arsinoem dictam, designat. Sin statuas, Israelitas vixisse in valle Faium, facilius intelligitur, quod Manetho tradit, Hiesos Memphin venisse, quippe ex vrbe Raeuses (Crocodilopoli) ad mare rubrum progressos. Aegyptii ipsi hodierni credunt, Israelitas in valle Faium habitasse. Ceterum idolatriam, quacum diuisio Aegypti astronomica cohaeret, iam Josephi aetate perfectam fuisse, vel ex eo appareat, quod Israelitae Aegyptiis abominationi essent (Gen. XLIII. 32.). Teste Manethone Labaris primis post diluvium saeculis (Dyn. XII.) Labyrinthum exstruxit, quare tunc temporis iam vrbiū et prouinciarum astronomica et mythologica nomina in vsu fuerint, necesse est.

Grauius est, quod astronomia Aegyptiaca grauissimum argumentum contra authentiam Geneseos prolatum tollitur. Constat, ex eo, quod in Genesi duo Dei nomina adhibentur, conclusum esse, duos esse huius libri auctores. At nomina בָּחַנְהִים et בָּחַנְהָן antiqueae sunt diuinæ naturæ expressiones, quae, quum diuersa significant, Moses retinere debuit aptisque in locis adhibere. Scilicet בָּחַנְהִים, בָּחַנְהָן, בָּחַנְהָן, בָּחַנְהָן, quum descendant ab בָּחַנְהָן, אִיזוּת, vi, potentia, significant fortis, potentes, ergo Aegyptiorum Cabiros, κοσμοκρατορας, siue virtutes Dei efficaces. Contra בָּחַנְהָן, deriuatum ab בָּחַנְהָן, significat substantiam diuinam initialem et originariam, quemadmodum Jao, Jaho, Ἰενω, Ja, Aegyptiorum, Gnosticorum, Sinensium. Colebant enim Solem nouum, initialem et procreante tamquam symbolum Dei omnium rerum creatoris, ab aeterno increati. Hinc omnia Geneseos loca, quibus diuina natura aut efficacia indicantur, concinna sunt. Nihil autem

offendit, Mosen antiqua Dei nomina eaque tum forte superstitiosa retinuisse. Non enim hoc ei officio fuit, ut noua et inaudita inueniret, sed ut rectiora et salutifera cum populo suo communicearet. Quare, neglectis adiaphoris, etiam diuina nomina retinuit non quidem significatu gentili, sed genuino et vero, cuius rei causa verum sensum vocabulorum אֱלֹהִים וַיְהִי passim explicuit (Ex. 3, 14.).

IX.

Astronomiae et Cosmologiae correctio.

Quamquam obseruationes veterum Aegyptiorum astronomicae, ut vidimus, neutquam adeo accuratae et subtile sunt, ut nostris comparari debeant; negari tamen nequit, eas etiamnum vtilissimas esse. Primum enim haec sunt antiquissima scripta astronomica, quae ad nostram usque aetatem peruerent. Antiquissima enim siderum obseruatio hactenus cognita ad annum 721 ante Ch. pertinet⁹⁾. Vidimus autem iam de quatuor obseruationibus Aegyptiacis longe illa antiquioribus, nimirum annis 1104, 1631, 1693 et 1832 a. Ch. institutis. Neque haec sunt antiquissimae. Cognoui enim, etiamnum superesse monumenta Aegyptiorum astronomica, quae 2000 annis a. Ch., siue 3800 et quod excurrit annis ante hunc diem orta sint. Quod sane memoratu dignissimum est, conseruari adhuc in Aegypto obseruationes astronomicas 1200, quin partim 2000 fere annis antiquiores antiquissimis hactenus cognitis. Porro scripta Aegyptiorum astronomica maxime numerosa sunt. Obseruationes enim a Ptolemaeo aliisque commemoratae non excedunt 100 numerum, Aegyptiacarum vero plures quam 14,000 ad nostram aetatem venerunt. Faciamus, multas earum esse parum accuratas; tanta tamen frequentia superest, ut inde certi aliquid constitui possit de ratione astrorum et cosmologia in vniuersitate. Huc accedit, quod Aegyptiorum obseruationes non ad unum saeculum vel certum tantummodo tempus spectant, sed ad omnia fere saecula, quid? quod decennia deinceps ab antiquissimis temporibus usque ad Constantiū M. In tanta vero monumentorum astronomicorum successione et continuatione non solum facile corrigi poterunt, quae parum accurate a veteribus obsernata fuerint, sed etiam confirmari, quae noua videantur. Ceterum Aegyptii haud nimis negligenter planetarum loca observarunt. Vidimus enim, in omnibus eorum scriptis singulos gradus, passim graduum minuta indicari. Quum enim accideret, ut planeta inter fines duorum segmentorum zodiacalium cerneretur, id Aegyptii accurate indicarunt. Porro in scriptis astronomicis non solum gradus Zodiaci enumerantur, sed etiam stellae fixae, quibuscum planetae coniuncti apparuerint. Denique hoc quoque memorandum, in monumentis Aegyptiacis non unius, sed septem planetarum, quae cerni possent, loca obseruata coniunctim indicari. Veterum enim obseruationes, quas Ptolemaeus aliique commemorant, plerumque unum vel binos planetas solummodo attinent. Quare Aegyptiorum obseruationes multo sunt praestantiores multisque in quaestionibus utiliores. Ceterum obseruationes nostrae, certe antiquiores, fidei merentur, quoniam cum ipsa religione cohaerebant atque temporibus aptis instituebantur. Vidimus enim, has obseruationes eo semper fere tempore esse in-

9) Ptolemaei Almagest. Lib. IV pag. 95.

stitutas, quo ☽ punctis aequinoctialibus vernis propinquus esset, quumque, ingravente nocte, planetae cerni possent.

Sunt autem pernulta et varia, quae ex observationibus veterum Aegyptiorum astronomicis, quippe antiquissimis et numerosissimis, colligi possint. Omnis enim cosmologiae et astronomiae haec est ratio, ut non nisi per antiquissimas observationes aliquid certi constitui possit de mutationibus, quibus systema nostrum solare, ut vulgo dicitur, subiectum sit. Et primo quidem ex observationibus siderum Aegyptiacis 42 antiquissimis, quas iam consulere licet, hoc clarum est, systema planetarum nostrum non ita multum mutatum esse, imo mirum in modum sibi constituisse. Fuerunt enim profecto qui contendenter contra La Place atque omnem astronomiam theoreticam, totum systema nostrum solare mutationes quam maximas subiisse, et vel nuperrime serio aliquis probare studuit, terram nostram semper minores circum ☽ describere circulos adeo, ut annus noster nunc pluribus septimanis brevior sit quam annus aetate Caesaris. Quae omnia falsa esse, nunc fere mathematica ratione potest demonstrari. Etenim loca planetarum paene 4000 annos ante nostram aetatem observationata satis accurate consentiunt cum iis, quae pro illis temporibus inveniuntur e tabulis nostris astronomicis. Ex quo sequitur sane, systema planetarum, cui nos subiecti sumus, in universum sibi mirum in modum constare. At vero probabile est atque ex parte dudum demonstratum, mutationibus minoribus subiectum esse systema nostrum solare. Quaeritur quas ad leges planetae et Luna aut maiores, aut minores, siue constantes, siue periodicas, describant circulos circum ☽ et ☿; quales et quantae sint planetarum inuicem turbationes; qualis et quanta sit motio apheliorum, nodorum, excentricitatum; quantum recedant puncta aequinoctalia, moueantur inuicem stellae fixae, eiusque generis alia. Quae omnia tot tamque antiquis veterum observationibus illustrari posse, nemo neget. Sic Hipparchus antiquis observationibus comparatis inuenit rationem recessus punctorum aequinoctialium; sic La Landius comparato Hipparcho tempus anni solaris accuratissime definit; sic Halleyus accelerationem cursus ☽ detexit. Vtique vero astronomi nostri respondent ad quaestiones illas; sed concedendum, eos niti observationibus, quae partim tribus quatuorue annorum millibus sint iuniores, quam observationes nunc denum repertae. Huc referendae sunt cometarum apparitiones. Quum enim cometae antiquitus pro signis diuinis valuerint, praesertim, ut veterum libri astronomici testantur, apud Aegyptios; non dubium est, quin etiam cometarum loca in monumentis eorum astronomicis expressa fuerint. Quo rarius vero cometae in hominum obtutum veniunt, quoque difficilius eorum circuitus et redditus computantur; eo grauius esset, inuenire monumenta antiquiora, quibus cometarum loca significata exstant. Mirum vero esset, si in tanta monumentorum astronomicorum multitudine non exstarent huius quoque generis observationes. Subsistamus in eo, quod ex monumentis nostris astronomicis conferri possit ad leges astronomicas et cosmologicas hactenus cognitas aut confirmandas, aut corrigendas. Quare opus est ante omnia comparare loca planetarum antiquitus observationata cum accuratioribus computationibus. Loca planetarum pro tempore et loco in monumentis Aegyptiacis indicatis accurate secundum La Lande computata, quae sequens tabula exhibet, debo amico V. C. Fr. Ed. Thieme, Phil. Doct. All. Art. Mag., Speculae Lipsiensi adiuncto. Patet observationes duas illas recentissimas nihil valere. Differentias inter antiquas observationes atque computationes constitui ita, ut planetas, quorum longitudo non accuratius definita sit, medio in gradu ponerem.

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
♂	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	0° 20' 37'	0° 20' 0'	— 0° 37'
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	11 1 14	11 0 30	— 0 0 44
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	9 10 44	9 10 0	— 0 0 44
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	4 11 25	4 10 30	— 0 0 55
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	4 15 31	4 15 30	— 0 0 1
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	6 28 24	6 28 30	+ 0 0 6
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	10 14 14	10 3 6	— 0 11 8

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
♀	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	4° 29' 58'	4° 27' 30'	— 0° 2' 28'
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	0 12 32	0 10 0	— 0 2 32
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	11 29 45	0 0 30	+ 0 0 45
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	9 18 12	9 19 0	+ 0 0 48
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	0 20 17	0 20 0	— 0 0 17
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	0 20 11	0 19 30	— 0 0 41
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	7 21 0	8 15 2	+ 0 24 2

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
♀	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	5° 1° 8'	5° 0° 30'	— 0° 0° 38'
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	11 27 11	11 27 30	+ 0 0 19
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	10 29 53	11 0 0	+ 0 0 7
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	10 2 31	10 2 30	— 0 0 1
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	0 26 47	0 26 30	— 0 0 17
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	11 5 5	11 4 30	— 0 0 35
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	8 12 32	8 9 54	— 0 2 38

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
♂	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	8° 25° 36'	8° 26° 30'	+ 0° 0° 54'
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	5 23 6	5 24 30	+ 0 0 24
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	4 23 17	4 24 0	+ 0 0 43
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	7 18 0	7 19 30	+ 0 1 30
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	3 13 37	3 14 30	+ 0 0 53
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	3 24 23	3 25 30	+ 0 1 7
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	10 3 10	9 30 0	— 0 3 10

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
♀	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	11° 25° 16'	11° 24° 30'	— 0° 0° 46'
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	7 26 34	7 26 30	— 0 0 4
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	10 25 4	10 25 0	— 0 0 4
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	3 25 49	3 25 30	— 0 0 19
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	6 17 38	6 17 30	— 0 0 8
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	0 2 28	0 0 30	— 0 1 58
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	0 10 26	0 7 44	— 0 2 42

Z z

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
$\ddot{\sigma}$	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	10° 29' 56"	10° 29' 60'	+ 0° 0' 4"
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	7 20 29	7 20 30	+ 0 0 1
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	8 28 44	8 28 30	- 0 0 14
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	7 24 41	7 24 30	- 0 0 11
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	5 8 17	5 9 60	+ 0 1 43
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	0 0 42	0 2 30	+ 0 1 47
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	9 27 35	10 3 8	+ 0 5 33

	<i>Anni</i>	<i>Computat.</i>	<i>Obseruat.</i>	<i>Different.</i>
$\ddot{\sigma}$	a. Ch. 1832. Aug. 13. h. 22.	10° 4' 38"	10° 3° 30'	- 0° 1° 8"
	a. Ch. 1693. April. 17. h. 4.	6 10 47	6 9 30	- 0 1 17
	a. Ch. 1631. April. 17. h. 4.	6 11 45	6 11 30	- 0 0 15
	a. Ch. 1104. Jan. 8. h. 4.	3 7 58	3 8 0	+ 0 0 2
	p. Ch. 37. April. 13. h. 4.	6 21 5	6 21 30	+ 0 0 25
	p. Ch. 54. April. 11. h. 4.	6 19 3	6 18 30	- 0 0 33
	p. Ch. 137. Dec. 4. h. 16.	2 12 36	2 13 23	+ 0 0 47

Primum quidem maxime mirum est et singulare, quod obseruationes pleraque, quippe in monumentis regiis descriptae, vnum idemque fere tempus attinent, vt sequens tabula docet.

<i>Reges</i>	<i>annus computatus obseruationis</i>	<i>dies computatus obseruationis</i>	<i>Longitudo Solis</i>
Ramises	1693 a. Ch.	Aprilis 17.	γ 10°
Sethos	1631 a. Ch.	Aprilis 17.	γ 11°
Nero	37 p. Ch.	Aprilis 13.	γ 21°
Traianus	54 p. Ch.	Aprilis 11.	γ 19°

Huc accedit, quod etiam anno 1832 a. Ch. obseruatio astronomica fuit instituta, quum planeta primarius in γ versaretur. Nescio profecto, quomodo explicari debeat, quod omnes illae planetae primariae obseruationes eundem fere in γ gradum incident, ita tamen, vt iuniores obseruationes constanter deinceps tempore posteriores sint antiquioribus, si ab ultima discesseris. Certe non improbabile est, nativitates regias obseruatas esse, quum $\odot$ in γ versaretur, quoniam γ principium Zodiaci, quemadmodum rex princeps populi valebant. Quod vero obseruationes haec astronomiae ita institutae fuerunt, vt $\odot$ deinceps in gradum longius ab γ principio dissitum incidet; id cohaerere videtur cum processu stellarum fixarum, siue cum recessu punctorum aequinoctialium. Certe longitudo $\odot$ anno 1693 (γ 10°) atque 1631 (γ 11°) obseruata docet, hoc temporis spatio puncta aequinoctialia paene 1° recessisse.

Haud facilius est dictu, cur loca $\odot$ antiquitus obseruata non satis conueniant cum computatione. Vix enim ac ne vix quidem statui potest, $\ddot{\sigma}$ adeo minuisse inde ab anno 1832 a. Ch. circumferentiam suam circum $\odot$, vt certe 38' vel 47' retro esset, ergo tuni temporis maiori orbita et

lentius circumiret $\odot$. Hoc saltem probabile, quum tres antiquissimae illae obseruationes inter se consentiant, aphelium et perihelium $\odot$ tum temporis paullo alia fuisse, quam postea atque nunc. Quod concedendum sit, etiamsi statuas, astronomos Aegyptios annis 1832 et 1693 a. Ch. obseruasse $\odot$ non occidentem, sed eodem die orientem atque ignorasse refractionis leges, ex quibus $\odot$ matutinus $40'$ altior apparebat iusto. Ceterum puto, Aegyptios, quum certius esset, non centrum $\odot$, sed marginem potius obseruasse.

Quod Δ attinet, clare appetat, orbitam eius inde ab anno 1832 a. Ch. subinde arctiorem euensis, circuitione antiquam maiorem fuisse. Anno 1832 a. Ch., oriente Δ haec eius in vrbe Thebarum ($30^\circ 18' 6''$ Long. Par.) obseruata fuit longitudo: $0^\circ 20^\circ 0' 0''$. Tempus obseruationis erat diei astronomici $0^h 55' = 22^h 55'$ pro meridiano Parisino, quum Δ oriretur. Longitudo enim $\odot$ obseruata erat $= 4^\circ 4' 0''$. Iam secundum Tabulas La Landii hoc temporis momento ($22^h 55'$) longitudo Δ fuit $21^\circ 7'$. Ergo Δ , quippe in $\gamma 20^\circ 0'$ obseruata, retro fuit $1^\circ 7'$. Huic sumniae accedit paralaxis horizontalis $= 57'$. Ex quo sequeretur, motionem Δ , quippe $2^\circ 4'$ retro se habentis, adeo decreuisse, vt nunc horis 4 fere citius circum terram moueat, quam antiquitus. Nolumus iam accuratius hoc in argumentum inquirere. Probabile enim, Aegyptios paralaxeos vim nouisse atque ab obseruata Δ longitudine detraxisse, nec non, vt apud $\odot$, marginem potius, quam centrum Δ cum stellis fixis, quum certius esset, comparasse. Hinc retardatio Δ esset $= 1^h 36^m$, siue 96^m . Vtut sit, negari nequit, motionem Δ nunc esse maiorem, antiquitus fuisse lentiores. Idem enim sequitur ex reliquis nostris obseruationibus omnibus, vt sequens tabula ex superiori correcta docet:

Anni Juliani	1832	1693	1631	1104	37 p. Ch.	54 p. Ch.
Differentia longit.	$- 52'$	$- 47'$	$- 44'$	$- 25'$	$- 1'$	$- 0'$
Retardatio Δ	96 min.	86 min.	80 min.	46 min.	2 min.	0 min.

Itaque reuera demonstrant monumenta Aegyptiorum astronomica antiquissima, Δ aut constanter, aut periodice subinde celerius vel circulis minoribus circum $\odot$ moueri, id quod constat ex Sinensium astronomia. Quod equidem scio, ex antiquioribus Sinensium obseruationibus dudum concluserunt, Δ circiter 10 min. celerius quam antea $\odot$ circumire. Nostrae autem obseruationes longe antiquiores sunt.

Differentiae Δ supra indicatae ita sunt comparatae, vt difficilius inde aliiquid concludatur. Quum Δ anno 1832, quippe in elongatione maxima a $\odot$, bene obseruari posset, quum differentiae deinceps sint nunc negatiuae, nunc positivae; probabile videtur, Δ pati perturbationes periodicas, ita vt aphelium eius atque circuitus obscuris ex legibus varientur. Certe ex antiquissima obseruatione (1832) sequitur, Δ , quum certe $1^\circ 58'$ esset retro, heliocentrice in π initio positus, anno 1832 a. Ch. nonnullis diebus lentius circa $\odot$ iuisse, quam nunc sit, aut aphelium ipsius fuisse alio in loco, quam tabulae nostrae docent.

Quod Δ attinet, accuratius eius loca obseruata conueniunt cum computatis. Ipsa quoque turbationibus et anomalis quidem periodicis obnoxia fuisse videtur, sed minoribus. Sin antiquissimam

obseruationem anni 1832 sequimur; negari nequit, & tum temporis, pariter atque ♀, lentius maiori in orbita circumiuisse ☽. Constituta enim erat heliocentrice in $\pm$ initio, geocentrice maxima fere in elongatione sua a ☽.

Inter differentias ♂ mira obseruatur constantia, quippe positua. Quamuis ex loco ♂ anno 1104 obseruato sequatur, eum mutare circuitionem periodice; reliquae tamen obseruationes demonstrant, ♂ nunc longiori temporis spatio circumuire ☽, antiquitus breuiori. Quodsi enim differentiae superiores corrigantur inter se ex certioribus, habemus haec circiter ♂ loca:

<i>Anni Juliani</i>	1832	1693	1631	1104	37 p. Ch.	54 p. Ch.
<i>Differentiae longit.</i>	+ 46'	+ 44'	+ 43'	+ 36' (?)	+ 23'	+ 23' (?)
<i>Acceleratio ♂</i>	34 ^h	32 ^h	31 ^h	27 ^h	17 ^h	17 ^h

Quum igitur obseruationes certiores sequimur, ♂ anno 1832 circiter 34 horis citius ☽ circumiuuit. Ceterum, quas iam La Place demonstrauit, turbationes ♂ videntur iisdem in differentiis latere, maxime illis anno 1104 et 54 obtinentibus.

Quod ȝ et ȝ attinet, constat, horum turbationes ita esse comparatas, vt per 880 annos ȝ citius ☽ circumeat, quum ȝ lentius, et contra. Scimus quoque has turbationes fuisse nullas anno 1728 a. Ch., inde vero ȝ contraxisse orbitam, ȝ dilatasse. Quae leges vtique obseruationibus nostris confirmari videntur. Differentiae enim supra expositae, si corrigantur, dictis ȝ et ȝ turbationibus respondent.

Haec omnia vero nolo iam omnino pro certis et accuratis vendere. Subinde, pluribus veterum scriptis astronomicis in lucem protractis, obseruationes nostrae aut refutabuntur, aut confirmabuntur, aut corridentur. Hinc profecto apparebit, an leges astronomicae computando inuentae vere confirmantur obseruationibus antiquis, an nouae constitui debeat, eiusque generis alia. Supersunt autem, vti diximus, etiamnum plures obseruationes, quam 14,000, quae ab aetate imperatorum Romanorum vsque ad annum 2000 a. Ch. et ultra vno quasi tenore sese excipient. Sufficiat monuisse, monumenta Aegyptiorum astronomica etiam ad astronomiam et cosmologiam esse vtilia. Per se autem memoratu dignum est, iam nunc 42 planetarum obseruationes nouas esse iuuentas, quuni non ita multas nobis Graeci conseruauerint. Sic de ♀ nonnisi 16 obseruationes antiquae ad nostram aetatem peruenerunt, quarum antiquissima ad annum 462 a. Ch., octo ad aetatem Hadriani pertinent¹⁰⁾. Iam habemus de ♀ obseruationes multis saeculis antiquiores, nouas septem, *La Landio*, qui primus illas obseruationes examinavit, ignotas. Item de reliquis planetis.

10) Ptolem. Almag. Lib. X. pag. 242.

X.

Verum principium hieroglyphices Aegyptiacae atque omnis literaturae antiquissimae.

Astronomia Aegyptiaca, quemadmodum ad Chronogiam, Historiam, Mythologiam, Philologiam, Exgesin V. T., Cosmologiam, ita et iam ad hieroglyphicen Aegyptiacam denique facit illustrandam. Scilicet systema Aegyptiorum graphicum, quod vniuerse dicitur, tribus constat: hieroglyphice, seu summa regularum ad quas Aegyptii scripserint; vocabulario, seu summa syzygiorum, notiones, aut ideas exprimentium; atque grammatica, seu summa elementorum ad notiones vel vocabula exprimenda pertinentium. Recentiorum vero systemata hieroglyphica, quae vulgo dicuntur, sunt summae legum hieroglyphices, vocabulorum atque elementorum, quas singuli de antiquo Aegyptiorum systemate inuenirunt, aut inuenisse putantur. Nouae enim de antiqua Aegyptiorum scriptura doctrinae esse possunt verae aut falsae, aut ex parte verae et falsae. Ergo recentiorum quoque systemata tribus partibus constant: hieroglyphice, vocabulario atque grammatica. Omnis vero systematis hieroglyphici primaria et grauissima pars est hieroglyphice siue doctrina de legisbus et regulis scripturae Aegyptiacae, tum hieroglyphicae, tum hieraticae et demoticae. Ab ea enim reliqua pendent magna ex parte. Inter varias autem hieroglyphices Aegyptiacae leges non nisi vna est generalis et summa, quae principium hieroglyphices dicitur. Qnaeritur enim, qua ex lege in vniuersum scripta hieroglyphica explicanda sint, siue quid sint signa hieroglyphica in vniuersum. Hactenus analytica ratione tractauimus literas Aegyptiacas, ita ut nomina, et vocabula cognita cum incognitis compararentur, atque inde nonorum hieroglyphicorum valor erueretur. At in his certus est finis. Ergo, quum ultra progrediendum esset, quaerebatur, quae esset causa, ob quam certum sonum certo signo expresserint. Itaque tria hieroglyphices Aegyptiacae principia inter se diuersa a recentioribus commendata sunt, vnum a Youngio, alterum a Champollione, tertium a me ipso.

Beatus Youngius, V. E., qui primus aliquid veri de scriptura Aegyptiorum hieroglyphica, proprie sic dicta, vidit, hoc fere hieroglyphices principium constituit. Scriptura hieroglyphica est ideographic a ad instar Sinensis. Ex quo etiam fit, ut figuris hieroglyphicis, licet ideographicis syllabae et literae singulae vocabulorum nonnullorum, scilicet nominum priorum, significantur. Sinenses enim syzygiis ideographicis suis etiam syllabas passim et literas, vel simplices sonos nominum priorum exprimunt. Sic nomen *Ping - Vang* exprimitur quadam syzygio, quod significet vocabulum litera P incipiens atque sic deinceps. Sic et Youngius docuit, vasculum (Tab. IX. Lin. D. 1.) significare corbem (Bip); in nomine Berenices vero literam B. Item leonem summis pro literis OLE. Hac qualicunque ratione Youngius eo peruenit, ut omnium primus nomina Ptolemaei, Cleopatrae, Berenices aliaque nonnulla hieroglyphice scripta explicaret, quae syzygia hieroglyphica a nemine nunc non habentur pro Ptolemaei, Cleopatrae et Berenices nominibus atque in vocabularium Aegyptiacum recepta sunt. Itaque principium hieroglyphices a Youngio commendatum hoc est potissimum: *figurae hieroglyphicae licet alias ideographicae etiam sonos valent eos, qui in vocabulo, quod significet certum hieroglyphicum, audiuntur, nunc quidem syllabas, nunc simplices literas, siue vocales, siue consonas.*

Champollion, V. Cl., aliud principium commendauit, quod acrophonicum dicitur. Docuit enim, figura quadam hieroglyphica nonnisi vnum sonum, siue vocalem, siue consonam, exprimi, scilicet eum, a quo nomen figurae certae hieroglyphicae incipit. Hinc leonis figura solam literam *l*, non literas *ole* ex Youngii principio, significare dicit, quoniam leo Coptice ΛΑΒΟΙ (pr. vrsus) appellatus a Λ litera incipit. Itaque e Champollionis sententia maxime de eo videndum erat, quid singulae figurae hieroglyphicae significant in rerum natura. Ceterum Champollion, quum plura nomina propria praecipue regia inter se compararet, vocabularium et grammaticam Aegyptiacam pluribus partibus instruxit.

Quum a principio Champollionis non solum pronunciatio omnium figurarum hieroglyphicarum, sed etiam omnis scriptorum Aegyptiacorum interpretatio aut vera, aut falsa penderent; operae pretium erat, accuratius videre, an hieroglyphice Champollionis recte se habeat. Cognoui autem, ex principio acrophonio Inscriptionem Rosettanam, quam Champollion ipse nunquam explicare valuit, explicari non posse; nomina propria, quorum pronunciationem Graeci et Latini exhibeant, permulta alia integra, alia ex parte perperam pronunciari debere. Itaque noua via ingredienda, nouaque quaestio instituenda videbantur. Qua in re sic versatus sum. Ante omnia accuratius quae sui, quid veteres de Aegyptiorum scriptura aut in vniuersum, aut speciatim tradiderint. Multa enim veterum loca nondum satis inspecta et intellecta, expensa, comparata atque ad communem concentum reuocata esse apparebant. Praecipue autem id agendum erat, vt textus paralleli atque varia eiusdem libelli exempla inter se compararentur. Quum enim huiusmodi in exemplis eiusdem argumenti quidem, sed varie scriptis, hieroglyphica homoeophona inter se commutarentur; inde multum lucis in totam hieroglyphicen redundare videbatur. Huius generis sunt grauissimus locus inscriptionis Rosettanae parallelus, atque papyri sepulcrales, quas ante inuenoram inter se consentientes¹¹⁾. Itaque inter se comparaui textus parallelos hieroglyphicos cum hieroglyphicis, hieraticis, demoticis; hieraticos cum hieraticis et demoticos. Quae tum temporis inuenoram, ea omnia candide in Rudimentis meis Hieroglyphices tradidi. Quamquam enim multa contraria essent vulgari de scriptura Aegyptiorum opinioni, multa noua et inaudita ac fere improbabilia; ea tamen grauissima videbantur et digna, quae aliis ad nouum et strenue examen proponerentur, licet propter paucitatem monumentorum a me adhibitorum persuasum mihi haberem, singularibus in rebus me forsitan peccasse. Hieroglyphices vero meae haec fere summa fuit.

- I. Figurae hieroglyphicae non sunt literae, sed literarum Signa siue symbola.
- II. Figurae hieroglyphicae omnes ad alphabetum 25 sonorum pertinent.
- III. Alphabetum Aegyptiacum in se continet Hebraicum, tribus nouis sonis auctum.
- IV. Alphabetum Aegyptiacum non differt ab Hebraico ordine literarum.
- V. Alphabetum Hebraicum atque literas hieroglyphicas similitudo quaedam intercedit.
- VI. Plerumque uno signo hieroglyphico sonus quidam orationis humanae exprimitur.
- VII. Haud raro tamen pluribus figuris una sola litera significatur.
- VIII. Quodvis signum hieroglyphicum non unam literam certam, sed alias etiam plane ab eo sono diuersas significare cernitur.

11) V. libell. m. Bemerkungen über d. Aeg. Papyrus auf d. Königl. Biblioth. zu Berlin p. 9. (Beiträge Fasc. I.)

In his quidem omnibus, ut etiamnum mihi persuasum habeo, nihil errauit. Quum enim postea mihi contigisset, innumera fere literarum Aegyptiacarum monumenta eaque ad instruendam hieroglyphicen aptissima, ut bilingua, conferre et examinare; intellexi, systema meum hieroglyphicum in genere quidem recte se habere. Errauit autem in eo haud dubie, quod figurae hieroglyphicas vere pro symbolis characterum literariorum habui. Nam quamquam diserte Cosmas Indicopleustes tradit, hieroglyphica Aegyptiorum non esse γραμματα, μαλλον γραμματων συμβολα; tamen iusto citius collegi inde, principium hieroglyphices esse *calligraphicum*. Quum enim verbis: ιερογλυφικα ζστι γραμματων συμβολα id quoque auctor indicare potuerit, hieroglyphicas figurae exprimere sonos literarum, siue symbola vocalium et consonarum auribus perceptarum valere; quumque diserte addat verba: ον γαρ ην γραμματα¹²), nondum enim erant literae, h. e. literarum certi characteres: nunc potius hoc esse summum hieroglyphices principium: *Hieroglyphica sunt symbola sonorum*. Intelligendi autem sunt vocis humanae soni in oratione humana distincti, antiquissimo Aegyptiorum alphabeto adhibiti. Iam Aegyptii habuerunt initio 22 literas, quippe Hebraicas, siue Phoenicias, siue Chaldaicas, postea, tribus nouis adiectis, 25 literas siue sonos diuersos¹³); ergo figurae hieroglyphicae illae 1000 et quod excurrit, sunt symbola sonorum alphabeto Hebraico expressorum cum tribus nouis. Hoc iubet saltem astronomiae Aegyptiacae ratio. Quod principium hieroglyphices astronomicum breuiter demonstrare iam officium est.

Vidimus supra, totum terrarum orbem cum omnibus rebus, tum visilibus, tum inuisibilibus, tum naturalibus, tum artefactis, septem in partes ab Aegyptiis diuisum, quamecumque vero partem et particulam alicui planetae subiectam et consecratam fuisse. Sic quaevis coeli pars, quin imo quaevis stella alicui planetae dedicata fuit. Sic sphaeras singulas, terrae tractus, regiones, loca singula alicui planetae adscripterunt. Sic quaevis hominum classis, quodus magisterium et artificium, quodus animal, quaevis arbor et planta, quodus saxorum, terrarum, colorum genus, quodus metallum unum e septem planetis dominum habuit ac patronum. Iam vero non solum res naturales sed etiam artefactae planetis subiectae erant. Cuius generis sunt domicilia, vasa, instrumenta, ornamenta. Porro non solum res in obtutum humanum cadentia, sed etiam inuisibia singula singulis planetis adscripta erant. Cuius generis sunt tempora, vitae aetates, animi facultates, affectus, passiones eiusque generis alia. Iam vero, quum omnes res, tum naturales, tum artefactas singulas, aut ☽, aut ♀, aut ☺, aut ☺, aut ☺, aut ☺, aut ☺ consecratae fuerint; claram est, etiam sonos vocis humanae singulos singulis planetis deditos ac dicatos fuisse. Quae quidem sententia non nititur mera coniectura, sed disertis veterum testimoniorum confirmatur. Sic Aegyptii septem sonos musicae septem planetis consecrarunt. Ex Dione Cassio constat, septem sonos septem planetis hoc ordine adscriptos fuisse¹⁴).

vt	si	la	sol	fa	mi	re	ut
c	h	a	g	f	e	d	c
☽	♀	♀	☺	♂	☺	☺	☽

12) Cosmas Indicopl. Cosmograph. p. 161. ed. Montfauc. Collectio noua Patrum. Tom. II.

13) Vid. Rudimenta Hieroglyphices cet. Lipsiae 1826. pag. 30. 31. not. 82. Locus Eusebii Praeparat. Euangel. Lib. I. cap. 10. p. 25. ed. Lutet.

14) Dio Cass. L. XXXVII. cap. 17. Coll. Ideler Chronologie Vol. I. p. 178.

Qua ex tabula apparet, sonum maxime profundum et obscurum planetae maxime obscuro quippe ḥ; sonum vero maxime clarum ac, si vibrationum numerus respicitur, celerem planetae maxime celeri ☽ adscriptas fuisse. Domini reliquorum sunt planetae inter ☽ et ḥ deinceps positi, ordine vulgari et naturali. Aegyptii enim, vt vidimus, constanter hunc seruant planetarum ordinem, quippe a celeritate planetarum eorumque circuitione circum terram desumtum.

Quum vero soni vocis humanae musici septem planetis siue diis subiecti fuerint; claret, idem accidisse vocalibus. Nihil enim similius sono vocali, quam sonus musices. Et hoc quidem diserte veteres ipsi testantur. Diserte enim traduntur Aegyptii septem vocalibus septem deos siue planetas celebrasse. *In Aegypto vero*, inquit Demetrius, *sacerdotes etiam per VII vocales, quasi hymnis deos (planetas) celebrant, dum eas ordine continuo sonant, et apud ipsos loco tibiae litterarum harum (των γραμματων τοντων) sonus auditur*¹⁵⁾. Theurgici, inquit Nicomachus, *cum sanctissime colunt numen aliquod (Deum O. M.), inuocant illud symbolice quidem, sibilis tantum videntes et poppysmis, sonisque, qui articulationes et consonas non habent (σιγμοις τε και ζηροις και οσμηροις τρχοις)*¹⁶⁾. Similia extant apud Eusebium: *Septem me vocales Deum magnum (dominum planetarum) immortalemque laudant literae*¹⁷⁾. Plura loca congesserunt Jablonskius aliique¹⁸⁾. Iam vero quaeritur, quaenam singulae vocales singulis planetis consecratae fuerint. Primo quidem consentaneum est, vocalem maxime obscuram quippe u per suam naturam ḥ, maxime claram vero quippe a primo planetae, ḥ opposito, nimirum ☽ respondere, quemadmodum in sonis musicis obseruatum. Est autem hic naturalis vocalium septem ordo¹⁹⁾:

a	ä	é	e	i	o	u
1	2	3	4	5	6	7
☽	ꝝ	ꝝ	ꝫ	ꝝ	ꝫ	ꝫ

Idem vero ordo est literarum vocalium in antiquissimis omnium gentium alphabetis. Quod primum attinet alphabetum hebraicum, etsi, vt multi contendunt, literas vocales nullas continet, id tamen habet proprium, vt 6 literae nunc consonae, nunc vocales valeant, scilicet κ ν η ρ ι ς. Quam ob causam Hieronymus aliique has literas vocales nuncuparunt, vt alias demonstraui²⁰⁾. Ceterum vere in his signis duplē vim fuisse, ex eo cognoscitur, quod Graeci antiquissimis temporibus, vt ex inscriptionibus constat, *H* siue Η nunc pro consona, nunc pro vocali habuerunt, vt in vocabulo *Ηρλιος*, *helios*. Porro easdem literas Graeci, abiecta earum potestate

15) Demet. Phaler. περὶ ἐγμηνειας §. LXXI.

16) Nicom. Gerasenus Harmon. Manual. L. II. in Meibomii auct. ant. Mus. Vol. I. p. 37.

17) Euseb. Praepar. Euangel. L. XI. c. 6.

18) Jablonskii Panth. Aegypt. Prol. pag. LVI. al. Lobeckii Achlaopham. p. 932. not. 941 ss. et sub finem. Müllerus in Göttinger Anzeigen 1830. Septem. No. 144. Fischerus Rhetores elect. Lips. 1773. a. Galaeum. Didymi Taurinens. Rud. linguae Copt. p. 44. Irenaeus L. I. c. X. Demetrius de elocutione §. 71. Quintilian. de Musica III. 158. Lydus de mensibus p. 14. Plutarch de ει Delphico L. IV. 219. Etymolog. Gudianum ed. Sturtz p. 595. Kopp Palaeographie p. 303. Gessner de laude Dei per septem vocales in Comment. Götting. I. p. 245. Beckeri Anecdota p. 796. Plurima haec loca debeo viro doctissimo, Ben. Gotth. Weiske, Prof. Lipsiens. amico carissimo.

19) Accuratus hac de re disputauit in libro: De pronunciatione literarum Graecarum libri duo pag. 22. seqq. Lipsiae 1824.

20) Ueber die ursprünglichen Laute der Hebräischen Buchstaben. Lipsiac 1824.

consona, vt vocales literas in alphabetum suum, antiquitus a Cadmo acceptum, receperunt. Valent enim apud Graecos $\kappa = \alpha$, $\eta = \epsilon$, $\eta = \eta$, $\iota = \iota$, $\nu = \omega$. Apud Latinos vero, qui non multo iuniores esse videntur Graecis, quippe apud antiquissimos Italiae incolas sex illae literae pronunciantur $\kappa = a$, $\eta = e$, $\iota = f$, $\nu = h$, $\iota = i$, $\nu = o$. Deerat itaque vocalis υ tum in alphabeto Graeco, tum in Latino; quam ob causam vtraque natio in fine alphabeti literam V vel Y adiecit. Demonstraui enim alias, Y et V initio υ sonuisse²¹⁾. Si vero ex antiquissimis alphabetis Aegyptiaci quoque indoles cognoscitur; sane hic fuit vocalium apud Aegyptios quoque ordo et successio $\kappa \alpha$, $\eta \epsilon \epsilon$, $\eta \eta \hat{\epsilon}$, $\iota \iota \iota$, $\nu \omega \omega$, $\upsilon \upsilon$. Deest adhuc vocalis Aegyptiorum septima. Cuius naturam non arduum erit eruere. Scilicet tradit Plutarchus, primam Aegyptiorum literam Ibin vocatam fuisse²²⁾. Quum vero prima alphabeti litera sit taurus 𓁃 ; sequitur, literam, priorem illa, Ibin appellatam, pariter atque υ vel ν ex iis tribus literis fuisse, quas Aegyptii ad antiquum alphabetum 22 literis constans adiecerunt. Iani vero Ibis, vt supra vidimus in nomine Amosis (Thuthmosis), vocalem a significat; ex quo perspicuum est, septimam siue primam Aegyptiorum vocalem fuisse a . Ceterum Ibis 𓁃 symbolum erat (p. 159.), quare recte conuenit 𓁃 prima litera, vt Plutarchus ait. Quae quum ita sint, ipsis antiquissimis populorum alphabetis confirmatur, id quod coniectura assequi tentauimus, scilicet septem vocales septem planetis dicatas et consecratae fuisse his:

1	2	3	4	5	6	7
Ibis a,	$\kappa \alpha$ a,	$\eta \epsilon$ vel $\epsilon \epsilon$,	$\eta \eta \hat{\epsilon}$,	$\iota \iota \iota$,	$\nu \omega \omega$,	$\upsilon \upsilon$.
𓁃	𓁄	𓁂	𓁅	𓁆	𓁈	𓁉

Hoc vnum offendonis quid habet, quod vocales 𓁃 et 𓁄 fere idem significare videntur. Etsi hoc ipsum scriptis hieroglyphicis confirmetur, in quibus, vt supra in nomine Amosi, et Ibis et Lunae species vocaleni a exprimit; probabile tamen est, aut discriminem fuisse inter primae et secundae Aegyptiorum vocalis sonos tale, quale veluti inter Hebraeorum א et א intercedit, aut quantitate alteram ab altera distulisse, vt א et א , vel Aethiopum א et א . Certe commemorandum, ipsam 𓁃 cum 𓁄 e sententia astrologorum maxime affinem esse (I. §. 54. p. 68.), imo alterius symbola alteri tribui, forte hanc ipsam ob causam (Tab. II. signum II). Hinc in numis Hermetianis (𓁂) coniuncta sunt symbola Thouti (𓁄) et Luni (𓁃); utriusque planetae permulta tribuuntur communia (Champoll. Panth. Tab. 30. A. ib. p. 2. explic.). Sin haec alicui videantur nimis incerta et inepta, audiamus Graecos atque ipsos auctores Aegyptios. Exstat in Museo Aegyptiaco Lugduni Batauorum libellus astrologicus graece scriptus, quo non solum septem vocales septem planetis comparantur, sed etiam eodem fere, quo diximus, ordine enumerantur²³⁾. Scilicet haec est earum successio.

1	2	3	4	5	6	7
α ,	$\epsilon \epsilon$,	$\eta \eta \eta$,	$\omega \omega$ (pro $\eta \eta \eta$),	$\omega \omega \omega \omega \omega$,	$\nu \nu \nu \nu \nu \nu$,	$\omega \omega \omega \omega \omega \omega$
𓁄	𓁂	𓁅	𓁆	𓁈	𓁉	𓁃

21) De pronunciatione literarum Graec. pag. 336. 412. al.

22) Plutarch. de Iside et Osir. p. 374.

23) Lettres à M. Letronne sur le papyrus bilingues et Grecs et sur quelques autres monuments Graeco-Egyptiens par C. J. C. Reuvens. 1830. Leide. pag. 153. ss.

Facile intelligitur, cur Gnostici, antiquis Aegyptiis multo iuniores, quippe Graecis literis additi, vocalem Luna adscripserint. Scilicet Luna Graecorum inter simplices literas, siue vocales numeratur, quod, cum Aegyptiacum Deum consecratum non esset in usu apud Graecos, Luna concessum fuit. Ceterum seioris aetatis Aegyptiisque incognitum fuisse, vel ex eo intelligitur, quod Graecis incognitum erat, quum colonias in Italiam deducerent, quodque a Simonide demum circiter 500 annis a. Ch. diserte inuentum dicitur a veteribus. Ceterum Plutarchus l. l. vocales non solum septem diis maximis siue planetis adscribit, sed ipsi Veneri et Apollini, h. e. ♀, vocalem ε siue η tribuit, quod cum Aegyptiorum ratione, ut vidimus, reapse conuenit. Itaque 7 vocales 7 planetis adscriptae erant et subiectae.

Denique, quum omnes res in vita humana venientes, praesertim quum soni musices ipsi, nec non vocales septem planetis apud Aegyptios consecratae fuerint; clarum est, etiam reliquos orationis humanae sonos, quippe consonas singulas ad singulos planetas spectasse. Inter vocales enim et semiuocales consonasque proprie sic dictas parum discriminis intercedit. Non arduum erit, demonstrare quae consonae singulis planetis dicatae fuerint, quum constet de ordine et planetarum (Deus ♀ ♀ ☽ cet. p. 10.), et consonarum (nunquam cet.). Scilicet η, ut vidimus, ♀ conuenit; quare ε ♀, ε ☽ attribuantur, necesse est, et sic porro. Hoc quidem ex ordine η siue δ ad Ζ, ι siue ζ ad ή pertinent. Id ipsum vero Etymologicum Gudianum confirmare videtur. Tradit enim loco citato, δ quarto coelo, quippe cui praeest Ζ, ζ vero septimo, quippe ή proprio, conuenire (p. 59. 5.). Porro hoc ex ordine η, quae litera 60 valet, cadit in ή. At ή sacer est numerus 60, teste Aeliano (An. X. 21.). Deinde vocalis η conuenit ή. Atqui ή sacer est perdix, qui η pronunciatur atque numerum septenarium significat (Aelian. An. L. XVII. c. 15.) Iam ex his, quae hactenus disputauimus, sequitur, literas Aegyptiorum 25 illas iis planetis adscriptas fuisse, quos sequens tabula exhibet. Vocales vncinis inclusae sunt.

Ordo	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
Hebraice	η	η	ב	ג	ד	נ	ר	ל	מ	ב	ג	ד	כ	ז	ח	ט	ע	ש	צ	פ	נ	ו	ס	ת	ו
Graece	α	α	β	γ	δ	ε	—	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ο	π	—	ρ	σ	—	ο	σ	τ	υ
Latine	a	a	b	c	d	e	f	g	h	—	i	k	l	m	n	—	o	p	—	q	r	s	t	u	
Coptice	ѧ	ѧ	ܒ	ܓ	ܕ	ܵ	ܲ	ܳ	ܴ	ܵ	ܶ	ܷ	ܸ	ܹ	ܻ	ܼ	ܾ	ܿ	ܰ	ܱ	ܲ	ܳ	ܴ	ܵ	ܶ
Aegypt.	Ibis	(a)	b	g	d	(e)	f	ds	h	(ē)	th	(i)	k	l	m	n	s(o)	p	ts	q	r	sch	t(u)		
Domini	(Deus)	(♀)	♀	○	♂	(♀)	4	5	6	(○)	♀	(♂)	♀	○	♂	4	5	(4)	6	7	8	9	○	♂	4 (5)
	1	2																							7

Itaque hac in tabula idem est ordo tum literarum, tum planetarum conueniens. Etenim septem vocales, quum septem planetis speciatim addictae essent, in ordine planetarum ad consonas spectantium singularem suum ordinem seruent, necesse est. Iam vero appareat, literarum seriei accidisse, id quod Zodiaci partibus accedit. Quemadmodum enim veluti de 12 Signis, de 24 Horis, 36 Decuriis plures vnum eundemque planetam habent dominum, ita et literae siue soni diuersi plures in vnum planetam cadunt, quod sequens tabula docet:

Classes	I.	II.	III.	IV.
♂	a	(Ibis)	h	p
♀	â	(n)	th	ts
♀	e	b	k	q
○	ê	g	l	r
♂	i	d	m	sch
♀	o	f	n	t
ḥ	u	ds	s	

Iam eo processit disputatio nostra, vt perspicuum sit, quas literas, siue sonos, tum vocales, tum consonantes, quiuis planeta proprios habeat. Quaeritur, cui bono? Scilicet figurae hieroglyphicae omnino sunt imagines rerum septem diis vel planetis consecratarum. Ergo, quum nouius, quae imagines ad certum quendam planetam pertineant, scimus etiam, quam literam eius generis imago hieroglyphica exprimat. Et hoc veteres clarissime tradunt. Herodotus constanter figuras hieroglyphicas vocat *τυπον̄ς θεων̄*, imagines deorum²⁴). Diuino vero honore non solum simulacula planetarum, sed etiam animalia, arbores, instrumenta, corporumque partes habebantur in Aegypto. Inscriptio Rosettana vero nuncupat hieroglyphica *ἱερα γραμματα*, characteres sacros. Quo iure autem Aegyptii figuras hieroglyphicas dicere potuissent sacras, si simulacula rerum planetis consecratarum non fuissent²⁵)? Item Manetho hieroglyphica appellat *ἱερογραφικα γραμματα* atque in vulgus notum est illud: *των θεων γραμματα*²⁶). Quid multis? Eadem signa hieroglyphica, quae in Zodiaco Taurinensi (Tab. II.) atque in omnibus scriptis astronomicis adhuc explicatis occurunt, eadem in Rosettana inscriptione omnibusque titulis hieroglyphicis reperiuntur. Itaque negari nequit, planetarum symbola exprimere etiam literas, tum vocales, tum consonas.

Superest demonstrare, vere symbola cuiusque planetae propria eas literas expressisse, quas nos singulis planetis ex veterum sententia adscripsimus, atque in vniuersum videre, an nostrum hieroglyphices principium astronomicum confirmet id, quod analytic a ratione iamiam de scripturae hieroglyphicae atque singulorum hieroglyphicorum pronunciatione inuenierunt. Sunt antem tria potissimum respicienda, *significatio hieroglyphicorum solemnis*, *amphibolia* figurarum, coniunctio signorum siue *symponia*. Qua in re ita versabimur, vt nonnisi hieroglyphica afferamus ea, quorum pronunciatio certa, quorumque significationem astronomicam supra cognouimus. Certa hieroglyphica pari ratione pronunciata sunt a Youngio, a Champollione, a me ipso aliisque.

I. Hieroglyphica solemnia ad astronomiam reuocata.

Vid. Tab. IX. Lin. D E F seqq.

D. 1. Thuribulum, omnium consensu, vt vidimus, significat *b*. Significat vero idem etiam ♀ planetam in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. signum ♀). Planetae ♀ autem sonus *b* consecratus est. Ergo thuribulum ex principio hieroglyphices astronomico *b* significare debuit.

24) Herod. II. §. 138. 25) Inscript. Roset. Tit. Graccus Lin. 54. 26) Georg. Syncellus pag. 40. ed. Paris.

- D. 2. Manus, significat $\omega \vartheta$ th, pariter atque $\wp$ (p. 194.), teste Firmico; ergo propter astronomicas rationes manus t , quippe $\wp$ sacrum, exprimere debet.
- D. 3. Brachium, $\omega\omega\wp\omega$, significat a nec non $\wp$ (p. 194.). Mercurio vero et brachium et a propria sunt.
- D. 4. Brachium cum caduceo significat a , $\wp$ sacrum, atque $\wp$ sacer erat caduceus (p. 195.).
- D. 5. Orbis terrarum, significat $\omega \vartheta t$ atque $\wp$ siue Esmunus (Tab. II. $\wp$), cui terrarum orbis conuenit (p. 104.); Mercurii vero est ω .
- D. 6. Mercurius, siue Ibis $\mathcal{G}\pi\pi$, significat a , $\wp$ literam, in Amos. Eadem vero figura exprimit $\wp$ in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. sig. II).
- D. 7. Oculus, $\omega\lambda\lambda$, significat a et η pariter atque $\odot$ et $\wp$ (p. 192. 193.). $\odot$ vero et $\wp$ sunt literae a et η .
- D. 8. Accipiter, $\omega\lambda\iota\zeta$, $\omega\eta\zeta$, $\omega\tau\tau\wp\eta$ significat a et e , nec non $\wp$ et $\wp$ (Tab. II. $\wp$ p. 194. 195.). Literas vero a et e habent $\wp$ et $\wp$.
- D. 9. Pyramis et manus pyramidem ferens significant d , quae $\wp$ est litera. Martis vero sunt omnis opera herculea, maxime aedificia (p. 197.).
- D. 10. Aries, $\omega\lambda\iota\iota$, $\omega\epsilon\lambda\epsilon$ significat f , quae $\wp$ est litera. Aries vero $\wp$ symbolum (p. 197.).
- D. 11. Pes, $\rho\alpha\tau$, $\omega\lambda\omega\chi$, significat f , quae $\wp$ est litera. Pes vero $\wp$ symbolum (p. 197.).
- D. 12. Pedes, $\rho\alpha\tau$ significant et th , et $\wp$ (p. 198.). Ioui vero sonus ω conuenit.
- D. 13. Vipera, $\Delta\chi\omega$, aspis $\mathcal{S}\omega\eta$, $\mathcal{S}\omega\omega$, $\mathcal{S}\omega\omega$, significat d , quae est $\wp$ litera. Vipera vero $\wp$ sacra (p. 197.).
- D. 14. Scarabaeus, $\omega\lambda\omega\gamma\kappa\zeta$, significat d $\wp$ literam. Scarabaeus et $\wp$ sacer (p. 197.).
- D. 15. Coturnix, $\pi\eta\pi\iota$ significat o , quae $\wp$ est vocalis. Coturnix vero $\wp$ symbolum (p. 197.).
- D. 16. Auris, $\omega\lambda\omega\chi$, significat o , $\wp$ vocalem. Auris vero ad $\wp$ pertinet (p. 198.).
- D. 17. Securis, ascia, $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\beta\eta\iota\eta$, $\omega\lambda\omega\chi$, significat o , $\wp$ sacrum. Securis vero $\wp$ symbolum solemne (Lex. $\wp$).
- D. 18. Aedificium, seu fundamentum domus significant i , $\wp$ vocalem. Aedificia vero $\wp$ sacra (p. 197.).
- D. 19. Luna falcata significant a , $\wp$ proprium, atque falcibus lunaribus $\wp$ exprimitur (Lex. s. $\wp$).
- D. 20. Leo, $\omega\omega\gamma\iota$, significat l et r , quae sunt $\odot$ literae, Leo vero solemne est $\odot$ symbolum (Lex. s. $\odot$).
- D. 22. Murus, $\omega\omega\tau$, $\omega\omega\epsilon$, $\omega\omega\iota$, $\omega\omega$, significat m , quae $\wp$ est litera. Marti vero muri sunt consecrati (p. 197.).
- D. 23. Noctua $\omega\omega\gamma\lambda\lambda\chi$, significat m , $\wp$ proprium. Noctua vera Aegyptiis pariter atque Graecis $\wp$ symbolum (p. 197.).
- D. 24. Aratum, $\mathcal{S}\omega\omega\epsilon$, $\mathcal{S}\omega\omega\iota$, significat m , $\wp$ proprium. Aratio vero $\wp$ sacra (p. 197.).
- D. 25. Pondus significat s , quae $\wp$ est consona. Pondera vero $\wp$ sacra (p. 200.).
- D. 26. Subsellium, scala, significat sch , quae $\wp$ litera. Subsellium vero $\wp$ sacrum (Tab. Is. v. Lex.)
- D. 27. Stella, $\kappa\iota\omega\gamma$, significat sch $\wp$. Stella vero $\wp$ symbolum (Tab. II. Υ).
- D. 28. Penna struthionis significat s , literam $\wp$. Penna autem illa constanter $\wp$ significat (Tab. II. signum II).
- D. 28 a. Anser, $\kappa\epsilon\eta\epsilon\omega\omega\omega\zeta$, significat s , $\wp$ literam. Anser vero $\wp$ symbolum (p. 199.).
- D. 29. Lotus significat s , $\wp$ literam. Lotus vero $\wp$ sacra (p. 199.).
- D. 30. Serpens cornutus, $\kappa\eta\eta\phi$, significat o , quae $\wp$ est litera. Kneph vero $\wp$ symbolum (p. 198.).

Haec exempla, quae facile aliis sexcentis augeri possent, sufficient ad demonstrandum, significatum hieroglyphicorum simplicem neque ex principio Youngii ideographicō, neque ex principio Champollionis acrophonico explicari posse. Explicantur autem vere astronomiae et mythologiae Aegyptiacae auxilio. Qui accuratius rem explorauerit, videbit, omnia illa planetarum symbola sacra, quae supra in Pantheo, veterum auctorum ope, explicuimus, eas vocales easque consonas significare, quae singulis planetis conueniunt. Idem cadit in sequentia.

II. *Hieroglyphica ambigua astronomice explicata.*

Dudum obseruatum est, figurās hieroglyphicas, quā nomina propria atque alia vocabula certa hieroglyphice scripta inter se comparantur, non unum certum sonum, sed duos, quin plures eosque maxime diuersos significare. Sic Champollion, V. Cl., iam vidit, iisdem hieroglyphicis, veluti leone *l* et *r*, pennis duabus *sch* et *i*, aliis *m* et *sch* exprimi. Haec vero adeo cum hieroglyphice recepta pugnare videbantur, ut ea obiter memorare, partim silentio praeterire putaret in systemate hieroglyphico; neque dubitauit, nomina non pauca hieroglyphica inde contra Graecam et orthographiam, et pronunciationem praescriptam enunciare, veluti *Alsinoe* pro *Arsinoe*. Ego vero ipse, quā scripta hieroglyphica plura inter se conferrem, intellexi, permulta esse hieroglyphica ambigua, ut in Rudimentis meis hieroglyphices demonstrau. En exempla.

Hieroglyphica *l* et *r* significant omnia ea, quae $\odot$ sunt symbola, ut leo, circulus, oculus caecus. Vtraque enim litera $\odot$ conuenit, quā 25 illae Aegyptiorum literae deinceps inter septem planetas, ut vidimus, diuiduntur.

Hieroglyphica *i* et *s* vel *sch* (ψ , $\wp$) significant ea, quae σ sunt symbola. Nam σ literae sunt *i* et *sch*, quā alphabetum inter planetas diuiditur.

- D. 26. Subsellium significat *m* et *sch*, quod, cum absonum videretur, Champollionem induxit, ut sententiam mutaret. Vere autem sonat, ut docui alias, tum *m*, tum *sch*. Neque mirum hoc, quā scala σ , ad quem *m* et *sch* literae pertinent, fuerit symbolum (v. supra ad D. 26.).
 G. 2. Lotus significat non solum *s*, sed etiam vocalem *u*, ut in Rudimentis meis demonstrau. Et recte quidem. Nam lotus ad $\hbar$ spectat, qui et *u* et *s* possidet. Hinc v. g. non Osortasen, sed, ut Graeci scripserunt, Osortun pronunciandum. Idem habes in vocabulo *ΟΥΝΙ* (Insc. Ros.).

G. 3. Serpens auritus significat non solum *f*, sed etiam *o*, ut alias demonstrau. Profecto serpens auritus σ symbolum, literae vero et *f* et *o* σ consecratae sunt, ut vidimus. Hinc nomina suis cum translationibus Graecis consentire videbuntur multa, hactenus perperam pronunciata.

G. 4. Discus significat non solum *l*, *r*, sed etiam *z* vel *g* (Rud. Tab. XXXVI. p.). Sane discus symbolum est $\odot$ (p. 192.), cuius literae *l*, *r* et *g* sunt. Hinc pronunciatio mea *κελ sacrificium* (Ins. Ros.) recte se habet.

G. 5. Hamus non solum *s*, sed et *u* significat, quā hieroglyphicum illud pariter atque *s* et *u* ad $\hbar$ pertineant.

G. 6. Oculus caecus non solum *r*, *l*, sed etiam *e* et *g* vel *k* significant, ut in *ΖΕ et, ΚΕ ΟΥΝΙ et cetera* (Insc. Ros.). Omnes enim hae literae $\odot$ sunt, pariter atque obcoecatio (p. 63.).

G. 7. Oculus non solum *a*, sed *h* et *p* quoque significat, quippe 2 literas. Hinc recte nomen *Phusen* vel *Psusen*, vt Graeci volunt, pronunciatur (dynast. XXI.).

Clarum est, hanc hieroglyphicorum ambiguitatem, quae non opinionibus vanis, sed obseruationibus nititur, explicari non posse, nisi astronomia. Saltem ex principio hieroglyphices ideo-logicō atque acrologico non intelligitur, cur Aegyptii *l* et *r*, item *i* et *s* iisdem figuris hieroglyphicis expresserint in tanta hieroglyphicorum abundantia. Quid dicam de reliquis ambiguitatibus dictis? Pergamus ad tertium.

III. *Hieroglyphica coniuncta, siue symphonica.*

Dudum obseruatū, passim hieroglyphica coniuncta vnum tantummodo sonum exprimere. Sic Youngius atque Campollion, VV. Cll. demonstrarunt, *i* binis et ternis figuris exprimi. Quum vero haec obseruatio cum hieroglyphice commendata pugnaret, haec prouincia derelicta fuit adeo, vt maluerint nomina regum torquere et contra Graecorum Latinorumque auctoritatem enunciare, quam de nouo hieroglyphices principio videre. In *Rudimentis* vero meis demonstrauī, non solum *i*, sed plurimas fere alias literas passim binis vel ternis signis exprimi. En exempla:

- G. 12. 13. Duae pennae, quām vna significet *a*, significant *aa*, necesse est. At duo pennae, vt vidimus, significant ♂ (Lex. ♂), ergo et *i*, quae ♂ est litera. Constat vero, duas pennas constanter exprimere *i*.
- G. 16. Tellus cum duabus lineolis, vt in Rudimentis meis demonstrauī, significant *i*, ♂ literam. Eadem vero signa in scriptis Aegyptiorum astronomicis ♂ significant, vt in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. ȝ). Duae vero lineolae per se, vti constat, significant *i* et *s*, ♂ literas.
- G. 17. Tellus cum fundamento domus significant *i*, ♂ literam, vt in nonine Πεταμενωφις, Petamenophis (Mumia Caillaudi Parisina). Domus vero species, vt vidimus, per se *i* et *s* significant, ♂ literas.
- G. 18. Tellus cum quadrato significant *i*, vt in nominibus Amenophis, Phins²⁷⁾. Quadratum vero cum tellure alias significant *Phtha*, ♂ nomen (p. 196.), atque ♂ conuenit *i*.
- G. 19. Auris cum tellure significant *o*, ȝ literam, vt alias demonstrauī (Insc. Rosett.). Auris vero figura per se, vt vidimus, literas ȝ designat.
- G. 20. Caduceus cum sceptro significant *i*, ♂ literam, vt in *Amenophis*. Sceptrum vero solum ♂ est symbolum in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. ȝ).
- G. 21. Serpens cornutus cum tellure aut lineola significant *o*, vt alias, serins in tractatn dicto ad nomen Othoes, demonstrauī, quae est litera ȝ. Ioui vero symbolum, vt vidimus, est serpens auritus.
- G. 23. Leonis anteriora cum tellure *i* valent pluribus in nominibus secundum Graecam hominum pronunciationem. Vidimus autem ♂ conuenire et *i*, et leonis anteriora (p. 196.). Itaque ex his exemplis, quae sexcentis aliis augeri potuissent, appareat, hieroglyphica symphonica, de quibus constat, neque facilius, neque concinnius explicari posse, quam ex principio

²⁷⁾ Vid. tractatum meum: Remarks upon an Egyptian history etc. London 1828. Extracted from the London Literary Gazette 1828.

hieroglyphices astronomico, quemadmodum reliqua. Quas quidem ob causas persuasum mihi habeo, si est clavis scripturae Aegyptiorum hieroglyphicae, astrologiam esse eius clavem in vniuersum. Primo enim clarum est, hanc sententiam accuratissime consentire cum veterum testimoniiis. Tradunt enim, hieroglyphica esse deorum imagines, ut Herodotus, atque symbola. Tradunt porro, easdem figurae non esse literas, sed symbola sonorum orationis humanae. Tradunt deinde, omnibus, quotquot sint, figuris hieroglyphicis nonnisi 25 sonos exprimi, quippe antiquissimum alphabetum cum tribus literis nouis. Tradunt denique, non solum omnes alias res, sed etiam sonos vocis humanae, quin ipsas vocales et consonantes singulis septem planetis adscriptas fuisse. Deinde vero etiam haec sententia per se ipsa valde commendatur. Hinc enim patet, principium hieroglyphices apud Aegyptios tum facile fuisse, tum genio Aegyptiaco accommodatum. Qnum vero per totam Aegyptum constaret, quae idola, quae animalia, vegetabilia, artefacta, instrumenta et corporum partes singulis quibusque diis vel planetis conuenirent; quumque scirent, quae literae cuique numini propriae essent: facillimum erat peritis non solum scribere, sed etiam recitare et intelligere scripta hieroglyphica. Hoc vnum offendit sane, figurae hieroglyphicas singulas quatuor sonos significasse. Etsi probabile sit, Aegyptios aliis mediis adhibitis hanc talem ambiguatem sustulisse, confitendum tamen, hanc rem adhuc obscuram esse. Fuisse autem hieroglyphica ambigua, negari nequit. Dicam, quod sentio. Quum hieroglyphica composita siue symphonica accuratius inspiciuntur; appareat, tum ea fere omnia esse vocales, tum vero iis omnibus adiecta esse symbola Mercurii, veluti semicirculum, caduceum, lineolam. Ex quo sequi videtur, Aegyptios, quum hieroglyphicum aliquod vocalem significaret, quod raro accidit, ei figurae aliud signum diacriticum, plerumque semicirculum ♀, adscripsisse. Sane ♀ praefuit sonis vocalibus, ut ex eo patet, quod ♀ patronus omnium oscinum valuit (p. 66.). Hac quidem ratione maximam iam tolli ambiguatem, satis perspicitur. Ceterum ne hoc quidem improbabile, Aegyptios non solum primam literarum classem, sed etiam tres reliquas simili modo distinxisse. Nimirum, quum, missa prima litera inepta, 24 literae conuenirent cum 24 horis coelestibus in circulo aequatoris descriptis; reapse totidem literarum classes erant, quoniam quadrantes in circulo coelesti. Quemadmodum vero quaevis quadrans suum ex planetis dominum habuit, ita et cuique quatuor literarum classi planeta aliquis praeesse potuit ac debuit. Saltem primae quadrantis coelestis inde a ♍ usque ad ☽ dominus fuit ♀, primae vero literarum classis, scilicet vocalium, dominus idem ♀ fuisse videtur. Qui vero scripta hieratica adierint, videbunt, ibi signa diacritica, quae diximus (Rudimenta Hieroglyphices p. 25.), multo frequentiora esse, quam in hieroglyphicis. Praeterea haec grauissima sunt. Quum enim iam constet, partim quaenam res singulis planetis sacrae fuerint, partim quos sonos singula hieroglyphica, quippe planetarum vel deorum symbola, exprimant; omnis scriptorum Aegyptiacorum explicatio nunc facilius succedet.

Hoc vnum addere licet, non solum apud Aegyptios, sed etiam apud Chaldaeos, vel Phoenices, vel Hebraeos singulas literas singulis planetis adscriptas fuisse. Ordinem habuimus hunc:

א ב ג ד ה ו ת י כ נ ס ע פ צ ק ר ש ה
(◎ ♀) ♀ ☉ ♂ (♀) ፩ ክ ☽(◎) ♀ ♂ (♂) ♀ ☉ ♂ ፩ ክ (፩) ☽ ♀ ☉ ♂ ፩(ክ)

Iam cum figuris literarum Hebraicarum antiquissimis earumque nominibus conueniunt hier-

glyphica ea, quae planetis earundem literarum propositis conueniunt, quod breuiter demonstremus. Vide Tab. IX. Lin. H. I. K.

♉ ♊ taurus. Taurus Menipiticus atque vacca in vniuersum ☶ symbola fuerunt. Simillima sunt τῳ & antiquo hieroglyphica vaccam designantia.

♀ בִּתְהָ, vasculum. Vasulum ♀ sacrum erat, vt Zodiacus Taurinensis demonstrat (Tab. II. 8), atque b significabat. Conf. בַּתְהָ olfactoriola, תְּרִיבָלָם thuribulum. Huc spectat forte τῇ modius, magnitudine non differens ab אֲרֵפָה.

◎ ☶ נְמָלָן, camelus. Reapse hoc animal ☶ consecratum fuit (p. 192.).

♂ דְּלָתָה, porta. Porta hieroglyphica, quae ♂ sacra d sonuit, literae Hebraicae simillima est (Vid. Lex. ♂).

(♀) חַיִּ, גַּלְּ, בְּהָ, ρρονη, subtemen, et contignatio (textoris); col. מְמָ, חַק texere. Illa vero textrina, vel subtemen, ♀ symbolum est in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. 8).

¶ וּוּ, clavis, paxillus. Hieroglyphicum adscriptum cum securi, ¶ symbolo (Tab. IX. A.), passim permutatur; ex quo sequitur, omnes has literas ad ¶ pertinere.

ḥ, זִין, culter, gladius. Culter, ḥ symbolum, exstat in Tab. VI. Lin. F. al.

◎ חַיָּה, cinctio, sepes. Figura hieroglyphica, quae sane conuenit cum literis Semiticis, pronunciatur h, quae ☶ symbolum fuerit, necesse est.

◊ טִיטָה, cornu. Figura hieroglyphica, quippe cornu, ts et t significat, quare ♫ symbolum fuit. Sin malueris טִיטָה interpretari serpentem, serpens conferendus. In ipso caduceo Mercurii serpentes fuerunt, atque Zodiacus Tentyriticus (Tab. IV. Lin. H.) serpente exprimit ♫, vt vidimus.

(♂) יְדָה, manus cum digitis, vel vngula auis rapacis. Vtrumque hieroglyphicum i sonat, quare ♂ symbolum fuerit necesse est. Praeterea rapacitas, atque aues rapaces ♂ consecratae (I. §. 49. p. 196.).

♀ קְבָּה, caititas, vasculum. Signum hieroglyphicum atque demoticum k significat. Sin קְבָּה malueris interpretari cochleare, spatha, haec ipsa instrumenta sunt ♀ symbola, vt vidimus (Tab. VII. IX. Vid. Lex. ♀).

◎ דְּבָן, flagellum. Instrumentum hieroglyphicum in picturis papyrorum adhiberi cernitur ad boues instigandos, neque solum ē significat, sed etiam ☶ symbolum adhibetur (Lex. ☶).

♂ מְזָה, aqua. Signa Hebraica plurimum cum hieroglyphico congruunt. Ceterum figura hieroglyphica non solum aquam denotat, sed etiam apertum ♂ symbolum adhibetur in Zodiaco Taurinensi (Tab. II. sig. M).

¶ נְנוּ, piscis. Piscem ¶ sacrum fuisse, vel ex eo appareat, quod ♫ Signum ¶ domus est astronomiae Aegyptiacae ratione. Ceterum eadem piscium specie, quam adscripsimus, in Zodiaco Tentyritico Signum ♫ exprimitur (Lex. ♫). Constat enim, deos Aegyptios, siue XII. Signorum dominos, quum fugerent Typhonem, sua se mutasse in animalia.

ḥ נְמָס, consessus; triclinium. Hieroglyphica adscripta, quae triclinia sunt, ḥ symbola fuisse, ex eo sequitur, quod ḥ seni et pigro conueniunt sedilia, quodque ḥ utensilium fabricatio adscribitur. Praeterea pro hieroglyphicis his scripta Aegyptiaca passim alia, s significantia ad-

hibent, cuius soni dominus ḥ habetur. Litera ɔ vero significat 60, qui numerus ḥ sacer erat in Aegypto (Aelian. An. L. X. c. 21. p. 566.).

(4) עַיִל, *oculus*. Reapse oculus et visus ȝ atque ☺ symbola erant e sententia veterum mythologorum et astrologorum.

וְאַפּ, πι, *portio, fasciculus, onus*. (Conf. περι portio; φέρει, ferre, onus, βαρη, φερειν, φορτιον). Hieroglyphica comparata solenniter pro p adhibentur, quae וְ est litera.

שׁ דְּרֵצֶן, *rete, tendicula*. Rete vero et omne aucipium שׁ erant propria eique consecrata, vt veteres testantur (p. 65.).

♀ פְּרוֹקָה, ♀תְּ, *foramen*. Sin malueris vertere *cophinus*, *capsa*, quod rectius se habere videtur, maior est inter literas hebraicas atque Aegyptiacas conuenientia. Vtrumque vero hieroglyphicum ♀ exprimit, ♀ literam.

☺ שְׁרֵךְ, *caput*. Omne caput Aegyptii Soli sacrum putabant (p. 192.), cui et litera r propria erat.

♂ גְּרִישׁ, *dens*. Aegyptiace dentes, vt hieroglyphica adscripta docent, inter labia pinguntur, quod conuenit cum Hebraica ratione, misso labio superno. Ceterum dentes ♂ proprios fuisse ex eo colligitur, quod omnis contritio et confrietio subita est ♂ (p. 197.).

ȝ תְּ, *complicatio, nodus, funis*; Germanice *Tau* (Conf. طَبِيعَةٌ, *plicuit, conuoluit, incessus*). Certe femora et pedes et funiculus hieroglyphicus significant ȝ, ȝ literam, atque pedes sunt ȝ consecrati (p. 198.).

His itaque exemplis, etiamsi nonnulla videantur dubia, demonstratur, etiam Phoenicum vel Hebraeorum alphabetum ad astronomiam antiquissimam spectare. Animalia enim et ceterae res, a quibus nomina et figurae literarum Hebraicarum prouenerunt, iis diis vel planetis sacra sunt, quibus eadem literae ordine conueniunt. Scilicet Moses, quem Israelitas ex Aegypto educeret, retinuit literas populo suo satis cognitas, cuius in gratiam iussu et auctoritate diuino scripsit. Nouum alphabetum sane Israelitis incommodum fuisse. Tamen Mosis de alphabeto merita sunt maxima. Nimirum, quum literarum apud Aegyptios symbola essent fere innumera; Moses tantummodo 22 elegit figuras, quibus omnes orationis soni satis accurate exprimi possent. Pro figuris adumbratis adhibuit simplices characteres, siue solas lineas breui manu compositas, vt in scriptura hieratica accidit. Varia autem veterum alphabeta adeo inter se conueniunt suis lineis, vt putes, inde a Mose scripturam deuenisse simpliciorem. Hinc vero etiam clarum est, Graecos nonnisi post Mosen, quippe a Cadmo Phoenicio literas suas accepisse, non ab Aegyptiis. Porro Moses, omnes literas primum inuerso ordine conscripsit, quod manui humanae accommodatus est. Apparet enim (Tab. IX.), in omnibus characteribus Mosaicis eas partes ad sinistram spectare, quae apud Aegyptios ad dextram spectant. Deinde hoc etiam egit, vt singulae literae non amplius Aegyptiacis, sed Hebraicis nominibus appellarentur. Sic nomina literarum antiquarum Coptica, quae tum hieroglyphicis tum Hebraicis respondent, longe differunt ab Hebraicis, vt עַיִל et בָּאַל oculus. Denique Moses hanc legem secutus est, vt acrophoniam in appellandis literis adhiberet. Quamquam enim hieroglyphicas figuras retineret, tamen eas tantum in alphabetum suum recepit, quae, si Hebraice appellarentur, ab ea litera vel sono incipiunt, quem litera exprimit. Sic נְ vocatur aleph, quoniam aleph ab α incipit, quippe quem sonum נ, siue figura tauri exprimere

debebat. Et haec quidem ob merita Mosis maxima haud dubie traditum est a scriptoribus qui-
busdam, Mosen alphabetum Hebraicum primo inuenisse.

Ceterum persuasum mihi habeo, non solum Aegyptiorum et Hebraeorum literas planetis ad-
scriptas fuisse, sed etiam aliarum gentium, quin totam literaturam communi ex fonte prodiisse.
Ars scribendi non nisi semel nata. Apud omnes gentes idem literarum ordo reperitur, idem fere
numerus, idem valor numericus, eadem vel affinis pronunciatio. Eadem hieroglyphica, quibus
Aegyptii dudum ante Mosen scripserunt, reperiuntur apud Mexicanos, Sinenses aliquosque. Sic
aquam Sinenses pariter atque Aegyptii tribus lineis exprimunt (Tab. II. 3). Vnde vero haec
tanta conuenientia? Quo tempore Zodiacus noster astrologicus ortus est, scilicet anno 5300 ante
hunc, quo communis religio astrologica, communis lingua viguerunt, quo prima post diluvium gens
Asiam altiorem inhabitans totum mundum, visibilia et inuisibilia, tempora, sonos, voces inter septem
planetas diuisit; eodem etiam ars hieroglyphica, seu scriptura ex astronomia progenita fuit.
Exprimebant visibilia rerum imaginibus, vocabulorum sonos singulis diis sacros symbolis singulo-
rum deorum seu planetarum. Non sine ratione veteres, vti constat, primis post diluvium homini-
bus scripturam fuisse cognitam, testantur. Quum digrederentur gentes, scripturam secum porta-
runt suaque singulae ratione excoluerunt. Hinc tanta scripturarum conuenientia omnes apud
populos, etiam maxime dissitos et diuersos, quae aliunde saltem concinnius explicari haud facile
poterit.

Ceterum haec omnia obiter. Redeundum enim ad id, a quo profecti sumus, nimirum ad
astronomiam Aegyptiacam. Si vere astronomia Aegyptiaca talis est, qualem descripsimus; si ob-
seruationes siderum in Aegypto institutae vere ea ratione, quam diximus, expressae fuerunt:
sane hoc ex fonte nouo multa scitu digna hauriri, multae opiniones dilui et ablui, multa iam in
dubium vocata denuo confirmari posse videntur. De quo iam penes alios est iudicare.

Scripsi in Vniuersitate Lipsiensi die XXVIII. Septem. anni MDCCCXXXI.

G. Seyffarth.

